PETER MAYLE

autorul romanelor de succes
UN AN ÎN PROVENCE și UN AN BUN

HOTEL PASTIS

Hotel Pastis

Peter Mayle

1

— La divorțurile astea, zise Ernest în timp ce așeza tăvița de ceai pe capacul cutiei cu lucruri, reamenajările interioare sunt cea mai mare bâtaie de cap. Uita-te și tu la setul asta! Nu mai găsim altul la fel. Cu adevarat irosit acum ca ajunge la ea, bineînțeles.

Simon Shaw ridica privirea și urmări cum unul din muncitorii de la firma de mutări împachetează în folie protectoare un Hockney[1] original. Când bărbatul se apleca sa ridice tabloul, fără să vrea îi dezvălui observatorului întâmplător tradiționala emblemă a muncitorului britanic, „decolteul[44] care se ițea de sub tricou din jeanșii soioși, cu talie joasâ. Emest pufni disprețuitor și se retrase în bucătărie, croindu-și cale cu grijă printre relicvele scumpe care-i erau destinate fostei doamne Shaw, pentru bijuteria ei de căsuță din Eaton Mews South[2].

Simon sorbi din ceșcuța cu ceai, un amestec de Lapsang Souchong și Earl Grey pe care Emest îl prepara cu un întreg ceremonial, și trecu în revistă decorul înconjurător.

Cea mai bună casă din centrul Londrei, așa zicea toată lumea - spațioasă, elegantă, aproape izolată la capătul unui

scuar liniștit din Kensington. Caroline dedicase trei ani și Dumnezeu știe câți bani pentru amenajarea acesteia până când locuința atinsese un asemenea nivel de perfecțiune și manierism, încât dezordinea vieții de zi cu zi devenise inimaginabilă. Efecte de culoare care mai de care mai artistice, în tonuri stinse, pe tavane și pereți, draperii de mătase antichizată care se revărsau pe parchetul încăperilor, șeminee franțuzești de secol optsprezece, pemuțe brodate manual, mese și măsuțe delicate ce etalau o sumedenie de bibelouri meticulos aranjate. O casă de revistă.

Prietenele lui Caroline - acele prietene zvelte, elegante și culte care trăiau numai cu salată și cu câte un pahar ocazional de vin alb sec, singurul viciu permis - admiraseră casa pe toate părțile. Caroline și echipa ei de designeri o adorau. Simon se simțise de la bun început un intrus neglijent, fuma pe ascuns în biroul lambrisat pentru că ei nu-i plăcea mirosul de trabuc în camera de zi, ori fiindcă cine știe ce vulpe de femeie era în plina sesiune de „stilizare" a încăperilor principale pentru cine știe ce eseu fotografic pentru o revistă de amenajări interioare.

Spre final, Simon trecea pe acasă mai mult ca vizitator, își petrecea zilele la birou, iar serile - cu clienții, în vreme ce Caroline făcea pe gazda perfectă, glumind cu ușoara ironie în glas pe seama faptului că industria de advertising o lăsase văduvă. Dacă el se întorcea acasă înainte de a pleca musafirii, Caroline îl prezenta drept „bietul meu iubit, care a muncit pe brânci toata ziua". Dar când râmâneau singuri, atunci se dezlănțuiau atacurile verbale scuipate printre dinți, reproșurile pentru întârzierile lui, absența, oboseala lui, preocuparea pentru afaceri, pentru că o *neglijează* - nu exista alt cuvânt care să descrie atitudinea lui. De aici, era doar un mic pas spre Cealaltă Femeie de la birou, secretara lui Simon, care părea să fie acolo indiferent cât de târziu l-ar suna Caroline la serviciu. Iar Caroline știa tot ce se putea despre secretare. Fusese

și ea secretară, fusese și ea în aceeași situație, numai drăgălășenie și minijup când Simon divorțase de prima lui soție. Atunci nu-i reproșase că lucra până târziu.

In realitate, Caroline trebuie să fi știut că nu exista o altă femeie. Simon nu se bucura de intimitatea necesară unui adulter. Viața lui era dictată mereu de alții, în toate privințele, până și când venea vorba de baia relaxantă cu spumă, pe care i-o pregătea Ernest. Bătălia pentru pregătirea băii fusese una dintre puținele pierdute de Caroline și de atunci între ea și Ernest se dezlânțuise un război fățiș. Nu era ceva tocmai în regulă cu o astfel de relație între doi bărbați, obișnuia ea sâ-i arunce în timpul acelor certuri din miez de noapte. Nu era ceva sănătos.

Ernest lucra pentru Simon de aproape zece ani - la început îi fusese șofer, asta pe vremea când singura mașină a firmei era un Ford vechi, pentru ca încet-încet să-i devină indispensabil lui Simon: în parte valet, în parte asister personal, confident, prieten, maestru al detaliilor, neobosit 5 foarte eficient în tot ce făcea. Emest era mecanic calificat de Rolls-Royce, se pricepea de minune la flori și era un bucătar mai bun decât ar fi putut aspira Caroline vreodată să devină, îi dezaproba extravaganța, snobismul și lipsa totală a aptitudinilor gospodărești. La rândul ei, femeia îl detesta pentru că nu reușea să îl facă să dispară din peisaj. Simon își petrecuse ani buni prins în focurile încrucișate dintre cei doi. Măcar se termina chinul ăsta. Ce spusese Caroline când ieșiseră din biroul avocaților care se ocupaseră de partaj? Ceva legat de custodia lui Ernest, că îi rămâne lui.

- Mă iertați. Doi muncitori de la compania de mutări își făcuseră apariția lângă Simon, cu brațele încărcate cu huse de mobilier. Luăm canapeaua acum, dacă nu vă deranjează. Pentru Eaton Mews, așa, ca restul lucrurilor?

— Vreți și cești, și farfurioara?

- Șefu', noi doar ne facem treaba. Doar ne facem treaba, atât.

- încetează! Nu sunt șeful tău.

- Cum vrei 'mneatale, atunci.

Simon le cedă canapeaua, apoi trecu prin ușile glisante și păși în sufrageria golită. Din bucătăria de alături, îl auzea pe Emest fluierând câteva note pe care Simon le recunoscu ca fiind parte dintr-o uvertură de Rossini. Caro line detesta orice fel de muzică clasică, astfel că îndura în cazne festivalul de la Glyndeboume și asta doar din snobism, nemaipunând la socoteală pretextul de a se afișa cu o rochie de seară nouă.

Bucătăria era încăperea preferată a lui Simon, în parte, recunoștea și el acum, fiindcă fosta lui soție obișnuia să calce extrem de rar pe aici. El și Emest o echipaseră la standarde profesioniste, mobilier Le Comu, tigăi din cea mai dura fontă și oale de cupm, cuțite și satâre, tocătoare din esențe de lemn exotic, o placă de marmură pentru aluaturi, doua frigidere mamut cu uși din oțel inoxidabil și o camera rece aflată la capătul depărtat al încăperii. Iar în mijloc, pe masa din lemn de tec, Emest adunase acum o colecție veritabilă de sticle și carafe ce proveneau din barul din camera de zi. încetă să fluiere în clipa în care îl zâri pe Simon.

- A sunat Liz, îl informă el. La șase ai o întâlnire a Comitetului executiv, iar analistul financiar de la Goodmans vrea să îl suni să discutați previziunile pentru ultimul trimestru. Emest aruncă o privire pe carnețelul de lângă telefon. Și cei de la agenția imobiliară vor să știe dacă pot arăta casa cuiva chiar mâine. Unui muzician, mi-au zis ei - ce-o mai însemna și asta în ziua de azi.

- Probabil toboșarul vreunei trupe de rock.

- Știu, dragul meu. întru totul nepotrivit, dar ce putem face? Ei sunt cei cu bani.

Simon trase un scaun de la masă și se așeză greoi. îl durea spatele și cămașa îl cam strângea. Se cam îngrășase. Prea multe prânzuri de afaceri, prea multe întâlniri, prea puține

activități sportive. îl cercetă cu privirea pe Ernest, care avea patruzeci și opt de ani, dar arăta cu zece ani mai tânăr - zvelt, cu o față îngustă, neridată, cu părul blond tuns scurt, îmbrăcat impecabil în costum bleumarin, cu cămașa albă scrobita; nici urmă de burta, nici urmă de gușă. „Asta fac din tine anii de autodisciplină", își zise Simon. La agenție circulase un zvon cum că Ernest apelase la un lifting facial rapid într-una din vacanțele lui exotice, dar Simon știa mai bine, totul se datora cremei de față prescrise de un dermatolog din Harley Street -50 de lire sterline tubul, trecuta mereu la consumabile. Acesta era unul din beneficiile lui Emest.

— Sâ o prind pe Liz?

Ernest ridica receptorul și strâmbă ușor din buze, arcuin-du-și o sprânceană.

- Ern, nu cred că am de chef de prostiile astea astă-seară. Roag-o pe Liz să reprogrameze totul cumva pentru mâine.

Emest încuviință din cap, în timp ce Simon se întinse înspre sticle, alegând dintre ele pe cea de Laphroaig. Paharele fuseseră deja împachetate, așa că își turnă niște whisky într-o ceașcă de ceai și continuă sâ îl asculte ușor absent pe Emest.

- ... Ei, și dacă domnul Jordán se enervează, n-are decât să iasă în grădină și sâ mănânce râme. Domnul Shaw se vede nevoit să amâne întâlnirea. Am avut o zi înfiorătoare. Casa e dezmembrată în jurul nostru, astfel că nu e nevoie sâ îți spun câ nu ne simțim întocmai stăpâni peste lume.

Emest își îndreptă privirea spre Simon și-și dădu ochii peste cap în mod semnificativ, continuând să asculte în receptor răspunsul lui Liz. Până la urmă, îi curmă vorba.

- Știu, știu. O să ne ocupăm de omulețul de la Goodmans mâine, când ne mai revenim cât de cât. Draga mea, fii și tu diplomată! Aruncă și tu o minciună nevinovată! Știu că poți să o faci, atunci când vrei. Doar te-am auzit cum îl îmbrobodești pe prietenul tău...

Emest făcu o grimasă la auzul replicii și depârtă subit

receptorul de ureche.

- Și ție asemenea, draga mea. Ne vedem mâine-dimineață.

Puse receptorul în furcă, cercetă din priviri ceașca dinaintea lui Simon și se încruntă. Deschise o cutie de carton, scoase la iveală un pahar de whisky de cristal, îl lustrui cu batista de mătase pe care o ținea la buzunarul de la piept și turnă în pahar o măsură bună din licoarea fermecată.

- Poftim. Luă ceașca de ceai de pe masă și o lăsă în chiuvetă. Știu că trăim vremuri grele, dar asta nu înseamnă să renunțăm la standardele noastre. Puțină apă minerală?

- Ce a zis Liz?

- O, cum o știi, cu obișnuitele văicăreli și scrâșnete din dinți. Emest ridică din umeri a lehamite. Se pare că întâlnirea Comitetului executiv a fost deja amânată de două ori, și membrilor o să le sară țandăra. Mai ales domnului Jordán, dar știm cu toții că lui îi sare țandăra din aproape orice.

Avea dreptate. Cu siguranță Jordán, al cărui talent în a manevra clienții plicticoși era egalat doar de simțul său acut de importanță de sine, se va simți ofensat. Simon își propuse să îl perie puțin de dimineață, apoi luă o gură de whisky. Simți fiorul cum îl ajunge până în stomac și-și aduse brusc aminte că nu mâncase nimic toată ziua.

în sfârșit avea și el o seară liberă. Ar putea să ia o carte cu el și să poposească la o masă discretă la Connaught[3], dar nu avea chef să

mănânce de unul singur. Ar putea să cheme câțiva amici, dar la o cină între prieteni n-ar fi putut să evite o discuție despre Caroline și divorțul lor. Cina cu cineva de la agenție ar fi însemnat să îndure din nou aceeași trăncăneală despre clienți, noi oportunități de afaceri sau despre politica firmei. Se uită în lungul mesei, mijind ochii din pricina soarelui ce se reflecta în schije de lumină din suprafețele vitroase ale sticlelor. Avea să-i lipsească încăperea asta.

- Em, ce ai de gând să faci astâ-seară?

Emest tocmai scosese un vraf de farfurii dintr-un dulap. Le lasă pe masă și-și duse arătătorul la bărbie cu un gest grațios și ușor teatral.

- Păi, acum e acum. Nu reușesc sâ mă hotărăsc între un bal mascat la Wimbledon sau un festin curry la Steaua Indiei[4].

- Ce zici de un mic dineu aici, la noi în bucătărie? N-am făcut asta niciodată, iar casa ar putea fi vânduta săptămâna viitoare.

- în acest caz, zise Ernest, s-ar putea să fiu disponibil. Zâmbi. Da, mi-ar plăcea mult. Ultima cină. Ce ai vrea să mâncăm?

- înainte sâ fie mutată colecția de vinuri din pivniță, am oprit o sticlă de Petrus din ’73. Ceva care sâ meargă cu vinul acesta.

Emest își consultă ceasul de mână.

— Mă întorc într-o oră. Ce-ar fi sâ-1 suni între timp p omulețul de la Goodmans? Sâ scapi de o grijă.

în drum spre biroul său, Simon auzi ușa de la intrare cum se închide în urma lui Emest, apoi zgomotul Mercedesului care se punea în mișcare. Biroul fusese cucerit de muncitorii de la mutâri și transformat temporar în cantină. Minunata încăpere era goalâ, cu excepția unui telefon rămas pe podea, a servietei lui Simon așezate într-un colț, acolo unde pânâ nu demult se aflase masa de lucru, și a unei lăzi de lemn întoarse cu fundul în sus, purtând semnele

numeroaselor pauze de ceai ale muncitorilor: câni murdare, un fierbâtor electric vechi, pliculețe de ceai folosite, o sticlă de lapte fârâ capac, un exemplar din *The Sun* și o scrumieră de cristal, una dintr-un set de două pe care Simon le cumpărase de la Asprey's, acum plină ochi cu mucuri. Aerul îmbâcsit, mirosind a lapte stricat, fum de țigară și sudoare. Simon deschise una din ferestre și își

aprinse un trabuc, apoi se așeza pe podea și trase telefonul lângă el.

- Goodman Brothers, Levine, Russell and Fine.

Telefonista părea plictisita și iritata, de parcă ar Fi fost întrerupta în timp ce-și facea unghiile și citea *Cosmopolitan.*

- Cu domnul Wilkinson, vă rog. Simon Shaw la telefon.

- îmi pare râu. Femeia părea mai amabilă. Domnul Wilkinson este într-o ședință în acest moment. Cine ați spus câ sunteți?

- Shaw, Simon Shaw. De la Shaw Group. Deja v-am spus de patru ori. Domnul Wilkinson m-a sunat mai devreme, eu doar am revenit cu un apel. A spus ca e ceva important. Numele meu este Shaw. Vreți să vi-1 spun pe litere?

Simon o auzi cum oftează, așa cum intuise câ se va întâmpla. - Lâsați-mâ să vad dacă domnul Wilkinson poate fi deranjat, lisuse! O pupăza pe post de telefonista și în plus acum era obligat să asculte *Boleroul* lui Ravel cât Wilkinson dădea cu banul daca putea fi deranjat au ba. Și nu pentru prima data Simon se întrebă dacă fusese într-adevăr o idee bunâ sâ se listeze la bursă.

Acordurile de Ravel fura tăiate în plin elan și pe fir își făcu loc vocea ușor condescendenta a lui Wilkinson:

- Domnul Shaw?

La cine altcineva s-ar fi așteptat?

- Bună seara, începu Simon. Doreați să discutați cu mine?

- într-adevăr, domnule Shaw. Chiar în momentul de față ne aflăm într-o ședința, analizam cifrele dumneavoastră pe trimestrul patru. După tonul lui, ai fi zis că era un doctor care discută pe marginea unui caz grav de hemoroizi. Simon auzi foșnet de hârtii. Aceste previziuni ale dumneavoastră - corec-tați-mă dacă greșesc - reprezintă peste 40% din încasările anuale ale firmei.

- Așa este.

- înțeleg. Dată fiind starea curentă a pieței comerciale, nu credeți că sunteți un pic cam optimist? Iertați-mă că mă

exprim așa, dar în ultima perioada cei din City[1] sunt oarecum circumspecți când vine vorba de sectorul de publicitate. Marile instituții nu sunt deloc încântate. Randamentul investițiilor nu s-a ridicat deloc la nivelul așteptărilor. Ar fi de dorit să cântăriți mai bine estimările dumneavoastră, nu credeți?

„Hai ca începe, își zise Simon. Iar o luâm de la lecția unu."

- Domnule Wilkinson, industria de publicitate înregistrează mare parte din profiluri în cel de-al patrulea trimestru. Cu lotul și cu lotul bizar, în fiecare an Crăciunul vine în decembrie. Companiile își fac reclama. Consumatorii cumpâra. Toata lumea cheltuie bani. Ne aflam acum la final de septembrie și toate bugetele au fost deja alocate. Am contractat deja spațiu de emisie și spațiile în presa scrisa.

- Contractat nu înseamnă și achitat, domnule Shaw. Cu toții știm asta. Sunteți convins că baza dumneavoastră de clienți este solida? Nu întrevedeți nici o fuziune sau achiziția iminenta? Nici un fel de probleme cu fluxul de numerar?

- Nu, din câte sunt informat.

— Din câte sunteți informat.

Urma o scurta pauză cât să-și exprime Wilkinson scepticismul. Iata un om care își folosea tăcerile ca pe niște găleți cu apă rece.

Simon încerca încă o dată:

- Domnule Wilkinson, numai dacă nu dă peste noi vreun râzboi nuclear sau o epidemie de ciumă bubonică, însă eu cred că vom realiza cifrele arâtate în previziunile noastre. In caz de războ nuclear sau ciumă bubonică, ne vom duce pe apa sâmbetei, noi, ca și restul industriei britanice și chiar și Goodman Brothers.

- Pe apa sâmbetei, domnule Shaw?

- Vom da faliment, domnule Wilkinson.

- înțeleg. Nu mai doriți să adăugați nimic la acest comentariu care nu ne ajută cu nimic?

- Domnule Wilkinson, după cum bine știți, în ultimii nouă ani, în fiecare an agenția a avut încasări din ce în ce mai mari și profituri pe măsura. Anul acesta este cel mai bun de până acum. Mai sunt doar nouăzeci de zile până la finalul sau și nu văd motive întemeiate să prevăd că nu vom atinge cifrele indicate. Doriți cumva o declarație de presă? Daca ați înțelege cât de cât industria de advertising, n-am fi nevoiți sa ne supunem în fiecare lună acestui interogatoriu absurd.

Glasul lui Wilkinson deveni arogant, genul acela de aroganța, acea înfumurare la care apelează profesioniștii când nu vor să arate că s-ar putea înșela.

- Cred că noi avem o percepție cât se poate de clară asupra industriei de advertising. V-ar prinde bine mai multă prudența și mai puțină speculație.

- Prostii.

Simon trânti receptorul, scuturând din greșeala puțin scrum pe pantaloni. Se ridică în picioare și râmase cu privirea ațintită afară, la frunzele galbene ale copacilor care sclipeau în lumina ultimelor raze ale soarelui. încercă în zadar să-și aducă aminte cum arată scuarul primăvara sau vara și realiză că nu știa. Nu se mai uita de mult pe ferestre. își petrecea viața uitându-se la oameni în săli de conferință, îngrijindu-se de angajați, periind clienți, obligat să se confrunte cu tot felul de Wilkinsoni, Comitete executive și jurnaliști financiari. Nici nu era de mirare că lui Caroline i se păruseră odioși cu toții. Măcar ea se distrase cheltuind banii.

Când își dăduse seama că mariajul lui nu era decât o mare greșeală, Simon se împăcase repede cu ideea. Tranziția de la o simplă secretara la soție de nabab o transformase pe Caroline. Sau poate că dincolo de fațada pavoazată ea fusese dintot-deauna o vacă. Ei bine, acum se terminase totul, mai puțin partea cu pensia alimentara, iar el era din nou, așa cum remarcase Ernest într-unul din momentele sale mai îndrăznețe, un burlac fericit.

Simon traversă holul și își termină de fumat trabucul în sufragerie. Cineva îi spusese odată că mirosul unei havane bune adaugă câteva mii în plus la prețul unei case. Reclamă subliminală. Lăsă chiștocul încă fumegând în șemineu și se întoarse la bucătărie.

Găsi sticla de Petrus și o puse cu grijă pe masă. Se bucură pe deplin de întregul ritual al deschiderii unei astfel de sticle, tăie capsula de plumb cu atenție, dintr-o mișcare și trase încet dopul lung de pluta. Ce mai vin! O mie de lire sterline pe ladă dacă aveai norocul sâ-1 găsești. Asta ar fi o poziție de invidiat, proprietar al unei mari podgorii. Nu tu prezentări la clienți, nici idioți din City, nu tu întâlniri de comitet - doar câteva hectare de pământ pietros și țărână de care sâ te ocupi, iar la sfârșitul fiecărui an acel nectar minunat. Ridică sticla în lumină și tumâ vinul gros și bogat într-o carafă până când întrezări primele urme de sedimente. Chiar de la o lungime de braț, și tot simțea buchetul parfumat și delicat al vinului.

Tocmai așeza carafa pe masă când auzi ușa de la intrare și glasul lui Emest, care fredona *The Teddy Bears' Picnic*[5]*.* Simon zâmbi. Era limpede că lui Emest îi pria divorțul; odată cu plecarea lui Caroline, părea mult mai fericit.

- Ei bine! zise Emest lăsând o sacoșă pe jos. Raionul cu alimente de la Harrods[6] nu mai e ce-a fost. O veritabilă grădină *zoo.* Tot soiul de indivizi în adidași și treninguri cu turul pantalonilor lăsat, abia dacă auzeai vreun englez, iar amărâții care serveau după tejghele nici nu știau ce să facă mai întâi. Unde sunt oare zilele de tihnă și rafinament, mă întreb? Nu mai contează. Am reușit să cumpăr cât să ne ajungă de-o masă câmpenească.

își scoase haina și-și puse un șort de bucătar, apoi începu să despacheteze.

- Pentru antreu, o *saJade tiéde,* cu felii de *foie gras,* apoi mâncarea ta preferata. Scoase la iveală o pulpa zdravana de miel. Cu usturoi și *Hageolets,* fasole verde. Și în încheiere... desfăcu două pachete învelite în hârtie și le întinse spre Simon: ... niște Brillat-Savarin și o brânză Cheddar teribil de iute.

- Nici nu se putea mai bine, declară Simon. Deschise frigiderul și scoase la iveală o sticlă de șampanie. Măcar în seara asta te abați de la obiceiurile tale de-o viață, nu-i așa?

Ernest ridică privirea de la cățeii de usturoi pe care îi curăța.

- Ei, doar un pahar, cât să dai curaj bucătarului.

Lăsa cuțitul din mână, căci Simon desfăcuse între timp sticla și turna pentru ei în două pahare.

-Noroc, Em! Și mulțumesc că te-ai ocupat de toate astea. Arată dintr-un gest al mâinii spre lăzile și cutiile care se aliniau la perete.

- Zile fericite, dragule! Nu-ți pare rău că pleci, nu? Nu prea te-ai simțit ca la tine acasă aici.

- Probabil că nu.

Cei doi băură.

- Dacă îmi permiți, zise Emest, starea pantalonilor noștri nu prea este în concordanță cu stilul acestei seri. Nu merge cu vinul.

Simon îi urmări privirea, observă pata de scrum de pe pantaloni și se apucă să o scuture.

- Nu, nu, nu. Așa nu o scuturi, mai râu impregnezi materialul cu scrum. Ce ar zice croitorul nostru? Du-te sus și schimbâ-te, iar eu termin aici. Lasă pantalonii murdari la vedere, mă voi ocupa de ei mâine.

Simon luă paharul cu el și urcă scările ample spre ceea ce decoratorii denumiseră dormitorul conjugal. Parfumul lui Caroline încă mai stăruia aici, un miros suav care anina în vecinătatea dulapurilor în care își ținuse ea ultimele rochii, ca

o anexă a dressingului de lângă dormitor. Dădu în laturi ușile glisante. Nu mai rămăseseră decât umerașele stinghere, aruncate lângă sacoșe cu sigla unor magazine de lux - Joseph, Max Mara, Saint Laurent - suvenire lucioase, de la jumătate din buticurile din Knightsbridge. într-un colț zacea o pereche de pantofi Chanel abia purtați, de culoare bej cu negru. De ce îi abandonase oare? Simon îi ridica și observa o mica julitură în pielea unuia din tocuri; și iata 250 de lire aruncate la gunoi din pricina unei cicatrice abia vizibile.

Lașa pantofii la loc pe podea și se dezbrăcă, aruncând hainele pe patul cu baldachin. Cum era prea mare pentru casa cea noua a lui Caroline, Simon se întreba cine va dormi în el. Urâse patul de la bun început. Cu pliscurile și volanele și draperiile lui înfoiate, patul îl

făcea sa se simtă ca un trecător neinvitat prin budoarul unui designer. De fapt, toată casa îl facea să se simtă așa.

Intra în sala de baie și aici își întâlni reflecția în oglinda masiva, un barbat între doua vârste, gol pușca, ținând un pahar de șampanie în mâna. Doamne, i-ai fi dat mult peste cei patruzeci și doi de ani ai lui. Ochi obosiți, riduri adânci la colțurile gurii, o sprânceana înspicată cu alb, fire argintii care începeau să se ivească în parul negru, lins. In câțiva ani va fi o ruină dacă nu se apuca de ceva pe lângă ocazionalul meci de tenis, și acela pe fuga. Bombă pieptul și își supse burta. Bun. Stai așa încă vreo zece ani, mănâncă mai puțin, bea mai puțin - mult mai puțin - și du-te la sală. Plictisitor. Răsuflă din rărunchi, termina de băut șampania, apoi intra sub duș fara sâ mai arunce o privire în oglindă și, preț de cincisprezece minute, lâsâ jetul de apă sâ îl șfichiuiască.

Telefonul din dormitor pomi să sune în timp ce se ștergea cu prosopul.

- S-a deschis la Chez Nous, îl anunța Emest. în jumătate de oră e gata masa.

Simon îmbrăcă o pereche de pantaloni de doc mai vechi și o cămașa de mâtase rărită pe care Caroline încercase să o

arunce de câteva ori și se îndreptă spre bucătărie în picioarele goale. Podeaua acoperită cu plăci de gresie era rece sub tălpile lui și îi amintea de vacanțe petrecute cu ani în urmă în cine știe ce locuri exotice.

Emest aranjase masa cu lumânări și un bol cu petale de trandafir alb. Lângă locul lui Simon pusese o cutie de Partagas și un cuțit pentru trabuce, iar de undeva din boxele ascunse în peretele cel mai îndepărtat al încăperii se revărsau acordurile liniștite ale unui concert de pian de Mozart. Simon se simțea curat și relaxat, și hămesit pc deasupra. Luă sticla de șampanie din frigider.

- Em? întreba el ridicând sticla la vedere.

Emest observă că Simon era desculț când acesta turna băutura în pahare.

- Văd că suntem boem în astă-seară, zise el. Ce mai marine nil, nu?

Simon zâmbi.

- Caroline ar fi făcut apoplexie.

Emest își șterse mâinile de șorț și își lua paharul în mâna.

- Problema este, zise el, că îți petreci viața cu niște mimoze sensibile care fac apoplexie din nimic. Sfanțul Comitet executiv, clienții tai, papagalii din City, adolescentul acela întârziat care, chipurile, conduce departamentul de creație — eu unul nu-mi dau seama cum își poate închipui că nimeni nu-1 observă cum dispare la toaletă la fiecare jumătate de oră și revine cu nasul roșu - toți aceștia - mai mare daraua decât ocaua, dacă mă întrebi pe mine. Reuși să soarbă din șampanie și să ia un aer plin de dispreț. Ceea ce, evident, nu ai făcut.

Emest lâsă paharul pe masă și amestecă sosul pentru salată de parcă ar fi vrut să-1 pedepsească, bătând uleiul de măsline și oțetul până ajunseră spumă. Probă cu degetul mic mixul din castron și degustă.

- Delicios.

- Em, e doar o afacere. Doar nu te aștepți să-ți placă toți oamenii cu care lucrezi.

Emest tăie felii cubul de *foie gras* și le aranja într-o tigaie înnegrită din fonta pe care o încălzise în prealabil pe plita aragazului.

- Ei bine, eu n-am de gând să-i las sâ ne strice cina. Turna sosul peste salata și o amestecă cu mâini dibace, își șterse degetele de ulei și trecu lângă aragaz ca sâ verifice tigaia. Poate sâ disparâ într-o clipită, înțelegi, gustosul *foie gras,* dacă se încinge tigaia prea tare. Pur și simplu se topește. Puse salata pe douâ farfurii întinse, apoi, chiar in momentul când pe marginea bucăților de *foiegras* apăreau primele broboane de grăsime, luă tigaia de pe foc și lâsâ feliile moi sâ alunece pe paturile de salată.

Simon luâ o înghițitură, lăptuca era crocantă și răcoroasă, în contrast cu *foie* ^ras-ul fierbinte și proteic. De cealaltă parte a mesei, Ernest era adâncit într-o investigație elaborata a vinului, inhalând prelung, apreciativ, cu ochii pe jumătate închiși.

- E bun? se interesa Simon. Dacă e sâ ne luăm după ce scrie în cârți, ar trebui sâ bem Sautemes la mâncărurile astea

Emest ținu vinul în gură o clipâ înainte de a-i răspunde.

- Raiul pe pământ, zise el. Hai sâ nu-1 trimitem înapoi.

Mâncară în liniște până la final. Simon își curăță farfuria întingând cu pâine, apoi se lâsâ satisfăcut pe speteaza scaunului.

- Nu m-am mai dedat bucuriei așa de câteva luni bune. Bău încet din vin, plimbând elixirul parfumat prin gurâ înainte de a-1 înghiți. Cum e bucătăria din noul apartament?

- Oribilă, decretă Emest apucându-se sâ taie carnea de miel. Colțuroasă și plâsticoasă. Altfel, perfectă pentru un pitic lipsit de gust căruia nu-i place deloc sâ gătească. Femeia de la agenția imobiliară care ni l-a închiriat era deosebit de mândră. Zicea că e practic, practic pentru cine, i-am zis eu, pentru un burlac agorafob?"

Simon închinase pe o perioadă scurtă un apartament în Rutland Gate, motivul principal fiind apropierea de serviciu. Nici nu se uitase bine la el; afară îl aștepta atunci mașina ca

sâ îl ducâ la aeroport. La naiba! Era doar un loc de dormit până când găsea o locuință adecvată.

- Em, nu o să stau acolo mult timp. De îndată ce îmi fac puțin timp, o sâ căutăm împreună un apartament mai acătării.

Emest servi friptura de miel, tăind felii de came roza-lie, suculentă.

- Eh, nu-mi fac iluzii. Doar te cunosc. Nici nu clipești și ești ba la New York, ba la Paris, sau Düsseldorf. Numai pe fugă, obosit de sărit atâtea fusuri orare, iritat, iar când ajungi la Londra o ții numai în întâlniri.

Emest dădu peste cap paharul cu vin și își mai turnă unul. Când se aplecă spre Simon, lumina lumânării îi trăda obrajii îmbujorați.

- Lor nu le pasă, celor de Ia birou.

- Ce vrei sâ spui?

- Nu le pasă de tine. Le pasă doar de ceea ce poți sâ faci pentru ei. Mașini noi, prime, micile lor jocuri de putere - fără să vreau, l-am auzit pe Jordán deunăzi tunând și fulgerând că nu știu ce client parcase pe locul lui în garaj. Ai fi zis că omul i-a pipăit secretara, nu alta. „O sâ mă vâd nevoit sâ ridic problema în fața lui Simon, dacă nu se remediază imediat/[4] Patetic. Ei, tu îi cunoști mai bine decât mine. Sunt toți doar niște copii.

- Am crezut câ nu ai de gând sâ-i lași să ne strice cina.

Emest continuă de parcă nici nu l-ar fi auzit.

- Și încâ ceva. Concediile. Trei sute de oameni în biroul acesta și numai unul dintre ei nu și-a luat o zi de concediu anul acesta. Se întinse spre carafă. încâ un pahar de vin și cred câ ghicești și singur despre cine vorbesc.

Simon întinse paharul lui, gol.

- De mine.

- Da, de tine. Nici nu e de mirare că ești așa palid.

Lui Simon îi reveni în minte imaginea lui reflectată în oglinda din baie. Când își luase câteva zile libere? Să tot fi fost în urmă cu mai bine de doi ani, când el și Caroline încă

se mai prefăceau că aveau o casnici. Fusese de-a dreptul încântat să se întoarcă la birou.

Ernest strânse farfuriile și aduse brânzeturile.

- Poate că vorbește vinul pentru mine, zise el, poți să-mi spui daca te cicâlesc, daca vrei, dar nu-mi pasă. Ai nevoie de o vacanță. își făcu de lucru cu platoul cu brânzeturi. Câte puțin din fiecare?

- Nu știu ce să zic, Em. Am multe pe cap acum.

- Lasă-1 pe Jordán să se ocupe de toate. O să fie în extaz. Va putea să folosească locul tau de parcare. Ernest îi puse dinainte farfuria cu brânza. lata! Ia un pic de Brillat-Savarin, închide ochii și gândește-te la Franța. întotdeauna mi-ai zis ce mult îți place Franța. Ia o mașină și du-le pe coasta de sud. înclina ușor capul într-o parte și zâmbi. Doar știi ce se spune de cei care muncesc, muncesc și uita să se mai și distreze, nu?

- Da, Em. Așa ajung bogați.

Gustă din brânza și se gândi la sudul Franței. Sudul cald, seducător, cu lumina pătrunzătoare și aerul blând, cu apusurile violacee. Fără comitete executive.

- E tentant, recunosc.

- Pai, atunci, zise Emest, de parca ar fi câștigat o dispută, bucură-te din plin. De-asta avem tentațiile.

Simon luă paharul în mână.

- Să știi că ai dreptate. Vinul alunecă robust și cald pe limba, liniștitor și reconfortant. Rânji spre Emest. Bine, mă dau bătut. Doar câteva zile. în fond, de ce nu?

[1]

Dávid Hockney (n. 9 iulie 1937), artist englez, cu o mare contribuție in arta pop a anilor ’60, este considerat a fi unul dintre cei mai influenti artiști britanici ai timpului nostru. Lucrează pe ambele continente, având studiouri în Los Angeles și în Londra, (n.tr.)

[2]

Eaton Mews South, zonă rezidențială in inima Belgraviei, cartier de lux al Londrei situat chiar în centrul metropolei (n.tr.)

[3]

The Connaught, hotel de lux situat în cartierul Mayfair din Londra (n.tr.)

[4]

The StaroUndia, restaurant cu specific indian în zona selectă a Londrei, frecventat de personalități TV, din cinema și muzică (n.tr.)

[5]

Picnicul ursuleților, cântec pentru copii compus în 1907, la care s-au adăugat versuri în 1932. (n.tr.)

6

Harrods este emblematic pentru Londra. Magazinul a fost deschis în 1834 de Charles Henry Harrod, iar în prezent este deținut de Mohamed Al-Fayed, tatai bărbatului care a murit împreună de Prințesa Diana într-un extrem de mediatizat accident de mașină în august 1997. (n.tr.)

2

Omulețul energic pe care îl cunoșteau drept Jojo venise devreme, iar acum stătea rezemat de zidul cald de piatră, cu ochii la roata imensă a morii; se învârtea leneș, lucind verde în soare, împânzită de mușchi moale, aruncând parcă picuri de lumină înapoi în apă. în spatele roții se întrezărea silueta ornată, ca o căsuță de turtă dulce, a Caisse d'Épargne, o clădire bună de tras într-o carte poștală, cu arabescurile ei elaborate și ghivecele mari cu mușcate de pe treptele de la intrare, mai degrabă conacul vreunui milionar din comerțul cu pepeni decât sediul unei bănci. Lumea spunea că era banca cea mai pitorească din Provence, o bancă numai potrivită pentru pitorescul orășel Isle-sur-Sorgue. Conform informațiilor deținute de Jojo, putea fi atacată. Exista o cale de intrare. Bărbatul își aprinse o țigară și se răsuci pentru a căuta un chip familiar în mulțimile de gurâ-cascâ ce vizitau piața de duminică dimineața.

Era spre sfârșitul sezonului, pe final de septembrie, dar vremea frumoasă îi atrăgea pe toți afară, la aer - femeile casnice, solide, mereu bănuitoare, cu coșurile lor după ele, arabii care își cumpărau prânzul viu de la tarabele cu păsări, turiștii cu pielea înroșită de soare și hainele lor de vacanță, viu colorate. Se mișcau încet, aglomerau trotuarele, se revărsau până în stradă. Mașinile care îndrăzneau sâ circule prin oraș erau reduse la o șerpuire anevoioasă, nervoasă, săgetată de

zbieretele claxoanelor. „Asta ar putea ridica probleme**, observă Jojo in sinea lui. Trase cu nesaț un ultim fum din țigară, ascunzând jarul în căușul palmei, un vechi obicei deprins la închisoare.

Bărbatul pe care îl aștepta traversa greoi strada, cu un croasant pe jumătate mâncat în mână, cu burta mai voluminoasă ca niciodată. Se pare că îi mergea bine de când nu-1 mai văzuse, deși nu fusese slab nicicând.

- Eh, Generale!

Celălalt îi făcu semn cu mâna, agitând croasantul.

- *Salut,* Jojo! fa *va?*

își strânseră mâinile și fiecare se dădu un pas îndărăt, inspectându-1 pe celălalt.

— Câtă vreme a trecut? Doi ani?

— Ba, mai mult Grăsanul râse. N-ai mai crescut Mușcă din croasant și se șterse la gură cu dosul palmei, împrăștiind firimiturile aurii de foietaj din mustață - o palmă, observă Joje care nu cunoscuse muncă manuală de ani de zile, spre deose bire de mâinile lui muncite, cu degete zgâriate și palme aspre.

- Ce facem, rămânem aici tot restul zilei? Generalul îl plesni pe Jojo peste umăr. Haide. Fac cinste cu un rând.

— Două secunde, zise Jojo. Mai întâi, lasă-mă să-ți arăt ceva. îl luă de braț pe General și îl conduse până la zidul de piatră. Ia uită-te acolo. Făcu semn din cap spre apa care curgea liniștită la poalele construcției. De cealaltă parte.

Pe celălalt mal, se ițea din apă cam de un metru culmea unei arcade de piatră. Piatra era uscată și curată, semn clar că nivelul apelor nu se ridicase să o acopere de mulți ani.

Generalul aruncă o privire spre arcadă, apoi aruncă în apă restul de croasant și urmări cum două rățuște pornesc a se certa pe el.

- Și? zise el într-un târziu. Acum o sută de ani, un *con* a pus intrarea unde nu trebuie.

- Crezi? Jojo îi fâcu semn cu ochiul și se bătu ușor cu a arătătorul peste nas. Sau poate că nu. De-asta te-am chemat. I

Allez. Hai să bem ceva.

în drum spre centrul orașului, se puseră la curent cu ce mai făcuse fiecare de când fuseseră eliberați de la Les Baumettes, închisoarea din Marsilia. Atunci erau apropiați, ei și o mână I de oameni, toți mici găinari de-ai locului pe care îi părăsise norocul câni în același timp. Cât Jojo fusese la mititica, soția îl părăsise, plecase pe undeva prin nord cu un agent de vânzări de la Pemod. Acum Jojo locuia într-un apartament cu două I camere din Cavaillon, lucra ca un rob pentru un *macon* specializat în restaurarea caselor vechi. Era o muncă de om în putere, iar el nu mai era așa tânăr, dar ce altceva putea face?

Mai cumpăra câte un bilet la Loto în fiecare săptămână și se ruga la Dumnezeu sâ nu-1 lase spatele.

Generalul îl compătimea sincer, genul acela de compătimire care te încearcă atunci când descoperi câ sunt alții care o duc și mai râu decât tine. Generalul avusese noroc. Nu numai că

soția îi rămăsese alături, dar între timp își pierduse soacra, iar banii pe care aceasta îi lăsase fuseseră suficienți pentru a cumpăra o mică pizzerie în Cheval-Blanc. Nimic deosebit, dar era o sursă bună de venituri, plus câ avea mesele și băutura asigurate chiar la locul de muncă. Generalul izbucni în râs când ajunse la această parte a povestirii sale și se bătu cu palma peste burdihan. Putea fi și mai rău. E drept, nevasta îi ținea socoteala banilor, dar altfel nu avea de ce sâ se plângă.

Găsiră o masă la umbra platanilor pe terasa de la Café de France, vizavi de biserică.

- Ce vrei sâ bei?

Generalul își scoase ochelarii de soare și făcu semn unui chelner.

- Pastis. Orice, numai Pemod nu.

Jojo aruncă o privire în jur, apoi își trase scaunul mai aproape de General.

- Să-ți spun de ce te-am sunat. Vorbea pe ton scăzut, urmărind atent mulțimea în timp ce povestea, ajungând la șoaptă de fiecare dată când cineva trecea mai aproape de masa lor. Ei, al meu *patron* are un amic mai vechi care a fost cândva *un fljc* până când a dat de belea și l-au dat afară. Acum s-a aranjat in industria de supraveghere și pază, vinde sisteme de alarmă celor care-și cumpără case de vacanță pe aici, prin zonă. Oamenii nu duc lipsă de ceva *sous* și, evident, se agită când aud că în fiecare iarnă casele nelocuite sunt spâne. La fiecare casă la care lucrăm, *patron* le face capul calendar proprietarilor că în Vaucluse sunt mai mulți hoți decât brutari, apoi îl recomandă pe acest *copain* al lui. Dacă proprietarul își instalează sistemul de alarmă de la amic, *patron* primește și el un plic. Jojo își frecă degetul mare și arătătorul, semn de lovele.

Sosi și chelnerul cu băuturile, iar Jojo îl lăsă să intre iarăși în cafenea înainte de a-și relua vorba.

- Acum două zile, tipul acesta - Jean-Louis îl cheamă -vine pe *chantier* și îl aud râzând de parcă ar fi auzit cea mai bună poantă din viața lui. Eu lucram pe acoperiș și am putut sâ aud întreaga discuție, că doar vorbeau chiar sub mine.

- Nu era bancul cu parizianul, travestitul și poștașul, nu?

Jojo își aprinse o țigară și suflă fumul spre un câine care căuta după cubulețe de zahăr pe sub masă.

— A fost haios, dar nu era un banc. Ascultă aici: tocmai au instalat un nou sistem de securitate la Caisse d'Epargne - ochi electronici, senzori de presiune în podea, detectoare de metal la intrări, tot ce-ți trece prin cap. De instalare s-a ocupat una dintre cele mai mari firme din Lyon. A costat milioane.

- Generalul era nedumerit. întotdeauna era o plăcere să audă că o bancă a fost nevoită să cheltuie milioane de franci, pe de altă parte, auzise chestii mai amuzante la înmormântări.

- Păi, și ce e așa haios? N-au putut încasa cecul de la bancă?

Jojo rânji și îl mustră agitând degetul arătător.

- Ceva mai mișto. Se întâmpla că au mutat seiful - toate coffres-forts - taman în partea din spate a clădirii, pentru un plus de siguranță. Bare de oțel cu diametru de cinci centimetri la ușă, încuietori triple... Jojo făcu o pauză pentru efect dramatic... dar nici urmă de ochi electronici. Nici măcar unul.

-Ah bon?

- Nu. Și știi de ce? Fiindcă clienții care umblă la casetele din seif nu vor să apară filmați în biroul directorului când își numără paralele.

Generalul ridică indiferent din umeri.

- Cest normal, non?

- Dar cea mai tare fază - Jojo sorbi din paharul cu pastis și mai aruncă o privire la celelalte mese înainte de a se apleca spre interlocutorul său - cea mai tare fază e că noul seif este amplasat fix peste vechea scurgere în râu. Dar fix, mă înțelegi.

- Vechea scurgere?

- Arcada la care tocmai ne-am uitat. Pe acolo iese. Douăzeci, poate douăzeci și cinci de metri de Ia arcadă și ajungi la podeaua seifului. Puțin plastique și boum! Ai ajuns în seif.

- Formidable. Și apoi dansezi pe senzorii de presiune până când ajung Ies flics la fața locului.

Jojo clătină din cap și rânji mai larg. Era în culmea fericirii.

- Nu, nu, asta e și mai amuzant. Nu au montat senzori de presiune. Podeaua nu este securizată. S-au gândit că ușa e de ajuns.

Lui Jean-Louis nu-i venea să creadă.

Generalul începu să se tragă de vârfurile mustății, un gest reflex, un obicei despre care nevastă-sa zicea că-1 face să pară oleacă încet la minte. Știa prea bine că Isle-sur-Sorgue era un orășel bogat, înțesat de comercianți de antichități care lucrau în mare parte cu numerar. N-ar fi deloc o pierdere de timp să petreacă vreo câteva ceasuri cu nasul prin casetele lor din seiful băncii. Simțea cum i se stârnește interesul. Ba chiar mai mult decât interesul, recunoscu în sinea lui. îl cuprindea din nou entuziasmul, emoția pe care o simțise de fiecare data când începea să plânuiască o lovitura. Acesta era marele lui talent, planificarea. De aceea toți ceilalți i se adresau cu „Generale", pentru că el își folosea capul.

Jojo îl privea ca un motan care așteaptă să înhațe canarul, cu ochii negri strălucitori pe chipul măsliniu.

-Allors? Ce crezi de asta?

- Cum putem ști dacă e adevărat tot ce ai spus? Mie unuia îmi cam pute. Generalul îl căută din ochi pe chelner. Dar hai să mai luam un rând.

Jojo surâse. Așa era Generalul. Un pesimist în came și oase, întotdeauna câuta problemele. Dar n-a zis nu.

Mulțimea începu sâ se cearnă, oamenii se îndreptau spre casele lor pentru masa de prânz; cei doi continuarâ sâ discute conspirativ, iar piațeta fu cuprinsă de tăcere, întreruptă doar de clopotele orologiului din tumul bisericii.

petreacă vreo câteva ceasuri cu nasul prin casetele lor din seiful băncii. Simțea cum i se stârnește interesul. Ba chiar mai mult decât interesul, recunoscu în sinea lui. îl cuprindea din nou entuziasmul,

emoția pe care o simțise de fiecare dată când începea să plănuiască o lovitură. Acesta era marele lui talent, planificarea. De aceea toți ceilalți i se adresau cu „Generale", pentru că el își folosea capul.

Jojo îl privea ca un motan care așteaptă să înhațe canarul, cu ochii negri strălucitori pe chipul măsliniu.

- *Alors?* Ce crezi de asta?

- Cum putem ști dacă e adevărat tot ce ai spus? Mie unuia îmi cam pute. Generalul îl căută din ochi pe chelner. Dar hai să mai luăm un rând.

Jojo surâse. Așa era Generalul. Un pesimist în came și oase, întotdeauna căuta problemele. Dar n-a zis nu.

Mulțimea începu să se cearnă, oamenii se îndreptau spre casele lor pentru masa de prânz; cei doi continuară să discute conspirativ, iar piațeta fu cuprinsă de tăcere, întreruptă doar de clopotele orologiului din turnul bisericii.

3

Nu se făcuse încă opt și jumătate când Simon ajunse la birou. Pe coridoarele lungi, minimálist și cu gust decorate, domnea tăcerea. Nu mai era nimeni în agenție, dacă nu puneai la socoteală palmierii și ficușii din ghivece, care se înmulțiseră într-atât, încât agenția angajase un grădinar care să le poarte de grijă, un tânăr subțirel ca varga, caie purta mereu mânuși albe de bumbac și își petrecea ziua ștergând frunzele plantelor. Ernest îl numise în joacă „specialist foliaje".

Trecând prin dreptul unei uși deschise, Simon zări pe un tânăr angajat aplecat asupra primului memorandum al zilei. Băiatul ridică ochii din hârtii, fericit că eforturile sale fuseseră remarcate. Simon îl salută cu o înclinare a capului și se întreba care era numele lui. Erau atât de mulți acum, iar majoritatea semănau între ei, îmbrâcați în costumele lor în culori sobre, cu croială după ultima moda. Ar fi o idee să îi pună să poarte ecusoane.

Traversă biroul lui Liz și păși în biroul personal. Un vizitator din America îi spusese odată că acesta era biroul unui om puternic, și asta pentru ca ocupa un colț al clădirii, deci avea o priveliște dubla fața de oricare alt angajat, mai mic în rang. în plus - și aceasta era o chestie de mare subtilitate, așa spusese americanul - nu exista nici o masă de lucru, nimic atât de banal în toată încăperea. Canapele luxoase din piele, măsuțe joase, un perete întreg acoperit cu ecrane TV și monitoare de calculator,

plante evident mai bogate și luxuriante decât cele care împodobeau restul agenției. Raiul unui mogul.

Liz îi lâsase pe una din măsuțe toate documentele și corespondența din ziua precedenta, împărțite atent în patru teancuri: mesaje, corespondența, rapoarte și, cel mai cumplit teanc din toate,

documente de strategie și planuri de marketing, câteva ceasuri bune de plictiseala intensa legate frumos în coperte albastre lucioase.

In vreme ce Simon trecea în revistă mesajele, în camera vecina începu sa zumzăie faxul. Ziegler sunase din New York. Avocații lui Caroline. Patru clienți. Directorul de creație, directorul financiar, doi account manageri și managerul departamentului Televiziune. Și Jordán. Dumnezeule, ce mod de a începe ziua! Apoi Simon își aduse aminte de hotărârea luata cu o seara înainte și brusc se înveseli. Pleca în concediu.

Luă biletul cu mesajul lui Jordán - „Trebuie sâ te vad cât mai repede[44] - și mâzgăli dedesubt, „Oricând ești gata. 8 a.m." Minciunica îl va poziționa pe Jordán din start în defensivă. Acesta nu ajungea niciodată înainte de nouă și jumătate. Simon traversă holul ca sâ lase mesajul și astfel sâ se și pună la punct cu ultimele hobby-uri ale lui Jordán, ale căror mărturii erau etalate cu grijă prin biroul acestuia. „Trebuie să fie un iad pentru el, își zise Simon, să țină ritmul și să fie mereu în frunte.[44] Abandonase tenisul cu mult timp în urmă, când cei mai tineri membri ai echipei se apucaseră de sportul alb. Apoi avusese o perioadă când se dedicase armelor și tolbelor de vânătoare, atunci când Jordán își achiziționase casa de la țară, urmată de o fază nautică, marcată de încălțăminte de neopren și impermeabile. în momentul de față, pasiunea lui părea să fie polo călare.

De peretele din spatele mesei de lucru erau sprijinite trei crose, iar deasupra acestora fusese atârnată într-un cui o cască impecabilă, imediat lângă tabla de plută pe care lista meciurilor

de la Ham Polo Club ascundea parțial o invitație la cocktail Ia Reform. Desigur, polo reprezenta hobby-ul absolut pentru un om de publicitate ambițios - exorbitant ca investiție, un apanaj prin excelența al clasei superioare și, cu puțin noroc, marea șansă de a te trage de șireturi cu membri ai familiei regale. Simon zâmbi și se întrebă cât timp va mai trece până ce Jordán o să solicite un loc de

parcare pentru poneii lui și un elicopter de firmă care sâ îl ducă într-o clipita până la Windsor.

La auzul clinchetului de tocuri înalte pe podeaua de gresie, Simon lâsâ biletul prins în rama unei fotografii ce o înfățișa pe soția lui Jordán, o femeie relativ drâguță și, daca era să dea crezare bârfelor, extrem de bogata.

Liz punea în ordine mesajele sosite prin fax peste noapte din America; trupul zvelt se profila în cadrul ferestrei, iar pârul lung și negru al fetei câdea în șuvițe pe obraz. Era îm-brâcatâ cu o severitate corporatista care nu fâcea decât să-i accentueze picioarele spectaculoase. Simon se considera un *connoisseur* în materie de gambe feminine, iar picioarele lui Liz erau într-adevâr extraordinare, foarte lungi de la genunchi la gleznă. Cu toate intențiile sale bune de a angaja numai fete bătrâne între douâ vârste, cu halenă și platfus, nu se știe cum, însâ reușea să se procopsească întotdeauna cu secretare atrăgătoare - unde mai pui că îi și fâcea plăcere să le admire. Imaginea lui Liz aplecată peste birou îl susținuse pe parcursul a nenumărate întâlniri plictisitoare.

- Bunâ dimineața, Elizabeth.

- Bună dimineața, domnule Shaw. Ce mai faceți?

Fata îi zâmbi pe deasupra teancului de faxuri. Ori de câte ori i se adresa cu Elizabeth, fata știa că șeful este într-o dispoziție bunâ.

- Bine, iar o cană de cafea ar face minuni de-a dreptul. Apoi trebuie să pornim în căutarea gâletușei și a lopățicii mele, ca să nu mai menționez pălăria de soare.

Liz se opri în loc în drum spre aparatul de cafea și ridică mirată din sprâncene.

- Îmi iau câteva zile libere. M-am gândit câ nu mi-ar strica sâ vizitez puțin sudul Franței, sâ vâd dacâ e adevărat ce se spune despre

Saint-Tropez.

- Cred că v-ar prinde bine. Ce se spune despre Saint-Tropez?

- Toamna la Saint-Tropez, zise Simon, este completamente lipsită de magia tentației. Pe plajă nu voi fi decât eu și pescărușii, voi avea parte de seri solitare în chilia mea de călugăr. Ai putea să trimiți un fax la Byblos, să-mi faci o rezervare?

Liz se aplecă peste birou ca să noteze toate acestea pe un carnețel.

- Veți avea nevoie și de bilet pentru feribot, pentru mașină.

- Și rezervă-mi o noapte la Paris. The Lancaster.

- Când doriți să plecați?

- Mâine. Sună-1 pe Philippe Murat și vezi dacă e disponibil pentru cină. Și, pentru numele lui Dumnezeu, spune-i că e o cină de afaceri, altfel o să vină la braț cu vreuna din prietenele lui de la *EUe* și o să-i sufle toată seara la ureche. Doar îl știi - mireasma de after-shave nu face decât să ascundă un maniac sexual.

Liz adoptă o expresie ingenuă.

— Eu îl găsesc fermecător pe domnul Murat.

- Numai să ai grijă să nu intri singură în lift cu el, atâta îți spun.

Simon era aproape fericit, nerăbdător să ajungă cât mai departe de birou. De organizarea apartamentului din Rutland Gate se va ocupa foarte bine Emest, iar Jordán va fi în culmea fericirii jucând rolul de director executiv timp de o săptămână. Ce putea să se întâmple în doar o săptămână, până la urmă?

Liz reveni cu cafeaua.

- Ne ocupăm de telefoane?

- Prinde-mi doar clienții. Jordán se poate ocupa de aspectele legate de agenție.

- Și avocații doamnei Shaw?

- Ah! Da, ei. Crezi ca ar fi de ajuns sa le trimit o vedere de la Saint-Tropez?

- Ieri a sunat chiar partenerul din firma. Mi-a spus câ este urgent.

Simon sorbi din cafea.

- Elizabeth, știi câ are un cronometru lângă telefon? Taxează la minut. Dacâ, Doamne ferește, ai ajunge intr-un asemenea hal de disperare, încât sâ-ți vină ideea sâ-1 suni ca sâ-1 inviți la cinâ, te-ar taxa pentru convorbire. Cu o vedere aș ieși mult mai ieftin.

- Oricum va trebui sâ vorbiți cu el când va întoarceți.

- Ai dreptate. Știu câ ai dreptate. Simon oftâ. OK. Hai sâ-1 prindem pe porcul âsta pânâ nu-i trece prin cap sâ ma cheme la tribunal pentru sfidarea apelurilor primite. Dar să asculți cu atenție când apare pe fir. O sâ auzi cronometru 1. Ticâie. Sunt convins câ are un ceas ca acelea pe care le folosești la fiertul ouâlelor.

Convorbirea telefonică fu scurtă și costisitoare. Caroline voia o mașină nouâ. Avea nevoie de o mașină nouă. Avea tot dreptul sâ primească o mașină nouâ, conform termenilor din aranjamentul financiar dintre ei. Simon fu de acord cu un BMW, dar se târgui în privința echipamentului stereo pânâ când realiză câ ar fi putut sâ-1 cumpere la prețul unei convorbiri juridice de numai cinci minute. Puse receptorul în furcă și reflectă dacâ uciderea unui avocat ar putea fi motivata drept *un críme pasi önnel.*

Ridică ochii și îl zări pe Jordán în pragul ușii, cu o cană de cafea în mână, antiteza stilistică a ideii generale despre omul de publicitate. Avea o înfățișare de modă veche, profund respectabilă, probabil

tocmai de aceea clienții se simțeau în siguranță alături de el. Emest ar fi putut sâ jure cu mâna pe inimă câ auzise la un moment dat costumul lui scârțâind, atât de greu era.

In această zi se deghizase într-un bancher de mare succes -costum din trei piese, cu dungulițe fine, cămașă în dungi, cravata sobra, ceas cu lanț de aur, pierdut printre faldurile voluminoase de matase ale batistei din buzunarul de la piept, pantofi lustruiți ca oglinda. își pieptănase parul nisipiu înspre spate, înfoindu-1 la tâmple. Simon observa ca-și cultiva mici smocuri de par la perciuni în maniera bătrânilor ofițeri de marina, niște favoriți în stare embrionara. Nu putea fi decât englez.

Simon nu-i dâdu șansa sâ deschidă gura.

- Intra, Nigel, intra. Uite ce e, îmi pare râu că a trebuit să anulez întâlnirea de aseară, dar am avut o zi teribilă. Pur și simplu nu m-am simțit în stare. Mai ia niște cafea. Un trabuc. Spune-mi câ sunt iertat.

Jordán luă loc pe una din canapele, pliindu-și trupul slab pe conturul pernelor, apoi lâsâ cana de cafea pe masâ pentru a-și aranja butonii și a-și netezi pârul.

- Nu câ m-ar deranja pe mine, Simon, începu el. Rostea cuvintele de parcâ l-ar fi strâns gulerul cămășii. E vorba de ceilalți. încep sâ-și pună problema dacă acest Comitet executiv există sau nu. Trei întâlniri consecutive anulate. I-ai cam luat în răspăr, bătrâne, asta e tot ce pot sâ zic.

Simon bănuia cam cine fusese cel mai luat în răspăr.

- Cineva anume? Crezi câ aș putea sâ îi vâd și sâ mai îndulcesc situația?

Jordán scoase la iveală un portțigaret auriu și zăbovi îndelung sâ-și aleagă o țigară. Din buzunarul vestei luă o brichetă de aur. Lumina

se reflectă în ghiulul de aur și în butonii de aur. „Tipul e o veritabilă bijuterie ambulantă*[4], își zise Simon.

- Cred că îi liniștesc eu de astă dată, Simon. Ar fi suficient să-i scot la un pahar la finele zilei, câteva vorbe iscusite la un pahar de whisky. Las' pe mine.

Simon încercă să adopte un aer recunoscător.

- Dacă ești convins...

- Nici nu-ți mai bate capul cu asta. Jordán aruncă un nor de fum în aer. Avea un stil studiat, fals relaxat de a fuma, lucru ce îl făcea pe Simon să-și dorească să-i ofere un trabuc explozibil. De fapt, probabil, sunt ceva mai apropiat de ei în momentul de față, față de tine. Probleme personale și altele asemenea. îți ia gândul de la management.

Ori de câte ori se găsea în prezența unei persoane pe care o considera egală cu sine în ierarhia corporatistă, Jordán debita aceleași teorii de management, pe care Simon la auzise până acum de sute de ori.

-Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Jordán, presimțind o revelație, se aplecă ușor în direcția lui Simon când acesta luă un ton confidențial. Realitatea este că mi-ar prinde bine o pauză. Ultimele luni au fost dificile pentru mine.

Jordán încuviință înțelept.

- Divorțul, asta chiar e o veste rea.

- Ei, o să trec eu și peste asta, dar mi-ar prinde bine câteva zile departe de prima linie și mă întrebam dacă ai putea să preiei tu comanda o săptămână. îmi pare rău că trebuie să-ți cer asta. Dumnezeu știe că ai și așa destule pe cap, dar nu m-aș simți în largul meu decât dacă aș lăsa frâiele pe mâini pricepute.

Jordán se chinui din răsputeri sâ nu jubileze.

- Aș vrea să plec mâine, continuă Simon, dar, firește, depinde și de planurile tale. Știu, e al naibii din scurt, dar cred câ la cum mâ simt, cu cât iau o pauzâ mai repede, cu atât mai bine.

- Mâine? Jordán se încruntă, cântărind responsabilitățile poziției de lider. Va trebui sâ jonglez cu câteva întâlniri. Am o agendă foarte încărcată pentru următoarele zile.

Simon își aruncase ochii pe agenda lui Jordán ceva mai devreme. O singurâ zi era tăiată cu o linie și în dreptul ei era trecut doar un cuvânt „Cotswolds". Nu aveau clienți în acea parte a Angliei. însă caii puteau fi găsiți acolo din abundență.

- Uite, dacâ este prea...

Jordán ridică mâna.

- Mâ descurc eu cumva. Se încrunta din nou. Totuși, s-ar putea sa fie necesar sâ o fur pe Liz. Susan este teribil de bunâ, însă e posibil sâ nu mai facâ față dacâ mâ apuc sâ jonglez cu două pâlârii...

Lui Simon îi trecu prin minte imaginea lui Jordán cu două câști de polo așezate pe cap încercând să conducă ședințele din agenție.

- Desigur. Simon păstrase cireașa pentru final. Cred că ar fi mai practic sa te muți aici, în biroul acesta. Ți-ar fi mai ușor.

Jordán se prefăcu a reflecta la imensa inconvenienta de a se muta zece metri de-a lungul culoarului, apoi se întoarse spre Simon cu un aer sincer, cu fruntea încrețită, gest care funcționa atât de bine cu clienții.

- Ar fi mai bine, da. Ar fi mai bine, bătrâne. Ar da un semn pozitiv trupelor.

- Să știe ca frâiele sunt în mâini ferme, întări Simon.

- Exact ceea ce voiam și eu să spun. Nu te-ai gândit să te apuci și tu de echitație? Foarte distractiv. Calul e o creatura magnifica.

- Știi ce zicea Oscar Wilde despre cai, nu-i așa? „Sunt periculoși la ambele capete și incomozi la mijloc"[1]. Sunt de acord cu el.

- Nu știi ce pierzi, bătrâne. Jordán se replie, se ridică în picioare și își aranja încâ o data butonii de la câmașâ. Ar fi bine sâ mâ apuc de treaba. Mâ pui la curent înainte sâ pleci diseară.

Simon îl mai auzi vorbind cu Liz în biroul vecin, „... am grija de împârâție cât lipsește Simon... ține legătura cu Susan... toate întâlnirile aici, cred".

, Jatâ un om fericit", își zise Simon. își petrecu tot restul zilei la telefon.

Ajunse la Paris a doua zi, spre sfârșitul dupâ-amiezii; la hotel, The Lancaster, găsi un mesaj - Monsieur Murat îl

aștepta la Chez L'Ami Louis, la orele douăzeci. Un început cât se poate de promițător pentru vacanța lui. Acesta era restaurantul preferat al lui Simon aici, în Paris, plus câ nu era obligat sâ poarte cravata. Făcu un duș rapid, își schimba hainele și se hotărî sâ meargă pe jos pânâ la Saint-Germain, unde plânuia sâ deguste ceva la Deux Magots.

Uitase cu totul ce oraș frumos este Parisul. După Londra, Parisul pârea extrem de curat, fârâ saci de gunoi aruncați pe stradă, fără pancarte anunțând „De vânzare[44] dinaintea fiecărei case. Se opri pe Pont-Neuf și privi înapoi, de-a lungul râului, spre Luvru. Amurgul era albastru, împroșcat ici și colo de luminițele aurii din ferestre și de la lămpile de pe străzi -pentru o clipită, regretă aranjamentul stabilit pentru cină. Pe cât îl plăcea pe Murat, o seară ca aceasta merita petrecuta în compania unei fete frumoase.

Deux Magots era aglomerat ca întotdeauna, iar chelnerii la fel de aroganți ca de obicei, atmosfera din local, clientela afișa aceeași blazare studiată ca de fiecare dată. în toamna aceasta era iar la modă negrul, fetele își purtau părul lung, aparent ciufulit, tenul trebuia sâ fie cât mai palid, jachetele de piele imense, iar pantofii grei, cu talpă joasă - pantofi pe care Simon îi detesta, parcă erau niște saboți de menajeră, până și cea mai frumoasă pereche de picioare arăta oribil și stângaci în ei. De ce insistau toate sâ arate la fel?

Simon își aprinse un trabuc și comandă un *kir.* Se simțea excelent în Franța încă o dată, îi fâcea plăcere sâ audă din nou franceza vorbită în jurul său. Era surprins de cât de mult înțelegea din ce auzea. Trecuse mult timp, mai bine de douăzeci de ani de când petrecuse șase luni lucrând ca ospătar în Nisa. Atunci vorbea fluent, sau îndeajuns de fluent cât sâ își poatâ câștiga traiul, așadar, era mulțumit câ se prinsese ceva de el.

Urmări cum un cuplu de japonezi de la o masă pe colț încearcă sâ comunice cu un chelner care juca șarada pariziană populară de incomprehensiune candidă în discuțiile cu străinii.

- Scosh. Japonezul flutură două degete în aer. Scosh.

- Comment?

— Scosh.

Chelnerul ridică din umeri și se făcu a nu pricepe. Japonezul luă în mâna meniul de băuturi, îl deschise și indică ceva chelnerului pe la mijlocul paginii.

- Scosh.

Chelnerul binevoi a arunca o privire, apoi oftă teatral.

— *Non,* zise el. Whisky.

- *Hai, hai.* Scosh whisky.

-Deux?

Japonezul rânji fericit și dădu viguros din cap, iar chelnerul. satisfăcut câ superioritatea sa fu stabilită, își croi drum printre mese înapoi spre bar.

Paharul de *kir* îi făcu poftă de mâncare, așa câ Simon se întreba dacă nu ar fi prea devreme pentru acea perioadă pentru mirificele *cépes* sălbatice; acestea își făceau o apariție fugitivă în meniul de la Chez L'Ami Louis în fiecare an. Tot acum realiză câ nu se gândise nici măcar o dată la treburile de la birou în toată după-amiaza, nici măcar nu o sunase pe Liz să o anunțe că a ajuns. Franța îi pria. Plâti nota și traversă Boule-vard Saint-Germain spre stația de taxi.

Taxiul îl lăsă pe micuța Rue du Vertbois; se opri o clipă în fața restaurantului. Slavă Domnului, nu fusese încă sterilizat și împopoțonat, numai ca sâ fie în pas cu moda. împinse ușa de la intrare și păși în atmosfera caldă și agitată a unuia din ultimele bistrouri adevărate din Paris.

Stilul decorativ se califica drept shabby chic de început de secol XX, cu vopsea în tonuri de cafeniu-închis, crăpată pe alocuri și pardoseală cu plăci de ceramică roase din loc în loc până la șapa de beton. în afară de o fotografie veche a bătrânului *patron,* Antoine cel cu mustăți cărunte, și una sau două oglinzi afumate de vreme, pereții erau neîmpodobiți, susținând doar de la un capăt la altul al încăperii un lung cuier pentru haine. Aici nu se schimbase mare lucru de mai bine de

jumătate de secol, iar Simon se simțea, ca de fiecare dată când venea aici, ca în sufrageria unui bun și vechi prieten.

Murat rezervase o masă în spatele sobei cu lemne. Simon se așeză comod și în așteptarea lui își trecu vremea speculând despre cei din jurul său. De obicei aici găseai un amestec interesant de faimă,

avere și notorietate - staruri de cinema și regizori, politicieni care veneau în speranța de a fi recunoscuți și oameni de stat care căutau să apară incognito, tineri provenind din familii pariziene bogate, actrițe cu suita lor de admiratori, playboy trecuți de prima tinerețe și, aproape mereu, un grup timid de oameni aflați la prima lor vizită, nu tocmai siguri de ce ar trebui să înțeleagă din acest decor viu.

Pe ușa de la intrare își făcură apariția două cupluri de americani, doamnele gătite prematur cu haine de blană, cu părul argintiu, iar domnii încă în jachete de vară. Simon se distrâ văzând expresiile alarmate ale femeilor când chelnerul luă neatent hainele lor de șinșila, în valoare de mii de dolari, și le aruncă neglijent pe cuierul din dreptul mesei lor.

- Clayton, îi zise una din ele soțului său, ești sigur că acesta este locul?

Soțul o liniști, făcându-i semn sâ ia loc.

- Iubito, e un bistro. La ce te așteptai, un valet la intrare?

Chelnerul lui Simon sosi cu o sticlă de Meursault. Adulmecă mulțumit buchetul care-1 duse cu gândul la pânze de păianjen și pivnițe întunecate. Vinul era rece, însă nu într-atât încât sâ mascheze gustul. Simon degustă și încuviință cu un gest din cap.

Chelnerul îi umplu paharul.

- C'est pas tenible, eh?

O bufnitură la intrarea în restaurant și Murat se ivi în vrie, întârziat și în neorânduiala, îmbrăcat într-un costum negru cam boțit și cu un fular lung și roz la gât, având un aer de refugiat din anii '60 cu părul lui lung până la umeri; se răsuci spre Simon și-i dezvălui un chip bronzat, în care sticleau dinții albi și ramele ochelarilor. Cum naiba reușea să conducă biroul

din Paris, să-și păstreze bronzul și în plus sâ își mai și vadă de complicata și energica lui viață amoroasă, Simon nu-și putea explica. Se cunoscuseră când Simon cumpărase pachetul majoritar în agenția lui Murat, iar relațiile lor de afaceri se transformaseră în prietenie.

- Philippe. Ce bine îmi pare să te văd!

- Simon! Ai venit mai devreme. Nu? Am întârziat eu. *Merde.* Nu se mai termina întâlnirea...

- Cine e tipa?

Murat îi arunca o privire lui Simon în timp ce se așeza la masă, apoi își descolăci șarpele de cașmir roz de la gât îi oferi acel zâmbet fermecător și dezarmant pe care Simon era convins că îl exersează în fiecare zi dinaintea oglinzii.

- Prietene, ai o minte bolnava. Dar îmi aduc aminte ce m-ai sfătuit tu odată: „Niciodată sâ n-aburești un expert în abureli". Murat rosti fraza cu profunda plâcere. îl încânta sâ folosească argoul limbii engleze și colecționa elemente de jargon cu orice ocazie. OK, îți spun. Clienta noastră, firma de iaurt, o știi? E o doamnă ajunsă la o anumită etate și...

— Și ai avut grijă de ea de dragul agenției, completă Simon.

Murat își turnă vin în pahar.

- A cumpârat pachetul de campanie pentru anul viitor, așa câ am sărbătorit la un păhărel, apoi, ei bine...

Ridică din umeri.

- Nu mâ deprima cu detalii. Ce vrei sâ mănânci?

Cercetară meniul, însâ fără voia lor surprinserâ conversația de la masa americanilor:

- ... Și știi ce s-a dovedit a fi până la urmă? O hernie hiatalâ. Eu vreau puiul prăjit la cuptor. Așa, și se externează, apoi îi dă în judecată pentru maipraxis...

Simon rânji spre Murat.

- Prefer să îmi povestești despre viața ta amoroasă, decât sâ aud așa ceva.

Chemă un ospătar și comandară.

- Cât stai la Paris? se interesă Murat. E o petrecere sâmbătă, fete frumoase - garantat. Nimeni din advertising. îi făcu semn cu ochiul și încercă una din noile expresii învățate. îți faci și tu o lipeală, nu?

- Sună romantic, cum spui, zise Simon. Dar nu pot. Plec chiar mâine-dimineață, iau mașina și mă plimb câteva zile pe la Saint-Tropez.

Chelnerul sosi cu o farfurie de midii, aburinde și înmiresmate cu usturoi, acel *foie gras* căruia Simon nu reușea să-i reziste și un platou încărcat cu *baguetle.* O sticlă de vin roșu de Burgundia, mâtuitâ de colb, fu lăsată de o parte a mesei, ca să răsufle. Simon își scoase jacheta și trecu în revistă bistroul. Toate mesele erau ocupate de acum, localul devenise aglomerat și gălăgios. Aici se auzeau mereu hohote de râs; era un loc dedicat plăcerii de a trăi. Regimul și dietele erau strict interzise, iar porțiile erau enorme. Nu venea nimeni la L'Ami Louis ca sâ se zgâiască în tăcere la două frunze de salată.

- Saint-Tropez? Murat făcu o grimasă dezaprobatoare, chiar dacă abia ghicită. E o stațiune terminata. De fapt, întreaga coastă e terminată, asta dacă nu ai în plan să joci golf cu niște parizieni înțepați. Au pus mâna pe ea cei pe care eu îi numesc BCBG - Bon *Chic Bon Genre* - și riști să primești o amendă dacă nu ai cămășile Lacoste la tine.

- Și dacă nu am o cămașă Lacoste? Unde pot sâ mâ duc?

Murat strânse și ultima rămășiță de sos din farfurie cu o midie.

- Ai fost vreodată în Lubéron? între Avignon și Aix. Devine cam chi-chi, mai ales în august, dar e minunat - sătucuri vechi, munți, foarte puțini turiști, un soare fantastic - am mers acolo o săptămână în iunie cu Nathalie. A fost *trés romantique,* până la sosirea bărbatului ei.

Chelnerul debarasă masa. Simon nu fusese niciodată în Lubéron. Ca alte sute de vilegiaturiști, se repezise direct pe Cote d'Azur, se prăjise pe plajă, apoi țuști înapoi acasă. Teritoriul

mai Continental din Provence îi era cu totul necunoscut, un șir de denumiri pe indicatoarele de pe *autoroute.*

— Și cum ajungi acolo?

- Ieși de pe *autoroute* la Cavaillon și apuci spre Apt. O nimica toata, doar vreo douăzeci de minute. îți pot recomanda locul unde am stat eu și Nathalie, foarte cochet, *beaucoup de charme,* cu o terasa privata unde voi doi puteți face plaja în nud...

— Phillipe, sunt singur.

- Și? Fa plaja de unul singur. Poate pune ochii pe tine cineva... Murat se apleca ușor spre el. într-o dimineață, intră camerista sa-ți facă patul - una din fetele acelea pârguite de șaptesprezece ani cu care se mândrește atât Provence, cu tenul măsliniu și ochi mari, căprui - și da peste acest *milord* englez. Pe terasa, *tout nu.* Fata nu-i poate rezista. *Voila!* Și-ai pus-o.

Versiunea lui Murat în ce privește o vacanța liniștita ș lipsita de neprevăzut fu întrerupta de apariția unui uriaș fazan prăjit pe care îl aleseseră împreună, însoțit de o piramida de *pommes frites* crocanți. De la masa americanilor ajunse până la ei un val de consternare audibila față de mărimea inimaginabila a puiul comandat de una din doamne.

- Tot pentru *moi?* O, Doamne!

Murat turnă vinul roșu pentru amândoi și ridica paharul pentru toast.

- *Bonnes vacances,* dragâ prietene! Sunt cât se poate de serios în privința Lubéronului; e un loc foarte special. Ar trebui sâ ajungi pe acolo.

[1]

Mai degrabă atribuit Iui Ian Fleming, autorul personajului James Bond (n.tr.)

4

Duminica, pizzeria Chez Matilde pe de strada care duce spre Cheval-Blanc era închisă. Nevestei Generalului îi plăcea să-și petreacă ziua liberă cu sora ei din Orange, iar Generalul era mai mult decât mulțumit sâ fie lăsat de capul lui, sâ joace *boules*[1]*.* în astâ duminică însă, Generalul nu se atinse de *boules,* care râmaseră la locul lor din garaj. Generalul aștepta musafiri.

își făcuse temele, ticluise totul și trimisese vorbâ către ceilalți. Grupul vechi din Baumettes - sau majoritatea, cei care izbutiseră sâ nu intre iar la închisoare - veneau sâ asculte o propunere.

Generalul luâ scaunele de pe masa rotundă unde le ridicase cu o seară înainte, după curățenie și aduse la masâ *pastis,* vin și pahare, un castron cu măsline și câteva pizze mari. Erau reci, dar încă bune. Oricum, nu venea nimeni pentru mâncare. Numără scaunele. Opt. Spera sâ fi avut nevoie de zece, însâ Raoul și Jacques n-avuseseră grijă cu câteva seri mai-nainte și îi prinsese poliția, la un control de rutină, cu arme și o dubă plină de covoare furate. N-aveau sâ plece nicăieri timp de câțiva ani. Numai gândul la asta și îl făcu pe General sâ clatine din cap. Doar le spusese mereu să stea departe de arme. Armele dublează sentința.

Auzi răpăitul unei Mobylette și se îndreptă spre ușa din dos. Jojo, în tricou curat și proaspăt ras, de duminică, tocmai traversa mica parcare prăfuită, cu un rânjet pe față; îl salută cu o înclinare a capului.

— *Salut!* Bărbații își strânseră mâinile cordial. Jojo aruncă o privire iscoditoare peste umărul Generalului. Mathilde?

- E în regulă, îl liniști Generalul, e în Orange până diseară.

- *Bon.* O zi mare, *eh?* Ce zici? O să meargă?

Generalul îl bătu pe Jojo pe spate și gestul amical îi dezvălui cât de solizi erau mușchii omului, dezvoltați de zile-lumină de cărat pietre și saci de ciment

- Dacă toți sunt în aceeași formă ca și tine, o să meargă.

Jojo îl cunoștea pe General prea bine ca să mai pună și alte întrebări. Generalului îi plăceau micile lui momente în lumina reflectoarelor și un public numai ochi și urechi. Se strecurară prin pasajul îngust, burdușit cu butoaie de bere, și intrară în restaurant. Jojo cântări dintr-o privire localul, cu pereții tencuiți rustic și aplicele din fier forjat în formă de gondole, afișele cu Veneția și Pisa, barul mic, faianțat, și afișul sub formă de manuscris care atârna pe zidul dindărăt - „Casa nu dă pe datorie" - și fotografia înrămată a lui Mathilde cu Generalul pozând rigizi împreună cu un domn cu cravată.

- Drăguț localul, foarte *sympa.* Jojo arătă spre fotografie. El cine e?

- Primarul. E înnebunit după pizza. Tatăl lui a venit aici tocmai din Italia. Afară se auzi zgomot de mașini, astfel că Generalul își făcu loc anevoie pe lângă Jojo. Servește-te singur, poftește!

La umbră trăseseră o camionetă Renault și un Peugeot alb, murdar, iar pasagerii se adunaseră într-un pâlc gălăgios în vreme ce unul dintre ei se ușura lângă un copac. Generalul îi numără în gând. Erau toți acolo.

- *Salut Ies copains!* Se apropie să îi primească, oameni pe care nu îi văzuse de ani de zile. Dădu mâna cu fiecare, un bun

prilej pentru a-i cerceta din cap până în picioare. Toți pareau să fie sănătoși și voioși, așa că îi conduse în restaurant cu un pronunțat sentiment de anticipare. Era ca-n vremurile bune. E bine să-ți trăiești viața respectabil, n-avea nimic de zis, dar, după o vreme omul mai simte și nevoia de puțina senzație.

-Allez! Luați loc, luați loc. își traserâ scaunele, Jojo ca al doilea în rang având o deosebita grija sâ se așeze lângâ General. Fură desfăcute mai multe sticle, își umplură paharele și își aprinseră țigările. Generalul privi de jur împrejurul mesei și le zâmbi trăgându-se de colțul mustății.

- Ei, a trecut ceva vreme. Ia povestiți-mi cum ați ajuns cu toții *milliardaires.* Nimeni nu ardea de nerăbdare sâ vorbească primul. *Alors?* Doar nu credeți câ se ascunde vreun polițai după bar? Povestiți-mi.

Nu-i fu dat să audâ o serie de istorii de succes. Femand, care era *plastiqueur* și care pierduse deja douâ degete și-și rănise obrazul într-o explozie calculata greșit, lucra într-un atelier mecanic. Bachir, cu trăsăturile sale tipic arăbești, cu fața prelungă și îngustă, avea o înclinație spre șișuri - acum își găsise o slujbă mai puțin periculoasă ca ospătar într-o cafenea din Avignon. Claude, la fel de masiv ca întotdeauna, se folosea de umerii lăți și brațele groase cu care-1 dotase natura ca *magon,* lucra cu Jojo. Frații Borel, doi bărbați scunzi, pătrățoși, cu pielea arsă de vânt și soare, se lăsaseră de furat mașini ca sâ lucreze pentru un grădinar lângă Carpentras. Dintre ei toți, singurul care se ținea de meserie era Jean, mutul cu mâini dibace care abia de-și câștiga existența de pe-o zi pe alta buzunârind lumea prin gări și piețe de țară.

Generalul îl ascultă pe fiecare în parte cu mare atenție. Era exact așa cum sperase. Tuturor le-ar fi priit o ocazie ca aceasta. Umplură iar paharele și Generalul luă cuvântul.

Inițial, zise el, când Jojo venise cu ideea, nu-1 prea luase în serios. Dar, de dragul vremurilor bune și din pură curiozitate, dăduse câteva telefoane, cercetase nițel - foarte discret,

foarte rezervat - și, ușor-ușor, începuse sâ creadă, ca era fezabil. Desigur, va lua ceva timp, câteva luni, dar era fezabil.

Fețele adunate în jurul mesei nu reflectau decât interes reținut. Claude ridica privirea de la țigara pe care tocmai o rula și puse întrebarea care stâtea pe buzele tuturor:

- Deci? Despre ce este vorba?

- O bancă, prietene. O bancă micuța și putred de bogata.

-Merde, interveni Bachir clătinând din cap. Doar tu ne spuneai să n-avem de-a face cu annele.

- Fâra arme, zise Generalul. Nici măcar de pila aia a ta nu va fi nevoie.

-Ah bon? Pur și simplu intrăm în bancă, le spunem câ suntem rupți în fund și gata, asta e tot?

- Nu va fi nimeni când ne vom duce noi. Banca va fi numai a noastră preț de șase, poate chiar opt ore.

Generalul se lăsă pe speteaza scaunului cu un surâs în colțul gurii. Aceasta era partea lui preferată, când oamenilor li se stârnise interesul, erau prinși, în expectativă. Bău din vin și își șterse mustața cu grijă, cu dosul palmei.

— Acum, spuse el, închipuiți-vâ că este sâmbătă seara în Isle-sur-Sorgue, weekendul în care are loc *foire des anti-quaires.* Agită arătătorul spre ascultătorii atenți. Se întâmpla ca anul viitor să pice pe 14 iulie — tot orașul *en fete,* sute de comercianți de antichități își dosesc banii peste noapte în seiful de la Caisse d'Épargne. Făcu o pauză scurtă. Căcâlău de *fric,* prieteni. Totul numai pentru noi.

Și iată planul, pus pe masă. Oamenii rămaseră tăcuți cât Generalul le povesti exact cum ar putea sparge banca.

în sâmbăta cu pricina, cu ceva timp înainte de miezul nopții, când întregul oraș era în plină sărbătoare, grupul lor se va strecura în râu

și de acolo prin tunelul de scurgere. Vremea de iulie va fi numai bună pentru o bălăceală rapidă. Femand va folosi niște *plastique* ca să spargă podeaua seifului. Printre artificiile de la *fete,* nimeni nu va acorda atenție încă unei

bubuituri înfundate. Iar spargerea casetelor din seif era o nimica toata prin comparație, doar câteva pocnituri slabe. Apoi vor avea toata noaptea la dispoziție sa se distreze cu conținutul lor.

Femand își frecă ușor cicatricea de pe obraz, cicatricea care îl mai durea și acum, după atâția ani.

- Cum rămâne cu sistemul de alarmă? *Normalement,* e legat la *gendarmerie.*

Generalul se amuza de minune, oferindu-le informația cu lingurița.

- *Beh oui.* Ridică din umeri. Este. Dar nu au conectat și podeaua seifului la sistemul de alarmă. Numai cele doua uși. Una duce în interiorul băncii, iar cealaltă dă afara, în dos, înspre un pârculeț.

Oamenii continuară să fumeze și sâ se gândească la bani, Generalul își tăie o felie de pizza. Lângă el, Jojo nu-și găsea astâmpărul de nerăbdare. Intrarea în bancă era partea cea mai ușoară, de care știa deja; ieșirea și plecarea, astea erau marea lor problemă.

-Alors, continuă Generalul, ne-am amuzat în seif, am curățat toate casetele. Acum e duminică dimineața, e târg. Orașul e înțesat, mașinile sunt prinse în trafic ca arahidele în nuga. Cu toate acestea, oricât de agreabil ar fi seiful, trebuie să plecăm. Generalul își mișcă cu greu burdihanul de la masă, râgâi și se scobi în dinți cu capătul unui chibrit. Există două inconveniente. Ridică un deget grâsuț. Primul: în fiecare dumincâ, între ora douăsprezece și unu după-amiaza se face un control. I-am urmărit patru duminici la rând. Doi polițiști, o chestie de rutină, dar întotdeauna își fac apariția pe finalul pieței, numără ghivecele de pe treptele băncii și se duc acasă sâ ia

masa de prânz. în orice caz, trebuie sâ ne facem scâpați înainte de miezul zilei. Și *évidemment,* nu putem pleca la fel cum am venit. Chiar și în iulie ar fi ciudat sâ vezi niște bărbați ieșind din

apele râului, fluturând bancnote de 500 de franci. Se opri sâ bea vin. Nu, ieșirea noastrâ va fi prin spate, prin pârculeț.

Jojo rămase cu paharul în aer, uitând sa-1 mai ducâ la gură.

— Pe ușă?

- Sigur ca pe ușa. Generalul ridica două degete în aer. *Voila le deuxieme probleme.* Deoarece, așa cum știm, ușa este conectata la sistemul de alarmă.

— Și va porni alarma, rezumă Bachir. Iar noi ajungem înapoi la *plssoir* pentru încă zece ani. Nu, mulțumesc.

Generalul zâmbi pe sub mustăți.

- Nu le-ai schimbat, *mon vieux.* Același optimist vesel. Dar uiți ceva. Avem timp să ieșim. Nu mult, două-trei minute - poate ceva mai mult daca traficul e la fel de lent ca în toate zilele de târg.

Pe fața lui Claude, ca o lună plina, se citea efortul de a gândi.

- Dar dacă traficul e așa greoi...

- Va fi greoi, confirmă Generalul, greu pentru mașini. Da noi nu vom scăpa cu ajutorul mașinilor. Cine vrea niște pizza? E bună, zău.

Jean, șutul de buzunare, emise cel mai lung discurs al său pentru acea dimineață:

-Merde cu pizza asta! Cum scăpăm?

- Simplu. Pe *vélő.* Generalul ridică mâna stângă și se plesni cu dreapta peste ea. în două minute ieșim din înghesuială și din oraș, în

vreme ce polițaii își varsă năduful pe *klaxons.* Se trase satisfăcut de vârful mustății. Merge.

Ridica mâinile sâ oprească avalanșa de întrebări și le oferi ceva mai multe explicații. Fiecare dintre ei va intra în seif cu *tenues de vélő* - pantofii, pantalonii scurți, șepcile și jachetele viu colorate, cu multe buzunare, pe care le poartă orice ciclist respectabil. Bine, o sâ aibă buzunarele îndesate, dar oare ce biciclist nu are buzunarele doldora? Cine va bănui câ au bancnotele furate în buzunare? Cine măcar s-ar deranja să-i verifice?

Cum în fiecare duminica sunt mii de cicliști pe străzi și pe drumuri, ei vor fi niște anonimi, pierduți în mulțime. Vor dispărea pur și simplu. Era deghizarea perfecta, una dintre imaginile tipic estivale. Și era un mod rapid de evadare.

-Mais attention, îi avertiza Generalul. Un singur detaliu: pânâ la vara trebuie sâ fiți *en forme* - atât de antrenați, încât sâ puteți merge cu bicicleta douăzeci sau treizeci de kilometri cu viteza maximâ, fârâ sâ vi se facâ rău. Dar asta nu-i nimic, se rezolvă cu antrenament. Alungă ideea cu un gest al mâinii. Avem luni la dispoziție pentru asta. O sută de kilometri în fiecare duminică și veți fi gata și pentru Tour de France.

Se terminase sticla de *pastis,* iar Generalul se duse la bar sâ mai aducâ una nouâ în vreme ce oamenii adunați în jurul mesei se uitară unii la alții; într-un final începură să discute. Generalul îi lâsâ sâ întoarcă problema pe toate părțile, să se obișnuiască puțin cu ideea înainte ca el sâ intervină și să le prezinte modul de distribuție pe care voia sâ îl sugereze.

- Generale? Unul din frații Borel rânjea spre el. Când ai făcut tu ultima datâ o sută de kilometri?

- Păi, chiar ieri. Cum fac de obicei, în mașină. Dumnezeu o fi făcut unele dosuri pentru șaua bicicletei, dar nu și pe al meu. Haide sâ te întreb eu așa. Generalul deșurubâ dopul sticlei și o împinse în

mijlocul mesei. Când a fost ultima dată când ai avut tu ceva bani în buzunar? Bani ca lumea?

- Câcâlâu de *fric,* reaminti Jojo.

Borel nu mai zise nimic. Generalul întinse brațul și îl bătu ușor pe obraz.

- Hai, bea, spuse el. într-o zi o să bei șampanie, nu *pastis.*

[1]

Joc cu bile mari, foarte popular în sudul Franței.

5

Simon părăsi hotelul dimineața devreme gata sá înfrunte traficul parizian al orei de vârf, pe piloții kamikaze în Renault-urile lor 5, dopați cu cofeina și hotarâți sa dovedească superioritatea francezului asupra oricui ar fi îndeajuns de nesăbuit să șofeze o mașina cu plăcuțe de înmatriculare cu număr străin. Dintre cele trei mașini ale sale, o alesese pe cea mai comodă, un Porsche decapotabil negru ca abanosul, care atinge o viteză d 255 la orâ. Era conștient câ pentru Londra acesta era un vehicil absolut ridicol, abia dacă îl scotea din viteza a doua, o jucarioan pentru specialistul în advertising. Dar afară, pe *autoroute* se putea dezlanțui și cu ceva noroc și cu pedala de accelerație lipita de podea ar ajunge în sud în doar șase ore.

Depăși limita Parisului; mașinile mici făcură loc camioanelor, iar blocajul de la *périphérique* râmase în urma lui și-i permise sâ ajungă la 190. Amuțise și telefonul, când la Londra ar fi bâzâit fârâ întrerupere, anunțând vești despre o criză a nu știu cărui client sau modificarea unei programări. Apăsă butonul de apel ca să o sune pe Liz. „Fără acoperire/[4] Nu avea altceva de făcut decât să conducă și sâ mediteze.

Fără datorii, sânâtos și cu o mulțime de acțiuni în agenție, Simon se găsea îritr-o poziție invidiată de mu Iți. Atâta vreme cât afacerea prospera, n-avea niciodată să ducă lipsă de câteva sute de mii de lire sterline^^^d^a^ritului nelimitat al lui Caroline pentru risipă. îâ®8seaminteuîffîzacând lui Caroline

îi fusese furata cartea de credit American Express. Simon nu raportase furtul câteva săptămâni la rând; hoțul cheltui se mai puțin decât făcea ea de obicei. Deși fosta soție avea sâ fie pentru el o sursă permanentă de necazuri și cheltuieli, putea fi întotdeauna cumpărată într-un fel.

Viața sa profesională era mai complicata. Provocarea de a pune bazele agenției fusese surmontată. Agenția exista și acum trebuia menținută și alimentata în mod constant cu noi clienți. Dacâ la început un cont de cinci milioane de lire sterline ar fi reprezentat un prilej de sărbătoare euforică, acum nu era decât un os de ros pentru cei din City. Dispăruse agitația, și în loc rămăsese doar o rutina bine remunerată.

Mai exista și New York, și Ziegler. Când Simon fusese obligat sâ îi urmeze pe Saatchi și pe Lowe în State, făcuse un târg și schimbase pachete de acțiuni cu Global Resources, una dintre cele mai agresive conglomerate din advertising, avân-du-1 în frunte pe unul dintre cei mai neplăcuți oameni pe care îi cunoștea. Nimeni n-ar fi recunoscut câ îl simpatizează pe Ziegler. Pe de altă parte, nimeni nu putea nega eficiența omului. Părea să aibă talentul de a hârțui clienții ca sâ i se alăture, să-i copleșească cu promisiuni de creștere a vânzărilor și a profiturilor. Simon îl văzuse în acțiune de zeci de ori, brutal cu subordonații sâi și aproape maniac în urmărirea clienților. Frica era arma pe care o folosea în agenție, oferind salarii exagerate, pentru ca apoi sâ-și terorizeze angajații. O frică de o cu totul altă natură - frica de a pierde cota de piață - stătea la baza tuturor prezentărilor sale. Era în stare să țină o tiradă de șaizeci de minute pe tema sa preferată, „Vânzările sunt un război, iar ticăloșii din jurul tău n-au decât un singur scop, să te întreacă", care de obicei dădea rezultate, făcându-i și pe cei mai sceptici clienți să se uite neliniștiți peste umăr înainte de a mări bugetul de campanie în favoarea lui Ziegler.

Relația lui Simon cu Ziegler fusese descrisa (departe de urechile lor, firește) ca aceea dintre doi câini care împart o cușca prea mica. Fiecare își apăra cu îndărătnicie teritoriul. Fiecare voia cușca - în cazul de fața, lumea întreagă - doar pentru sine. Nu se înghițeau unul pe altul și camuflau acest fapt sub o pojghiță de politețe tipic corporatistă care nu ducea de nas pe nimeni, schimburi de memo-uri atent redactate și pline de împunsături, dar o camaraderie ostentativă ori de câte ori își făceau apariția în public. Nu sosise încă momentul pentru o lupta decisivă, dar în curând avea să vină. Simon

știa prea bine, însă gândul acesta, care altădată îl ambiționa, acum doar îl plictisea.

La fel ca multor oameni din industria de advertising, și lui Simon îi trecuse adesea prin cap sâ se lase de afacere. Dar c altceva sâ facă? Nu avea nici cea mai mică dorință să intre î politică sau să se transforme într-un gentleman de provincie sau să treacă de cealaltă parte a baricadei și să devină unul din clienți, postat la conducerea unei firme care produce bere sau detergent de rufe. Pe lângă asta, unde putea câștiga mai bine decât în advertising? Poate că acum ajunsese la un stadiu în care se putea bucura de o viața foarte confortabilă și la care era greu de renunțat în lipsa unei alternative extraordinar de atrăgătoare. Astfel că trata aceste momente de nemulțumire interioară ca mulți alții din breasla lui, gâsindu-și o nouă distracție - o mașină mai rapidă, o casă mai mare, un hobby nou, mai costisitor. Traiul pe picior mare nu numai că este cea mai bună răzbunare, dar și cea mai facilă.

Ajunsese între timp la poalele dealurilor rubensiene ale provinciei Burgundia și se gândi sâ oprească la Chagny sâ ia prânzul la Lameloise. Primejdios. Așa câ trase pe dreapta la o benzinărie, bău o cafea amară și cercetă harta regiunii. Dupâ-a-miaza ajungea la Avignon unde plănuia să stea la umbra unui

platan, cu un pahar de *pastis,* iar de acolo mai avea puțin până la destinație. Fâcu plinul mașinii și continua spre sud.

Pe măsură ce localitățile se perindau pe lângă el - Vonnas, Vienne, Valence - lumina soarelui devenea mai puternică și cerul părea că se extinde, albastru și nesfârșit, iar peisajul rural - mai pietros, mărginit la orizont de pâlcuri de stejari. în podgoriile de pe dealuri, grupuri mici de oameni, cu spinările îndoite sub dogoarea soarelui, adunau primele roade ale recoltei. Aceasta era regiunea Cótes du Rhóne unde se produce vinul plin, potrivit indivizilor cu sete de natură și apetit pe măsură. Simon abia aștepta să încerce prima sticlă.

Se apropia de Avignon și trecu prin dreptul lui în mare viteză nereușind sâ se hotărască dacă sâ apuce spre coastă așa cum plănuise, sau sâ urmeze sfatul lui Murat. *„Prochaine sortie Cavaillon*" în fond, de ce nu? Dacâ nu-i plăcea, a doua zi putea sâ o ia din loc.

Coti la ieșirea spre Cavaillon și traversă podul peste Durance, care după seceta verii devenise dintr-un râu mai degrabă un pârâiaș. La intrarea în oraș fu întâmpinat de măsuțele cafenelelor așezate la umbra pomilor, chipuri arămii de soare, halbe reci de bere aurie. Parcâ mașina, își îndrepta spatele și după câteva mici acrobații reuși sâ coboare. După geamurile fumurii și aerul condiționat din Porsche, lumina orbitoare și căldura fură ca un șoc. Simți cum soarele îl lovește drept în creștetul capului cu o forță care-1 fâcu sâ tresară. în Paris venise deja toamna; aici era ca în august.

Ar fi putut sâ-și dea seama și cu ochii închiși că se afla în Franța după mirosul din cafenea - tutun negru, cafea tare și aroma pregnantă de anason din paharele de *pastis* de pe bar. Bărbații care jucau cărți pe la mese, majoritatea în maieuri, cu șepci decolorate de vreme, îl priveau prin fumul de țigară și Simon se simți deodată nelalocul lui în hainele lui.

-Biere, s'il vous plaît.

- Bouteille ou pressiong?

Barmanul avea o voce răgușită, cu accent puternic. Suna a franceza, insa nu semâna cu dialectul parizian, nici mâcar cu cel de pe coastă.

Simon lua sticla de Kronenbourg și se așeză la fereastră. Fiecare al doilea vehicul părea să fie un camion care-și făcea drum în trafic pufnind și trosnind, încărcat cu fructele și legumele pe care Provence le producea din abundență. Simon asculta glasurile din jurul sau și se întreba cum o sa se descurce cu franceza lui in siropul acela verbal. Realiză că, pentru prima după mulți ani, nimeni nu știa exact unde se afla el. Nici el însuși nu știa unde avea sa-și petreacă noaptea și îl încânta ideea de a fi doar un străin anonim.

în cafenea intră un băiețaș care vindea ziare și Simon cumpără de la el un exemplar din *Le Provensal.* Prima pagină era despre turnirul de *boules,* în rest erau știri locale - *fete* în Lourmarin, o degustare de vinuri în Rognes, alte turniruri de *boules.* în ciuda formatului modem și a titlurilor incitante, în comparație cu presa britanică, ziarul avea ceva de modă veche, dacă nu chiar plicticos.

Simon termină de băut berea. Pe unde îi spusese Murat să apuce? Apt? Părăsi răcoarea cafenelei, urmărit din nou de jucătorii de cărți și se apropie de Porsche. Bolidul era inspectat de trei puștani: îl surprinse pe unul dintre ei cum mângâia timid curba plină a contraaripii, de parcă mașina l-ar fi putut mușca într-o clipită. Copiii făcură un pas îndărăt când îl zăriră pe Simon, urmârindu-l cum deschide portiera.

- *£a gaze, monsieur?*

Cel mai îndrăzneț dintre băieți își întinse gâtul ca sâ arunce o ocheadă înăuntru.

- *Oui,* Simon indică vitezometrul. *Deux cent quarante. Mérne plus.*

Băiatul scutură mâna ca ars.

- fa *boum, alors.*

Când Simon ambalá motorul, îi făcură semn cu mâna, trei maimuțici bronzate, cu fața numai rânjet. Intră în trafic și ținu drumul până trecu pe sub podul de cale ferata dinspre Apt. Pe partea dreapta, în spatele pădurii de pancarte care împodobesc majoritatea orășelelor de provincie franceze, întrezări o formă alungită, verde, ce se ridica la orizont, culmile mai joase ale munților Lubéronului. închise instalația de aer condiționat și trase pe margine ca sâ decapoteze mașina. Era patru și jumătate, soarele îi încălzea plăcut umerii, briza îi răvășea părul, își propuse să cineze la o terasă liniștită undeva prin apropiere. Viața devenea mai frumoasă.

Ieși de pe N100 ca să scape de amatorii de Grand Prix care încercau sâ depășească Porsche-ul și o luâ pe un drum îngust care șerpuia printre coline. Undeva sus se ițeau zidurile de piatră albită de vreme și olanele decolorate ale unui sat; trecu într-o treaptă inferioară și acceleră. Poate va găsi un mic *auberge* cu un bucătar rubicond și cu terasă cu vederea spre munte.

Se înscrise într-o curbă strânsă, oarbă, și imediat se văzu nevoit sâ apese frânele pentru a evita o coliziune cu un tractor care bloca șoseaua. Șoferul tractorului îl privi de sus din cabina sa, cu fața roșie ca pătlăgeaua impasibilă sub șapca trasâ pe frunte. Arâtâ cu degetul mare remorca pe care o trăgea după el, plină cu ciorchini de struguri negri. Ridică indiferent din umeri. N-avea de gând sâ dea înapoi.

Simon intrâ în marșarier și se retrase în câmp; mașina scoase un sunet pe care orice proprietar de Porsche îl cunoaște și îl evită, un zgomot costisitor. Rahat. Șoferul de pe tractor ridică mâna și trecu mai departe, lăsându-1 pe Simon cu mașina în câmp.

Ieși sâ cerceteze țeava de eșapament. Se lovise de un pietroi pe jumătate ascuns în iarbă, se îndoise și atârna într-o

parte. își continuă drumul în susul dealului cu grijă, cu țeava de eșapament bâlăngânindu-se în urma mașinii.

Sătucul Brassiére-les-Deux-Églises (populație pe timp de iarnă: 702, populație pe timp de vară: aproximativ 2000) este cocoțat intr-un echilibru precar pe coama unui deal, la poalele versantului sudic din Mont Ventoux. Are două biserici, o cafenea, o măcelărie, o brutărie, o *mairie,* deschisă pentru public doar două ore în după-amiezile de marți, o *épiceríe,* un atelier Citroen cu două pompe de benzină și, înspre sud, o priveliște panoramica de-a dreptul magnifică asupra Lubéronului. Cu excepția planurilor (despre care se tot discuta de patru ani de zile) pentru construirea unei toalete publice, satul nu deține nici o facilitate turistică. Vizitatorii de peste vară, obișnuiți de-ai locului, au propriile căsuțe în sat, restaurate până în temelii, insă

cam zece luni din an ele rămân nelocuite, cu obloanele trase la ferestre.

Porsche-ul se târî până la atelier și aici se opri. De undeva dinăuntru se auzea un radio. Simon păși peste un alsacian uriaș care dormea la soare și aruncă o privire în interiorul întunecos al garajului Duclos. Deocamdată nu erau vizibili decât bocancii unsuroși ai proprietarului, bătând ritmul melodiei de la radio. Restul era ascuns vederii sub o camionetă Citroen. Simon ciocăni în portiera camionetei și Duclos își făcu apariția, ieșind de sub mașină.

Râmase așa, întins pe spate cu ochii la musafirul neașteptat, cu o cheie franceză în mână, plină de vaselină, și cu o cârpă murdară în cealaltă.

-Oui?

-Monsieur, bonjour. J'ai un petit probleme.

- *Comme tout le monde.* Duclos se ridică în capul oaselor și se șterse pe mâini. *Alors, qu'est-ce que c'est?*

-Ma voi ture...

Duclos se ridică în picioare și scoase din buzunar un pachet de Bastos. Se apropiară împreuna de Porsche și Simon realiză că vocabularul lui nu includea termeni precum țeavă de eșapament, așa că se ghemui lângă mașină și îi indică problema. Duclos se așeză pe vine lângă el și trase cu nesaț din țigară. Câinele deveni la rându-i atent și li se alătură, făcându-și loc printre ei, ca să adulmece gânditor roata din spate înainte de a-și ridica piciorul în dreptul ei.

-Filou'. *Va fen!* Duclos alunga câinele și se aplecă lângă mașină pentru o privire mai atentă asupra țevii îndoite. *Putain.* întinse mâna și bătu în metalul boțit și clătină descurajator din cap. *II faut le remplacer.* Trase din nou din țigară, meditativ. *Beh oui. C'est foutu.*

Dar, după cum îi explica lui Simon, avea sa dureze sâ facâ rost de piese pentru o astfel de mașină - o mașina nemțeasca, o raritate prin acele locuri. Va trebui comandat o toba și o țeava eșapament de la Avignon, poate chiar de la Paris. Două zile, trei zile. Apoi trebuia montat. Ar putea Monsieur sâ revină spre sfârșitul săptămânii? Pânâ atunci, *normalement,* mașina avea sâ fie gata.

Prima reacție a lui Simon fu sâ pună mâna pe telefon. în viață, orice problemă poate fi rezolvata cu un simplu telefon. Dar pe cine sâ sune și la ce bun? Era târziu după-amiaza, iar satul nu părea genul de loc care să fie deservit de un taximetru. Naufragiase aici. Duclos se uitâ la el și ridica din umeri. Simon îi zâmbi și îi răspunse cu același gest. în definitiv, era în vacanța.

Scoase valizele din portbagajul mașinii și se îndrepta spre mica piațetă din centrul satului. în fața cafenelei -*Le Sporting* scria cu litere de un albastru șters deasupra intrării - patru bătrânei zbârciți și arși de soare jucau *boules.* Simon își lâsă bagajele pe una din mesele de tablă și intră la bar.

Localul era gol, cu excepția mușteloг care bâzâiau în jurul vitrinei de înghețata dintr-un colț. Mese cu tăblie de plastic și un asortiment de scaune vechi fuseseră aranjate alandala prin încăpere, iar undeva în spatele unei tejghele lungi din zinc se deschidea o ușa spre partea administrativă a localului, protejata de o perdea ce parea faculâ din omizi uscate și care acum se răsucea încet în curentul de aer cald. „Ei, își zise Simon, nu e Ritz." Merse până la fereastra uriașa ce se deschidea în căpătui cel mai îndepărtat al încăperii și fluieră a uimire în fața priveliștii de afarâ.

Fereastra dădea spre sud, spre o câmpie lunga care se sfârșea abia la poalele Lubéronului, la mai bine de opt kilometri depărtare. Razele soarelui de seara aruncau umbre întunecate in faldurile de stânca ale muntelui, în contrast cu aburul sidefiu, o nuanță undeva între violet și cenușiu al terenului pietros, și verdele pădurii de pin și stejar. Jos, la câmpie, șirurile ordonate de viță-de-vie erau întrerupte numai de

clădirile fermelor ce arătau ca pictate în peisaj, rectangulare și strălucitoare. Un tractoraș ca de jucărie, de un galben viu, se mișca în tăcere de-a lungul panglicii întunecate a drumului asfaltat. în rest, totul părea încrem.

-Monsieur?

Simon întoarse capul și dâdu de o fată în spatele barului. Comanda un *pastis*$_f$ zâmbind la amintirea celor spuse de Murat; iată fata de care îi vorbise, exact așa cum o descrisese el - tânăra provensală, cu ochii întunecați și pielea măslinie. Fata întinse mâinile ca să îi umple paharul dintr-una din sticlele fixate în spatele barului, lăsându-i lui Simon plâcerea de a urmări tresărirea fibrelor alungite de mușchi sub pielea neteda a brațelor. Murat ar fi sărit direct pe tejghea, cu un fir de trandafir în dinți.

-Merci, mademoiselle.

Simon îndoi băutura cu apă și ieși afarâ. Curios, cum îi plăcea acest *pastis* în căldura toridă a Franței și cum nu îl băuse nicăieri altundeva. își aminti că făcuse o comanda mai de mult, în Connaught, dar nu avusese același gust. Aici, însă, era perfect - dulce, aspru și amețitor. Luă o înghițitura și reflectă la situația neobișnuită în care se găsea.

Nu avea mașină, nu avea rezervare la hotel - din câte își putuse da seama nici nu exista vreun hotel - fără Liz, fără Emest. Era pe cont propriu, rupt de oamenii care aveau grija de toate detaliile existenței sale. Spre marea lui surpriza, însă, se bucura de ineditul situației. Singur în sălbăticie, neavând la el decât un portofel doldora de bancnote de 500 de franci. Așadar, nu era chiar o catastrofă. în orice caz, era imposibil sâ te simți deprimat aici, urmărindu-i pe bătrânei râzând și tachinându-se în timp ce jucau *boules.*

Fata ieși din cafenea și zări paharul gol de pe masă. Se apropie de masă, cu mersul acela leger, aproape indolent al celor care trăiesc

într-o zonă cu mult soare.

- Un autre?

-Merci.

Fata îi zâmbi, iar el o privi cum se depărtează legânân-du-și șoldurile sub fusta scurtă de pânză. Simon se întrebă cum va arăta ea peste douăzeci de ani, curios sâ afle dacă nu cumva se va acri cu timpul.

Când fata reveni cu băutura, se interesă despre un loc unde sâ tragă peste noapte.

Puștoaica făcu o grimasă tipic franțuzeasca, ridica din sprâncene și își țuguie buzele.

-Beh non.

Firește, exista *le gîte* ținut de Madame Dufour, dar acesta era închis până la Pași. Mai erau niște hoteluri în Gordes. Flutură din mânuța-i bronzată indicând vag spre vest, de parcă

Gordes se afla la cápáiul civilizației, la mii de leghe peste mări și țâri.

Simon o lamuri ca tocmai în asta consta problema lui, nu avea cum sâ ajungâ la Gordes.

-Ah bon. Fata se gândi ce se gândi, mușcându-și buza de jos și dezvelindu-și șiragul de dinți mici și albi, ca niște mărgăritare. *Attends. Je vais chercher Maman.*

Simon o auzi cum o strigă pe mamâ-sa, urmă apoi un schimb de replici zgomotos și rapid pe care nu reuși sâ-1 urmărească. Apăru și Maman, o femeie rotunda, într-o rochie cu imprimeu floral și papuci de casă, cu fata după ea.

Maman era numai zâmbet; sub umbra unei mustăcioare îi sticleau dinții îmbrâcați în aur.

-Ah, cepauvre monsieur.

Se lâsa pe scaunul de lângă Simon până ce biata piesă de mobilier dispăru cu lotul, și se aplecă spre vizitator, emanând iz de usturoi și bunăvoință. Nu era nimic pierdut, îl asigură ea. Monsieur nu va fi nevoit sâ petreacă noaptea sub un copac dir piața satului. Aveau o cameră liberă deasupra cafenelei, *pas grand' chose,* dar curată. Monsieur era bine-venit sâ stea acolo și din moment ce în sat nu exista nici un restaurant, putea lua masa cu ei *en familie.* Trei sute de franci, iar asta includea posibilitatea de a folosi dușul familiei. *Voilă.* Era stabilit.

Simon își luâ bagajele și o urmâ pe fată pe scările înguste pânâ la etaj, câznindu-se in tot acest timp sâ nu se lase subjugat întru lotul de șoldurile care se legănau la doar o palmă sub nasul lui. „închide ochii și gândește-te la mustața lui Maman." Ajunseră pe un palier minuscul; fata descuie o ușă și ii conduse într-o odaie nu cu mult mai mare, o mansardă întunecoasă, cu tavanul jos, înclinat într-un unghi ascuțit, și unde era la fel de cald ca-ntr-un cuptor.

- (7a *chauffe, eh?*

Fata deschise ferestrele, apoi obloanele și îi dezvălui priveliștea pe care Simon o admirase ceva mai devreme. Arunca o privire de jur împrejur - un pat de o persoana, un bec chior atârnat deasupra, un petic de linoleum ponosit pe podea, îi aducea aminte de camera de la internat. Mai puțin priveliștea, desigur.

-Formidable, trase el concluzia.

Lasâ bagajele pe podea și se întinse.

- *Cest pas un grand lit, mais vous éles seul.*

Fata îi zâmbi.

-Malheureusement, oul.

Simon ridicând din umeri - ticul contagios al francezilor.

Fata adopta un aer profesional. Peste o ora se servea cina în bucătărie. Baia se afla la etajul de mai jos, ușa albastra. Daca Monsieur mai dorea ceva, ea și Maman erau la parter.

Simon se gândi la un telefon, dar decise să nu-și bata capul cu asta pânâ a doua zi. Desfăcu bagajele și porni în câutarea ușii albastre și a dușului.

Instalațiile sanitare ale francezilor, de altfel o națiune dotata cu multa ingeniozitate și stil, adesea constituie un real șoc pentru străinii care sunt obișnuiți poate cu țevi ascunse în zidărie, vase de toaleta silențioase și robinete bine prinse de chiuveta; Simon petrecu minute bune încercând să dea de capăt modului de funcționare a aranjamentului complicat de țevi și armaturi. Reuși pânâ la urmâ sâ facă duș în reprize cu ajutorul unei improvizații din cauciuc care alterna între apâ rece ca gheața și apâ fiartă, în acompaniamentul ecourilor gâlgâitoare provocate de țevârie. Un afiș lipit pe interiorul ușii de la baie, probabil furat de Ia un hotel de lângă lacul Annecy, spunea: „Conducerea hotelului primește cu bucurie vizitatorii însoțiți de câini. Câinii nu-și șterg pantofii de draperii și nici nu fac pipi în bideu. Rugăm amabila noastră clientelă sâ le urmeze exemplul".

Coborî la parter și se luă după zgomotul de conversație care se auzea din bucătărie. Aici gâsi o masa lunga, acoperita cu o mușama în carouri, aranjata pentru patru persoane: sticle de un litru de vin și de apa minerala, o *baguette* uriașa, un castron de marimea unui lighean plin cu salata și, la, unul din capetele mesei, un televizor, cu sonorul oprit. *Maman* și fata frecau niște fripturi crude cu ulei de mâsline și căței de usturoi, iar la chiuveta se spăla pe mâini bărbatul cu fața roșie ca o patlâgea pe care Simon îl întâlnise în incidentul cu tractorul. Papa.

Bărbatul se răsuci cu fața spre el, cu mâinile încă ude, și îi oferi lui Simon cotul.

— Bonetto.

— Shaw. Simon Shaw.

- Bieng. Un veire?

Turna vin în două pahare de sticla groasa și îi făcu semn lui Simon sâ ia loc la masă. Maman le puse dinainte un pla-touaș cu felii de câmați și *comichons* și cu asta începu - lungă și obositoare - prima experiența a lui Simon într-ale ospitalității provensale.

Cârnații fură urmați de pizza, apoi de friptură cu ardei copți, salata, brânzeturi și de o *tarte au citron* preparata în casă. Toate acestea stropite bine cu trei litri din vinul roșu, nou, produs de viile lui Bonetto. Iar printre îmbucături, un discurs în acel dialect - în parte franceză, în parte sirop, punctat cu hohote de râs din partea lui Maman și chicoteli ale fetei care-1 urmăreau amuzate pe Simon cum încearcâ disperat sâ priceapă mormăiturile și nazalitâțile guralivului Bonetto.

în avalanșa de sporovâialărteva sclipiri de comprehensiune se aprindeau ca farurile în ceață: Bonetto nu era doar proprietarul cafenelei și a mai multor *hectares* de vie, în plus fusese ales primar al satului Brassiére, socialist și vânător convins, un adevărat *paysan du coin.* Nu ajunsese niciodată mai

departe de Marsilia, la nici o sută de kilometri distanță, și atunci își luase pușca la el, câ doar se știe că Marsilia e locuita exclusiv de criminali. în Brassiere, declara el mândru, nu există criminalitate.

Simon dadea din cap, surâdea și intervenea cu un *„Ah bon*" ori de câte ori era cazul. Alcoolul și efortul de concentrare îl amețiseră de tot și, când Bonetto puse la bâtaie o sticla de *marc,* un lichior vâscos de un alburiu-galbui, încerca sâ îl refuze galant în zadar. Un musafir al familiei Bonetto nu putea fi lăsat sâ plece la culcare cu gâtlejul uscat Și așa, cât femeile strânseră masa și spălară farfuriile, alcoolul din sticla dispăru văzând cu ochii și Simon atinse o stare de

amorțeala plăcută, unde părea sâ nu mai conteze dacâ se înțelegeau sau nu unul pe altul. într-un sfârșit Bonetto îi permise sâ se retragă în camera lui, despăr-țindu-se de el cu o palmă amicală pe spate de era mai-mai sâ-1 trântească la pământ și Simon adormi bușteан.

Era o senzație ciudată să se trezească cu soarele pe fața și preț de câteva clipe Simon nu-și aminti unde se afla. Privi afară pe fereastră. Sub cerul siniliu, fára pic de nor, câmpia se întindea albă sub un văl de rouă; spre marea lui surpriza, nu se trezise mahmur.

Renunță la oferta lui Maman de a-i pregăti un sandvici cu câmați pentru micul dejun și își luă cana de cafea afară, pe terasă. încă nu dogorea, iar aerul - cel mai pur aer din toată Franța, după cum îi explicase Bonetto, de parca ar fi fost ceva special comandat de el - purta miresme proaspete, de vară. în piața satului, douâ femei, își lâsaseră coșurile de cumpărături pe caldarâm ca să aibă mâinile libere pentru o conversație susținută; de pe o alee se ivi un dulău cu-n aer vinovat, ce ținea în gură rămășițele unei *baguette.* Simon se decise sâ exploreze împrejurimile înainte de a merge la atelierul auto. Avea suficient timp mai târziu sâ sune la birou.

Apucă pe cea mai mare strada din cele care se ramificau din piața, trecu pe lângă *épiceríe,* la un colț de drum, și de casa îngusta ce servea drept *mâine* și poposi dinaintea unei clădiri eviscerate. Nu mai avea ferestre, obloane, nici uși. Un aviz decolorat de intemperii, sprijinit de unul din ziduri, o identifica *drept L^{f} aneienne gendarmerie* și enumera nume și numere de pei-mise, precum și un anunț cum ca dosarul putea fi consultat la cerere. Simon scruta intrarea din piatra, cu bolta, și zări de cealaltă parte a clădirii Lubéronul, înrâmat parca în deschiderea cascata în zidul vechi. Pași peste un maldăr de moloz într-un spațiu înalt, lung, presărat cu bârne, saci de ciment, sticle goale de bere și mormane de dale de piatră. Din pereți se iteau ca niște șerpi cabluri electrice, iar într-un colț, lângă un container plin cu apă tulbure, era amplasat un malaxor de ciment. La intervale regulate, pe toată lungimea zidului fuseseră sparte deschizături,

astfel că lumina soarelui năvălea în încăpere scăldând-o într-o sclipire intensă, de halogén.

Se apropie de una din deschizăturile din perete și privi afară. Dedesubt, terenul era înclinat și cobora în terase abrupte. De aici vedea treptele care coborau în bazinul săpat sub formă de dreptunghi, o viitoare piscină, deocamdată în faza de turnare a betonului și montare a instalațiilor - iar mai departe, priveliștea. Simon nu credea sâ mai fi văzut un peisaj mai minunat pentru o piscină și, preț pentru o clipa, simți un fior de invidie pentru proprietar. Dar care era destinația finală a clădirii? Era enormă, mult prea mare pentru o casă. Mai privi încă o dată munții, care acum căpătaseră o nuanță violacee căci soarele urcase pe cer, și plecă sâ constate progresul reparațiilor la Porsche.

îl găsi pe Duclos executând exercițiile aerobice care însoțeau orice conversație mai animată în Provence - sălta ritmic din umeri, dădea din brațe, gesticula, iar sprâncenele amenințau să-i zboare de pe frunte și sâ dispară sub șapcă.

Femeia cu care purta o astfel de discuție nu părea deloc impresionata. Pufni neîncrezătoare și bâtu cu degetul în documentul pe care îl ținea în mâna; Simon o auzi curmând tirada lui Duclos despre munca și tarifele lui mai mult decât rezonabile.

-Non, non et non. C'est pas possible. C'est trop.

-Maismadame... Duclos îl observa pe Simon care statea în dreptul pompelor de benzina și gâsi prilej de scăpare. *Ah, monsieur, farrive,/anive. Excusez-moi, madame.*

Madame își aprinse o țigara și pufai nervoasa, plimbân-du-se agitată prin curtea atelierului. Simon observa ca, după înfățișare, nu părea localnica. Blondă și subțire, undeva pe la treizeci și cinci de ani, femeia ar fi putut fi luată drepi o refugiată eleganta ajunsa aici din greșeala dintr-un butic Armâni lin Place Vendöme - dar linia Armâni *ă la paysanne,* căci emeia purta o cămașa lejeră dintr-o matase

bogata, pantaloni bej din gabardinâ, ghete din piele moale și o geanta asortată. Nu era genul de doamna la care te așteptai sâ se tocmească cu mecanicul pe o factură de câteva sute de franci.

Duclos și Simon se apropiară de Porsche, iar femeia se opri locului, sa-i urmâreasca. Așa cum sugerau și hainele ei, era originară din Paris și destul de înstărita, asta până la apariția unei noi iubite în viața fostului ei soț care-i cam tăiase pensia alimentara. Dar acum, acum câ cecurile soseau tot mai rar, sau chiar deloc, avea probleme serioase. Nicole Bouvier trecea printr-o perioadă de mari privațiuni, iar viața devenise un exercițiu de reducere drastică a bugetului - cum avea să păstreze casa din Brassiére și apartamentul minuscul din Place des Vosges, nici ea nu știa și un *garageiste* care-și umfla nota fără rușine n-o ajuta cu nimic. îi trecu prin minte să se urce la volan și să dispară pur și simplu, urmând sâ-1 plătească data viitoare, dar interveni curiozitatea. Un Porsche era rar în Brassiére, iar proprietarul nu era deloc de ignorat; puțin cam

șifonat, firește, era neras, dar avea un chip interesant. Așa câ se trase mai aproape de cei doi bărbați ca sâ auda ce vorbeau.

Era exact cum prevăzuse Duclos. Omul telefonase - aici Duclos duse mâna plinâ de vaselină pe post de receptor la ureche - ca sâ comande un nou set de tobe de eșapament. *Malheureusement,* setul nu ajungea aici decât peste cel puțin trei zile, maxim o săptămâna. Dar așa se întâmpla cu mașinile exotice. Daca Monsieur ar fi condus o mașină ceva mai modesta, o mașinâ franțuzeasca,'această problema neplăcută s-ar fi rezolvat într-o zi.

Simon căuta o soluție. Avea Duclos posibilitatea sâ-i închirieze o mașina?

Un gest de profund regret și un plescăit din limba.

- Beh non. 11 fául al Ier ă Cav aii Ion.

Un taxi?

Duclos își freca fruntea cu încheietura mâinii, mânjindu-sc de vaselina. Era Pierrot, cu ambulanța lui, dar pe o vreme ct asta era la cules de struguri.

-Non.

Madame Bouvier îl măsurâ pe Simon din priviri, cum stâtea cu mâinile îndesate în buzunare mușcându-și buza de jos - imaginea neajutorârii. „Un chip plăcut, își zise ea, poate și un om placut.“ I se făcu mila de el.

-Monsieur? Simon se întoarse cu fața spre ea. *Je peux vous amener ă Cavaillon. C'est pas loin.*

- Mais, madame, c'est...

— C' est den. Pomi spre mașina ei. *Allons-y.*

înainte ca Simon sâ apuce sâ protesteze și Duclos sâ revină la disputa legată de factură, Madame Bouvier se urcă în mașinâ și se apleca să deschidă portiera pasagerului, lăsând sâ i se vadâ preț de o clipă sânii perfect bronzați de sub cămașa de mătase. Salutul grăbit al lui Simon și răspunsul lui Duclos rămaseră aninate undeva în aer, în urma mașinii.

„Ce amabili sunt oamenii de pe aici“. își zise Simon și se răsuci cu fața spre salvatoarea lui.

-Madame, c'est vraiment trés gentil.

Blonda schimbă viteza cu o mișcare smucită, căci începeau sâ coboare dealul și trecu de la o limbă la alta.

- Sunteți englez, *non?* După plăcuțele de înmatriculare.

- Așa e.

- Am stat și eu trei ani în Anglia, la Londra, foarte aproape de 'Arrods[1].

Vorbea cu un pronunțat accent franțuzesc, iar Simon nu putea decât sâ spere câ franceza lui are același farmec auzită de un nativ.

- Am un birou acolo, in Knightsbridge.

-Ah bon? Și unde stați în Provence?

- Apartamentul de lux, deasupra cafenelei din Brassiére.

Madame Bouvier ridică ambele mâini de pe volan într-un gest dramatic de uimire, iar mașina vira spre șanțul de la marginea drumului.

-Mais c'est pas vrai! Nu puteți sâ rămâneți acolo.

Simon se prinse cu ambele mâini de bordul mașinii, deși Madame Bouvier izbutise sâ recapete controlul asupra volanului și își reluase poziția regulamentară pe mijlocul șoselei.

- Mă gândeam sâ caut în dupâ-amiaza asta ceva mai bun. zise el, după ce mi-aș fi ridicat mașina de la atelier.

-Bon. Madame Bouvier bătu ușor cu degetele în volan; odată decizia luată, accelerâ mai departe. Știu eu un loc drăguț - Domaine de l'Enclos, imediat dupâ Gordes. Foarte *tran-quille,* iar restaurantul e bun. Vâ duc acolo, apoi mergem în Cavaillon.

Simon își luă ochii de la drumul care părea să se îngusteze din ce în ce mai mult pe măsură ce mașina prindea viteză și își îndreptă atenția asupra profilului delicat al lui Madame

Bouvier, încadrat de șuvițe blonde. Nici că-și putea dori un șofer mai atrăgător.

- Ascultați, deja v-am rapit prea mult timp. Macar permi-teți-mi să va invit la prânz, daca nu sunteți ocupata. Daca nu erați dumneavoastră, l-aș fi așteptat și acum pe prietenul lui Duclos sâ ma duca în ambulanță.

- *Ouf.* Șarlatanul acela. Cel mai scump atelier auto din Provence. Aici toata lumea îți zâmbește și, când colo, descoperi câ și-au vârât mâna în buzunarul tâu. Nu sunt toți cinstiți.

- Peste tot e la fel. Dar măcar aici îți zâmbesc.

Madame Bouvier încetini în apropierea unei bifurcări a drumului. GORDES 4 kilometri. Coti la dreapta, intrând cu mașina pe o șosea din bitum, mai lată, și își consulta ceasul de mână.

— Mi-ar plâcea sa luâm prânzul împreuna. Mulțumesc.

Mașina urca dealul spre Gordes și coti la stânga imediai înainte de intrarea în sat, luând-o pe șoseaua spre Abbaye de Sénanque. Aici era o abundența de indicatoare turistice, iar întreg satul arata de parcă ar fi pozat pentru o carte poștala -mult prea frumos, aproape prea perfect Simon prefera aspectul mai puțin dichisit al micului Brassiére-les-Deux-Églises.

De îndatâ ce trecură de poarta masiva din zidul înalt de piatră ce proteja Domaine de l'Enclos de restul lumii, Simon realiza că acesta nu era tocmai hotelul de țară la care se aștepta. Se simțea nelalocul lui, în acest loc imaculat cu copacii tunși cu grija și cu micile vile de piatră dispuse minuțios la distanța potrivita de clădirea principală, cât și una față de alta. Putea fi în Bel Air, și nu neapârat în Franța rurală.

Madame Bouvier opri mașina în parcare, la umbră, între un Mercedes cu numere de Elveția și un Jaguar înregistrat în Marea Britanie.

- *Voila.* Cred câ aici vâ veți simți mult mai bine decât la café.

- Ma mir câ exista un asemenea loc.

Străbătură împreuna aleea străjuită de copaci înalți ce ducea la intrarea în hotel. Le merge bine? Unde își găsesc clientela?

- O sa fiți surprins. Oamenii vin de peste tot, din partea de nord a țarii, din Europa, uneori chiar și din America. Iar sezonul durează destul de mult, de la Paște până la Crăciun. Data viitoare ați face bine să veniți cu elicopterul. îi arata printre rândurile de copaci facilitățile de care dispunea, hotelul. Uitați, o *piste* special amenajata.

Simon își zise ca data viitoare ar trebui sa vinâ bărbierit, eventual sâ-și ia la el o valiza ca să nu apară cu mâna goala. Ce mai intrare o sâ-și facă acum!

Dar domnișoara de la recepție le zâmbi și îi informă ca hotelul are o viluță libera pentru o săptămână și da, aveau o masâ liberă pe terasa pentru prânz.

Simon se relaxa și își aminti ca îi era foame.

- Ce-mi place la hotelurile bune este câ întotdeauna îți acorda prezumția de nevinovăție.

Madame Bouvier se încrunta ușor.

- Nevinovăție? Ce vreți sa spuneți?

- Pâi, uitați-vâ la mine. își frecă bărbia. Nu sunt bărbierit, n-am nici un bagaj, vin la brat cu dumneavoastră...

- în Anglia ce-ar face?

- O, m-ar privi cu superioritate nedisimulatâ, probabil m-ar obliga sâ îmi pun o haină și cravata, pe scurt: m-ar face sâ mâ simt și mai jenat decât ar trebui să fiu.

Madame Bouvier pufni dezaprobator:

- Aici nu suntem așa formali. Nimeni nu poartă cravată. Se uită la Simon și surâse. Uneori bârbații se mai și bărbieresc, e drept. Haideți.

îl conduse afară pe terasă.

în timpul mesei, cei doi renunțară la formalități, poate și inspirați de panorama ce se deschidea spre Lubéron. Ajunși la felul principal, erau deja Nicole și Simon, iar odată cu apa-

riția celei de-a doua sticle de vin rosé începură sâ compare experiențele de divorț. Lui Simon, Nicole îi părea o companie plăcută și amuzanta, iar când vru sa-i aprindă țigara și mâinile Ii se atinseră, preț de o secundă se simți năpădit de dorința. Trebuia sa se controleze; încă mai platea pentru clipa de slăbiciune. Așadar, comanda cafelele și vira conversația spre un subiect mai ferit de pericole.

- Am dat peste o clădire veche în Brassiére, o clădire mare în curs de restaurare. Știi ce va fi acolo?

Nicole umezi un cub de zahăr în cafea și mușcă din el ca dinlr-o bomboană.

- Vechea *gendarmerie?* Stă goală de cinci ani, de când au construit noua *gendarmerie* pe N100. Cu excepția micului *voleurde* la atelierul auto, în Brassiére nu exista criminalitate. Sorbi din ceașca de cafea. în orice caz, clădirea a fost cumpărată de un tip din Avignon, un întreprinzător, pe o mâna de *poussiére...*

- Poussiére?

- Pe nimica toata. Cred ca a dat mai puțin de un milion de franci și vorbim aici de *une barraque* destul de mare, doua niveluri — și *en plus* beciurile de dedesubt. *Bon.* Omul a cumpărat și terenul din spatele clădirii, plănuia sâ o transforme în bloc de apartamente, cu piscina în curte și, firește, priveliști spectaculoase.

- E o idee bună. Când va termina?

Nicole clătina din cap.

- Niciodată. Clădirea i-a mâncat toți banii. întotdeauna se întâmpla așa când e vorba de construcții vechi, mici *inconnus* pe care nici nu ți le poți închipui. Dărâmi un perete și *plok!* îți pica tavanul în cap. Scoase altă țigară din pachet și se apleca spre chibritul pe care Simon îl aprinsese pentru ea. Nu se știe cum, dar cămașa ei era din ce în ce mai neastâmpărată și încâ un nasture se desfăcu de la sine. *Merci.*

Se lăsă la loc pe speteaza scaunului și înclină capul ca să sufle fumul în aer.

Simon își simți privirile atrase de gâtul ei delicat. își făcu de lucru cu un trabuc cu gândul sâ depășească momentul, iar Nicole continuă să-i relateze povestea clădirii:

- Ca să revin, împrumută o sumă de bani, apoi și mai mulți bani. E nevoit să monteze un acoperiș nou. Descoperă câ din pricina lipsei de acces direct pentru camioane, *la piscine* va costa dublu: cimentul, pietrele, totul trebuie cărat cu cârca. *Bief,* omul nostru rămâne fără bani. Nicole făcu un gest cu mâna ca și cum și-ar tăia gâtul. Falimentează. E un fenomen des întâlnit aici - oamenii sunt mult prea optimiști și naivi, chiar îl cred pe *ma^on* când le face devizul inițial. Odată ce a început lucrul...

Nicole ilustrâ cu mișcări prin aer cum prețurile urcă și urcă, apoi ridică din umeri.

- Și în Anglia e la fel, o liniști Simon. își aminti de facturile pentru casa din Kensington, facturi care îl făcuseră să lăcrimeze. Iar decoratorii sunt și mai afurisiți.

Nicole izbucni în râs.

- Când am stat la Londra, aveam o grădină micuță, nu cred că era mai mare decât un pat. Am vrut să pun gazon -știi, *la pelouse anglaise* - așa că am căutat în dicționar cum se spune și am găsit iarbă. *Bon.* Mă duc eu într-un magazin din Chelsea, erau numai cucoane elegante acolo, și cer șase metri de iarbă. Lumea se uită la mine de parcă aș fi nebună.

- De ce?

- Mă aflam într-un magazin de plante medicinale și ierburi aromate.

Se strâmbă și râse din nou de propria ignoranță. Simon își zise că una din bucuriile vieții îl reprezintă felul în care femeile devin din ce în ce mai drăguțe și mai amuzante cu cât prânzul se întinde mai mult

Nicole îl lâsâ în Cavaillon, unde închine, o mașina și reuși astfel sâ se întoarcă în Brassiére să-și ia bagajele ca apoi să se mute la hotel. Instalat aici, se plimbă o vreme pe domeniu, amânând pe cât posibil să telefoneze la Londra. Nu luase legătura cu baza de două zile, două zile de care se bucurase cu prisosința. Ajuns înapoi în vilă, se uită gânditor la telefon - turtit, plastic, acuzator - și pânâ la urmă puse mâna pe receptor și fonná numărul menit sâ-1 conecteze la realitate.

- Unde sunteți? Liz avea vocea unei mame supărate. Am sunat la Byblos, am încercat sâ vorbim și cu domnul Murat la Paris, dar...

- Și ce-a zis Murat?

- O, a fost un nesuferit. A zis că ați fugit cu o fată de la Crazy Horse. I s-a părut tare amuzant. Sunteți bine?

- Foarte bine. Pe drum m-am răzgândit și am luat-o în altă direcție, am avut apoi niște probleme cu mașina - nimic grav dar a trebuit să mă ocup și de asta. în orice caz, rămân aici îi Gordes până se repară.

în timp ce îi dicta lui Liz numărul de la hotel o auzi pe fată vorbind cu cineva din birou.

-Liz?

— Numai o clipă. Emest vrea să vorbească cu dumneavoastră. Dar să nu închideți. Am un mesaj urgent de la domnul Ziegler.

-Hello, hello, oriunde ai fi, se auzi glasul lui Emest. Nici nu pot să-ți povestesc ce agitație e aici - panică, om la apă, Liz mai că a încărunțit peste noapte, îl căutăm ba aici, ba dincoace...

- N-am lipsit decât două zile.

- Asta am zis și eu. Să-i dăm omului șansa să despacheteze, le-am zis, dar știi cum sunt, nu te lasă în pace nici cinci minute. Acum, vrei să afli o veste bună?

- întotdeauna.

-Muzicianul care a venit să vadă casa - un tip înfiorător, îmbrăcat din cap până în picioare în haine de piele - ei bine, ne-a făcut o oferta foarte bună, cu condiția să se poată muta până luna viitoare.

- Din partea mea, dacă cecurile lui au acoperire, poate să se mute și mâine. Care e oferta?

- O sută de mii sub prețul cerut.

- Două milioane patru sute?

- Incluzând patul. A adorat patul. Cred că are fantezii cu el...

- îmi închipui. OK. Spune-le agenților să facă actele.

- Mă ocup de asta chiar acum. Ți-o dau înapoi pe Liz. Se strâmbă la mine. Distracție plăcută. Și nu face ceva ce n-aș face eu...

- Mi-e teamă că nu o să vă placă ce vă spun, reveni Liz la aparat, dar domnul Ziegler vâ roagă sâ veniți urgent la Londra. Președintele de la Morgan trece mâine pe aici în drum spre New York, iar domnul Ziegler e de părere...

- Cunosc părerile domnului Ziegler, zise Simon. Domnul Ziegler e de părere câ ar trebui să fiu acolo, sâ-1 țin de mână pe președinte.

- Exact. îmi pare râu, dar s-a ambalat râu când a aflat câ sunteți plecat.

Simon privea pe fereastră vârfurile incendiate de ultimele raze de soare ale unor măslini, frunzele argintii adiind ușor în bătaia brizei. în spatele pâlcului de copaci, ținutul Lubéro-nului se întindea molcom, curbele line îndulcite și mai mult de aburul dogorii; sunetul cuiva care sărise în apa piscinei mai reverbera o clipă înainte să se stingă de tot.

- Liz, cu riscul de a-i provoca un atac de cord domnului Ziegler, voi rămâne aici.

- Vreți să îl informez eu?

Simon oftă.

- Nu, e mai bine sâ îl sun eu. Nu-ți face griji. Te sun mai încolo.

Puse receptorul în furca și se uita la ceasul de mâna pentru prima oara în ziua aceea. Al naibii Ziegler. Se descâlța și suna New Yorkul.

Vocea lui Ziegler avea un ecou slab, semn clar ca pusese conversația pe speaker. Simon îi cunoștea obiceiul, extrem de iritant de altfel, de a se plimba de colo-colo în timp ce vorbea la telefon.

- Bob, zi-mi o chestie. E și secretara ta prezenta?

- Sigur. E chiar lângă mine. De ce?

— Tot mai încerci sâ ți-o pui cu ea?

- lisuse. Urmă o pauza, apoi un clic când Ziegler închise speakerul și ridica receptorul. Vocea parea sâ vina de undeva mai aproape. Asta e ideea ta de gluma, ce naiba?

- Acum te aud mai bine. De ce atâta panica?

- Mâine vine la Londra un client de treizeci de milioane de dolari, iar tu ai escapade prin Franța. Așa consideri tu câ se conduce o afacere?

- Eu consider asta o vacanța, Bob. Mai ții minte, vacanțele?

- La dracu' cu vacanțele! Ai face bine sâ-ți faci bagajele.

- Nu plec nicăieri. Nu vrea decât o invitație la cinâ și puțină lingușire. Poate sâ-1 perie și Jordán.

- Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Treizeci de milioane de dolari și tu nu poți sa renunți pentru o zi la lenevealâ. lisuse!

- Știi la fel de bine ca și mine câ afacerea e cât se poate de solida. Nu este necesar tot circul acesta de fiecare data când un client face escala la Londra. Eu conduc o agenție de publicitate, nu un serviciu de escorta.

- Sâ-ți spun ceva. De unde ești nu conduci nici pe dracul!

- Bob, nu plec de aici.

- Atunci, plec eu.

Convorbirea se întrerupse, lăsându-i lui Simon un sentiment extraordinar de satisfacție. Ani la rând urmase reflexul oricărui om de publicitate de a sta drepți ori de câte ori apărea un client, de a face tot posibilul pentru a-și „distra" clientul. Nu era nimic distractiv în toate astea. Era muncă de ocnaș, cu furculița și cuțitul și un dram de interes prefăcut. Cu una sau două excepții, oamenii cu care Simon își petrecea mare parte din timp erau teribil de plictisitori. Pe unii dintre aceștia îi disprețuia; în speță, bizonii corporatiști care se foloseau de bugetele lor pentru advertising ca de niște arme ofensive. Și oamenii aceștia îl plăteau. începea să deteste starea asta de fapt. Să fi obosit, să se fi înmuiat odată cu vârsta, ori abia acum se maturiza?

Luă cina de unul singur pe terasa hotelului, acompaniat numai de priveliștea mirifică; îl încânta gândul că Ziegler era probabil blocat într-un ambuteiaj în drum spre aeroportul JFK. O cursă Concorde cu destinația Londra, puțină lingușire, apoi înapoi la New York. încă o victorie galantă în relația agenție-client, dar cu prețul unei digestii netulburate. Simon își aprinse un trabuc și pomi spre vilă. Aerul era cald încă, cerul fără nor spuzit cu stele, iar din tufișurile înmiresmate se înălțau ritmuri de *cigales.* înainte de a adormi, Simon se gândi mulțumit la ziua care avea să vină.

Erau zilele lungi, dar parcă treceau prea repede. Simon explora satele din zonă, merse cu mașina până pe culmile golașe din Mont Ventoux, vizită ruinele castelului din Lacoste ce aparținuse cândva Marchizului de Sade, trândăvi prin cafenele. în fiecare seară îl așteptau la hotel o sumedenie de mesaje din Londra, mesaje care păreau ciudat de rupte de realitate așa cum le citea el pe terasa vilei, lipâind în tălpile goale pe gresia caldă. Diferența dintre tihna acestor locuri și rapoartele triviale legate de activitatea agenției, exagerate și ridicate la rang de

crize începu să-l preocupe tot mai mult. Sa trăiești pur și simplu, în loc sâ te prefaci câ trăiești în lumea afacerilor.

Sosise momentul sâ se gândească la întoarcere. Duclos ar fi trebuit sâ fi terminat reparațiile, deși era cam dubios faptul câ nu îl sunase pânâ acum. Simon se hotârî sâ meargă în Brassiére chiar a doua zi dimineața și dupâ ce va fi luat mașina, poate sâ o scoată la restaurant pe posesoarea decolteului bronzat. Câută numărul de telefon pe care Nicole i-1 scrisese pe o cutie de chibrituri.

- Nicole? Simon Shaw la telefon.

- A, englezul dat dispărut. Pe unde ai umblat?

- îmi pare râu. Am vrut sâ te sun, dar...

Nicole izbucni într-un hohot de râs cristalin.

- Asta e meteahna provensală... totul *a demain.* Poate.

- Mă întrebam daca ai vrea sâ iei prânzul cu mine mâine. Am lăsat mașina la atelierul auto de aproape o săptămână. Ai trebui sâ fie gata până acum.

- Simon, o săptămână aici nu înseamnă mai nimic. Cât despre prânz, răspunsul meu e da, *volonders.*

Stabiliră sâ se întâlnească la café, iar Simon petrecu o jumătate de oră plăcută, căutând un restaurant bun în ghidul Gault Millau. Ar fi putut sâ o sune mai devreme pe Nicole, dar probabil simțise nevoia ca mai întâi să-și scoatâ din minte tot ce ține de Londra. Se surprinse ridicând din umeri, gest francez prin excelență, și surâse.

Sosi în Brassiére a doua zi dimineața ca să dea de Duclos în aceeași poziție cum îl găsise și la prima întâlnire, meșterind sub o mașină - mașină ce semăna ciudat de bine cu cea la care lucra și atunci.

Simon le dădu bineț̦e ghetelor unsuroase de ulei, iar restul corpului apăru imediat, alunecând pe placa cu role.

-Ah, monsieur. Cest vous.

Duclos avea oareș̦ice veș̦ti bune. Piesele pentru Porsche aveau sâ sosească săptămâna viitoare - *certain, garantă pas de probleme.* Intenț̦ionase sâ sune, dar...

Dacâ ar fi fost în Londra, Simon ar fi explodat de furie, dar aici toate astea nu mai păreau să conteze. Era o zi minunată. Se întâlnea la prânz cu o fatâ frumoasă. N-avea decât sâ-1 trimită pe Emest dupâ maș̦ină când aceasta va fi reparată. Fu luat pe nepregătite de această nouă atitudine, mai filozofică, îi pârea câ începuse să ridice din umeri ș̦i mintal, nu doar fizic. îi mulț̦umi lui Duclos ș̦i se îndreptă spre café.

Soarele împărț̦ise strada ce ducea spre piaț̦ă în douâ. jumătate era scăldată în lumină, iar jumătate rămăsese in umbră. Simon se simț̦i atras iar către *vecheagendarmene.* Urcă treptele la etaj - aici spaț̦iul era ș̦i mai generos decât la parter, gata debarasat ș̦i pregătit pentru următoarea etapă de construcț̦ie. De la înălț̦ime priveliș̦tea se desfăș̦ură ș̦i mai splendida, dacâ se poale spune aș̦a - podgoriile, care acum deveneau roș̦'-arâ-mii, un deal ascuns sub pini printre care se iț̦eau căsuț̦e din piatră, siluete mici, profilate in *contre-jour* ș̦i, în spatele acestei scene, masivul muntos. Văzduhul era înlr-atât de limpede, încât Simon zârea de aici contururile copacilor de pe cele mai de sus culmi, minuscule, dar distincte. Auzi hohotele de râs ce răzbateau de la terasele aflate undeva mai jos ș̦i mai de departe zgomotul unui motor de tractor. Era în plin miez de ziuă, ora la care orice provensal care se respectă părăseș̦te câmpul ca sâ ia masa la el acasă.

Nicole îl aș̦tepta la o masă în faț̦a cafenelei. Blonda îi oferi ambii obraji ș̦i, sărutându-i, Simon îi simț̦i parfumul, proaspăt ș̦i suav.

- Cum merg reparaț̦iile la maș̦ină? Sper că nu i-ai dat cât ț̦i-a cerut.

- N-au venit încâ piesele, încâ mai așteaptă. Nici nu contează. O să trimit pe cineva de la Londra sâ vină sâ ia mașina.

Nicole scotoci prin geantă după țigări. îmbrăcase o rochie de in fără mâneci, de culoarea lutului, care îi punea în evidență brațele și gambele bronzate. Simon regreta câ nu o sunase mai devreme.

- Deci, începu ea, trebuie sâ le întorci?

- Asta îmi tot spun cei de la birou.

Simon comanda băuturile de la fata care apăruse lângă ei și studia cu interes nedisimulat hainele lui Nicole. Puștoaica îi zâmbi, apoi intrase agale în cafenea.

— Frumușică fată, observa Simon.

- Ha, ai întâlnit-o pe mama ei?

Nicole umila obrajii și râse voios.

- Ești o femeie cât se poate de rea și geloasa. Iar asta pentru ca n-ai și tu mustață și nu știi să conduci un tractor.

- Asta cauți tu la o femeie?

Nicole îl privi prin fumul țigării, iar Simon deveni conștient de atracția dintre ei doi. „Nu, își zise el, ce-mi place mie se află în fața mea."

- Ador femeile cu mustață, spuse cu glas tare. Cred câ din pricina felului cum gâdilă.

Nicole își prinse cu degetele o șuviță de pâr și o aranjâ sub nas drept mustață blondă.

- C'est bon?

Simon aprobă.

- Fantastic. Poți sâ mănânci așa?

Alesese un restaurant de lângă Gordes, o fostă fermă unde mesele erau aranjate în curtea centrală, iar bucătarul era recomandat de ghidul Gault Millau drept o stea în devenire. Se bucurară împreună de un prânz prelungit, relaxat: izbucniră adesea în hohote de râs și băură poate cam mult vin. Pe urmă, la cafea, Nicole îl întrebă cum se simte știind câ trebuie să se întoarcă la Londra.

Simon nu zise nimic, doar urmări fuiorul de fum de trabuc încolăcindu-se printre frunzele platanului care îi pazea de soare și se întreba cum va fi prânzul lui de a doua zi. Apa minerala Perrier, în loc de vin și, probabil, un nou client carc-și smulgea parul din cap de grija cotei de piață.

- Nu pot sa spun câ sunt nerăbdător sâ mâ întorc, rosti el într-un final. Problema este câ nu e nimic nou pentru mine — clienții vin cu aceleași probleme, oamenii cu care lucrez mă plictisesc... Se opri și sufla în vârful trabucului până când jarul se fâcu rubiniu sub pojghița de cenușă gri-albastruie. Bănuiesc că asta e; m-am plictisit. Odată îmi plăcea la nebunie, dar acum nu îmi mai place.

- Continui sâ faci asta, totuși.

- Ei, un defect de caracter. îmi plac banii. Cu un zâmbet poznaș se uitâ la ceas și fâcu semn pentru nota. îmi pare râu. E timpul sâ plec.

Râmaseră tăcuți cât achită nota, apoi Simon lua o carte de vizita din portofel și i-o înmână lui Nicole.

- Acesta este numărul meu din Londra. Anunță-mâ dacă faci vreo vizită. Poate luăm cina împreună.

Nicole tocmai își punea ochelarii de soare pe nas și se opri, privindu-1 pe deasupra lor.

- Credeam că nu iei cina decât cu clienții.

- Cine ar putea să zică dacă ești, sau nu, un potențial client? Nicole ridică din sprâncene și Simon rânji vesel. Așa spunem noi, cei care lucrăm în publicitate, când încercăm marea cu degetuL

O luă înapoi spre hotel ca să își ridice bagajele, iar Nicole plecă spre casă. Și unul, și altul erau cât se poate de siguri că se vor mai întâlni cândva.

[1]

Harrods (n.tr.)

6

Din senin, Simon detesta Londra. în ciuda eforturilor lui Emest de a înfrumuseța încăperile cu flori și cu câteva tablouri recuperate din vechea casa, apartamentul era deprimant și impersonal ca o camera de hotel. începuse de asemenea și preludiul lung și plumburiu al iernii britanice. Cerul se transformase într-un plafon jos, cenușiu; pe strada oamenii treceau aplecați prin burnița, în lupta permanenta cu umbrele. Nu era îndeajuns de multa lumina. Chiar dacâ plina de strălucire, Provence râmâsese în mintea lui doar ca o amintire departatâ.

Prima zi la birou nu îi ameliora câtuși de puțin starea de spirit. Era limpede câ Iordan se bucurase din plin de săptămâna lui de glorie ca stăpân peste agenție, iar acum îi venea greu sâ renunțe: tot intra și ieșea din biroul lui Simon ca să-i ofere diverse sfaturi legate de ceea ce el numea rânduielile de stat. îl îngrijora îndeosebi un anume incident ce se petrecuse vinerea trecută, pe care nu întârzie sâ i-1 raporteze lui Simon printre pufăiturile domoale și semnificative din țigară.

Dávid Fry, directorul de creație al agenției și o sursă de iritare constantă pentru Jordán din pricina lipsei lui de respect față de superiori, fusese remarcat într-un restaurant în vogă, comportându-se cât se poate de nepotrivit.

— Ce fâcea? se interesă Simon.

-în primul rând, era beat mort, îl informa Jordán. Și-apoi se pare câ a pus pe masă niște cocaina și a început sâ tragâ praful pe nas de fața cu toata lumea. Nici mâcar nu s-a deranjat sâ se duca la budâ. Jordán țuguie buzele în semn de dezaprobare. Un amic de-al meu care fusese și el acolo m-a sunat în Wiltshire sâmbătă dimineața, așa câ m-am luat imediat de Dávid și l-am întrebat ce naiba își închipuie

că face. Genul acesta de întâmplări pot ajunge în reviste precum *Prívate Eye,* deranjează clienții și strică reputația întregii agenții.

Simon ofta. Jordán avea dreptate.

- Și Dávid ce-a zis?

- I-am tras o sâpunealâ pe cinste. I-am spus că directorii companiilor publice nu se pol purta în public ca niște huligani.

Cu un gest energic Jordán își aranja butonii de la camașâ, de parcă aceștia ar fi încercat sâ dispară undeva pe mânecile hainei.

- Păi? El ce-a zis?

- Mi-a zis să mă duc la naiba. Mi-a trecut prin cap sa mă duc la el acasă și să-l scutur bine. Un mucos nesuferit.

- O sâ vorbesc cu el de îndată ce scăpăm de prezentarea asta. Cum stă treaba?

- La creație domnește panica obișnuita, cât îi țin pe loc pe toți ceilalți din agenție. Secretara lui Dávid îmi spune ca mâine o sâ ne arate planurile și ideile lor, dar nu m-aș baza pe asta. Oamenii ăștia au nevoie de o mâna de fier. N-au nici o treaba cu termenele-limitâ.

Simon intui că acesta ar fi punctul de pornire pentru o discuție extinsă despre tehnici de management, așa că își fâcu repede de lucru cu un vraf de acte.

- Trebuie sâ mâ pun la curent cu tot ce s-a mai întâmplat, zise el. Până joi ar trebui sâ înțeleg în detaliu piața contraceptivelor, dacă îți vine sâ crezi.

Jordán schiță un zâmbet, dezvelindu-și dinții lungi și gălbui. „începe să semene cu unul din caii lui blestemați", observă Simon.

- Bătrâne, pe ăștia ți-i las ție. Am urât prezervativele dintotdeauna. Parcă bei vin cu paiul.

Zicând acestea, se ridică hlizindu-se și plecă înapoi în biroul Iui.

Cei de la Condom Marketing Board, sau Baronii cauciucului cum li se spunea prin firmă în mod neoficial, solicitaseră prezentări pentru campania lor de nu mai puțin de cinci milioane de lire sterline. Simon chiar își dorea sâ câștige contractul și mai știa că era în competiție cu alte două agenții. Deși suma nu era enorma, merita să aibă proiectul în portofoliu pentru oportunitățile de creație pe care le oferea. Sex și responsabilizare socială, visul oricărui copywriter - cu ast< puteau să facă ceva spectaculos, notabil chiar, în contras dramatic cu publicitatea pentru alte bunuri de consum pe care agenția o producea pentru clienții săi importanți. Iar șacalii din City vor fi mulțumiți sâ vadă alte câteva milioane adăugate la cifra de afaceri. Ar fi, după cum se zvonea câ ar fi zis Jordán, pană de gumilastic la pălăria agenției.

Simon revizui în fugă documentele ce aveau să fie incorporate într-un singur tom lucios pentru prezentarea de joi: Studii de utilizare și atitutdini, Statistici și strategie de marketing, Strategia de creație, Planul media - șiruri de cifre și supoziții atente, dovada câ agenția își făcuse temele. Simon învățase cu mulți ani în urmă câ orice idee trebuia vândută împreuna cu un cadru logic de argumentare; cu cât ideea e mai neobișnuită, cu atât mai deslușit trebuie sâ fie materialul care o susține. Clienții renunțaseră de mult sâ mai aibă încredere oarbâ în alegerile de creație ale agențiilor și insistau sâ primească aceste cârje de hârtie, care sâ îi ajute să ajungă la o decizie. Și era foarte probabil ca membrii din Condom Marketing Board, un grup de producători independenți, să

gândească în maniera tipică oricărui comitet - se vor contrazice între ei, vor face compromisuri, se vor „mânca" unii pe alții, dar, mai ales, vor fi fermi pe poziție, circumspecti față de orice idee adusă de agenție. Simon își impuse să se concentreze asupra muncii sale.

Până la ziua fatidică a prezentării, timpul trecu iute, irosit într-o serie de șicane între diversele departamente ale agenției. Cei de la cercetare îi acuzau pe cei de la creație că ignoră studiile lor. Drept urmare, cei de la creație se bosumflau și invocau lipsa de timp. Oamenii de media se plângeau de lipsa unui buget adecvat pentru o campanie la nivel național. Executivul se plângea de comportamentul copilăros și irațional al tuturor celorlalți. întreaga agenție lună și fulgeră până în joia cu pricina, oamenii lucrau până târziu și bombăneau plângân-du-se de tensiunea și orele de program imposibile. „Era la fel de fiecare datâ, realiză Simon. Dâ-le trei zile sau șase luni, nu contează. Panica fâcea parte din joc."

Baronii cauciucului întârziau sâ apară. Prezentarea fusese programată la douâ și jumătate. Fata de la recepție își pusese exemplarul din revista *Hello!,* graficele afișate în sala de conferințe fuseseră verificate pentru a douâzecea oarâ, secretarele instruite sâ se prefacă ocupate, în departamentul de creație băieții dăduseră jos de pe perete panoul de *darts,* la toaleta aferentă sălii de conferințe se schimbaseră sulurile de hârtie igienică - pe scurt, Shaw Group era gata, pregătit pentru un nou triumf. Membrii echipei de prezentare erau adunați cu toții în biroul lui Simon și încercau sâ pară cât mai relaxați și siguri pe ei.

Și acum era aproape ora trei. Ticăloșii întârziau, iar prin agenție speculațiile erau în floare. Precis luau masa cu cineva de la altă agenție. Semnaseră contractul și acum sărbătoreau. Nenoroc iții! Atâta muncă în zadar. Măcar ar fi putut sâ sune. Probabil erau prea beți, prea ocupați sâ desfacă a treia sticlă

de vin de Porto. în biroul lui Simon era atâta fum de țigara și pesimism. încât Liz strâmba din nas când vârî capul pe ușa.

- Au venit. Sunt șapte în total. Au mai adus o persoană.

La dracu'. Echipa agenției era formata doar din șase; nu se făcea, sâ fie cu un om mai puțin și să lase un client singur în capătul mesei din

sala de protocol. Clienții sunt foarte sensibili la astfel de aspecte, pot interpreta asemenea chestiuni ca lipsa de respect.

Simon se uita gânditor în jur.

- Avem nevoie de încâ un om. Cine ar fi cel mai util?

Fu sugerat un tânâr în costum închis la culoare - un tip serios de la Planificare, o alegere sigura; toată lumea fiind de acord, îl aduserâ pe sus în vreme ce Simon se îndreptă spre recepție. Intrarea în agenție aducea mai mult cu o convenție de vânzători de genți-diplomat: șapte genți negre, din piele, șapte costume sobre, șapte chipuri puse pe treabă. Simon adopta o maniera cât se poate de primitoare și îl identifică rapid pe capul Baronilor cauciucului pe care îl saluta primul și îi strânse mâna.

- Ne pare atât de râu pentru întârziere. De vină a fost una din acele interminabile teleconferințe. Ce mai faceți?

> - Cred câ noi trebuie sa ne cerem scuze, domnule Shaw. Unul din acele prânzuri interminabile.

Baronul cauciucului își dezveli dinții într-un rânjet. Era ușor îmbujorat, cam ca după trei pahare cu gin, iar Simon se întrebă dacă avea să reziste fără sâ ațipească în scaun.

Conduse grupul de-a lungul coridorului, trecând pe lângă secretarele aplecate cu sârg asupra tastaturilor și intră împreună cu ei în sala luxoasă de conferințe, o încăpere fără ferestre, cu mochetă groasă pe podea, în care nu se auzea decât foșnetul ușor al aparatelor de aer condiționat. Echipa agenției se ridică de pe scaunele de după masa ovală la care stătuseră așezați până în acea clipâ. Se schimbară cu repeziciune nume și titluri, uitate instantaneu în vria prezentărilor, genție-diplomat se

deschiseră cu zgomot, se scoaseră carnețelele, se luară comenzi pentru ceai, cafea și apa minerala. Mai-marele Baronilor cauciucului

accepta un trabuc, iar Simon se ridica sa-și țină speech-ul preliminar pe care-1 ținuse o mie de ori până atunci.

- Permiteți-mi sâ încep prin a vâ spune cât suntem de încântați de oportunitatea de a colabora cu dumneavoastră. Mai-marele Baronilor își studia trabucul în timp ce colegii săi evitau orice contact vizual, ținând ochii plecați asupra caietelor albe. Cred câ știți deja, din consultarea materialelor pe care vi le-am trimis, ca agenția noastrâ are o experiența vasta, câ am obținut și continuam sâ obținem rezultate remarcabile în diverse domenii de activitate. Trebuie sâ menționez însâ câ afacerea dumneavoastră prezintă un interes aparte pentru noi toți.

Simon făcu o pauză și zâmbi către cele șapte fețe impasibile.

- Nu de multe ori avem ocazia sâ lucrăm cu un produs care este atât de aproape de inima oricărui bărbat.

Nici o tresărire pe cele șapte chipuri impasibile. Parcă săpa un tunel cu lingurița. Șeful Baronilor cauciucului părea cu totul fascinat de tavanul sâlii, pe când ceilalți se încăpățânau sâ plece ochii în caietele goale.

în timp ce își relua eforturile de a injecta oarește entuziasm în recitarea metodelor specializate și perceptive la care apela agenția, Simon monitoriza și gradul de atenție acordat spuselor. Anii de experiență îl învățaseră să măsoare starea de spirit a publicului, cât despre cel din fața lui, ai fi jurat câ înghițise anestezic la prânz. Dacă mai ascultau încă o oră de vorbărie despre rezultatele analizelor de piațâ și planificările media, oamenii aceștia aveau sâ fie atât de tranchilizați, încât numai o bombă îi mai putea trezi la viață. Se decise sâ schimbe ordinea prestabilită a punctelor de pe agendă.

- în mod normal, anunță el, ar trebui sâ va vorbesc despre studiile de piață și despre concluziile Ia care am ajuns. Dar astăzi nu vom proceda așa.

Directorul de cercetare, un individ care se bucura de câteva minute de glorie în astfel de ocazii, ridica ochii din notițele sale și se încrunta. Simon îl zări cum deschide gura sâ vorbească și trecu repede mai departe.

- Astâzi vom începe direct cu prezentarea campaniei.

Directorul de creație se opri din desenat și încerca sâ-i atragâ atenția lui Simon, mișcând frenetic din sprâncene.

— Vom face acest lucru din doua motive. Mai întâi, ca dumneavoastră sa puteți vedea campania așa cum va fi ea vazutâ de consumator - farâ împărțirea pe categorii demografice, fára analize statistice, fârâ previziuni de piața. Doar advertising. Și al doilea motiv... Aici Simon își îndrepta privirea cu o sinceritate entuziasta către mai-marele Baronilor cauciucului, care înclina măgulit capul. Ei bine, al doilea motiv ține de faptul câ noi credem ca aceasta este una dintre cele mai incitante și oportune campanii pe care le-a produs agenția noastra. Sincer să fiu, abia așteptăm să aflăm reacțiile dumneavoastră.

Simon îi privi pe rând pe toți cei adunați în jurul mesei de protocol, doua-trei capete chiar ridicară nasul din caietele lor. Slava Domnului că nu-i pierduse de tot!

- Vom avea suficient timp pentru întrebări după ce veți vedea rezultatele muncii noastre și, desigur, am redactat și un rezumat al prezentării pe care sâ-1 luați cu dumneavoastră. Simon bătu cu degetele în teancul de tomuri spiralate voluminoase care se gâseau dinaintea sa și spera ca directorul de creație sâ-și fi revenit din surpriza. Așa câ îl voi ruga pe Dávid Fry, directorul nostru de creație, să vâ arate ceea ce noi considerăm a fi o idee extraordinar de putemicâ. Dávid?

Invitații se foirâ în scaune, așezându-se mai comod; atenția publicului se concentra asupra siluetei slăbuțe, în costum larg, dar scump, aflate la celalalt capăt al mesei de protocol.

Dávid Fry, puțin cam matur ca sâ mai poarte pârul strâns în coada la spate, se apleca ușor în fața și ridica din umeri, astfel

încât gulerul hainei aproape câ îi ajunse la ureche; ochii îi străluceau din cauza entuziasmului abia stăpânit și a efectelor reziduale ale cocainei prizate în grabă în toaleta bărbaților» înainte de ședință. Provenind dintr-o familie din clasa de mijloc și educat la o școală privată, Dávid își petrecuse mare parte din viață încercând sâ șteargă orice urmă a originilor sale confortabile, cultivându-și ceea ce lui îi plăcea sâ numească latura „de strada**. îi plăcea la nebunie sâ vorbească în argou, dar de cele mai multe ori expresiile colorate pe care le folosea se demodau până le auzea și el prin Groucho Club. Chiar și așa, reușea sâ lase impresia unui băiat de cartier din sudul Londrei care se deșteptase și o apucase pe calea cea bună. Idolii lui erau fotografi și actori cockney din East End, iar Nigel Kennedy era febleța lui în materie de muzică clasică.

își potrivi ochelarii cu rame rotunde și se adresă Baronilor cauciucului.

- Trebuie sâ vă spun, începu el, că n-a fost deloc ușor. Aveți aici douâ probleme. Aveți imaginea produsului — vândut în automate din toalete publice, pachete de trei pentru weekend, cam în genul ăsta - și-apoi aveți partea practică. Modul de utilizare a produsului. Aici se opri și ridică din umeri. Toate motoarele turate și hopa, stai așa o clipa, înainte sâ treci la acțiune. înțelegeți ce vreau sâ spun?

Simon privi de jur împrejurul mesei. Baronii cauciucului aveau ochii lipiți de caiete.

Fry se ridică în picioare și-și relaxâ umerii.

- Dar asta nu e neapărat ceva râu, avem și câteva chestii care sâ ne ajute.

Ridica o diagramă de pe masă și le-o arătă. Baronii cauciucului devenirâ atenți. Le plâceau diagramele. Diagramele erau niște

treburi serioase.

- Așa, zise Fry și indica primul rând, scris cu litere roșii de tipar „RECOMANDAT DE MEDICI". Doctorii ne adorâ,

corect? Degetul sau coborî la rândul următor. „RESPONSABI-LIZARE SOCIALĂ/* Asta ce-o mai fi însemnând? Pai, înseamnă ca ne facem datoria de a-i împiedica pe puștanii de șaisprezece ani sa se pună pe treabă. Și, foarte important în ziua de azi. chestia referitoare la sănătate.

Cel de-al treilea punct era: „PROTECȚIE ÎMPOTRIVA BOLILOR CU TRANSMITERE SEXUALĂ**.

- Cu toții știm câ lumea e murdară. Dar atât despre asta. Lăsă diagrama pe masă, iar clienții reveniră la caietele lor. Fry continuă, vorbind repede și foindu-se în costumul prea larg:

- Toate foarte bune, dar nu suficiente. Și știți de ce?

Nimeni nu se oferi să răspundă. Fry dădu din cap ca și cum reacția lor era exact cea anticipată.

- Plictisitoare. Plic-ti-si-toare. Ține de responsabilitate, e ceea ce ți-ar zice orice doctor, o chestie la fel de incitantă sexual ca un laxativ. Făcu o pauză ca sâ dea greutate celor spuse și rosti următoarele cuvinte cât mai rar: îți. Taie. Tot. Cheful. Clatină din cap și coada de cal de la spate îi ținu isonul. Nu are nimic de-a face cu ceea ce ar trebui dumneavoastră sâ vindeți. Absolut nimic.

Urmâ o clipă de tăcere care le dădu prilejul Baronilor sâ reflecteze asupra criticii aduse contribuției lor la societate.

— De fapt, dumneavoastră ar trebui sâ vindeți, zise Fry, cel mai popular bun de consum din istoria civilizației.

Altă pauză. Simon aproape că vedea gândurile care se învârteau în mintea colectivă a clientului. Ce naiba sugerează maniacul ăsta, să modernizăm fabricile, să anulăm comenzile de cauciuc, să abandonăm sistemele noastre impresionante de control al calității, ce asigură o eficiență de 99,9% cu excepția după-amiezelor de vineri?!

— Dar nu intrați în panică. Noi nu vă spunem să schimbați asta. Fry scoase din buzunar un prezervativ ambalat și îl puse.

cu o reverență studiată, pe masa de protocol. Noi sugeram să: schimbați modul în care vindeți.

Baronii cauciucului își fixară privirile asupra prezervativului de pe masa, ca și cum s-ar fi așteptat sa facă ceva. Fry se apleca spre publicul său și se sprijini de masa, punând palmele de-o parte și de alta a prezervativului.

- Cel mai popular bun de consum din istoria civilizației, repeta el. Știți care e acesta? Dragostea! Dorința irezistibilă de a fi irezistibil pentru alții! Fiorul cosmic! Iar asta... - ridică prezervativul și îi zâmbi, indicându-1 cu un gest al bărbiei -... asta e parte din toata nebunia.

își șterse nasul cu o batista de mătase. Fie încărcătură emoționala a momentului, fie cocaina prizatâ mai devreme era cauza unei probleme cu căile nazale.

- Ceea ce vom face noi, continuă el, va fi să schimbam perspectiva asupra utilizării prezervativului. N-o să îi dam înainte cu chestiile de sănătate și prevenire, ceea ce ți-ar zice și-un medic - toți puștii știu chestiile astea și nu sunt defel convinși. Nu, noi vom face din prezervativ un element esențial și foarte-foarte romantic - da, *romantic* - al încălzirii.

Observa expresia de nedumerire de pe fața unui client ceva mai în vârstă.

- Știți dumneavoastră. Preludiul.

- A, zise clientul.

- Și iată, domnilor, cum vom face acest lucru. Dar înainte de a vă arăta, vreau să vâ imaginați următorul scenariu. Fry coborî vocea: Sunteți Ia cinema, da? Lângă dumneavoastră stă o domnișoară apetisantă, pe care ați pus ochii de ceva săptămâni. Iar astâ-seară aveți marea șansă. I-ați înconjurat umerii cu brațul, ținta e clară, mâna dumneavoastră ajunge aproape de decolteul ei... Asta ar putea fi marea ocazie.

Simon trase cu ochiul la șeful Baronilor și nu putu să nu se întrebe când oare s-o fi găsit omul acesta într-o situație asemânâtoare cu cea descrisă de Fry cu atâta entuziasm.

Cu un gest al mâinii, Fry făcu semn să se închidă luminile din salâ.

— Sunteți gata să marcați, zise el pe întuneric, când — uuuuaaa! — iată ce apare pe ecran.

Ecranul reproiectorului, de patru ori mai mare decât un televizor, se lumina și silueta lui Fry se retrase deoparte, numai coada de cal se mai zarea agitându-se de nerăbdare. Se auzi un foșnet de interferența, și deodată pe ecran aparu o imagine - pe un pat, un cuplu de tineri aparent dezbrăcați, luminați artistic, cu pielea strălucind. Din boxele ascunse în pereții sălii se revârsară câteva acorduri lirice de chitara, acompaniate de bas. Muzica prinse amploare. Silueta lui Fry se mișca deja pe ritmul melodiei, acțiunea de pe ecran se încinse și peste toate izbucni un geamăt de concupiscență tinereasca.

„LET'S... GET FT ON... OOOOOH, LET'S GET IT ON..."[1]

Cuplul de tineri fâcea toate eforturile, în limitele decenței permise de media, să simuleze o pasiune spontana. Regizorul clipului fusese extrem de atent la filmarea cadrelor și la montaj, evitând astfel

expunerea completă a sânilor - în cuvintele lui Fry, sfârcurile nu erau permise - sau orice sugestie mai detaliata a zonei inghinale, oricât de artistic camuflata de umbre și lumina.

„... IF THE SPIRIT MOVES YOU, LET ME GROOVE YOU, AIN'T NOTHING WRONG. IF YOU BELIEVE IN LOVE..."[2]

Urmă un prim-plan cu o mâna de femeie care extrăgea prezervativul cu un gest delicat din pachet, acesta fiind decorat de cei din departamentul artistic al agenției cu sigla prietenoasă a Condom Marketing Board.

„... COME ON COME ON COME ON..."[3] prim-plan la cel doi, imagini debordând de senzualitate, ochii închiși de plăcere, buze umezite, piele unsa cu ulei... „STOP BEATIN' ROUND THE... BOOOOOWOOOOOSH... OOOOOOOOH..."[4]

Umbra lui Fry se zvârcolea lângă ecran, agitându-și coada de cal din cap, în vreme ce interpretul ofta și gemea, iar cuplul de tineri își continua alunecările și strânsorile atent coregrafiate. Cu un ultim geamat prelung de pasiune consumată, ecranul deveni negru și un titlu cuminte, îndemna audiența: „Pune-te pe treabâ", cu complimentele Condom Marketing Board.

Se aprinse din nou lumina și echipa agenției inspecta chipurile clienților - cautau orice urma de reacție, expresia unei aprobâri, o încuviințare tăcută, șoc chiar, orice. Ca unul, cei șapte Baroni ai cauciucului coborârâ privirea pe foile albe din fațâ și începură sâ noteze furibund. în afară de asta, nimic altceva.

Fry se aruncâ în hăul de tăcere.

- Fundalul sonor e criminal, nu? Excepțional. Un hit clasic, firește. Dar atât de actual, iar în sala de cinema, cu sistemul Dolby, ei bine, o sâ-i dea pe spate. Asta este piața dumneavoastră, sâlile de cinema și postul MTV. Și toate celelalte medii nu fac decât sâ întâreascâ

mesajul - afișe, puncte de vânzare, radio, tricouri - Terry, putem avea pe ecran prezentarea?

Timp de zece minute, Fry își purta publicul amuții prin descrierea materialului adiacent, de la reclame la radio la automate modernizate în baruri și stații de benzina și tricouri -„Câte unul pentru fiecare" - ca mai apoi, dând sunetul ceva mai tare, sâ redea clipul pentru a doua oară.

Fry își suflă nasul și se așeză pe scaun, iar în sala de conferințe se așternu încâ o dată tăcerea. Simon se aplecă înspre mai-marele Baronilor.

— O prima impresie?

Căpetenia Baronilor pufai gânditor din trabuc și privi de-a lungul mesei spre juniorul comitetului, un tânăr care preluase cârma firmei Hygienic Supplies (Basingstoke) Ltd. de la tatai sau. In tradiția acestui tip de eveniment, comentariile veneau în ordinea inversa pornind de la cel mai mic în rang spre cel mai mare, astfel încât șeful sa poata avea o idee despre înclinațiile acoliților înainte de a se pronunța în vreun fel și a adera la vreo opinie.

- Brian, ai vrea sâ începi tu?

Brian își drese glasul și aranja foile din fața lui.

— Da. Bun. Trebuie sâ spun câ agenția a ieșit cu o abordare foarte, âââ, neobișnuita. Foarte neobișnuită. Evident, am una sau douâ întrebări - mai degrabă, niște rezerve - și cred câ ar fi prematur sâ-mi exprim părerea finală, nu înainte de a vedea informațiile detaliate pe care înțeleg câ le avem în mate rialul de prezentare. Tânărul se opri sâ-și tragă răsuflarea.

„Hai ca iar o luâm de la capăt, își zise Simon. De ce nu pot nenorociții să spunâ exact ceea ce gândesc?" încercă sâ păstreze un ton pozitiv și încurajator.

- Sunt convins câ veți afla câ am acoperit toate aspectele, însă ar fi mai interesant sâ aflăm reacțiile dumneavoastră la clip.

- Da. Desigur.

Brian caută prin notițele sale o replica numai bună de încheiere, dar care să nu îl angajeze sub nici o formâ. Nu se fâcea sâ fii lâsat pe dinafară odalâ ce comitetul lua o decizie. Echilibrul, el era cheia, echilibrul și o cale de scăpare în caz câ votul majorității mergea împotriva agenției. într-un comitet, ca-ntr-o barcâ, nu era bine sâ faci valuri. Consensul era cheia. Hygienic Supplies (Basingstoke) Ltd. trebuia sâ fie un jucător de echipă, un *team player.*

— Cum am mai zis, o abordare neobișnuita și pentru mine va fi fascinant să aflu cum ați ajuns la acest concept. Brian își scoase ochelarii și îi șterse cu mișcări rapide, hotărâte.

Și tot așa parcurseră întreaga ierarhie după importanța fiecăruia, mai bine de două ore de tatonări, laude răzlețe și timide strecurate printre aprecieri reținute. Simon fu nevoit să facă un efort sâ nu caște în gura mare. De ce trebuie să fie la fel de fiecare dată? Un răspuns negativ imediat ar fi fost mai de dorit decât aceste eschivări interminabile; măcar întâlnirile ar fi fost naibii mai scurte. Dar la exterior, le zâmbi, dădu aprobator din cap, păru cât se poate de atent și intercala câte un „desigur" când mai-marele Baronilor îi spuse că trebuia să se mai gândească și sâ analizeze propunerile agenției în amănunt - și ce propuneri interesante, cu siguranța vor mai avea și alte astfel de întâlniri la sediul central al cauciucului -înainte de a lua o decizie de o asemenea magnitudine și, ei bine... da. Aceeași gargara plictisitoare și neconcludentâ.

Și aceeași atmosferă în agenție după plecarea baronilor -reproșuri din partea directorului de cercetare câruia i se refuzase clipa de glorie, același Dávid Fry cufundat în depresia post-cocainâ din pricina lipsei de reacție în fața conceptelor de creație, o stare generala de deriva în sufletele tuturor. Fu o adevarată ușurare sâ o vadâ pe Liz

intrând; îi înmâna un bilețel și sentimentul de ușurare luâ sfârșit când citi „Doamna Shaw e la recepție. Spune că trebuie sâ vă vadâ".

Simon o gâsi la recepție pe fosta lui soție care flutura languros din gene către Jordán. Recunoscut pentru faptul că nu își ținea mâinile acasâ - mai pipăia doamnele pe sub masă la dineurile galante - Jordán tatona terenul și-și aranja cochet pârul. Obiceiul Iui le era cunoscut tuturor, Caroline și Simon glumiseră chiar pe tema asta pe vremea când încă mai glumeau unul cu altul. Degețele-umblârețe, așa îl porecliseră;

aveau grija de fiecare dată să nu il așeze la masă lângă soția vreunui client.

- Hei, Caroline. Ce mai faci?

Genele se opriră din flirt și zâmbetul i se șterse de pe buze.

- Bună, Simon.

Jordán își aminti subit de o programare urgentă.

- Mi-a părul bine să le văd, frumoasă doamnă, zise el. Trebuie să fug.

Își luă la revedere și se depărta spre lifturi.

— Sâ mergem la mine în birou?

Simon pomi în urma picioarelor lungi și a fustei scurte; ieșiră împreuna din zona de recepție și trecură prin dreptul capului cu tact aplecat al lui Liz. Simon închise ușa în urma lor.

- Ce ai vrea de băut?

Caroline îl refuză cu un gest superior.

— E cam devreme pentru mine.

Simon ridică din umeri și se apropie de banii din colțul încăperii. Ezită o clipa lângâ sticla cu whisky, oftă și apoi își turnă un pahar de Perrier. Caroline se așezase între timp în capătul cel mai îndepărtat al canapelei și pufăia dintr-o țigară -pufăituri scurte, nervoase, însoțite de o scuturare a capului la fiecare exhalare.

- Când te-ai apucat de fumat?

- Am trecut printr-o perioadă destul de dificilă. Am avut muncitorii pe cap în fiecare zi. Scutură scrumul țigării cu o bălaie ușoară a degetului. Lacul de unghii avea aceeași culoare cu rujul de pe buze: roșu ca sângele. Pantofii din piele de crocodil erau asortați cu geanta, tot din piele de crocodil. Purta un costum de lână fină, bej-închis care-i punea în evidență părul castaniu-deschis, iar cămașa de mătase aleasă adâncea parcă albastrul ochilor ei.

Simon socoti că petrecuse probabil o dimineață obositoare hotărându-se cu ce sâ se îmbrace pentru un prânz de trei ore

la San Lorenzo, nu înainte de a trece prin calvarul unei întâlniri epuizante cu coafeza. Simon fu totodată surprins și mulțumit sâ realizeze câ nu o mai gâsea atrâgâtoare.

Se așezâ în celalalt colț al canapelei.

- Ei bine?

- M-am gândit că e mai civilizat sâ vin personal sâ te vad, decât sâ rezolvăm asta prin avocați.

- Deja am trecut prin avocați. Simon bău din Perrier. Mai ții minte? Sau vrei să îți arăt facturile?

Caroline oftă.

- Simon, încerc sâ fiu rezonabilă. Nu e cazul să-mi sari la beregată. Ii aruncă o privire și își trase fusta pânâ aproape de genunchi. Și să nu

îți vină vreo idee că ai putea să sari și... pe mine.

- OK, hai să discutăm rezonabil.

- E vorba de casă. Pur și simplu nu s-au ținut de estimările făcute, nici unii. Draperiile, zugrăvitul, bucătăria - o, Doamne, bucătăria - un coșmar absolut. Nici nu-ți poți imagina.

- Sună la fel ca data trecuta.

Caroline stinse țigara în scrumieră.

- Nu e amuzant. Fiecare lucrușor a costat mai mult decât mi-au spus inițial. Adică, mult mai mult. Făcu ochii mari spre el, din câte își amintea, semn sigur că avea să urmeze lovitura de grație. Iar acum toți vor să fie plătiți.

- Mda, zise Simon, e unul din acele obiceiuri enervante.

Se întreba cât va mai dura până când Caroline ii va arunca o sumă, când va cădea vălul de politețe subțire lăsând locul amenințărilor, lacrimilor sau crizelor de isterie. In mod curios, se simțea detașat și oarecum plictisit. Era o scenă care se repetase de zeci de ori de la despărțire.

Caroline interpretă greșit calmul lui drept accept și îi zâmbi. „Avea dinți frumoși, gândi Simon, uniformi și excelent lucrați de un escroc din New York pentru suma frumușică de douăzeci și cinci de mii de dolari."

- Știam că cel mai bine este să vin la tine, zise ea. Știam că ai să mă înțelegi.

- Despre cât vorbim?

- E dificil să spun exact, încă mai sunt una-două chestiuni...

- In mare.

- Pâi, treizeci de mii. Maxim treizeci și cinci.

Simon se duse din nou la bar și își umplu paharul. Caroline își aprinse a doua țigară.

— Maxim treizeci și cinci de mii, repetă el. Deci, să lămurim lucrurile. Eu ți-am achitat casa. Tu și avocații tăi mi-ați sugerat un buget pentru amenajări. Eu am fost de acord cu acest buget. Tu ai fost de acord cu acest buget. Zic bine până aici, da?

- Dar era...

- Era un buget. Știi ce e acela un buget, nu? O sumă finita de bani.

Caroline strivi țigara In scrumieră.

- Nu e nevoie să-mi vorbești ca unuia dintre subalternii tai.

- Dar de ce nu? Tu îmi vorbești mie de parca aș fi un bancomat.

- Treizeci și cinci de mii nu înseamnă nimic pentru tine. Doar ești bogat. Avocații mei îmi spun că ai scăpat ușor. Ar fi putut să...

- Avocații tâi sunt niște ticăloși lacomi și infecți, care-și umflă nota și se așteaptă ca eu să plătesc ca odraslele lor să meargă la Eton.

Se priviră unul pe altul în tăcere. Caroline avea fața schimonosită de ură. Ceva mai târziu, dacă Simon ar fi lăsat conversația să continue, ura s-ar fi transformat în scâncete și, dacă nici astea nu aveau efect, ar fi urmat injuriile. Simon își consultă ceasul de mână.

- Uite ce e, îmi pare rău, dar am ieșit dintr-o ședință.

Caroline îl imită:

- „Am ieșit dintr-o ședința". își alunga o șuvița de par de pe față de parcă o exaspera. Dumnezeule, mereu ai câte o ședința. Căsnicia noastră s-a derulat între doua ședințe. Nu cu tine am fost căsătorită,

ci cu o agenție de publicitate. Pufni. De parcă s-ar putea numi căsnicie. Prea ocupat ca sâ pleci în concediu, prea obosit ca sâ ieși în oraș, prea obosit ca sâ...

- Caroline, am mai discutat chestiunile astea.

- Iar acum, când tot ce-mi doresc este sâ am casa mea, tu te împotrivești.

- Mâ împotrivesc pentru câ nu vreau sâ arunci treizeci și cinci de mii de lire pe pemuțe pentru canapea.

Caroline țâșni în picioare. își puse țigările în geantă și își netezi fusta cu mișcări rapide, nervoase.

- Ei bine, eu am încercat. N-o sâ stau aici să țipi tu la mine. Du-te înapoi la ședința ta. Ajunse la ușâ și o deschise astfel ca Liz sâ audă ultima ei replică: O sâ te contacteze avocații mei.

Simon se întrebă dacă sâ se întoarcă la priveghiul din sala de conferințe și hotărî câ nu. Ce sens ar avea? Fie câ primeau, fie câ nu primeau contractul, în starea în care se afla acum nici nu îi păsa pre mult. îmbrăcă haina, își luă la revedere de la Liz și ieși afară, în forfota înserării, îndreptându-se spre apartamentul din Rutland Gate.

Ștergându-și mâinile de șorț, Emest ieși din bucătărie și-l întâmpină mirat.

- Ce chestie, sâ te vâd venind acasă înainte de ora opt. Ce s-a întâmplat? A ars fabrica din temelii sau Baronii cauciucului au făcut pană și n-au mai apărut?

- Nu, Em. Au apărut și au plecat. La fel și Caroline.

- Of, Doamne. Mi s-a părut mie că ești cam răvășit. Mâ gândesc că ți-ar prinde bine o tărie. Continuă sâ vorbească în timp ce îi pregătea un whisky cu gheață. Ce mai voia acum? Spor de pericol, câ s-a

mutat în Belgravia? Poți să zici despre ea ce vrei, dar fata are capul doldora de idei.

Simon se cufunda într-un fotoliu comod, iar Emest îi înmâna paharul, apoi se apleca sa-i desfacă nasturele de la haina.

- Daca stâm așezați așa, cu haina încheiata la nasturi, o să araiam ca un acordeon.

- Da, Em. Mersi.

- O, era cât pe ce să uit. Am primit un mesaj din străinătate, o franțuzoaica zicea ca are să-ți dea niște vești grozave. Emest își supse obrajii și îl privi pe Simon de sus. Nu a vrut defel să ți le transmită prin mine, așa că nu pot decât să presupun că era ceva personal.

Simon râse pentru prima dată pe ziua aceea. Probabil era Nicole.

- Cred că era vorba de țeava de eșapament.

- Ei, departe de mine intenția de a-mi vârî nasul unde nu-mi fierbe oala. îi zici cum vrei tu. Mâ rog, ți-a lâsat ur număr de telefon. Emest dispăru în bucătărie și, cu o gri masă, închise ușa după el într-un gest plin de tact ostentativ. Simon își aprinse un trabuc cu gândul la zilele petrecute în Provence - căldura, lumina, decolteul perfect bronzat - și se duse spre telefon.

- Oui?

- Nicole, Simon la telefon. Ce mai faci?

- Sunt bine, mulțumesc. La fel și mașina ta. Micul monstru a reparat-o până la urmă. Să sperăm că nu ți-a furat radioul.

Râse cristalin, un râs cald și intim, iar Simon își dori să o poată vedea.

- Mi-ar plăcea la nebunie sâ vin s-o iau, dar nu cred câ e posibil. Am prea multe pe cap la birou. Va trebui să trimit pe cineva sâ o ridice.

- Probabil valetul lâu - părea un veritabil *gentleman"s gentleman?*

- Pe cine?

- Cel care mi-a răspuns la telefon. Pare un tip foarte corect.

- A, era Emest. Da, îl trimit pe el. O sâ-ți placâ.

Urmă o scurtă pauză, cât Nicole aprinse un chibrit și cu el, țigara.

- Am o idee și mai bună, zise ea. Am o *copine* — o prietenă de când am stat la Londra. Mereu îmi spune sâ dau o fugă pânâ la ea. Ce-ar fi sâ-ți aduc eu mașina? Ar fi distractiv, nu?

- Ar fi minunat, dar nu vreau...

- N-ai încredere sâ-ți lași mașina pe mâinile mele?

- Ba ți-aș lăsa și bicicleta bunicii pe mână.

Nicole râse din nou.

- Atunci ne-am înțeles?

- Ne-am înțeles.

Simon puse receptorul în furcă și intră în bucătărie fluierând. Emest ridică privirea de la scoicile pe care tocmai le spăla și sorbi din paharul cu vin alb pe care și-1 pregătise.

- Detectez cumva o ameliorare a stării noastre de spirit? Trebuie sâ recunosc câ fata are un glas cultivat pentru un simplu mecanic auto.

- îmi face o favoare, îmi aduce mașina. Drăguț din partea ei.

Emest îi aruncă o privire piezișă, plină de scepticism.

- Ah, atât de greu găsești o zână bună în lumea asta haină.

- Tu unul ar trebui sâ știi asta, Em.

- Da, dragul meu, știu.

Nicole își puse un pardesiu, căci afară se lăsase răcoarea serii, și traversă centrul satului spre vechea *gendarmerie;* era pustiu, cu excepția unui cățel ce aștepta răbdător în fața măcelăriei. Simon păruse încântat sâ o audă la telefon. Pâcat că nu putea veni el aici. îi venise o idee, dar nimic nu era sigur oare Simon chiar vorbea serios când zicea că se săturase sâ mai lucreze în advertising? Cu englezii nu știai niciodată. Râd și se plâng în același timp.

Privi prin golul de la intrarea în *gendarmerie,* apoi își croi cale prin moloz pânâ la una din deschizăturile din zidul

depărtat. Luna se ridicase deasupra Lubéronului și arunca o lumina laptoasa pe terasa de dedesubt, reliefând grămezile de piatră din jurul hăului unde-ar fi trebuit sa fie piscina. Nicole încercă sâ-și imagineze cum va arăta când va fi gata, cu grădina amenajată și iluminată, cu muzică și hohote de râs în locul geamătului vântului răvășind țărâna și a zgomotelor foliei de plastic care se mișca peste sacii de ciment rezemați de zid.

Se hotărî să facă niște cercetări, poate chiar sâ apeleze la un *notaire* înainte de a pleca la Londra. Oamenii de afaceri voiau întotdeauna cifre și detalii. Era o idee interesanta, dacâ Simon era atât de plictisit pe cât declarase. Sau poate atunci, la prânz, nu făcuse decât sâ caute puțină simpatie? Englezii erau uneori așa dificili, atât de străini, cu simțul lor al umorului, ciudat și detașat și acel enervant *sang-froid.* I se părea nițel cam ciudat că își dorea sâ-1 revadă.

Tresări când simți cum o atinge ceva pe gleznă și, când plecă privirea, dădu de o pisică slâbănoagâ venită de undeva din sat, care

se freca printre picioarele ei, cu coada ridicată și înfoiată, căscând gura într-un salut mut.

- Ei? Tu ce zici? Crezi că l-ar amuza?

[1]

..Hai... Hai sâ... oooh, hai s-o facem..." Este vorba de piesa *Let's Gerlt On* a cântărețului Marvin Gaye apărut în anul 1973; versurile integrale abunda în imagini romantice și sexuale, (n.tr.)

[2]

„Daca ai chef, lasă-mâ să te fac sâ te simți bine, nu e nimic râu în asta, dacă tu crezi în dragoste..."

[3]

„...Vino, vino. vino..."

[4]

„Nu te mai eschivau... ooo"

7

Pentru General, hambarul fusese o adevărată mană cereasca. Hambarul se gâsea undeva la nord de Joucas, în sălbăticie; era îndeajuns de mare ca sâ poatâ fi folosit drept ascunziș și, mai mult, era ferit de drumeagul din apropiere de un pâlc de chiparoși înalți. Proprietarul renunțase la fermă cu ani în urma și se mutase la Apt. Fusese mai mult decât fericit sâ primească o chirie lunară de numai 500 de franci și crezuse povestea lor despre cum vor adăposti aici câteva tractoare. Generalului nu-i mai rămânea altceva de fâcut decât sâ cumpere un lacât nou pentru ușile masive din lemn.

în dimineața aceea tușea lor tabagică fâcea să răsune interiorul întunecat. Complicii își aprinseseră fiecare prima țigară pe ziua aceea și inspectau bicicletele care erau rezemate de perete. Claude, masiv, de-abia îl cuprindea treningul ponosit, se îndoi de șale și prinse o bicicletă de cadru. Mormăi înfundat.

- Să nu-mi zici câ e grea, bombăni Generalul. Astea sunt cele mai ușoare biciclete din Provence, biciclete profi - zece viteze, anvelope de curse, sunt dotate și cu bidon de apa, au șei cu amortizor, tot tacâmul.

Claude mormăi din nou.

- Cum, n-au și brichetă?

Fernand sălta un crac peste cadrul bicicletei sale și încerca șaua. în spatele unui nor de fum albăstrui, se strâmba cu toata fata.

- *Ouf.* Parca mi-aș face o operație.

Ceilalți se opriră curând din râs când încercară bicicletele proprii.

- Ei, și profesioniștii aștia - stau pe șeile astea incomode când participa la Tour de France?

Generalul încerca sa nu-și piarda râbdarea cu ei.

- Ascultat i-ma. V-am fâcut rost de cele mai bune biciclete. Nu sunt dotate cu fotolii, nu. Dupâ o saptâmânâ-douâ, șeile o sâ se mai înmoaie. *Bon,* deci o sâ vâ doarâ dosul până atunci, îi privi cum se cocoațâ încordați pe biciclete. Dar, prieteni, când toata aventura asta se va fi sfârșit, veți ședea pe ditamai perna. Teancuri și teancuri de bani confortabili.

Se lâsâ liniștea in timp ce fiecare dintre complici întrevâzu cum va fi când își va lua partea cuvenita. Jojo își aininti rolu său de locotenent loial.

- Are dreptate. Ei, și ce dacâ ne doare puțin fundul? Eh?

Generalul încuviința.

- în aceasta dimineață veți face un mic exercițiu de încălzire, ca să vă intrați în mâna - douăzeci, poate treizeci de kilometri. Și în fiecare duminică vom mări distanța parcursă până când veți ajunge să faceți o sută de kilometri fără sâ vă ia cu leșin; de-abia atunci vom trece la lucrul pe deal. Până la primăvară o sâ aveți niște pulpe de oțel. *AUez!*

Toată trupa ieși afară din hambar, în lumina soarelui blând de toamna, fiecare împingând la propria bicicleta; erau îmbră-cați care mai de care, de la treningul lui Claude la pantalonii scurți ai lui Borel, în toate culorile curcubeului, și salopeta albastră, mânjită cu ulei, a lui Femand. Generalul se gândi sâ nu uite să le cumpere ceva echipament mai adecvat pentru vremea de iarnă, eventual niște colanți groși, de culoare neagră,

cum poartă bicicliștii ca să se apere de vânt și să-și mențină musculatura încălzită.

- Faceți stânga la capătul drumului, strigă el după ei. Vă ajung și eu din urmă. închise ușile și le ferecă, simțindu-se încrezător acum câ începuseră sâ se pregâtească, alert și optimist, nu în ultimul rând încântat câ își asumase rolul de șofer al echipei. Șeile alea erau al dracului de incomode.

Nimeni nu i-ar fi luat drept cicliști experimentați. Se dezechilibrau, bălăbăneau din picioare, înjurau de mama focului încercând sâ dea de cap vitezelor. Doi sau chiar trei dintre ei nu reușiseră sâ punâ picioarele pe pedale sau să și le prindă în curelele de ratrapâ; ceilalți pedalau stângaci, ca babele care merg la piațâ. Bachir avea șaua fixată prea jos, motiv pentru care adoptase un stil deloc grațios, pedalând cu picioarele îndoite ca niște cricuri, cu genunchii scoși mult în afarâ. Jojo fuma. Generalul își dâdu seama câ trupa lui avea nevoie de puțină instrucție. îi depăși și le fâcu semn sâ oprească.

- Cât mai avem de mers?

Jean își frecă fesele, tuși și scuipă.

Generalul coborî din mașină.

- Mult, zise el, și drumul o sâ vâ pară de două ori mai lung după cum pedalați. Parca n-ați mai încălecat o bicicletă! Se apropie de Jojo. Ia uitați-vâ aici. Ajustă înălțimea șeii. Ar trebui sâ atingeți pământul cu vârfurile picioarelor, OK? Așa, veți ține picioarele întinse când pedala ajunge jos. Altfel o sâ pedalați ca amicul nostru de aici, care parcâ și-a udat pantalonii. îi aruncă un rânjet lui Bachir. Apoi, ar trebui sâ apăsați pe pedală cu vârful labei piciorului, iar asta presupune sâ folosiți curelele de ratrapâ. Sunt fâcute ca sâ nu permită picioarelor sâ alunece de pe pedală. Câ, dacă vâ alunecă piciorul, o sâ vâ doară boașele de la șa, credeți-mă. Și continuați să pedalați cât schimbați vitezele. Dacă nu, o să vâ sară lanțul de

pe foaie. Generalul se trase de mustața. Ce altceva? A, da. Dădu energic din deget către Jojo. Nu se fumează.

— *Merde.* Nu pot sa mâ las de fumat. Am încercat.

- Dar nu-ți cer sâ te lași de fumat. Numai nu fuma când mergi cu bicicleta. Nu aratâ bine. Nu-1 vezi pe Lemond[1] cu un clop atârnând în colțul gurii, nu? Pânâ când ajungem sâ dâm spargerea, voi trebuie sâ arătați ca niște cicliști profesioniști. Sâ fiți una cu bicicleta, m-ați înțeles? Trebuie sâ arâtați ca nebunii âia pe care i-ați văzut la curse. Asta vă va face invizibili.

Jojo dădu din cap în semn câ pricepuse.

- *Tout a fait,* zise el. Invizibili.

- Și bogați, adăugă Generalul.

Purceserâ din nou, de această datâ arătând mai puțin caraghioși, cu Generalul în urma lor, la volanul mașinii. Primele curse de antrenament aveau să fie cele mai dificile, conchise acesta, când vor avea crampe la picioare, iar plămânii parcă le vor lua foc. Acesta era momentul când cei mai slabi dintre ei se vor gândi sâ abandoneze. Jojo stătea bine, era hotărât ș în formă buna. Jean, hoț de buzunare, nu zisese el prea multe, dar oricum el nu vorbea niciodată. Claude avea sâ mârâie și sâ meargă mai departe. Frații Borel, care acum pedalau unul lângă altul, se vor încuraja probabil unul pe celălalt, iar Fernand era o brută rezistentă. Bachir - ei bine, Bachir va trebui împins de la spate. Omul se obișnuise cu lovituri rapide, două minute cu un cuțit pe-o alee întunecoasă și țuști la goană. Oare avea el energia, avea el răbdarea necesară? Nouâ luni de antrenament, așteptare și planuri nu prea păreau a fi pe gustul lui. Da, Bachir avea nevoie de tratament special, poate o cină bună într-o seară, cu cușcuș din belșug, și o discuție ca-ntre bărbați.

Generalul se pregăti sa îi depășească și, odaia ajuns în dreptul lor, le studie fețele. Toți dădeau semne de efort, dar nimeni nu vomita încâ, iar Jojo chiar îi făcu șmecherește cu ochiul când ajunse lângâ el. Mai aveau zece kilometri. Generalul îi conduse pe un drum

secundar ușor mai înclinat și îi privi în oglinda retrovizoare cum se relaxează și se lașa purtați de impuls, îndreptându-se de spate în șa. Erau băieți buni. Chestia asta chiar avea sa le reușească. Era sigur câ planul lor va funcționa.

Fârâ a-și da seama, ajunsese pe mijlocul drumului și se văzu nevoit să se dea la o parte ca să evite coliziunea cu un Porsche negru ce venea din sens opus: o sclipire de pâr blond la volan și un murmur grav al eșapamentului. *, Put clin,* își zise el, ce mai mașină. Cel puțin juma' de milion de franci, plus încâ vreo două milioane pentru opțiunea cu pâr blond. Unii bărbați aveau noroc chior. "

Nicole abia dacâ bâgâ în seamă grupul ciudat de cicliști. Urcâ dealul și o luă pe drumul ce ducea spre Cavaillon și *autoroute.* încă mai era iritată din pricina schimbului de replici cu Duclos, la atelier; acesta nu voise sa accepte să îi repare mașina decât dacă plătea în avans. Și ce mai deviz îi întocmise! O notă bunâ de pus în ramă, îi spusese ea în timp ce îi scria un cec fără acoperire, fârâ îndoială, asta doar dacă nu-1 suna pe Monsieur Gilles la Crédit Agricole luni, când avea sâ ajungă la Londra. Era adevărat câ Monsieur Gilles era foarte *sympathique,* și foarte înțelegător când venea vorba de frecventele ei probleme financiare, dar chiar și așa, nu dădea un ton prea bun câlâtoriei.

Traficul de duminică dimineața era lejer în Cavaillon și peste pod, iar pe *autoroute* nu era nici urmă de camioane. Nicole menținu mașina la o viteză confortabilâ; se bucura de forma comodă a scaunului, de mirosul de piele naturală din mașină și de felul cum lua curbele. Ce plăcere, după ce

condusese rabla ei, care, dacâ era sâ-i dea crezare lui Duclos, avea nevoie de anvelope noi și Dumnezeu știe ce alte piese doar ca sâ mai treacâ anul. Apoi erau lucrările pe care trebuia sa le facâ la casa din Brassiére — chestii mârunte de întreținere, dar care însumate ajungeau sâ coste mii de franci - colac peste pupâzâ, *laxe d'habitation* trebuia plâtitâ în noiembrie, își petrecea viața drâmuind

pensia alimentarâ și chiar și aceasta era în pericol acum câ fostul ei soț se mutase la New York. Foștii soți au un obicei de a se face pierduti în America. Li se întâmplase același lucru și altor două prietene de-ale ei.

încercase sâ facâ niște bani în plus. își gâsise o slujbâ la un butic din Avignon, iar când acesta falimentase, se angajase la un tip din sectorul imobiliar; asta pânâ când începuse sâ-i facâ avansuri. Reușise sâ închirieze casa peste varâ o data sau de douâ ori și lucrase la departamentul de relații cu publicul în cadrul unui proiect pentru un dezvoltator imobiliar, însă toate aceste ocupații nu-i asigurau traiul decât de azi pe mâine. Iar Nicole începuse sâ obosească. Obosise și, pe măsură ce anii treceau, începuse sâ fie puțin îngrijorată cu privire la viilor. Apartamentul din Paris era ipotecat și supra-ipotecat, iar în cel mult un an era convinsă câ va trebui sâ renunțe fie la apartament, fie la casâ. Poale câ era mai bine sâ se mute la Paris. Nu ar fi vrut asta, dar măcar acolo ar fi avut șansa să întâlnească pe cineva. în Provence era penurie de bărbați fără obligații.

Apăsă pedala accelerației ca sâ depășească un Renault cu gabarit mai mare. Zvâcnetul vitezei era aproape înălțător; odată cu viteza i se schimbă și starea de spirit. Era prea morbidă, imaginându-se deja bătrână, trăind cu un pudel la Paris. Trebuia sâ se întâmple ceva interesant și în viața ei. Pânâ la urmă, era în drum spre Londra, unde avea sâ întâlnească un bărbat fără obligații. Și încă unul care promitea.

Căutase semne ale trecerii lui prin mașinâ - o pereche de ochelari de soare, un pulover, o cutie cu trabucuri, o carte -dar nu găsi nimic. Mașina era excelent întreținută, abia folosită la drum, impersonală. Jucăria ocazionala a unui bogătaș. Când discutase cu el la telefon, îi lăsase senzația că aproape uitase că avea și această mașină. Și totuși, păruse bucuros sâ îi audă vocea, fusese cald, gata sâ râdă, așa cum fusese când prânziseră împreună. Un francez ar fi fost fie prea formal, fie prea intim, dar el fusese - care era cuvântul acela pe

care englezii îl folosesc mai tot timpul? - drăguț. Foarte drăguț. Se hotărî să nu mai oprească în Paris peste noapte, ci sâ conducâ pânâ la Calais, ca sâ ajungă la Londra la amiază.

La Dover, norii de pe cer încercau din răsputeri să zămisleascâ ploaie. Nicole coborî cu mașina de pe feribot și se înscrise în coloana de autovehicule ce așteptau să treacă prin vamă și imigrări. Scoase pașaportul din geantă ca să îl aibă la îndemână și își aprinse o țigară, urmărind cum mașinile înaintează ca sâ treacă de coridorul verde.

Cei doi agenți vamali de la ghișeu aruncară o privire mașinii, Porsche-ul negru și zvelt printre atâtea Berline prăfuite de drum, și o studiară mai atent pe șoferița blondă. Avuseseră o dimineață plictisitoare, iar o femeie frumoasă care călătorea singură într-o mașină luxoasă - ei bine, putea fi cărăuș, nu-i așa? Un scenariu clasic. Câteva kilograme ascunse în măștile portierelor. Merita sâ arunce o privire. în mod sigur merita sâ arunce o privire. Unul dintre ofițeri pomi spre Porsche pe lângă șirul de mașini și, când ajunse în dreptul lui Nicole, îi bătu acesteia în geam.

- Bunâ dimineața, doamnâ. Pot sâ văd pașaportul dumneavoastră?

Nicole i-1 înmâna pe fereastra.

Franțuzoaică. Ar fi trebuit sâ-și dea seama dupâ parfum. Și așa devreme dimineața.

- De unde veniți, doamnă?

- Din Provence.

- Provence?

- In sudul Franței.

- Mai exact, pe unde vine asta? Nisa? Marsilia? Pe-acolo?

- Da. Cam la o oră depărtare de Marsilia.

- înțeleg. Cam la o oră depărtare de Marsilia.

Vameșul îi dădu înapoi pașaportul și se duse spre botul mașinii, cercetă numărul de înregistrare de pe plăcuță și reveni la Nicole.

- Mașina e a dumneavoastră, doamnă?

- Nu. O aduc înapoi unui prieten din Londra.

- Un prieten. înțeleg. Se aplecă spre Nicole până ce ajunse la nivelul ei, privind-o cu un zâmbet oficial și politicos. Vâ deranjează dacâ trageți mașina pe partea aceasta? ii zise el și îi indica coridorul roșu, care era gol. Nicole observă cum pasagerii din celelalte mașini se întorc spre ea, s-o privească.

- Dar eu...

- Vâ mulțumesc, doamnă. Ofițerul se îndreptă și o pomi pe urmele mașinii, spre coridorul roșu. în ziua de astăzi nu puteai fi prea precaut, oamenilor le treceau prin minte tot felul de șmecherii. Și, oricum, mai avea vreo două ore de pierdut pânâ la sfârșitul turei, iar pe francezi nu-i înghițea defel. Niște încrezuți. De ce ar vrea cineva sănătos la minte să facâ un nenorocit de tunel în Canalul Mânecii? O urmâri pe Nicole cum coboară din Porsche, tocuri înalte, ciorapi de mâtase, o adevărată frumusețe. Cărăușul clasic, dacâ îi fusese dat sâ vadâ vreodată unul.

Ofițerii luarâ mașina, iar pe Nicole o închiseră într-o câmâ-ruțâ stingheră, care duhnea a mii și mii de mucuri de țigară. Nicole aruncă o privire spre afișul despre turbare, apoi se uitâ

pe fereastra, urmărind cum ultimele mașini de pe feribot își croiesc drum prin burnița deasa. Bine ați venit în Anglia. O străbătu un fior; se simțea vinovata, deși n-avea motiv. în Franța s-ar fi certat cu vameșii, ar fi cerni un soi de explicație; dar aici, o simplă străina,

Nicole nu era sigura pe sine, nu era sigura ca stăpânește îndeajuns de bine limba engleza pentru a se lua la harța și a se plânge omului cu fața roșie și ochi ostili. Tânjea după o cana de cafea.

Trecu o oră și într-un sfârșii se deschise ușa cămăruței.

- Doamna, lotul pare sâ fie în ordine. Iată cheile dumneavoastră. Ne pare rău câ v-am reținut.

- Dar ce câulați?

- Substanțe ilegale, doamna, substanțe ilegale. O urmări cum se ridică de pe scaun, se trase îndărăt ca să îi facă loc și râmase în pragul ușii, privind-o cum pornește mașina, înecă motorul și cum pornește din nou. Păcat. Ar fi putut sâ jure câ era cârâuș.

Nicole fâcu un real efort sâ demareze încet. Era o prostie sâ se enerveze din nimic. Fu de-a dreptul recunoscătoare pentru semnul de circulație care-i răsări în cale și-i aduse aminte să conducă pe partea stângă. încet, dar sigur se alătură coloanei care se îndrepta spre Londra. Era aproape unsprezece și un sfert; cu mult noroc poate ar fi reușit sâ ajungă la destinație la ora prânzului. Prietena ei Emma începuse probabil să-și facâ griji. *Merde.*

De-abia când își căută țigările, descoperi și telefonul cu care era dotată mașina. De cealaltă parte se auzi vocea educată a Emmei, ușor strangulata de neliniște.

- Draga mea, ce faci? Unde ești?

- Tocmai am trecut de Dover. M-au oprit la vamă.

- O, ce ghinion pe capul tău, draga mea. Au găsit ceva? Niște oameni groaznici acolo. Le place la nebunie să umble prin bagaje. Sper că i-ai pus sâ poarte mănuși.

- Nu, n-aveam nimic la mine. S-au uitat la mașinâ, atâta tot.

- Ei, nu-ți face griji. Când ajungi în Londra, mâneam ceva aici, în apartament. Julián e plecat, ca de obicei, așa că putem să ne facem de cap cu una din sticlele lui de vin de Burgundia. Pun niște Montrachet la frigider și stâm la taifas. Ai grijă, să nu scoți limba la vreun polițist. *A toul a l'heure,* draga mea. Pa!

Nicole zâmbi și puse receptorul jos. Emma îi făcea bine, era tonică și o menținuse pe linia de plutire de la divorț - era mereu veselă, adora să bârfească, dar era bună la suflet și avea o căsnicie fericită cu un domn mai în vârstâ, care avea o funcție importantă pe la Bruxelles. Trecuse mult timp de când nu se mai văzuseră.

Apartamentul Emmei era amplasat undeva prin spatele magazinului Harrods, pe o stradă în formă de semilună, ceva atât de obișnuit în Londra, într-una din acele case cu fațadă de cărămidă, solide și prețioase ca și oamenii care le construiseră, bine ancorați în epoca victoriană. Nicole găsi loc de parcare între două mașini Rangé Rover, întrebându-se de ce oare cineva care locuia in centrul Londrei avea nevoie de un 4x4 proiectat sâ râzbatâ prin sâlbâticie. Nicole își luâ lucrurile din Porsche și urca treptele de marmurâ, oprindu-se in fața ușii de mahon de la intrare. Apâsâ butonul soneriei și tresări auzind chiotul de bucurie care răzbătu din difuzorul interfonului.

Emma o aștepta sus, în fața ușii deschise a apartamentului, o femeie minionâ, cochetă, cu o pereche de cercei formidabili. Pârul ei, care își schimba culoarea de fiecare dată când descoperea câte un nou stilist în vogă, arâta trăsnet, cu șuvițe blonde. Cele două femei se sărutară pe obraji cu efuziune.

- Ce minunat să te văd, draga mea, încă ești *bronzée.* Of, Doamne, mă simt ca o broască râioasă pe lângă tine.

Se depărtară ușor pentru a se studia una pe cealaltă, o mișcare absolut necesara după o despărțire de trei ani.

- Emma, arați extraordinar. îmi place la nebunie cum îți sta pârul.

- M-am tot dus la Bruno în Beauchamp Place - o păpușă, și teribil de indiscret. Știi, stiliștii vad toate urmele de lifting. Ai fi surprinsa sâ afli cine și-a făcut operații. Dar haide înăuntru.

Apartamentul era spațios, cu tavane înalte, luxos decorat și mobilat. „Orice ar fi fâcut Julián pe la Bruxelles, își zise Nicole, cu siguranța era plătit extrem de bine."

- Și Julián ce mai face? se interesă ea.

Emma turna vinul în pahare.

- S-a săturat până peste cap de Comisia Europeană și le cam poarta pica francezilor, ca sa-ți spun cinstit. Se pare câ își petrec mai tot timpul vârând bețe in roate - sau luând prânzul prin oraș. Mi-ar plăcea sâ renunțe, dar, bineînțeles, avem nevoie de parale. Deloc plăcut. Iată, draga mea, te rog!

Se așezarâ față în față în niște fotolii masive, acoperite cu huse din brocart antichizat.

- Acum, începu Emma, vreau să-mi spui totul despre noul bărbat din viața ta. Are așa o sclipire în ochi când te privește?

Nicole surâse și ridică din umeri.

- O, nu știu ce sâ zic, poate câ da. Nu l-am văzut decât de două ori. Mi s-a pârut o ocazie bunâ, cu mașina vreau să zic, un prilej numai bun sâ te văd.

Emma își aplecă ușor capul într-o parte.

- Foarte drăguț din partea ta, draga mea, dar sâ știi câ nu cred o iotâ din ce mi-ai zis. Când te vezi cu el?

- Păi, trebuie sâ-1 sun la birou. Căută prin geantă după cartea de vizitâ lâsatâ de Simon. E pe undeva prin Knightsbridge.

- Draga mea, du-te la telefon sâ îl suni, iar eu rămân aici și mă prefac câ nu ascult.

Nicole suna și dădu de Liz care o informa câ, din pâcate, domnul Shaw lua prânzul cu un client. Dar îi lâsase un mesaj. Nicole ar fi libera sâ i se alăture pentru un cocktail la Rutland

Gate, urmat de cinâ? Da? Minunat, domnul Shaw va fi foarte încântat. Ii era recunoscător pentru mașină. Atunci, pe la șase și jumătate?

Emma studie cu interes chipul lui Nicole când aceasta reveni.

- Am impresia că astă-searâ o să rămân singură cu rulourile mele din pește.

Nicole simulă regretul.

- îmi pare râu sâ te las așa chiar din prima seară.

- Prostii, dragă. Deja ai fluturi în stomac de nerăbdare, te-am ghicit. Acum, cu ce ai de gând să te îmbraci? Vrei să-fi împrumut niște cercei?

Nicole ajunse pe Rutland Gate în mai pufin de cinci minute, însă pierdu mai bine de douăzeci căutând un loc de parcare, își consultă ceasul în drum spre adresă, pășind cu atenție pe trotuarul acoperit cu frunze moarte spre a se feri de capcanele lăsate de câinii din cartier. Doamne, ce ți-e și cu englezii și câinii lor. Se întreba dacă și Simon avea unul. Când sună la ușă era deja trecut de șapte; își aranjâ pârul, cu un sentiment plăcut de nervozitate.

Ușa fu deschisă de Emest, elegant îmbrăcat într-un costum cenușiu-închis, cu cămașă roz. Ridică ușor din sprâncene, ca și cum ar fi fost surprins sâ găsească pe cineva pe treptele casei.

- Bună seara, zise el. Trebuie sâ fiți Madame Bouvier.

Nicole zâmbi și încuviință printr-un gest al capului.

- Vă rog.

Emest se trase ușor îndărăt pentru a-i face loc, apoi o urmă în hol.

Nicole îl simțea cum o cercetează cu privirea, chiar dacă Emest continua să vorbească.

- Domnul Shaw s-a întors acum câteva minute, dar vi se va alătura imediat Dacă doriți sâ vă faceți comodă pe această

canapea îngrozitoare - ceea ce e practic imposibil, îmi dau seama - o sâ vă aduc un pahar de șampanie. Vorbi peste umăr în drum spre bucătărie: Am închiriat apartamentul, înțelegeți, până ce vom găsi ceva mai potrivit.

Nicole îl auzi pufnind din bucătărie, ca apoi sâ audă pocnetul înfundat al sticlei de șampanie promise. De după ușă apăru deodată capul lui Emest.

- Unde-mi sunt manierele? Am uitat complet. Poate preferați un scotch? Sherry?

- Șampania e perfectă. Mulțumesc.

Emest aduse din bucătărie o tavă de argint pe care aranjase atent un pahar înalt de șampanie, un castronel cu nuci de Macadamia și un șervet de damasc și pe care o așezâ pe o mâsuță lângă Nicole.

- Voilă.

- A, vorbiți franceza?

- Ca un școlar corigent. Dar cred câ sunt foarte bun când ridic din umeri, deși mâ cam laud singur. Strânse din umeri pentru ea, și-și puse o mână în șold. Foarte galic, nu credeți?

Nicole râse și toastâ pentru el: - *Santé.*

Se auziră pași grăbiți pe parchetul apartamentului și în cameră își făcu apariția Simon, cu părul încă ud de la duș și cu cravata cu picățele neglijent înnodată.

- îmi pare râu. Se uită la Nicole cu o mutră amărâtă și îi zâmbi larg. Mai vorbești cu mine?

Se aplecă sâ o sârute pe obraz. Când îi atinse pielea parfumată, regretă câ nu se bărbierise din nou. Privirile li se încrucișară preț de douâ clipe mai mult decât ar fi fost necesar.

- Bună, Simon.

- Un pahar de șampanie și pentru dumneavoastră, domnule Shaw?

- Mulțumesc, Emest

Simon făcu un pas înapoi, luă paharul oferit și îl ridica în cinstea musafirei.

- Pentru șofer. Un gest nemaipomenit din partea ta. Sper ca nu a fost un drum prea plictisitor.

Nicole vru sa îi îndrepte cravata.

— Nu, serios...

Emest tuși scurt, dar cu emfaza.

- Ei bine. îmi voi lua râmas-bun de la Domniile Voastre și ma voi retrage în crângurile înfrunzite ale Wimbledonului. Se uita spre Simon. Doar daca nu mai aveți nevoie de mine.

- Nu cred, Em, mulțumesc. Ne vedem mâine.

Emest își înclină capul în direcția lui Nicole.

- Bon appétit, Madame.

— *Merci,* Aimest.

- Ah, Aimest, repeta el. Parca sună cumva special, nu? *Mult* mai bine decât Em. Noapte bună.

Ușa de la intrare se închise în urma lui, iar Nicole izbucni în râs.

- E un original, nu-i așa? îmi place. De cât timp e cu tine?

Simon îi povesti despre Emest și începuturile agenției, când era distractiv pentru el - îi istorisi cum odată Emest se prefăcuse a fi un client de-al agenției ca sâ impresioneze un director de banca aflat în vizită de lucru, îi descrise războaiele sale cu fostele soții și secretare, disprețul lui pentru sforarii de la birou, loialitatea lui dovedită.

- Sunteți foarte apropiați, nu-i așa?

Simon confimiâ.

- Am încredere în el. Cred câ e singura persoana în care am încredere. Arunca o privire și realiza cât era ceasul. Ar trebui sa mergem. Am fâcut o rezervare la un restaurant italian - sper câ e OK. M-am gândit că ți-ar plăcea sâ încerci o schimbare, nu tot gastronomia franțuzească.

Simon îi făcu loc sâ iasă prima pe ușa, dar Nicole se opri în dreptul lui.

- Iartă-mâ. Nu rezist.

O urmări cum îi aranjează cravata și simți un nod în gât, stând atât de aproape de ea.

- Probabil Ernest se ocupa de asta de obicei, *non?*

- Cred câ și-a pierdut orice speranța cu mine, de mult ma consideră neglijent

- Neglijent? Ce înseamnă neglijent?

în drum spre mașină Simon o lămuri. Traversară Hyde Park și o luară spre Kensington; Simon o simțea aproape de el și își dădu seama câ nu ieșise cu o femeie în Londra de luni de zile. La rândul ei, Nicole îl asculta, cercetându-i profilul, cu nasul drept și maxilarul hotărât, părul negru care ar fi trebuit scurtat, sobrietatea costumului și a cravatei pe care le purta în acea searâ. „Pâruse mai în largul lui în Provence", observă ea.

Restaurantul ales de Simon continua aparent sâ se bucure de un public ales, acel nucleu restrâns de londonezi imuni la orice recesiune, care tratează cinele în oraș ca pe un sport popular. Timp de șase luni, poate un an, aceștia se bat pentru mese, îl „ung" pe șeful de sală și își fac semne volubile unii altora peste felurile de mâncare abia atinse. Restaurantul e în mare vogâ. Proprietarul începe sâ viseze la o pensionare timpurie, retras undeva prin Toscana sau la Ischia, în vreme ce ospătarii fac balet cu râșnițele de piper, râzâtorile de parmezan sau sticluțele de ulei de măsline - *„Extra virgine, signorina*" -din ce în ce mai dibaci în meșteșugul lor. Apoi, subit, nucleul își mutâ cuibul lăsând loc cuplurilor decente venite tocmai din Home Counties[2], care sunt pregătite sâ suporte zarva și

prețurile piperate tocmai pentru ca au auzit câ acesta este acum noul templu al elitelor, garnisit cu trufe albe, roșii coapte la soare și frecventat de unul sau doi membri minori ai aristocrației din mass-media.

Simon îl cunoștea de mulți ani pe Gino, managerul localului, de pe vremea când se luptau sâ râzbatâ, unul în advertising, celalalt în lumea restaurantelor. Gino îi întâmpina pe Nicole și pe Simon cu un

zâmbet sincer și îi conduse la o masâ discreta pe colț, nelâsând sâ-i scape prilejul de a-i aranja lui Nicole șervetul de damasc în poala.

- Gino, nu te prosti!

- Eh! Gino râdea. Sunt italian până în mâduva oaselor. E ceva firesc. *Signorina,* vâ servim cu o bâuturâ?

Nicole se uitâ spre Simon.

- Nu știu ce sâ zic. Vin alb?

Gino pocni din degete atrăgând atenția unuia din ospătari.

- O sticlă de Pinot Grigio pentru *signorina.* Le înmâna meniurile, gesticula ducând degetele la buze, semnul italian câ mâncarea era excelenta, apoi se depârtâ în vervâ spre intrarea restaurantului, cu zâmbetul pregătit, gata sâ primească un grup de tineri și tinere îmbrăcați în haine negre, cu ochelari de soare.

- Așadar. Nicole aruncă o privire de jur împrejurul sălii întesate, cu oglinzi venețiene pe pereții placați în marmură neagră și roz. Aici mănâncă oamenii șic din Londra. Vii des aici?

- Nu, nu prea. Seara sunt de obicei cu clienții, iar lor le plac mai degrabă localurile mai formale - la Gavroche sau The Connaught. Aici nu s-ar simți îndeajuns de importanți. Ridica din umeri. Mulți dintre ei nu sunt nici pe departe cei mai amuzanți oameni din lume. încerca vinul și îi dădu undă verde ospătarului. Pe de altă parte, nici eu nu sunt mai breaz, cel puțin nu în ultima vreme. De luni de zile mâ căznesc sâ termin de citit o carte, la cinema n-am mai fost de nu mai știu

când, iar, dacă nu sunt la agenție, mâ găsești cu siguranță în avion... Se opri brusc și îi surâse. îmi pare râu. E plicticos ce zic eu aici. Ce ți-ar plăcea sâ mănânci?

Consultară împreună meniul fără sâ-și dea seama câ deveniseră subiectul speculațiilor la o masă din celălalt capăt al restaurantului, unde un grup de prieteni de-ai lui Caroline o studiau pe Nicole.

- Vâd câ Simon pare să treacă destul de bine peste divorț.

- Cine e ea? Vreo clientă?

-Rupert, nu fi ridicol. Clienții nu se îmbracă așa. Mâ duc până la toaleta.

Femeia se ridică și își croi drum în zigzag printre mese, simulând un interes exagerat pentru conținutul poșetei până ce ajunse destul de aproape ca sâ treacâ la atac.

- Simon, dragule! Ce surpriză plăcută! îmi pare așa bine sâ te vâd!

Simon își ridică privirea din meniu și se scula in picioare, sărutând aerul Ia o palmă de obrazul întins elegant.

- Bunâ, Sophie. Ce mai faci?

- Foarte bine, dragule. Aruncă o privire peste umărul lui, către Nicole. A trecut atâta vreme!

Nu dâdu nici un semn câ ar vrea să se miște din loc.

Simon ceda din politețe.

- Nicole, dumneaei este Sophie Lawson.

Femeile se salutară cu gesturi scurte și își zâmbiră fals.

-Nicole...?

- Bouvier, completă Nicole. Ce mai faceți?

- O, dar ce accent șarmant. Ei, nu pot sâ vâ mai reținn. Simon, nu fi... și sunâ-mâ, stabilim să luăm cina într-o seară, în ultima vreme nu prea te-am mai văzut. Nici nu știu pe unde te-ai pitit.

- Ai încercat sâ mâ cauți la birou?

- A, da. La birou. Cu o urma de zâmbet și o privire piezișa în direcția lui Nicole, femeia își continua traseul, îndepăr-tându-se cu satisfacția misiunii îndeplinite.

Nicole izbucni în râs.

- N-ai fost deloc amabil cu ea.

- N-o pot suferi. Una dintre prietenele veninoase ale lui Caroline. O sa-și petreacă toată seara spionându-ne pe noi, ca mâine la prima orâ sa îi raporteze lui Caroline totul.

Comandară mâncarea, iar Simon încerca sa ignore faptul câ erau urmăriți.

- Povestește-mi despre Provence, o îndemnă el. Cum e iarna?

- E foarte liniștit, uneori e și foarte frig. Facem câte un foc mare și bem prea mult vin roșu, citim, ieșim la schi. Uneori mă gândesc ca e chiar mai bine decât vara. Lua paharul în mână, iar Simon observa pentru prima oarâ ca ea încă mai poartă verigheta.

-Noi?

- Oamenii care locuim în Lubéron tot anul.

— Mi-a plăcut foarte mult. E foarte frumos acolo.

- Ar trebui să mai vii. Dar data viitoare ai grijă să nu intri cu mașina pe arătură.

Râseră amândoi, iar grupul de la celalalt capât al restaurantului căzu de acord că cei doi se simțeau în largul lor, unul în compania celuilalt. Sârmana Caroline! Sophie ardea de nerăbdare să-i arunce bomba.

Nicole mânca cu pofta: paste și *ossobuco*[3], cu multă pâine. Pentru Simon era o schimbare cât se poate de plăcutâ, era obișnuit să o urmărească pe Caroline cum alearga două foi de salată prin farfurie. Realiză cât de mult îl bucura sa privească o femeie mâncând cu plăcere - felul în care își

încrețea ușor fruntea când tăia carnea de pe oase sau cum scotea vârful limbii în colțul gurii; sunetele de apreciere pe care le fâcea.

- Mănânci ca o pisică.

- Nu, mai repede ca un *routier.*

Nicole se șterse la gură cu delicatețe, bău puțin vin, apoi se întinse după țigări. Simon aprinse un chibrit, iar ea se aplecă spre flacără, atingându-i ușor mâna.

Sophie Lawson se uită la ceas și se întrebă dacă nu cumva era prea târziu sâ o sune pe Caroline.

Restaurantul se mai liniștise. Simon comandă cafelele și își aprinse un trabuc.

- Ce ai de gând să faci cât ești la Londra?

- Nimic special. O să-mi petrec ceva timp cu Emma, dar în weekend trebuie sâ ajung înapoi acasă. Trebuie să mâ întâlnesc cu un prieten care vine de la Paris. In plus, nu-mi place sâ rămân prea mult într-un oraș. îmi e mai bine la țară.

Simon se gândi la weekendul său - avea să-și petreacă sâmbăta la birou, duminica probabil în pat, citind presa, ori în fața televizorului,

așteptând cumva dimineața de luni, când o lua iar de la capăt. Ca majoritatea specialiștilor în advertising, se gândea adesea să renunțe la meserie și ca majoritatea acestora găsea tot felul de motive să nu acționeze în acest sens. Ce altceva ar putea face?

- Ești norocoasă, zise el. îți place locul unde trăiești. Mulți nu se pot lăuda cu asta.

- Tu, de exemplu?

Simon clătină din cap.

- Eu îmi trăiesc viața într-un birou.

- Și asta e absolut necesar?

- Cred că mi-ar prinde bine să beau ceva înainte de a-ți da un răspuns. Vrei un pahar de șampanie?

Nicole îi zâmbi și încuviință. Simon chemă un ospătar, care la rândul lui trimise comanda la barman.

- Ia te uită! zise Sophie Lawson ridicându-se să plece. Ai auzit? Șampanie, dragul meu. Crezi că o să bea din pantoful ei? Flutura din degete în direcția lui Simon, aflat de cealaltă parte a restaurantului. Nu uita să ma suni, dragule!

Simon o saluta printr-o ușoara înclinare a capului și, ceva mai ușurat, se lăsă pe speteaza scaunului, cântărind întrebarea lui Nicole. Ea rămase tăcută, cu bărbia sprijinită în palmă, privindu-i chipul cu interes - o față obosita, își zise, cu fruntea ușor ridată și cu o sprânceana înspicată, o mină tristă.

- Deci, spune-mi, zise ea, de ce trebuie să trăiești într-un birou dacă nu asta vrei cu adevărat?

- Nu trebuie, nu, dacă mă gândesc bine. E doar un obicei, felul în care trăiesc de ani de zile.

- Iar acum nu te mai bucuri de viața asta.

- Nu mă mai bucur de mult timp. Simon căzu pe gânduri, privind bulele de șampanie cum se ridică la suprafața lichidului. Ridică din umeri. Nu știu ce să zic. Așa plătesc pensia alimentară. M-am gândit de multe ori să fac altceva - odată era cât pe ce să cumpăr o vie -, dar de fiecare dată apare nu știu ce criza la agenție, așa că mă ocup de asta, apoi de următoarea criza, și tot așa până când realizez că au trecut șase luni pe lângă mine și nu am făcut nimic, doar am...

- Doar ai făcut bani?

- Exact. Așa că îmi cumpăr o mașină nouă sau o casă nouă, îmi spun că traiul în huzur e cea mai bună formă de răzbunare — ca un fel de premiu de consolare pentru că sunt plictisit și trebuie să muncesc și la sfârșit de săptămână, și nu-mi prea place ceea ce fac. Simon trase un fum din trabuc și se încruntă. Nu las o impresie prea bună, nu? Săracul om, suferă în lux, se târăște de la Concorde în Mercedes și-apoi la restaurant. Zâmbi. Ți se rupe sufletul, nu-i așa? .

Tâcură amândoi, studiind problema insatisfacției trăite de cei cu bani, problema care lui Nicole i se păru teribil de greu de luat în serios. Se gândi dacă acesta era momentul oportun sa îi povestească lui Simon despre ideea ei, dar se hotărî să nu o facă încă. Nu avea destule informații, nici nu știa dacă ar fi măcar fezabilă. înainte de a pleca din Brassiére, ar fi trebuit să afle de la *notaire* dacă locul mai era de vânzare.

îl surprinse privind-o. Strâmbă buzele într-o grimasă de consolare.

- O, săracul om bogat, zise ea. Ce viață teribilă, cu trabucuri, șampanie și Ernest care să aibă grijă de tine. *Quelle tristesse!*

Dădu ochii peste cap și râse în hohote.

Simon clătină din cap.

- Ai perfectă dreptate. Sunt jalnic. Ar trebui să fac ceva în privința asta. Termină de băut paharul de șampanie și chemă chelnerul pentru nota de plată. Dar ce anume să fac?

Nicole se hotărî sâ-1 sune pe *notaire* chiar a doua zi.

- Gândește-te la ceva, ceva ce ți-ar plăcea să faci.

- Hai sâ cinâm împreună mâine. Acesta ar fi un început bun.

Părăsiră restaurantul într-o stare de euforie reținută, vrând, fiecare în sinea Iui, ca această seară să nu se termine, între-bându-se dacâ și celălalt simțea la fel. Nicole îl luă de braț, iar Simon se bucură de această mică plăcere ca de o mângâiere.

Ajunși la mașină, Simon descuie și deschise portiera pasagerului pentru Nicole. Telefonul mobil prinse a țârâi exact atunci. Răspunse din reflex și imediat își dori sâ nu o fi făcut. Era Liz.

- îmi pare râu să vâ sun atât de târziu, dar nu am vrut să-i dau domnului Ziegler numărul de telefon de la restaurant.

- Siavâ Domnului. Simon se uită spre Nicole și îi zâmbi drept scuză. Ce mai vrea acum, de nu poate sâ aștepte până mâine?

- Mi-e teamă câ vrea sâ veniți la New York chiar mâine. Mi-a spus câ este absolut vital. Simon auzi foșnetul hârtiilor cât Liz câuta notițele. Parker Foods Worldwide, trei sute de milioane de dolari. Domnul Parker este așteptat la agenție mâine dupâ-amiazâ. Se pare câ vrea sâ ia o decizie rapida.

Simon ramase cu privirea ațintită afară, în noapte. O lua de la început, sârea prin cerc ca o foca bine plâtitâ. Al naibii Ziegler! Avea un talent de a-și alege momentele...

- Domnule Shaw?

- Da, Liz. larta-mâ.

— V-am rezervat loc Ia zborul Concorde. Ar trebui sâ ajungeți la timp la destinație. Domnul Ziegler ar vrea sa îl sunați asta-seară. Rămâne la birou pânâ la opt, apoi e la Lutéce. Sâ vă dau numărul de telefon de acolo?

- Nu, e în regulă. II prind înainte sâ plece. Ne vedem dimineața.

- Noapte buna, domnule Shaw. Sâ nu vâ uitați pașaportul, da?

Simon închise telefonul și-și dâdu seama câ toata bunâ dispoziția care-i încălzise sufletul în acea seară dispăruse fără urmâ. Se înfurie pe el însuși. De ce nu refuzase, pur și simplu? De ce nu-I suna pe Ziegler sâ-i spună sâ-și mai vadâ și singur de treburi? Era la fel de râu ca toți ceilalți, era numai gura de el - spunea că voia sâ se retragă, dar cum dădea de un cont gras, uita de toate planurile făcute. Și pentru ce? Pentru bani. Și ce naiba sâ facă cu banii? Sâ-și cumpere altă casa, unde sâ tragâ noaptea ca la hotel? Altâ mașinâ? Cai pentru polo, echipe întregi de fotbal, colecții de arta, vinuri de soi și iahturi? Jucărioare și distracții.

- Pari trist. Vești proaste?

Fața lui Nicole era pe jumătate ascunsă în umbră. Simon tânjea să atingă obrazul luminat de strălucirea roșiatică a unui semafor.

- Nu sunt vești proaste. Doar plictisitoare. Trebuie sâ plec la New York mâine.

- Rostești „plictisitor** adesea.

- Așa fac? Da, probabil câ da. îmi pare râu.

- Și asta. Spui de multe ori câ-ți pare râu.

în spatele lor un taximetru claxonâ, câci semaforul se schimbase în verde. Simon demară și coti pe Knighlsbridge, trecu pe lângă Harrods și intră pe strada unde stătea Nicole. Fata ridică privirea spre ferestrele încă luminate ale apartamentului. Precis Emma o aștepta, dornică să audâ toate micile detalii ale serii.

Simon opri motorul mașinii.

- Doamne, era sâ uit! Nota de plată pentru atelierul auto, űiletele de feribot - pentru orice, sun-o pe Liz. îi spun mâine, înainte să plec. Dacâ vrei sâ folosești mașina cât stai la Londra, păstrează tu cheile. O iau pe jos până acasâ.

- Emma are mașină, dacâ am nevoie. Dar mulțumesc. Se aplecă spre el și îl sârutâ pe obraz. Mi-a plâcut, a fost frumos. Sâ te distrezi la New York.

Simon o privi cum urcă până la ușa de la intrare și descuie, fârâ sâ se uite înapoi; își promise o excursie în Provence cu prima ocazie, de îndată ce trecea și criza aceasta. Doar sâ scape de chestia de la New York și apoi va începe sâ-și pună viața în ordine. Cursa cu avionul îi oferea timp ca sâ se gândească Ia asta. Al dracului Ziegler! Ar trebui sâ se întoarcă acasâ, să-l sune.

Nicole auzi motorul Porsche-ului când ajunse aproape de ușa apartamentului. încercă însă să pară veselă, de dragul Emmei.

Cele douâ femei se descălțării și se cuibăriră pe canapeaua moale cu o sticlă din cel mai vechi coniac al lui Julián.

Emma își scoase cerceii și începu sâ-și maseze lobii urechilor.

- Acum, draga mea, ia spune-mi. Este cine trebuie sau doar un afacerist banal?

Nicole râse.

- Imi place. E drăguț, nu e deloc *pompeux,* știi? Tot trebuia sa ma abțin sâ-1 aranjez. Ne-am simțit bine, doar câ am dat peste o cunoscuta de-a lui, foarte curioasă sa afle ce e cu noi. Sophie nu mai știu cum, una din prietenele fostei lui soții. Sophie Lawson.

- O, Doamne! Emma își dădu ochii peste cap. Am întâlnit-o vara trecuta la petrecerea reginei. O vacâ, pe deasupra n-ar trebui sâ poarte fustițele alea idioate. Picioare ca ale lui Boris Becker, draga mea. Vreau sâ zic, *wagneriene.* Emma își studie genunchii subțiri cu vaditâ satisfacție. Dar oricum, despre ce ați vorbit?

- O, mai mult despre el. A obosit, s-a săturat de afacerea lui, dar nu știe ce altceva ar putea face. Cumva, îmi pare rât pentru el. Nu cred câ e prea fericit.

Emma ezita cu paharul de coniac în mână, apoi se uita la Nicole cu ochi sclipitori, cercetători.

- Draga mea, prezinți toate semnele clasice - vrei sâ ai grijă de el, sâ-1 aranjezi, îți pare râu pentru el. Vrei sâ te culci cu el?

— Emma!

- Ei, dragă, bărbații și femeile asta fac, nu e nimic special.

Realizând câ așa-zisul aranjat al cravatei, bunâoarâ, nu fusese decât un pretext, Nicole simți cum i se aprind obrajii. Voia să îl atingă, sâ îl mângâie, sâ îl vadă zâmbind. Voia ca el sâ o atingă.

- Of, Emma. Știu și eu.

- Draga mea, te-ai înroșit toată. Probabil de la coniac.

[1]

Gregory „Greg" Lemond (n. 1961), ciclist american, de trei ori câștigător la Tour de France (n.tr.)

[2]

Home Counties, comitatele din jurul Londrei - termen care își are originea spre sfârșitul secolului al XIX-lea și probabil vine de la „Home Circuit[4], circuitul pe care îl făceau odinioară călare judecătorii desemnați de rege pentru a administra legea în orașele din comitatele din jurul Londrei, (n.tr.)

[3]

Ossobuco alia Milanese, un fel de mâncare specific italian, preparat din rasol de vițel cu verdețuri (it., n.tr.)

8

Jojo lua cât se poate de în serios rolul sau de aghiotant al Generalului, mai mult, se bucura nespus de aceasta noua experiență - neobișnuita pentru el - care-i dadea posibilitatea sa-și folosească mintea, în vreme ce trupul sau continua să trudească din greu pe *chantier.* Clădirea la care lucra era practic terminata, o ruina de ferma ce fusese reclădită din temelii, iar deja *patron* căuta următoarea lucrare. Va găsi el, Fonzi, ceva, întotdeauna găsea. Cunoștea toți arhitecții din zonâ, de cealaltâ parte, aceștia aveau încredere în el. Una peste alta, era printre puținii *ma^ons* din Provence care nu-și luase tălpășiță niciodată în mijlocul lucrării, nu minținse privind plățile de asigurare, nu luase vreodată bani negri, fără acte doveditoare. Prost de cinstit ce era, reflectă Jojo, dar asta nu era problema lui, ci a lui Fonzi.

Ca aghiotant de încredere, grija lui Jojo se îndrepta spre condiția fizica a doi dintre membrii echipei sale. Claude și frații Borel, ba chiar și Femand la atelierul unde se ocupa de demolări și tinichigerie, se mențineau într-o forma rezonabila prin natura muncii lor. însâ Bachir își petrecea timpul fumând pe ascuns câte o țigara în spatele barului și plimbând o eternă cană cu cafea. Iar Jean - ei bine, Jean era o catastrofa. Se uda leoarcă de-ar fi săltat ceva mai greu decât portofelul unui necunoscut. Jojo îi urmârise pe aceștia doi în timpul antrenamentelor de

ciclism. Invariabil erau ultimii care terminau cursa, cu dificultate evidenta. O singura cursa pe săptămână nu era de ajuns. Trebuiau căliți, ca sa poata ține pasul cu ceilalți. Jojo se decise sâ abordeze subiectul cu Claude.

Așa câ într-o searâ, după lucru, ieșiră Ia un bar din Bonnieux, bar pe care Jojo îl prefera câci patronii refuzau cu încăpățânare sâ respecte legea antifumat, iar Madame servea o friptura minunata, cu *frites,*

pentru mai puțin de 50 de franci. Jojo și Claude luarâ loc la o masă din colț și dâdurâ gata primul rând de *pastis* fârâ a scoate o vorba. Jojo ofta și făcu semn sâ le aducâ încă două pahare.

- Ca laptele mumei, eh?

Claude plimbă cuburile de gheața prin paharul acum gol.

- Știi ceva? Dâ-mi un pahar de *pastis* oricând, îl prefer șampaniei.

- Când terminăm cu lucrarea asta îți iau o lada plină. Poți sâ o pui în portbagajul Mercedes-ului, în caz câ ți-o fi sete în drum spre frizer.

Matahala își trecu mâna prin pâr, zburătăcind praful fin care i se așezase în cap cât taiase blocuri de piatra în acea dupa-amiazâ. Mâinile lui, ca și ale lui Jojo, erau zgâriate, aspre, cu degetele îngroșate de ani de truda, cu unghiile tâiate scurt, ferfenițite pe la colțuri.

- Mi-ar prinde bine și o manichiură.

Madame veni la masa cu al doilea rând de *pastis.*

- Băieți, mâncați ceva? Jojo încuviința cu un gest al capului, iar femeia începu sâ recite: Porție dublă de *frites,* friptură *ă point,* sâ nu uit de muștar, și un litru de vin roșu, am zis bine?

- Ești o prințesă, recunoscu Jojo.

- Zi-i asta lui bărbată-miu.

Femeia se duse în spatele barului, strigând comanda celor din bucătărie.

Jojo își aprinse o țigara, apoi se apleca spre Claude.

- Asculta-ma, trebuie să ne punem mintea la contribuție.

Cu paharul de *pastis* în mâna, Claude lua un aer serios, despre care Jojo știa ca era semnul unui efort de gândire.

- E vorba de Bachir și Jean. I-am văzut la sfârșitul antrenamentului și sunt complet *erévé.* Jojo trase un fum din țigara și sufla un norișor înecâcios spre o musculiță ce amenința sa-i zboare în pahar. Noi, aștiălalți, nu o sa avem probleme. Muncim, știi? Suntem în putere. Dar aștia doi nu fac altceva decât sâ o lâlâie cât e ziua de lunga. N-au condiție fizica, n-au rezistența.

Claude îl aproba.

- Bachir a borát duminica trecuta, mai ții minte? Pe roata din față. Iar Jean era alb ca hârtia la față.

- *Voilă.* Jojo se lașa pe spate, satisfăcut ca interlocutorul lui apreciase corect natura problemei. Trebuie sa găsim o cale să-i antrenam cum trebuie, altfel vom fi nevoiți sâ îi târâm după noi.

Cei doi bărbați râmaserâ tăcuți, cu privirile ațintite la bâutura din pahare în câutarea inspirației.

- Nu știu, începu Claude, poate le-ar prinde bine sâ lucreze cu noi pe următorul *chantier.* Sa sape, sâ care sacii, Fonzi are mereu nevoie de vreo doi hamali. Eh? Ridică din umeri. E doar o idee.

Pe chipul lui Jojo se lăți un zâmbet, pe când celalalt păstră expresia de crâncena anxietate.

- *C'est pas con,* zise el. *C'est pas con du tout.* II plesni pe Claude pe umăr, ridicând un norișor de praf de piatra din haina acestuia. Prietene, uneori îmi vine sa te pup pe amândoi obrajii.

- Vreți sâ vâ lăsăm singuri, băieți, sau vreți sâ mâncați ceva? Madame apăruse lângă ei și începu să descarce farfuriile de pe tavâ: fripturile încă mai sfarâiau, abia luate de pe grâtar, însoțite de un platou ascuns sub un munte de *frites,* o

sticlá fara eticheta în care clipocea vinul roșu, un coș cu pâine și un borcane 1 de mușțar Amora. După, avem brânzeturi sau *creme caramel.* Vreți și niște apă? Ce întrebare stupida! Femeia își dădu la o parte o șuvița rebela de pár care i se lipise de fruntea asudată și luă paharele goale de *pastis. Allez. Bon appétit.*

Duminica următoare, Jojo îl luă deoparte pe General și vorbi cu el, ca de la aghiotant fidel la comandant. Generalul apelă, cum îi era obiceiul, la oarește care mișcări de tracțiune asupra mustății și îl privi pe Jojo aprobator. îi placea când o persoana își folosea capul.

— Și crezi că Fonzi o sa-i angajeze?

- Dacâ următorul *chantier este* destul de mare, nu văd de ce n-ar face-o. Mereu are nevoie de cărăuși pe bani puțini. Aș putea să pun o vorbă.

-Bon. Generalul dâdu din cap, hotărât. O să le dau vestei cea proastă. Lui Jean probabil va trebui sâ-i luăm un brâu O, Jojo? îi făcu semn din ochi și se bătu cu arătătorul la tâmpla. Bine lucrat.

Mărunțelul Jojo se împletici de fericire depârtându-se să-și culeagă bicicleta.

La finalul cursei de dimineața, Generalul îi adună pe toți în jurul său. Protestele gălăgioase ale lui Jean și Bachir de a renunța la munca sedentară fură repede acoperite de strigătele celorlalți. Democrație, o numise Generalul, prefăcându-se că nu auzise comentariul lui Bachir despre ce ar putea face cu aceasta.

- încă un lucru, zise Generalul, foarte important. Punctă cuvintele ridicând degetul în aer într-un gest autoritar. Sâ nu vă apucați sâ vorbiți între voi despre ce veți face cu banii, *d'accord?* Nici măcar atunci când nu este nimeni prin preajmă.

Jojo clătină din cap cu înțelepciune. Unora trebuia sâ le dai murâ-n gură ca sâ priceapă.

- Și am sâ vâ spun de ce, continua Generalul. Se transforma într-un obicei - întâi faci mici glume pe chestia asta, nici mâcar nu realizezi despre ce vorbești și, într-o bună zi, un *petit merdeux* cu urechile ciulite aude ceva și-apoi... Generalul făcu semn cu degetul ca și cum și-ar taia gâtul: ... *foutu.* Așa câ țineți-vâ gura.

Birourile celor de la Global Communications Resources, Inc. ocupau ultimele cinci etaje ale unui edificiu din oțel, sticla și granit lucios ce se ridica pe Sixth Avenue în centrul cartierului Manhattan. După cum se zvonea în lumea advertisin-gului, angajații de la Global erau cei mai bine plătiți, dar și cei mai paranoici oameni din industrie. Cinci ani la Global erau arhisuficienți sâ sucească mintea oricărui om sanâtos la cap, cel puțin așa se spunea, dar mâcar la final aveai îndeajuns de mulți bani cât sâ-ți cumperi un mic azil privat. Era o reputație pe care Bob Ziegler, directorul agenției (cu un salariu de trei milioane și jumătate de dolari pe an, plus sporuri și prime) o cultiva și încuraja din toată inima. Cel mai mare morcov din oraș, cum îi plăcea lui sâ redea felul în care-i momea pe angajați. Fâ bani sau ia-ți tălpășița.

Simon urcă în liftul expres care circula non-stop până la etajul patruzeci și doi și, trecând de bariera celor doua asistente executive, fu condus spre biroul directorului: amplasat pe colțul clădirii, acesta era fix de două ori mai mare decât oricare alt birou din clădire. Ziegler stătea lăsat pe spate în fotoliul său de piele, cu telefonul lipit la ureche, în timp ce un lustragiu bătrân îi făcea pantofii. în spatele lui Ziegler, pe peretele lambrisat cu paneluri de tec lăcuit atârna o fotografie alb-negru uriașă care-1 înfățișa dând mâna cu fostul președinte Bush. Ziegler deținea o întreagă colecție de astfel de instantanee cu diverși politicieni, din ambele partide, iar acestea

erau schimbate în funcție de clientul zilei. Spre exemplu, era limpede ca Parker, de la Parker Foods, era republican.

Lustragiul șfichiui de final cârpa îmbibată în ceara și bătu ușor în pantoful lui Ziegler pentru a-i semnala ca terminase. Omul se ridica

cu greu, amorțit, îi mulțumi prin gesturi lui Ziegler pentru bancnota de cinci dolari pe care acesta o flutură prin fața lui și arunca o privire întrebătoare spre Simon, dar acesta îi refuza oferta nerostita. Bătrânul ieși din birou ca sa se ocupe de încălțările celorlalți directori de la Global, iar Simon se întreba ce-o fi gândind omul acela despre conversațiile în care se învârteau milioane pe care le auzea fârâ sâ vrea în fiecare zi.

Satisfăcut ca îl făcuse pe Simon sâ aștepte îndeajuns de mult timp, Ziegler încheie convorbirea telefonica și se ridică în picioare, netezindu-și reverele costumului din mătase cenușie peste bretelele late, de culoare roșie, pe care începuse să le poarte în ultima vreme. De-ar fi fost mai înalt cu zece centimetri și mai slab cu zece kilograme, ar fi părut bin» îmbrăcat. Simon observa câ, de la ultima vizita, Ziegle. renunțase la favoriți, iar acum părul - nisipiu la culoare și cam rar - era tuns periuța. îl țintui pe Simon cu ochii sâi cenușii și reci, în timp ce restul feței îndeplini mișcările corecte pentru a produce un zâmbet.

- Ai ajuns, deci. Cum a fost zborul?

- Nu prea râu. Oricum, a fost rapid.

- Așa și trebuie sâ fie. Ale naibii conserve de sardine. OK, de-ajuns cu complezențele. Parker o sâ fie aici în nici douâ ore și trebuie sâ te pun în temă. Ziegler începu sâ se plimbe de la un capât la altul al mesei de lucru. E-al nostru, 99%. Atâta timp cât e încântat de Europa, înțeleg că e al nostru -trei sute de milioane, poate și mai mult dacâ reușim sâ-1 facem sâ se ținâ de Heinz. Cam asta e liga în care ne avântăm.

— Și cum e Parker?

- Nu l-am întâlnit niciodată. Am discutat la telefon, dar de lucrat direct, am lucrat doar cu oamenii lui de la marketing. Se spune că nu-i place să petreacă mult timp cu cei din agenții. Ajung și la asta într-o clipă. Ziegler se opri ca sa ridice un dosar gros pe care-1

aruncă la loc pe birou. Ai citit documentația, nu? Așadar, știi că și-a pomii afacerea în nu știu ce ghereta din Texas, acum patruzeci de ani, iar acum este în *Fortune 500*[1] și urcă din an în an. E un tip deștept. La telefon pare a fi un băiat bun de la țarâ, probabil poarta un șnur în loc de cravata și vreo pălărie dubioasă, dar tipul a negociat preluarea câtorva companii și n-a pierdut nici măcar o dală. Iată o adevărată lecție de psihologie, OK?

Simon își aprinse un trabuc spre dezgustul evident al lui Ziegler. Bob Ziegler se trezea în fiecare dimineață la ora șase ca sâ se antreneze în sala de forță, singurul lucru care îl împiedica să ajungă obez. Era genul care te punea sâ-i pipăi bicepșii și un adept convins al teoriei conform căreia poți face cancer la plămâni și ca fumător pasiv.

- lisuse, nu știu cum poți fuma rahatul ăla. Ești conștient de efectul nociv pe care îl are asupra ta? Numai sa nu mori în dupâ-amiaza asta, atâta tot.

- Bob, sunt profund mișcat. Cum rămâne cu psihologia?

- Exact, da. Asta e important. Din câte aud, lui Parker îi place sâ se creadă un om simplu, nimic deosebit. Adaugă la asta și faptul câ este american pânâ-n măduva oaselor, și texan pe deasupra. înțelegi unde bat?

- Ce vrei sâ spui?

Ziegler oftă.

- O sâ fiu mai explicit. Cred că, dacă l-am citit bine, părerea lui este câ oamenii care lucrează în publicitate sunt doar niște nenorociți de balerini în travesti, iar Europa e un sătuc de excentrici.

Simon și-l închipui pe Ziegler în pantaloni mulați și se îneca din greșeala cu fum.

Ziegler datina din cap.

- E, sunt plămânii tai, ce dracu' ma bag eu. Sâ revin, prinzi ideea, nu? Sa nu spui vreo trasnaie de-a voastră cu valori culturale diferite, sau altceva de genul acesta, OK? Trebuie sa urmezi linia McDonald's - calitate americana, valoare americana, eficiența americana... Ziegler câuta încâ un cuvânt care sa încununeze cu succes lista de virtuți americane.

- Bani americani?

- Sa fiu al naibii, da, bani americani. Tu-ți dai seama cum ne va crește cota? Acțiunile? îți dai seama cât vom ajunge sa valoram? Vei putea sâ-ți cumperi toata Havana și sâ fumezi pânâ crapi.

- Știi ce, Bob? Uneori îmi dezvălui o latura calina, generoasa a personalității tale.

Ziegler îl privi pe Simon cu ochii îngustați, neprietenoși - Simon, nu e de gluma. Lucrez la asta de luni de zile ș nu vreau sâ-mi strici afacerea cu porcăriile tale. Pâstreazâ-ți glumele pentru următoarea data când iei ceaiul cu regina.

Ziegler se foi dintr-o parte în alta a biroului, exprimându-și opiniile in legătură cu modul in care ar trebui condusa întâlnirea; silueta lui voluminoasa, agresiva se profila pe fereastra largâ cât peretele, ce oferea o priveliște tipic americana de la Sixth Avenue pânâ în Lower Manhattan. Simon se uita la ceas. în Anglia era ora nouăsprezece și simțea nevoia unei tarii. Dacâ ar fi râmas la Londra, acum s-ar fi pregătit pentru cina cu Nicole, într-un local liniștit, de preferat acasâ la el, unde după masâ ar fi putut sâ o dezbrace. Tresări și încercă să fie atent mâcar spre finalul spectacolului oferit de Ziegler.

- ... Sâ ții minte asta, OK? Noi îi oferim o campanie la nivel mondial - nu o prostie pe piața locală. Lumea e flămândă, iar noi o vom hrâni. Ziegler se opri locului și întinse

degetul spre Simon. Hei, dar știi câ ăsta nu e un motto deloc râu? Cine dracu' mai are nevoie de copywriteri?

Simon refuzase mâncarea în avion; oricât ar fi fost de rafinată, tot încălzită la microunde se chema câ este. Era lihnit.

- Bob, pe mine unul m-ai convins. Sunt rupt de foame.

Ziegler înclina bănuitor capul. Niciodată nu era absolut sigur dacâ Simon vorbea serios sau îi oferea o mostră de umor britanic. în interesul armoniei corporatiste, îi acorda prezumția de nevinovăție.

- Sigur. Comandam ceva aici. Parker ar putea sosi mai devreme decât am convenit.

Dar omul fu extrem de punctual și veni însoțit de un trio de directori corpolenți, cu voci bubuitoare și cu câte o strângere de mânâ puternica, toți numai zâmbet. Dupâ remarcile lui Ziegler privitoare la Parker, Simon aproape câ se aștepta sâ dea nas în nas cu un tip crăcânat, cu pâlârie de cowboy și, când colo, fu surprins să vadă un bârbat stilat, îmbrăcat într-un costum Savile Row. Un papion lejer, un chip uscățiv, bronzat și ridat de soare, ochi bulbucați. Lui Simon îi amintea de o șopârla.

- Hampton Parker. îmi pare bine sâ vâ întâlnesc, domnule Shaw. Parker avea o voce răgușită, de fumător înrăit, îmblânzită de un accent târâgânat plăcut. Am fost informat câ ați venit tocmai de la Londra pentru mica noastră întâlnire.

- Așa este. Am aterizat azi-dimineațâ.

Luară loc și Simon observă câ texanii chiar purtau cizme la costum.

- Spuneți-mi, domnule Shaw, începu Parker, mergeți des la operâ acolo la dumneavoastră? Acesta este unul din lucrurile care-mi lipsesc acasă.

Simon observă cu coada ochiului cum lui Ziegler îi îngheță

zâmbetul pe buze.

- Nu atât de des pe cât aș vrea. încerc sâ mâ duc de fiecare datâ când vine Pavarotti la Londra.

Parker încuviința.

- Ce mai voce! Scoase din buzunar un pachet de Chester-field fârâ filtru și se lâsâ pe speteaza scaunului. Bine, băieți. Haideți sâ-i dam drumul.

Mica întâlnire, cum o denumise Parker, se preschimba într-un inchizitoriu de doua zile, într-atât de amănunțit, încât și Simon, și Ziegler se simțiră epuizați. în dimineața celei de-a treia zile, cei doi își luau cafeaua împreună și fâceau speculații cu privire la șansele pe care le aveau, Ziegler ceva mai temperat din pricina oboselii, iar Simon, secat de adrenalina, nerăbdător sâ se întoarcâ acasâ. Faxurile pe care le primea de la Londra conțineau obișnuitele probleme.

Una din secretare își vârî capul pe ușâ.

- Un colet pentru dumneavoastră, domnule Ziegler. Apăru și mesagerul. împingând un cărucior, cu scăfârlia abia vizibilă în spatele unei cutii imense de carton pe care o lâsâ cu griji pe podea.

Ziegler striga la secretara:

- Ia asta de aici odatâ! Aici nu e depozit, ce naiba! lisuse!

- îmi pare râu, domnule Ziegler. A venit pentru dumneavoastră personal.

- La dracu'. Ziegler se ridică și taie banda adezivă cu un cuțitaș pentru scrisori, apoi desfăcu capacul cutiei. Era plina cu conserve,

tuburi și pachete, toate purtând emblema cu stea roșie a companiei Parker Foods. în mijlocul acestei abun-dențe, un plic.

Ziegler îl deschise și scoase la iveală o singura foaie de hârtie.

- Ticălosul! Plesni hârtia de masă în fața lui Simon, îl pocni pe acesta în umăr și rânji cu toată fața. Ticălosul!

Simon își aruncă privirea pe scrisoare. în partea de sus: „Din partea biroului președintelui*[4]. Apoi: *„Felicitări. Hampton Parkéi.*

Pânâ ce Simon apucă să ridice ochii, Ziegler era deja la telefon cu cei de la departamentul de relații cu publicul, aflați un etaj mai jos, pe care îi instruia să stabilească o conferința de presa - de pe chip îi dispăruse orice urma de oboseală, redevenise arogant și plin de sine. Cândva, și Simon ar fi simțit același entuziasm în locul acestui sentiment vag de satisfacție amestecată cu dezamăgire. Până la urma, nu era decât un alt client pe care trebuia sâ-1 țină de mâna, chiar dacâ mâna cu pricina era plinâ cu bani.

Ziegler trânti receptorul în furca și își îndrepta privirile spre Simon, aflat de cealaltă parte a mesei de lucru.

-Trei sute de milioane nenorocite! Cel puțin!

- Asta ar trebui să ținâ lupul departe de ușa noastră. Simon se întinse. Felicitări, Bob!

- Ha-ha, când o sâ se afle, să vezi ce de capete o sâ mai cadă la M & R. Ziegler parea sâ se bucure cu gândul la valurile masive de concedieri, inevitabile după pierderea unui client mare. O sâ fie vulnerabili. Am face bine să ne uităm la lista lor de clienți, să vedem pe cine mai putem culege de acolo. Făcu o notă pe agendă.

Simon se ridică.

- Ei bine, nu pot sâ rămân aici de-a pururi, sâ mâ distrez cu tine. Mâ duc să vâd dacă reușesc să prind zborul de unu patruzeci și cinci.

Ziegler era încântat, așa cum Simon știa câ va fi. Va avea conferința de presâ doar pentru el.

- Sigur. Vorbim peste vreo două zile. Simon nici nu ajunsese la ușă, câ Ziegler era deja la telefon. Vești? Sa fiu al naibii dacâ n-am cele mai bune vești. Ascultă aici...

Simon éra ultimul pasager care se îmbarca la bordul cursei British Airways 004. Pe măsură ce înainta pe culoarul dintre scaune, ceilalți ridicară privirile cu interes; descoperind insa ca nu era decât un alt om de afaceri obosit, în costum închis la culoare, și nu vreo celebritate sau măcar vreun fost președinte, își văzură mai departe de treburile lor. Concorde-ul și clienții lui nomazi își luarâ zborul și se îndreptară spre celălalt țărm al Atlanticului.

Simon încercă într-o doară să se concentreze asupra teancului de faxuri primite de la agenție, dar într-un final renunță în favoarea unui pahar de șampanie. Privi afară pe geam, la stratosfera. Avusese o călătorie de afaceri incredibil de reușită, câștigaseră unul dintre cele mai mari contracte din ultimii ani. Asta îi va mulțumi pe cei din City, va menține prețul ridicat al acțiunilor, il va face și mai bogat. Căscă și acceptă încă un pahar de șampanie de la stewardesă. Zbură cu gândul Ia apartamentul gol, impersonal, din Rutland Gate. Se gândi cum va fi să mai lucreze cu Ziegler câțiva ani, până când unul din ei va reuși să se descotorosească de celălalt Se gândi la problemele care îl așteptau la Londra și la industria de advertising.

Ani la rând fusese fericit sâ își apere meseria în fața comentariilor condescendente ale contemporanilor - cunoștințe din domeniul bancar, juridic, editorial sau din presă - care se întrebau, zâmbind superior, cum oare poate fi interesat să facă reclame Ia hârtie igienică sau bere. Disprețul lor abia mascat îl surprindea pe atunci.

Un „adman", îl numiseră ei, de fiecare dată rostind termenul cu o grimasă ușor batjocoritoare. Firește, grimasele dispăreau când veneau la el pentru diverse favoruri, cum ar fi bilete Ia Wimbledon.

Și? La naiba cu toți. îl sâcâiau, însă nu punea la suflet și nu îi pasa de ce credeau ei. începuse din ce în ce mai mult sâ nu îi mai pese nici de afacere, în orice caz, nu îndeajuns încât sâ punâ punct intrigilor de la birou sau întâlnirilor de afaceri, sau mai presus de toate, neplăcutei îndatoriri de a-și linguși

permanent clienții. De la directorul comitetului executiv, până la cel mai mârunt manager al unei firme, toți voiau sâ îți acapareze atenția, voiau să fie încurajați, solicitau discuții interminabile și ieșiri în oraș cât mai dese - tot acel ritual obositor care era numit oficial drept „mentenanța" unui client. Și nu se termina niciodată.

Simon ațipi. Când se trezi, cerul era negru ca smoala, iar avionul se înclinase, pregâtindu-se pentru aterizare. Vocea pilotului, calmă, profesională, informă pasagerii câ la Londra ploua.

Simon trecu de vamă aproape de ora unsprezece; pe sala de așteptare de la Sosiri puseseră deja stăpânire angajații de la firma de curățenie - se mișcau cu încetineala deliberată a muncitorilor care fac ore suplimentare. Undeva în salâ, o siluetă înaltă, cu balonzaid negru și pâlârie neagră urmarea șirul de pasageri care ieșea pe poartă; se apropie cu pași repezi de Simon.

- Bine ai revenit la Heathrow! Nu câ e o noapte minunata? Simon râse.

- Em, nu te-am recunoscut cu pălăria asta. Ce mai faci?

- Navighez printre valuri ca un delfin jucăuș. Stai că vezi despre ce vorbesc când ieșim afară. Zici că a început musonul.

Porniră prin potop; în timp ce conducea Mercedesul masiv spre centrul Londrei, Emest îi oferi un rezumat al evenimentelor din

ultimele zile. Jordán nu mai vorbea cu directorul de creație, Dávid Fry. Baronii cauciucului tot nu se hotărâseră în privința contractului cu ei. în presa de specialitate apăruse un articol despre o posibilă scindare, iar Liz începuse să iasă cu un tânăr indezirabil, care purta cercel într-o ureche și care pilota mașini de curse. în rest erau mai multe apartamente de văzut, când Simon va avea o clipă liberă, iar în bucătăria de pe Rutland Gate îl aștepta o tocană minunată.

- Ei, și cum a fost la New York? Domnul Ziegler a fost la fel de modest și fermecător ca întotdeauna?

- Am prins contractul, zise Simon, așa că Ziegler e extrem de încântat de el însuși. O să fii încântat să afli că a început să poarte bretele roșii.

Emest pufni disprețuitor. El și Ziegler nu se înghițiseră de la prima vedere.

- Sper că-și pune și curea. Numai gândul la cum ar arăta omul acesta dacă i-ar pica pantalonii de pe el, mă apucă groaza.

Mașina coti pe Rutland Gate și se opri în fața casei.

- Casă, dulce casă, zise Emest. Mă rog, așa cum e acum. Nu mai contează. Apartamentul pe care l-am văzut pe Wilson Crescent promite.

își spuseră noapte buna și Simon descuie ușa apartamentului. Lâsă bagajele pe podea în holul de la intrare și trecu în sufragerie, strâmbând din nas din pricina izului de aer închis. Miros de camera de hotel, de calorifer încins și mocheta supraîncălzită. Trecu în revistă teancul de CD-uri până ce dădu de Erről Gamer, *Concert bythe Sea*[2], își turnă whiskj într-un pahar, aprinse un trabuc, amânând cât mai mult clip în care va trebui să consulte mapa de la Liz. Uneori ave; senzația că intr-o bună zi va fi îngropat sub un munte de hârțoage - memorandumuri, rapoarte, documente de

strategie, previziuni financiare, evaluări ale angajaților, o masă enormă de poluare corporatistă. Oftâ și deschise mapa.

Găsi un articol decupat din *Campaign,* revista de profil. Era un paragraf din secțiunea Hotline, unde apăreau cele mai puțin plauzibile zvonuri ale săptămânii, iar aici se făcea aluzie la un anume grup de directori care plănuia să părăsească agenția, luând cu ei și clienți „importanți". Nu erau menționate nume, iar reportajul nu avea nici o noimă. Paragraful se încheia în coadă de pește, un truc clasic, calculat spre a da credibilitate zvonului - „managementul de vârf nu a putut fi

contactat pentru comentarii**. Simon se întreba cât s-o fi căznit reporterul sa contacteze managementul de vârf.

Consulta documentele din mapa, făcând notițe pe margine pentru a-și aminti diversele telefoane pe care trebuia să le dea la primă ora a dimineții. Găsi și un plic peste care părea că trecuse un păianjen agitat, cu piciorușele înmuiate în cerneală. Recunoscu scrisul și făcu o grimasa. Unchiul William ajunsese din nou la fundul sacului.

Dragul meu baiat,

Să-mi fie cu iertare că îndrăznesc a-ți întrerupe preocupările olimpiene, dar iarăși mă găsesc, și iarăși, nu din vina mea, în situația de a mâ lupta pentru supraviețuire în circumstanțe dintre cele mai disperate...

Simon clătină din cap și oftâ. Unchiul William, artist și crai în etate, apărea din când în când în viața lui Simon, costisitor și boem, ciupind fundulețe de domnișoare și fluturând cecuri fără acoperire cu vigoarea unui bărbat mult mai tânăr, oaia neagră a familiei, o adevărată rușine pentru Simon. Cu oarecare dificultate, Simon reușise totuși sâ-1 țină departe de Londra, mituindu-1 mereu. Nici măcar Ernest nu-1 întâlnise, iar Caroline nici nu știa de existența sa. Orice sentiment de vinovăție pe care l-ar fi putut avea dispărea instantaneu la gândul masacrului social pe care unchiul William l-ar fi

putut dezlânțui, dacă i-ar fi fost permis să evadeze din Norfolk. Simon își căută carnetul de cecuri în servietă.

Urmă un alt plic, acesta scris ordonat, o caligrafie necunoscută.

Dragă Simon,

Un grand merd pentru cină. Sper că n-a fost așa teribil la New York precum ți-ai închipuit

Mâine plec din Londra, mă întorc în Provence, poate mai prind puțin soare după trei zile petrecute aici, ca un șobolan prins sub ape. Cum reușești să suporți vremea asta?

Am o mică idee să-ți prezint, dar engleza mea scrisă nu este prea bună. E mai bine să discutăm.

Bisous,

Nicole

Simon își consultă ceasul de mână. Era ora unu noaptea la Londra, deci două în Franța. Primul lucru mâine-dimineață, o va suna pe Nicole. Măcar aceasta avea să fie o conversație plăcută, înainte de a se apuca de treabă la birou. Se ridică din fotoliu și își turnă whisky.

Bisous. îi plăcea asta. Sărutări. Trecu în revistă restul de documente - o scrisoare de la avocatii lui Caroline, un raport despre noi oportunități de afaceri, o invitație, o dezbatere despre cum se poate extinde piața de pui congelați. Asta da provocare! Căscă și se duse la culcare.

[1]

Topul celor mai bogați 500 de oameni de afaceri americani

[2]

Concert la malul mâni, înregistrare live a pianistului de jazz Erről Gamer din 1955 (n.tr.)

9

Convorbirea telefonica a lui Simon cu Nicole fusese scurta și incitantâ. Nicole refuzase sa îi dezvăluie orice fel de informație legată de ideea ei. „E ceva ce trebuie sa vezi, spusese ea. De ce nu tragi o fuga până aici?“ Prin pâcla dimineții și a oboselii acumulate pe avion, Simon realiza ca era sâmbătă, astfel câ două ore mai târziu se găsea într-un taxi, în drum spre Heathrow.

își ridica biletul de avion de la ghișeu și traversa zona de magazine *duty-free,* trecând cu atenție prin dreptul hoardelor de japoneze micuțe, decise sa golească rafturile de sticlele de whisky. Ce marca de țigări fuma Nicole? Cu ce parfum se dădea? în cele din urma se hotârî asupra a doua sticle de Dom Perignon. Cu siguranța Nicole era genul de fată căreia îi plâcea șampania, își zise el, așa cum sunt toate fetele de treaba. Se întrebă ce gâsise ea oare, încât nu putea Ti explicat printr-un simplu telefon. Orice ar fi fost, era mult mai interesant decât felul în care-și petrecea el sâmbetele, lucrând ia birou. Avea senzația plâcuta câ chiulește, luându-și o mini-vacanță secretă.

Avionul se ridică deasupra pernei de nori ce camufla aproape permanent aeroportul Heathrow, ceea ce nu făcu altceva decât sâ-i îmbunătățească și mai mult starea de spirit: deasupra vălului sumbru, cerul era albastru cât vedea cu ochii.

-

Pe locurile din spatele lui, voci franceze lăudau magazinele Marks and Spencer și Harrods și comparau prețurile la cașmir și pe cele din restaurantele londoneze. Simon anticipa cu plăcere cina cu Nicole, o cină prelungita, liniștită, departe de oricine îl cunoștea. îi făcea bine sâ evadeze.

Simon nu mai aterizase la Marsilia pânâ atunci. Ar fi jurat câ se afla în nordul Africii - o mulțime de bărbați negricioși, slabi ca vai de ei, însoțiți de soțiile lor rubiconde și cu valize voluminoase de plastic, sunetul gutural al limbii arabe, mirosul de tutun negru și sudoare, amestecat cu parfumul strident și dulceag de colonie, anunțuri de plecări spre destinații exotice, precum Oran sau Djibouti. Era greu de crezut câ tot acest univers se afla la mai puțin de două ore de Londra.

într-o mare de fețe tuciurii, capul blond al lui Nicole ieșea în evidență. Se îmbrăcase adecvat iernii mediteraneene, cu o pereche de pantaloni gri de flanel și cu un pulover bleumarin; pielea ei încă mai păstra bronzul de culoarea mierii.

- *Bonjur,* domnule Shaw.

Ridică fața spre el ca sâ se lase sârutată pe obraji.

Simon îi zâmbi.

- Ce mai faceți, Madame Bouvier?

Nicole îl luâ de braț și pomirâ împreuna spre bagaje.

- Mă ierți câ te-am râpit de la treburile tale?

Simon o privi foarte serios.

- Am senzația că luni o să le găsesc tot acolo.

Se urcară în mașina albă a lui Nicole. Fata rămase tăcută, concentrată asupra drumului până ce ieșiră pe *autoroute.*

-Bon, zise ea și-și luă o țigară din pachetul de pe bord. E foarte ușor să pierzi ieșirea, și să ajungi tocmai la Aix.

- Ei, poți să ajungi și mai rău de atât.

Simon se așeză mai confortabil pe scaun și o privi pe Nicole cum împinge bricheta mașinii cu un deget nerăbdător, îi plăcea că nu avea unghiile date cu lac.

- Merde, se stropși ea. Mașina asia. Nimic nu funcționează cum trebuie.

Simon găsi niște chibrituri, se întinse spre ea și îi desprinse țigara dintre buze, apoi i-o aprinse, savurând în secret gustul discret de ruj.

-Merci. Suflă fumul pe fereastra deschisa. Vad că nu-mi pui nici o întrebare, deci trag concluzia că îți plac surprizele.

Se întoarse cu fața către el, surâzătoare.

- Sunt în vacanța, iar când sunt în vacanța nu pun întrebări. Mă transform într-o leguma. Tot ce-mi doresc este să fiu condus în susul și-n josul acestui *autoroute,* cu viteze absolut amețitoare, de o blonda care nici măcar nu se uita la drum. Asta e ideea mea de relaxare.

Nicole râse. în colțurile ochilor îi apârură linii fine, abia sesizabile, iar în zâmbetul larg, un dinte puțin mai strâmb ieșea în evidență. Arata la fel de bine cum își amintea.

Í

Vorbeau cu ușurința, despre tot felul de fleacuri și, când ieșirâ de pe *autoroute,* Simon observa câ peisajul se lăsase cucerit de toamnă. Cerul încă mai păstra claritatea și albastrul de peste vară, dar cireșii erau acum împestrițați cu frunze roșiatice, multe din vii ruginiseră, altele erau galbene de-a binelea, iar în crevasele Lubéronului se adunaseră valuri de umbre, în culoarea fuioarelor de fum ce se ridicau din ruguri îndepărtate.

Părăsiră drumul principal și începură urcușul lung pe dealul ce ducea spre Gordes.

-Ți-am făcut rezervare la același hotel, îi spuse Nicole. E bine așa?

- Cea mai frumoasă priveliște din Provence.

Nicole zâmbi, dar nu zise nimic. îl așteptă în mașinâ să se cazeze și să-și lase bagajele. Simon reveni la mașinâ aducând cu el o sacoșă galbenă de plastic.

— Era sâ uit, zise el. Asta e pentru tine. Câte o cupă, de douâ ori pe zi, înainte de masa și nu vei mai avea indigestii toata viața.

Nicole se uita curioasa în sacoșâ și izbucni în râs.

— Un francez ar găsi de spus ceva mai elegant despre șampanie.

- Un francez nu ar fi cumpârat decât o sticla. Acum unde mergem?

- întâi trecem pe la mine pe acasa, apoi de acolo facem o plimbare pe jos.

Casa lui Nicole se afla la cea mai înalta altitudine din Brassiére-les-Deux-Églises, la cápáiul unui drumeag închis; o clădire îngusta, pe doua niveluri, cu fațada din piatra mâncata de vreme și cu obloane de lemn vopsite într-o culoare nedefinita, ceva între gri și verde pal. în fața, câteva trepte urcau până la ușa din lemn sculptat de la intrare. în mijlocul ușii era un ciocănel în forma unei mâini care ține

un glob de metal, iar frunzele ruginii ale unei vițe sălbatice se câțârau pe zid alungând monotonia cromatica.

- Dar e minunată, observa Simon. De cât timp ai casa asta?

- De zece, unsprezece ani. Nicole răsuci cheia în broasca și împinse ușa cu șoldul. într-o zi o sâ fie gata. Mai am încâ de terminat etajul superior. Ai grijă la cap.

Simon se apleca și pâși înăuntru. In celalalt capăt al încăperii alungite zări o ușă din sticla și mai departe, afarâ, o terasâ micuța, cu vedere spre colinele albaștrii ale ținutului, în fața unui șemineu tâiat în piatră, în care cineva pusese vreascuri din coarde de vie, fuseseră aranjate douâ fotolii confortabile, ușor ponosite. De cealaltă parte a încăperii, zidul fusese spart până la nivelul taliei ca sâ facă loc unui bar, iar într-o parte era lăsata o deschizătură prin care se ajungea în bucâtârie. Peste tot se zăreau cărți, cărți și flori. Mirosea a levânțicâ.

Nicole puse șampania la rece și ridica privirile spre Simon când închise ușa frigiderului.

- De douâ ori pe zi, spui?

- Absolut, așa recomanda doctorul. Mângâie cu palma întinsa suprafața de piatra a bai ului. îmi place casa ta. îmi plac locurile nepretențioase.

- Nepretențioase? Adicâ?

Simon își aminti de casa din Kensington, unde locuise împreună cu Caroline.

- Știi, case în care fiecare metru pătrat e decorat la maximum - când într-o încăpere sunt atât de multe elemente aruncate laolaltă, încât oamenii nu fac decât sa-i strice atmosfera. Am avut o casa ca asta și am urât-o cu toata ființa mea. Mereu ma așezam pe perna care nu

trebuie, sau aruncam scrumul trabucului în cine știe ce farfurioara de porțelan vechi. Era ca o cursă cu obstacole. Atâta spațiu și de fapt nu aveam loc să-mi trăiesc viața.

Nicole încuviința și râse.

- îmi pare bine câ nu-ți plac locurile pretențioase, atunci. O sâ vezi când îți arât.

Ieșiră din nou afarâ, unde soarele dupâ-amiezii începea sâ coboare spre orizont și porniră spre centrul satului. în fața cafenelei unde Simon își petrecuse prima noapte în Brassiére, frunze galbene, mari cât palma, acopereau caldarâmul, împletind un covor moale. La casa vecina, zări o femeie bătrână privindu-i de la geam, pe jumătate ascunsă de volbura perdelei de dantelă.

Cotirâ pe strada care se desprindea din *place* principal, iar Simon dâdu cu ochii de fațada vechii *gendarmerie,* tot fârâ ferestre și uși, tot abandonata.

Nicole îi atinse brațul.

- Ai ghicit?

Se opriră și priviră prin clădirea goala spre Lubéron, o serie de imagini spectaculoase înrămate între zidurile de piatră.

- Da-mi un indiciu.

- Mereu zici ca vrei sa-ți schimbi modul de viata, sa schimbi ceea ce faci, *non?*

Simon dâdu din cap în semn afirmativ, pe jumătate zâmbind din cauza expresiei serioase de pe chipul lui Nicole.

Fata îl conduse înăuntrul vechii *gendarmerie,* croindu-și cu atenție drum printre mormanele de moloz către una din deschizăturile din

zid.

- Uite. *latú* cea mai frumoasa priveliște din Provence, iar asta... cuprinse cu un gest larg al mâinii întreaga încăpere, așa goala și prăfuită cum era, ... asta, ei bine, imaginează-ți cum va arăta. Și sus, la etaj, poți sâ faci dormitoare, iar jos, restaurantul...

- Restaurantul?

- Desigur, restaurantul, nu foarte mare, dar cu *terrasse* de varâ, loc cât pentru patruzeci de persoane, un bar lângâ *piscine...*

- Nicole?

-Oui?

- Despre ce vorbești?

Nicole râse.

- Cum, nu ai ghicit încă? Acesta este hotelul tău. E perfect. E micuț, dar are farmec - parcâ-1 și văd în mintea mea -, iar priveliștea... Mare parte din lucrări sunt deja făcute... Glasul i se stinse cu ultimele cuvinte rostite. Se așeză pe un pervaz de piatră și se uită la Simon. *VoiJă.* Asta este idea mea pentru tine.

Simon scoase un trabuc și îl aprinse, trăind senzația pe care probabil o trăia un client căruia i se face o propunere de campanie publicitară la care nu se așteptase. Era o idee ridicolă, firește. El unul nu știa nimic despre administrarea

unui hotel, și numai restaurarea clădirii presupunea o muncâ cu normâ întreaga. Apoi mai trebuia sâ găsească personal, să punâ bazele afacerii - deși, cu relațiile lui, asta nu avea sa fie o problema. în orice caz, era o întreprindere de proporții, nu ceva ce ar putea coordona din biroul său de la Londra. Pentru el ar fi reprezentat un pas imens, un pariu, o schimbare totala. Dar nu asta zicea el câ

dorea? Iar Nicole avea dreptate; locul putea fi transformat în ceva cu totul spectaculos. Se uita la ea. Ultimele raze de soare o luminau din spate - o imagine desprinsă parcă dintr-o reclamă la șampon. Un om de publicitate rămâne un om de publicitate. Sau poate nu.

- Simon, ești foarte tăcut.

- Sunt foarte surprins. Nu mi se aduce un hotel pe tava chiar în fiecare zi.

- îți imaginezi cum ar putea fi?

Nicole se ridica tremurând. Racoarea serii avea un efect cât se poate de deconcertant asupra sfârcurilor ei, sub puloverul subțire.

- Ar putea fi mai cald, da. Haide. Hai sâ-ți fac cinste cu un pahar.

- Deja ai fâcut-o. Avem șampanie acasâ. Recomandarea medicului.

„Dacâ aș avea un doctor ca tine, își zise Simon, aș fi , campion olimpic la ipohondrie/[4]

- Nicole, e o idee fascinanta. Făcu o grimasă auzindu-și vorbele. Doamne, iartâ-mâ. Parcă aș fi unul din clienții mei. Doar câ trebuie sâ mă gândesc la asta, și trebuie să încep prin a avea mai multe informații. Haide sâ ne întoarcem și poți sâ-mi povestești tot ce știi tu.

Când ajunseră acasă la Nicole, soarele deja se ascunsese după orizont, lăsând doar o urmă de strălucire trandafirie pe cer. Nicole făcu focul și îl rugă pe Simon să aleagă el muzica de fond din teancurile de CD-uri înghesuite printre cărți în

rafturile bibliotecii: Tina Tumer lângă Mozart (cred ca lui i-ar ti plăcut, conchise Simon), Couperin, Fauré, Piaf, Brahms, Montserrat

Caballé, Jeff Beck. Ezita între Pavarotti și Chopin, insa într-un final alese Keith Jarrett. Primele note ale concertului de la Köln fura acompaniate de pocnetul dopului de șampanie. Era cald în încăpere, aerul mirosea tomnatic a lemne care ard. Rutland Gate parea demult uitata.

Nicole îi dădu paharul.

- *Santé.*

- Pentru hoteluri mici și pline de farmec.

Se așezara în fața focului, iar Simon începu runda de întrebări firești. Nicole își fâcuse bine temele - știa suprafața fiecărui etaj, detaliile lucrărilor deja efectuate, prețul cerut. Așa cum îi spusese mai demult, planul inițial era sâ transforme vechea *gendarmerie* într-un bloc de apartamente. Fuseseră finalizate lucrările de bază la instalația electrica și la cea sanitară. Piscina fusese sâpata și betonata. Proprietatea era acum la stadiul în care era gata pentru *Ies finidons — tencuiala,* ferestre, gresie și fitinguri, corpuri de iluminat și lucrări de amenajare a grădinii, adică cea mai interesantă parte z restaurării care urmează după lunile și milioanele de franc* cheltuite pe reparațiile de până atunci, esențiale, dar invizibile.

- Lasâ-mâ sâ-ți pun o întrebare imposibila, zise Simon. Cât crezi câ ar costa sâ fie terminata?

Pe fotoliul ei, Nicole se aplecă spre el, rezemându-și coatele pe genunchi, cu paharul în căușul palmelor. Strâmbă din nas gânditoare. După cum arâta în momentul acela, cu pârul dat dupâ urechi, nu i-ai fi dat mai mult de douăzeci de ani. Simon simți cum alunecă ușor pe panta care ducea de la simpla atracție spre ceva mai complicat.

- *Main d*^{f} *oeuvre,* orele pontate de muncitori, asta cu siguranță poate fi calculată, zise ea. în rest, totul depinde de materialele pe care le folosești. Una e să iei marmură, și alta

piatra de la cariera din apropiere. Din punctul meu de vedere, ar fi mai bine sâ folosești materiale din zona, clădirea sa fie simpla, fârâ zorzoane. Așa, și cu niște mobila buna, poate chiar una-doua piese mai deosebite... ridica privirea spre tavan, iar Simon admirâ linia eleganta a gâtului ei... aș zice în mare: șapte, opt milioane de franci.

- Și cât de mult ar dura?

- Suntem in Provence, reține. Cinci ani? Nicole izbucni în râs. Nu, glumesc, dar aici este foarte costisitor sâ-ți pierzi răbdarea.

- Ar putea fi terminata în șase luni?

Nicole ridica mâna și-și freca degetul mare de restul degetelor.

-Daca ai suficient de mulți bani, angajezi destui oameni, atunci da. Chiar și aici.

Simon merse mai departe cu întrebările - se interesa de arhitecți, aprobâri pentru construcții, licența pentru restaurant, pentru comercializarea băuturilor alcoolice, aborda și problema personalului, inclusiv bucătarul. Bucătarul. Se uită sa vadâ cât era ceasul.

- Cred câ ar trebui sâ facem cercetări în privința bucătarului. Unde ai vrea sâ mâneam?

Nicole se prefăcu a cântări problema. în realitate, își dorea sâ rămână acasă cu acesta bârbat surâzător, dezordonat, care avea nevoie de o vizită la frizer, și sâ vorbească vrute și nevrute fârâ a fi distrași de meniuri și chelneri. Bărbatul acesta o fâcea sâ se simtâ foarte bine în propria casâ.

- Sunt vreo trei sau patru localuri nu departe de aici. Dar e sâmbătă. Și fără rezervare... Aș putea încerca. Ezita, apoi ridică din umeri. Sau am putea sâ mâncâm aici, pregătesc eu niște paste cu sos de roșii proaspete. Ceva simplu.

Simon închise ochii într-un extaz exagerat, apoi deschise

un ochi ca sâ se uite la ea.

- Sos de roșii proaspete? Cu busuioc?

- Bineînțeles, cu busuioc.

- Te ajut și eu. Sunt și eu bun la casa omului. Știu sâ spăl vasele, am grijă ca bucătarul să aibă paharul mereu plin, reușesc să nu sparg de nimic.

Nicole râse și se ridică în picioare.

-Bon. Știi să deschizi și sticlele de vin?

- Nu-mi rezistă nici un dop! E o chestie pe care am învățat-o la Cercetași.

O urmă până în bucătărie și o privi cum își pune șorțul, își sufleca mânecile puloverului și ia o sticlă de vin roșu de pe un raft.

- *Voila, monsieur.* Château Val-Joanis. Provine de dincolo de Lubéron. îi întinse sticla și Simon observă venele albastre, delicate de pe partea interioară a antebrațului ei. îi plăcea sâ vadă cum o femeie își suflecă mânecile ca sâ gătească, ceva ce Caroline n-ar fi fâcut nici moartă. Tirbușonul și paharele sunt la bar.

Era o bucătărie pe cinste, realiză el, bucătăria unui bucâta adevărat, cu oale de aramă atârnate în cuie, cât mai la îndemână, cuțite cu lamele subțiate de câte ori fuseseră ascuțite, o mașina de gătit cu tăblie de fontă, un raft cu cârți de bucate uzate de-a lungul anilor și, undeva în centru, o masă rotundă de lemn masiv, păstrând sub stratul de lac toate ridurile fibrei și nodurile esenței. Totul era bine folosit și bine îngrijit. Turnâ vinul în pahare și unul i-1 duse lui Nicole, care amesteca sosul de tomate într-o cratițâ. Se aplecă ușor spre

cratiță ca sâ inhaleze mireasma bogată, văratică și fârâ avertisment, întinse degetul în sos și îl linse cu vădită plăcere.

Nicole îl plesni cu lingura peste mână.

- Nu mai fura! Mâ ajuți mai mult dacă te așezi undeva și mâ ții de vorbă.

Simon se retrase la masâ, lingându-și degetele de sos. îi fâcea plăcere sâ o urmârească pe Nicole cum se mișca prin bucătărie, căutând cuțitul potrivit, cum taie legumele și amesteca în mâncare, cum își șterge mâinile pe șorț ca sa poatâ lua paharul de vin în mâna - ritmul senzual și măsurat al unui bucătar cu experiența. Parea aproape elegantă în șorțul ei, legat strâns la spate astfel ca îi punea în evidență talia subțirica.

- Povestește-mi despre hotelurile de prin împrejurimi, o ruga el. Cum este iama? Se închid toate, așa cum se întâmpla pe coasta?

Nicole puse o oalâ cu apâ pe foc, adaugă sarea și o frunză de dafin, apoi luă paharul de vin în mână.

- Poate pentru o luna, hai sâ zicem doua. S-a schimbat mult de pe vremea când spuneai „sezon" și te refereai doar la lunile iulie și august. Acum sunt ocupate de la Paște pânâ în octombrie. Apoi, în noiembrie sunt varii sârbâtori, cum e Toussaint[1], vine Crâciunul, Anul Nou. Primăvara începe aici în luna martie. Nicole sorbi din vin. Sezonul se întinde de-a lungul a nouâ luni, iar clientela nu e alcătuită numai din francezi, sau numai din parizieni - nemți, olandezi, belgieni, elvețieni, englezi - toți vin aici, din ce în ce mai numeroși în fiecare an. Un hotel bun va funcționa bine aici, mai ales câ Brassiére e un colțișor de ținut lipsit de hoteluri. Cel mai apropiat hotel se aflâ în Gordes.

Puse paharul pe masâ și începu să amestece un dressing pentru salată, bătând laolaltâ uleiul și oțetul balsamic, cu puțin muștar și zahâr brun și adâugând la final câteva picaturi de zeama de lămâie.

- îți zic, nu e deloc o idee nebunească.

- Nu, se văzu nevoit sâ recunoască el. Chiar nu e. Se gândi mai bine la tipul de hotel în care i-ar face lui plăcere să

stea, un hotel mic, prietenos, simplu, administrat perfect. Ar fi el în stare sa conducă un astfel de hotel? Cel mai probabil, nu. Nu avea răbdarea necesara, nici ochiul format pentru detalii. Dar Ernest - meticulos, eficient, de încredere, atoatecunos-cator în materie de gastronomie, un maestru al aranjamentelor florale și o persoana cu fler la oameni - o, el parca era născut sa fie manager de hotel. Daca ar fi acceptat sa facă asta.

- Mâ întreb ce-ar zice Em de chestia asta?

Nicole rupse o bucata de pâine, o înmuie în sosul pentru salata și i-o oferi lui Simon.

- Pai, de ce nu-1 întrebi?

Mușca din pâine și sosul i se scurse pe bărbie. Nicole se apleca spre el ca sâ îl șteargă cu colțul șorțului. Erau foarte aproape unul de altul.

— Sper câ o sâ te descurci mai bine cu sosul de roșii, comentă ea.

Simon înghiți. Nicole trecuse deja la aragaz. Puse pastele în apa care fierbea, luă tacâmuri și șervete dintr-un sertar, turn/ dressingul peste salata și îi dâdu bolul de lemn lui Simon.

- Amesteca tu salata, apoi putem sâ ne așezâm la masâ.

Un străin care ar fi privit această scena domestica ar fi putut sâ-i ia drept un cuplu stabil, trainic, cu excepția faptului câ schimbau priviri mai des decât ar fi trebuit, iar când se atingeau, nu era ceva firesc, familiar, cum se întâmpla între un barbat și o femeie care sunt obișnuiți sâ fie împreuna. Simon încă mai simțea unde îl șterse

Nicole pe bărbie. Dacâ nu ar fi avut gura plina, ar fi sărutat-o chiar atunci.

Nicole scurse pastele, adăugă ulei de măsline și-și scoase șorțul. Se îmbujorase de la căldura mașinii de gătit, și își dâdu parul după urechi.

- Cred câ arât groaznic.

Simon rânji și se ridică sâ-i tragă scaunul.

- Absolut înfiorător, zise el. Sâ speram câ ești cât de cât bunâ la gătit.

Pastele și conversația nu fac casă bunâ împreuna, așa câ mâncarâ în liniște. Simon strânse și ultimele rămășițe de sos din farfurie cu un colț de pâine, apoi se șterse la gura cu atenție exagerată.

- Ia uite, zise el. Sunt curat. Bărbia e luna.

Nicole îi zâmbi și clâtinâ din cap.

- Arați de parca te-ai fi șters pe cămașă. Se ridica de la masă și aduse un castron cu apâ și un ștergar. Simon își admiră cămașa albastra care purta pe piept urmele uleioase ale bătăliei cu pastele.

- Ridicâ-te.

- Iartă-mâ. Ți-am zis câ sunt neglijent.

- Da, fu de acord Nicole. Ești foarte neglijent. Puse castro-tul pe masă, înmuie ștergarul în apâ și îi desfăcu unul din nasturii de la cămașă, trecându-și mâna pe dedesubtul materialului ca sâ-1 curețe. Simon simți atingerea finâ a degetelor ei în dreptul inimii - de această datâ nu avea gura plină.

Se fâcuse amiaza pânâ se treziră, făcură un duș, începură sâ se îmbrace, apoi se bâgarâ la loc în pat; abia târziu dupâ-amiază ieșiră din casă, cu intenția de a recupera bagajele lui Simon de la hotel.

- Dumnezeu știe ce-or crede oamenii ăștia despre mine, declară el. Prima dată am apărut fără bagaje, acum vin cu valiza după mine, dar nu folosesc camera.

Simon se apropie de recepție, ușor jenat din pricina obrazului neras și a petelor de pe câmașâ. Fata de la recepție era fermecătoare și Simon se trezi spunându-și câ ar fi o angajată plăcută dacâ ar fi demarat proiectul cu hotelul.

- Sper câ v-ați simțit bine la noi, domnule Shaw.

Semnă nota și îi răspunse cu un zâmbet.

- Da, spuse el. Da, m-am simțit chiar foarte bine. Peisajul este absolut magnific acum, toamna.

Mai aveau o ora de pierdut înainte de a se îndrepta spre aeroport, așa ca dădură o raită pe la *gendarmerie.* Ideea începea să îl prindă și Simon își imagina cum va arâta totul, un ansamblu de piatra, sticla și raze de soare. Se întrebă cât din entuziasmul sau se datora perspectivei de a avea o afacere de succes, și cât femeii de lângă el. Se simțise foarte fericit când se trezise și dăduse cu ochii de chipul lui Nicole. își pusese brațul în jurul ei și o trâsese la pieptul Iui.

- Vreau sa fac asta, zise el. Dar cu douâ condiții. Prima este Emest. Dacâ ar vrea să vinâ, ar face locul sâ meargâ struna.

-Și?

- Trebuie sa-mi gătești paste din nou. Cerceta cu atenție chipul lui Nicole și observă roșeața care-i apăruse fetei pe gât din pricina bărbii lui nerase. Data viitoare îmi aduc și o camașa de schimb.

[1]

Toussaint, Ziua Tuturor Sfinților, sărbătoare creștină celebrata pe 1 noiembrie, zi in care sunt comemorați toți sfinții recunoscuți de Biserica Romano-Catolicâ. (n.tr.)

10

Clienții care prânzeau la Chez Mathilde dispâreau după ora două; mesele erau rearanjate pentru cina, iar din bucătărie începea sa se auda obișnuitul zgomot făcui de fala care ajuta la spâlatul vaselor și cratițelor. Mathilde era aplecata deasupra casei de marcat, bănuitoare, cu ochelarii de vedere pe vârful nasului, netezind bancnotele crâmpoțite în teancuri ordonate, încruntându-se la cecul ocazional care trebuia sa ajunga la bancă și, prin urmare, era supus taxelor. Ridica privirea și îl zări pe General îmbracându-și haina și pipăindu-și buzunarele.

- *Merde,* zise el. N-o sa am timp sa ma opresc la ban-comat. Dă-mi tu niște bani.

Mathilde își linse degetul mare și numără cinci bancnote a câte o suta de franci fiecare.

- Să fii atent, să-ți dea reducere. îi puse banii pe casa de marcat. Când te întorci?

- Nu vin târziu, asta dacă nu-mi găsește ceva grav. Generalul luă banii și se apleca sa o sărute pe Mathilde pe obraz. Să tragi un pui de somn, ce zici?

Mathilde încuviința dând din cap.

- Sigur, *chéri.* O să trag un pui de somn și n-o sâ fie gata pentru cină! Hai, fugi. Și nu uita - să îți dea reducere, că plătești în numerar.

Generalul încă mai zâmbea când se urcă în mașinâ. Mathilde era femeie bunâ, grijulie pânâ la ultima centimă. Chiar și dacă

ar fi avut milioane. Generalul era convins câ ea ar fi rămas aceeași - iar dacâ îi ieșea afacerea asta, chiar vor avea milioane. Coti la

dreapta la semnul pentru Isle-sur-Sorgue și simți un gol în stomac, de emoție. Mathilde credea că se ducea la dentist. In realitate, Generalul plecase în recunoaștere la locul faptei.

Parcă la nici o sută de metri de Caisse d'Épargne și își consulta ceasul. Avea suficient timp sâ cumpere lucrurile necesare înainte de întâlnirea stabilita. Luâ douâ exemplare din *Le Provensal,* apoi gâsi o papetârie. Aici cumpără un camei și douâ plicuri maro mari, care se umflarâ când puse ziarele împăturite înăuntru, exact dupâ cum se aștepta.

Mai avea zece minute. Intra în barul de la capâtul podului îngust ce traversa râul și ceru un Calva ca să își mai calmeze nervii. Orășelul era liniștit, aproape pustiu - era doar o dupâ-a-miazâ tihnită de toamnă. Generalul simți Calvadosul alune-cându-i pe gâtlej, un fior cald și reconfortant, și își imagină cum se va vedea scena de la bar în acea duminică de iulie. Pe ambele maluri ale râului vor fi amenajate tarabe, comercianți de suvenire se vor înghesui de-o parte și de alta a drumului principal, turiști peste tot, traficul încremenii în loc și nicăieri nici picior de polițist, căci aceștia se vor adăposti la răcoare, lăsându-i pe șoferi sâ se certe între ei. Perfect.

Generalul își șterse mustața, luă plicurile sub braț și traversă din nou podul, mergând cu pași repezi, ca un om preocupat de o afacere importantă și confidențială. Trecu pe lângă roata morii din apropierea băncii, aparent fârâ sâ bage în seama breșa care se ițea din apele verzui ale râului, și urcă treptele de la intrare.

Firește, funcționarul dindârâlul ghișeului îl ignora preț de douâ minute înainte de a ridica privirea de la monitor spre el.

- Am un rendez-vous, începu Generalul, cu Monsieur Millet.

Funcționarul oftă și lâsâ baltâ munca lui absolut vitala pentru a-1 conduce pe General la un separeu din colț. Bătu în

ușa de sticlă înainte de a o deschide și murmură ceva către un cap cu păr șaten, aplecat deasupra unei mese de lucru. Mon-sieur Millet își scoase ochelarii, îi puse cu mare atenție exact în centrul documentului pe care îl studia în acel moment, se ridică de pe scaun și îi întinse vizitatorului mâna sa mică și palidă. Era un domn mărunțel, foarte îngrijit, cu cămașa scrobita și cravata înnodată cu precizie matematica. Avea un birou curat și ordonat, iar creioanele din păhărelul lor erau perfect ascuțite. Lângă o tăviță goală era așezată o fotografie înrămata care înfățișa o doamnă ordonată, cu un copil ordonat. Generalul se întreba de ce nu exista și un aparat de telefon, când subit începu să țârâie unul din sertarele biroului.

- Mâ scuzați, zise Monsieur Millet. Vă rog, luați loc. Deschise sertarul și ridica receptorul. Generalul se hotărî să nu tulbure simetria biroului și își ținu plicurile maro pe genunchi.

Monsieur Millet își încheie conversația și ascunse telefonul la loc. își puse coatele pe masa și își împreună mâinile, acordându-i întreaga sa atenție Generalului.

-AJors...

Generalul baiu ușor cu palma plicurile din poală.

- Am și eu niște documente - contracte și acte de proprietate - genul de acte pe care nu vrei sâ le rătăcești.

- Contracte și acte de proprietate, repetă Monsieur Millet. înțeleg. Acte de valoare și de-o anumită importanță pentru dumneavoastră.

- Exact. Tocmai de aceea sunt de părere ca ar trebui să le păstrez undeva, în siguranță.

- Siguranță maximâ, dragâ *monsieur.* Siguranță maximă. Degetele mâinilor mici și palide fremâtarâ de grija. Le tot spun și angajaților mei: fără o documentare corecta, lumea pur și

simplu va înceta sâ mai funcționeze. Documentele, actele ar trebui tratate ca lingourile de aur.

Generalul aprobă printr-un gest al capului și încă o data bătu ușor cu palma în cele douâ exemplare din *Le Provensal.*

— Acestea în mod special. Se apleca ușor în față. Aș vrea sa le păstrez aici, la dumneavoastră, într-un seif. E mai sigur decât la mine acasă.

— Ah, dacă ar fi toată lumea prudentă cum sunteți dumneavoastră! Aici, în Vaucluse, avem rata cea mai ridicată de furturi din Franța-cu excepția Parisului, desigur. Millet ridica din umerii ososi, apoi își permise sâ zâmbească. Din fericire, oamenii încep să înțeleagă și sâ se preocupe de aceste aspecte. Vârî mâna în buzunar și scoase la iveală un set de chei care era legat cu un lănțișor de cureaua de la pantaloni, descuie sertarul de sub cel rezervat telefonului și-i arătă un dosar gros. Aici, zise el punându-și ochelarii, am toate detaliile legate de închirierile de casete de valori. Anul trecut am instalat trei sute de astfel de casete - la recomandarea mea, dacâ-mi este permis să menționez-, iar astăzi, stați să văd... avem doar treizeci și opt de casete, neînchiriate încă. Țuguie buzele și rearanjă o foaie de hârtie care ieșea puțin din teancul de documente. Două sute șaizeci și două de casete de valori închiriat în mai puțin de un an. Se uită la General cu subînțeles. D; domnule, oamenii au început sâ se preocupe.

Generalul se trase de mustață.

— Extrem de încurajator. Bănuiesc câ este vorba de partea locului, ca și mine?

— Asta, *monsieur,* nu pot să vă spun. Millet își scoase ochelarii de la ochi și își împreună din nou mâinile. Garantăm discreție absolută față de toți clienții noștri. Discreție și siguranța.

- Excelent! exclamă Generalul. Așa și trebuie sâ fie, ca-n Elveția.

Millet pufni.

- Nu avem nimic de învățat de la elvețieni. Veți vedea când vom merge în seif. Acum. Să ne ocupăm de formalități?

Generalul se gândise sâ dea un nume fals, însâ pânâ la urmă ajunsese la concluzia că ar fi fost o complicație inutilă. Nu fâcea nimic greșit. Caseta lui de valori va fi spartă în

marele jaf al băncii, la fel ca toate celelalte. Care-ar fi fost rostul să-și asume riscul, fie el cât de mic, de a da într-o bunâ zi peste Millet în plină stradă și acesta sâ-1 apeleze cu un nume ce nu-i aparținea? Așa că Generalul completă cuminte formularul cererii și scrise un cec pentru plata chiriei pe un an, folosind carnetul de cecuri de care Mathilde nu știa, contul bancar pe care îl deschisese cu ani în urmă și din care finanța acum întreaga operațiune.

Millet se scuză pentru câteva momente, revenind apoi cu cheile de la seif și de la caseta de valori ce aparținea de-acum Generalului. Merseră împreună la o ușă nemarcată, aflată undeva în partea din spate a clădirii băncii.

- Acum, zise Millet, haideți să ne închipuim că dumneavoastră sunteți un spărgător de bancă. Zâmbi către General. O ipoteză amuzantă, nu? însă nu așteptă răspunsul. *Bon.* Ați ajuns până aici. Ce vedeți?

Generalul se uită în jurul său și ridică din umeri.

- O ușă.

Arătătorul lui Millet se agită ca un metronom.

- Prima greșeală. Această ușă este în realitate un scul din oțel. Priviți.

Alese doua chei, descuie ușa și trase de mâner. Era groasă cam de șase-șapte centimetri, estimă Generalul din ochi. In mod cert, nu era

o conserva de sardine. Dădu din cap aprobator, încercând să parâ cât mai impresionat.

Millet îi indică mândru următorul obstacol, o a doua ușă, de aceasta data alcătuita din bare dreptunghiulare de oțel, fiecare barâ groasa cât încheietura funcționarului. Generalul le inspecta îndeaproape.

— Spuneți-mi, Monsieur Millet, zise el, de ce este această a doua ușâ făcuta numai din bare?

Millet alese încă două chei din colecția sa.

- Desigur, avem un sistem de supraveghere electronică în toata banca — camere video, sisteme de alarmă, tehnologia cea

mai avansată, cea mai sensibilă. Dar nu trebuie sâ uităm un lucru. Aici se întoarse spre General și îi vârî o cheie sub nas. Discreția, dragul meu *monsieur,* discreția. Din acest motiv, în seif nu există sistem de supraveghere. Clienții noștri se bucură de discreție absolută cât se află în camera seifului. Și de siguranța, întrucât sunt încuiați înăuntru.

Lovi ușa de oțel cu cheia.

- După cum vă imaginați, este antifonatâ. Să presupunem că este încuiată. Avem un client înăuntru. Acesta are *une crise cardiaque* — Millet duse mâna la inimă cu un gest teatral -cade, țipa după ajutor, dar nu poate fi auzit de nimeni. Pentru alții exista, desigur, problema claustrofobiei. Trebuie să ne gândim la toate aceste posibilități. De aceea prima ușă rămâne deschisa, și cea de-a doua este închisa. *Voila.*

Millet îl conduse pe General în seif. încăperea avea formă de L, iar pe toți pereții erau instalate casete de oțel cenușii, numerotate; într-un colț, ferite de privirile celor care ar putea fi la intrare, se afla o masă cu două scaune.

- Casetele nu pot fi deschise decât folosind cheia de sigu ranță in conjuncție cu cheia personală a clientului, îi explică Millet. întotdeauna ne gândim la siguranță, siguranța clientului înainte de toate. Descuie cu cheia de siguranța prima încuietoare a casetei cu numărul 263 și îi înmâna Generalului un tub de oțel cam de cinci centimetri lungime. Cheia dumneavoastră personala, executata de Fichet, imposibil de duplicat.

Se trase un pas îndărăt, așteptând să se desfășoare ceremonialul deschiderii casetei.

- Dacă aș putea rămâne câteva minute singur, zise Generalul, aș vrea să-mi pun ordine în acte înainte de a le pune spre păstrare.

- Dar sigur că da. Stați atât cât este necesar, *monsieur.* înclină ușor capul și zâmbi. Evident, va trebui să vâ încui aici. O experiență nouă, nu, să fiți în spatele gratiilor?

Generalul îi răspunse cu un surâs.

- Cum să fac să evadez?

- Apăsați acest buton roșu, de lângă intrare, și vom veni să vă eliberăm. Aici știm cum sâ ne tratăm prizonierii.

- Văd asta, zise Generalul. Mulțumesc.

Se așeză la masă și scoase din buzunar carnetul, laolaltă cu o ruletă. Femand trebuia să cunoască grosimea oțelului ca sâ poatâ calcula cantitatea de explozibil. Apoi, mai erau ușa din dos și podeaua. Timp de zece minute, Generalul își fâcu de lucru în cel mai util mod cu putință, măsurând și făcând schița perimetrului, privind adesea printre gratii până când obținu un plan general al încăperii, completat cu dimensiunile ușii și confirmarea, dupâ ce trase de un colț de mochetă, câ podeaua era din beton armat. Aceasta avea sâ fie cea mai zgomotoasă explozie, își zise el. Restul avea să fie insesizabil datorită ușii groase de oțel. Dar, oricum, va fi o noapte

plina de zarvă. Se uită la șirurile de casete de valori și-și mușcă vârful mustății. Ce sume se ascundeau în ele? Sute de mii? Milioane? Monede de aur? Bijuterii?

Deocamdată, avea suficiente informații. Putea oricând să revină. Puse plicurile maro în caseta cu numărul 263 și încuie. Da, aceea va fi o noapte plină de zarvă.

11

Liz puse dinaintea lui Simon o cana de cafea fierbinte și un teanc de scrisori.

- Bietul de dumneavoastră, îl compătimi ea. Păreți sfârșit. A fost atât de groaznic la New York?

- Ziegler a fost cum îl știi, fermecător ca-ntotdeauna. Omul acela e ca o gorilă dopata cu steroizi, zâu așa. Totuși, am pus mâna pe contract.

îi înmâna Iui Liz o variantă a comunicatului de presă.

- Ei bine, eu cred că exagerați. Ar trebui sâ începeți sâ va luați liber în weekend, mâcar atunci. Bănuiesc că sâmbătă și duminică ați fost aici, punându-vă la curent cu ce s-a mai întâmplat.

Simon oftă cu emfază.

- Elizabeth, munca unui magnat nu se termină niciodată.

- Dumneavoastră glumiți, dar eu vorbesc cât se poate de serios.

- Știu, Liz. Sorbi din cafea. Acum, sâ revenim. Ai putea să redactezi comunicatul și apoi sâ-1 rogi pe domnul Jordán sâ treacă pe la mine când are o clipă liberă?

Liz îi zâmbi.

- Tocmai ce l-am văzut. O sâ vâ placă la nebunie costumul lui.

Ca de obicei, Jordán își petrecuse weekendul la casa lui de la țară și, ca sâ fie sigur că și restul agenției avea cunoștință

de acest lucru, își făcuse apariția la birou îmbrăcat în tweed din cap pânâ-n picioare - purta un costum din stofa de lâna de culoarea lichenilor pietrificați, jacheta avea petice de piele la coate, iar pantalonii pareau atât de rigizi, încât ar fi stat în picioare și farâ omul din ei. O cămașa în pătrățele de la Tattersall, cu o cravată galbenă și mocasini din piele întoarsă de culoarea rădăcinii de ghimber completau imaginea, de altfel atent construită. Simon se întreba dacă ținuta lui Jordán era biodegradabilă, dacâ stofa se va rări în timp. Probabil că nu. Parea ca nici glonțul n-ar trece prin costumul său.

- 'Neața, Nigel. Am tot vrut să-ți cer numele croitorului tâu.

Jordán se așeză pe canapea, ridicându-și pantalonii ca să expună șosetele groase de lâna semidărâcită.

- Un individ din Cork Street. Merg la el de ani de zile. Are un bătrânel în Scoția care-i furnizează acest tip aparte de tweed. își admiră cu imensă satisfacție picioarele păroase. In ziua de azi nu găsești prea ușor lucruri de o asemenea calitate.

Simon îl aprobă:

- Sunt convins. îi întinse o hârtie peste masâ. Ei bine, am câștigat contractul. Trei sute de milioane la nivel global, poate chiar mai mult. Iată o variantă de comunicat de presâ. Ar fi bine sâ îl dăm chiar azi, înainte ca Ziegler sâ apuce să sune la toate ziarele din Londra.

Jordán se opri la mijlocul gestului, rămânând cu mâna în aer, zăbovind deasupra foii de hârtie întinse.

- Dumnezeule, ce rapid! Felicitâri, bătrâne! Bine lucrat. Nici că ar fi putut sâ vină într-un moment mai bun. Citi comunicatul, dâdu aprobator din cap de câteva ori, apoi îl lâsâ pe masâ. La fix. Prietenii noștri din City vor fi extrem de mulțumiți. La fel și echipa.

- Sau mâcar o parte din ea, îl contrazise Simon și scoase la iveală articolul din revista *Campaign.* De aici înțeleg că unul sau doi din membrii echipei sunt mai neliniștiți. O scindare, scrie aici, menționează managementul de vârf, clienți

mari. Tu ce crezi despre asta? Crezi ca e fondat articolul, sau e o prostie inventata, cum fac unii ziariști când duc lipsa de subiecte?

Simon nu-1 văzuse pe Jordán roșind până atunci. Pere roșii îi aparura în obraji, iar gâtul păru ca i se umfla. Jordán studie conținutul tabacherei cu interes exagerat, apoi alese o țigara și o aprinse.

- Ah, zise el într-un final, asta. De fapt, despre asta veneam sa-ți vorbesc. Se prea poate să fi fost vorba de o exprimare greșita. Un incident nefericit.

— Exprimarea cui?

- Pai, a mea. De fapt.

- Așa.

- Săptămână trecuta eram la Annabel's cu Jeremy Scoți -îl cunoști, președintele de la Anglo...

- Da, numele îmi suna cunoscut, interveni Simon. Ca mărime, Anglo Holdings era unul din primii trei clienți ai agenției.

- Ei bine, am luat o gustare împreuna, apoi am ieșit îi oraș. Și cum glumeam noi la bar despre cât de mare e bugetu lor - sigur știi că l-au mârit din nou - Jeremy a zis ceva cun. câ Anglo e destul de mare cât sâ finanțeze o întreaga agenție. Jordán se opri și studie capâtul țigării. Și bănuiesc câ a început sâ vorbească whisky-ul din mine, probabil am zis o prostie.

- Cum câ ai pune bazele propriei agenții?

- Cam așa ceva - era doar o gluma, bătrâne, doar o gluma.

- Bineînțeles, îl asigura Simon. Dar cum oare a ajuns în *Cam pajgn?*

- Pai, n-am observat asta decât atunci când ne-am ridicat sâ plecăm, dar la celălalt capăt al barului erau doi țipi de la JWT care se prea poate sâ fi auzit conversația noastră și sâ-și fi format o impresie greșită. Un telefon scurt la *Campaign...* Jordán clătină din cap. O porcărie, zâu așa. Dacă nici măcar

la Annabel's nu poți sâ ai o discuție particulara fara ca presa sâ fie pe față, nu știu unde va ajunge lumea asta.

Simon ofta. Dacâ voiai ca un zvon să se transforme în fapt peste noapte, Annabel's era cel mai bun loc de pornire. Se aplecă spre Jordán, confidențial:

— Nigel, tu realizezi cum va afecta acțiunile noastre contractul cu Parker? îți dai seama cum îți va afecta ție valoarea personală? Dumnezeule. își zise, încep sâ vorbesc ca Ziegler. Lucrez la niște proiecte acum care ar putea fi extrem de interesante. Trebuie sâ știu câ mă pot baza pe tine.

Pe chipul lui Jordán trecură într-o succesiune rapidă mai multe registre de expresie: ușurare, curiozitate și, la final, lăcomie, pentru a lăsa loc unei sincerități solemne.

- Absolut, bătrâne. Pânâ Ia moarte.

- Sâ sperăm câ nu va fi necesar. Simon se ridică de pe ;caun și îl bătu pe Jordán pe umăr. Costumul lui avea textura unui covor de mușchi. Bun. Mâ bucur că am lămurit treaba asta.

Jordán plecă și Simon realiza ce bine se potriveau toate. Ticălos fățarnic, firește câ plănuise sa ia afacerea și să o tulească. Dar acum, cu noul client, Simon avea posibilitatea sâ-i fluture pe la nas sume îndestulătoare încât sâ-I mai țină aici. Iar asta era esențial pentru

moment. Plecarea lui Simon din agenție depindea de continuitatea pe care Jordán o putea asigura. Toți clienții importanți se simțeau bine în prezența lui, Dumnezeu știa de ce. Probabil că mergeau cu toții la același croitor.

Simon luă comunicatul și merse cu el în biroul lui Liz.

- Poți să-1 trimiți tu, Liz? Lista obișnuită, te rog. Și eu trebuie să-1 văd pe Emest. Știi cum dau de el?

- Emest este cu Leonard, domnule Shaw. Trec în revistă plantele din agenție.

- înțeleg. Ei bine, când ajunge cu recensământul și pe aici, roagă-1 să intre și la mine.

Simon se întoarse în birou și rămase cu privirea ațintita pe fereastră, la întinderea verde de afară, Hyde Park. Copacii des-puiați de frunze se înălțau spre cerul înnorat, iar alergătorii -când naiba de aveau timp să facă jogging? - erau înfofoliți împotriva umezelii, răsuflând în fuioare alburii în aerul rece, își zise că ar fi cazul să se mai antreneze și el, apoi îi veni în minte trupul zvelt, aproape musculos al lui Nicole. Și ea mânca de stingea. încă mai zâmbea când auzi un ciocănit în ușă și se răsuci de la fereastră, dând cu ochii de Emest.

- 'Neața, Em. Ce mai fac plantele?

- Ma bucur să raportez că sunt încă verzi, în ciuda cantității cam mari de îngrășăminte pe care o pune tânărul Leonard în pământ. Cred că puștiul tânjește după o junglă. Dacă nu suntem pe fază, o să solicite și niște papagali. M-ai chemat?

- Da, intra, te rog. Mai bine închide ușa după tine.

Emest își permise să ridice abia perceptibil din sprâncene. Ușa închisă însemna că i se va dezvălui un secret.

- Em, ia loc. Am o surpriza pentru tine. Simon ezită, câu tându-și cuvintele. Ar fi trebuit sâ repete înainte, nu sâ s avânte așa, nerăbdător. Em, mă gândesc sâ părăsesc agenția Am văzut un loc în Provence, aș vrea sâ îl cumpăr.

Emest nu spuse nimic, dar expresia feței era una cât se poate de serioasă.

- Proprietatea ar putea fi transformată într-un hotel fantastic, absolut fantastic și ar putea fi gata pânâ vara viitoare -restaurant, piscină, cam douăsprezece camere, o priveliște încântătoare. Are de toate. Trebuie doar finisată. îmi place, îmi place chiar foarte mult.

Emest râmase cu privirile ațintite în jos, uitându-se stingher Ia mâini, pe care le împreunase în jurul genunchiului.

- Pare foarte drăguț. Oftă și brusc păru mult mai în vârstă. O, ce sâ zic. Era limpede câ pânâ la urmă se va ajunge la asta, bănuiesc. Agenția nu te mai face fericit, nu-i așa? Se uită în

ochii lui Simon și încercă sâ zâmbească. Da, probabil ești gata de schimbare. Ei, atunci... mult noroc, dragul meu. Mult noroc.

- Nu, Ern, stai, mă exprim în cel mai lamentabil mod cu putința. Simon își dădu seama câ nu se făcuse înțeles. Ascul-tâ-mâ, nici nu-mi închipui sâ fac asta dacâ tu nu vrei să vii cu mine. Și nu doar de dragul vremurilor bune. Nu sunt în stare sâ conduc un hotel - am banii, am relațiile, am entuziasmul, dar asta nu e de ajuns. Hotelurile bune - cele mai bune - sunt bune tocmai pentru câ fiecare detaliu este așa cum ar trebui sâ fie. Doar mâ știi, eu și detaliile... sunt incurabil. Dar tu... Nu știu. în mintea mea, mi te închipui acolo, conducând hotelul. N-aș putea face asta de unul singur. Simon ridică din umeri și zâmbi cu toată fața. Și, în plus, cred câ mi-ar fi dor de tine, chiar dacâ mă cicâlești întruna.

Se simți aproape jenat văzând din nou bucuria de pe chipul lui Emest. Se lumină la față și răsuflă adânc. Parcă i se ridicase o piatră

de pe inimă. Emest clipi des de câteva ori, apoi își suflâ zgomotos nasul.

- Ei asta! zise el într-un final. Cred că-mi pun pulin sherry, dacâ se poate. Se ridică și se duse la barul din colțul biroului. Un hotel! Dar tare viclean mai ești!

- Em, nu-ți cer sâ iei o decizie acum, pe loc. Gândește-te o zi, douâ. Nu e o simplă schimbare de loc de muncă.

Emest se răsuci pe vârfuri, numai zâmbet și ridică paharul.

- Adio, Wimbledon!

Bău cu nesaț și se înfiorâ de plăcere.

- O sâ discutăm despre asta diseară, acasâ. Simon era încântat, nerăbdător, așa cum numai la începuturile agenției mai fusese. Avem multe de pus la punct și pânâ nu suntem gata... duse degetul la buze... nu sufli o vorbă, OK?

Emest dâdu paharul de sherry peste cap. îi era imposibil sâ nu zâmbească.

- O sâ fiu mut ca un pește.

Se auzi o bătaie în ușâ și Liz vârî capul în birou.

- Domnule Shaw, îmi pare râu să vâ deranjez, dar a sosit clientul programat la ora unsprezece. Observă paharul din mâna lui Emest. Ce faci, Em, sărbătorești?

- Nu, dragă, îl iau în scop medicinal. Se bătu cu palma pe piept. Pentru sughit. Eu aș face bine să dispar, pânâ ce Leonard nu acoperă recepția cu liane.

Liz îi făcu loc să treacă și se încruntă întrebătoare.

- A pățit ceva?

Simon îi zâmbi.

- N-are nimic, zise el. Cel puțin, așa cred. Hai sâ vedem unnâtoarea victimă. îl poftești, te rog, înăuntru?

Lui Emest îi venea foarte greu sâ se mai concentreze asupra problemelor de vegetație ale agenției. Un hotel în Provence! Aproape ca plutea de bucurie. L-ar fi urmat pe Simon și la cápáiul pământului, desigur, cu o posibilă excepție și anume, Milton Keynes. Dar asta - șansa de a decora și conduce o mica bijuterie sub soarele Franței, departe de toți scorțoșii d(aici și de clima înfiorătoare — asta era șansa vieții lui, ocazii de a se autodepâși, de a da un sens talentului său creator. Acolo avea sa înflorească, era convins, iar în toata vâltoarea aceasta internă, fu neobișnuit de receptiv la propunerile lui Leonard de a instala câțiva palmieri Kentia în departamentul media. „Dar de ce nu sapi și o grotă mică în parcarea subterană, dacâ tot ai început, dragul meu, își zise el în gând. Oricum n-o sâ apuc sâ o vâd. Eu voi fi în Provence.“ Se hotărî sâ-și petreacă pauza de prânz la Berlitz, unde voia să se intereseze de cursuri de limba franceză.

Simon încercă să reziste impulsului de a o suna pe Nicole până când nu fu absolut convins că Emest nu se răzgândise. Adio Wimbledon, adio Ziegler, adio Jordán, adio după-amieze petrecute la lumina artificială. Se uită la ceas, parcă timpul nu trecea îndeajuns de repede.

Era ora șase și directorul de Ia cercetare abia își intra în mânâ. Niște analize demografice, nu știu ce găselniță de marketing absolut neprețuita, diagrame și documente, spațiu de emisie, ora de vârf. Simon arunca o privire spre grupul adunat la el în birou și abia își înghiți un căscat. Aștepta o pauza în monologul directorului de mai bine de zece minute, dar omul nu parea sâ mai și răsufle, cum ar face orice om nonnal.

La un moment dat Simon se ridica în picioare, fără nici un avertisment, prefăcându-se ca tocmai își dăduse seama de ora târzie.

- Doamne, iartă-mă, Andrew. Tot ce spui este extrem de interesant, însă nici nu mi-am dat seama cum a trecut timpul. Trebuie să ajung în City până la șase și jumătate. își recupera haina de pe spătarul canapelei. Ascultați, nu vă jenați să vă serviți de la bar și continuați ședința. Mă puneți la curent mâine. Cred că ați dat de o idee genială, oricum. Zicând acestea ieși valvârtej din birou, înainte ca directorul de cercetare să-și poată reveni din surprizâ.

Când deschise ușa apartamentului, Simon fu întâmpinat de acordurile *Pastoralei* lui Beethoven și îl găsi pe Emest în sufragerie. Pe masâ era desfășurată o harta a sudului Franței, lângâ un ghid Michelin și câteva broșuri despre cursuri de limba francezâ. Ernest avea același zâmbet larg pe care-l afișase întreaga zi.

- Em, deci nu te-ai răzgândit?

-Moi? Sigur că nu. Abia aștept să mă încalț cu espadrile și să zburd prin câmpurile de cimbru[1]. Dar unde ne găsim, mai exact?

- Brassiére-les-Deux-Églises. Simon găsi punctul pe hartâ. Aici. Cam la patruzeci de minute de mers cu mașina față de Avignon. Un ținut foarte frumos, nu prea departe de

autoroute și de aeroport. Nu e nici un alt hotel pe o razá de cincisprezece-douazeci de kilometri. O poziție foarte buna. Are potențial sa mearga extrem de bine. își arunca haina pe un scaun și se duse în bucătărie. Ce vrei să bem?

Ernest ridica privirea din harta.

- Am pus în frigider ceva potrivit ocaziei. Tratația mea.

Simon scoase sticla de la rece și zâmbi. Mmm, Grand Cordon Rose.

- Em, ce poamă-mi ești!

- întotdeauna am susținut că nu există altceva mai bun decât șampania roz, ca să-ți dea un pic de culoare în obraji. Și asta este o ocazie festivă.

Simon aduse cupele în sufragerie și-i înmâna una Iui Emest

- Ești sigur că vrei asta? Absolut sigur?

- Ce s-ar alege de mine dacă tu părăsești agenția? Să ajung sluga Măriei Sale, domnul Jordán? îți poți imagina ceva mai oribil? Ca să nu mai zic că va fi distractiv, cum era odată, începem ceva nou. Și-mi dau seama că și tu simți la fel. își sufla nasul. Așa că sa nu mai aud aiureli din astea. Suni absolut decis și nu mișc în front.

Se așezară la masă și Simon începu să îi descrie vechea *gendarmerie* și să parcurgă împreună orarul pe care îl schițase, în următoarele zile, aveau să facă o ofertă pentru proprietate. Dacă nu apărea nimic neprevăzut, putea să meargă chiar în acel weekcnd să semneze actul de vânzare și să aibă o discuție preliminară cu arhitectul. O luna era alocată arhitectului ca să își pregătească planurile și estimările, lucrul putea să înceapă undeva înainte de Crăciun și astfel să se încheie în mai. între timp, Simon își va elibera programul de la agenție cât mai discret cu putința, iar Emest va începe cursurile la Berlitz.

Emest lua notițe în timp ce Simon vorbea și devenea din ce în ce mai confuz pe măsură ce avansau cu planurile.

- Sunt puțin îngrijorat, zise el, nu-mi dau seama cum vom face toate astea de la Londra, chiar și dacă trecem pe acolo de

două-trei ori pe luna. Ții minte cum a fost când au venit muncitorii în Kensington - în clipa în care erau lâsați de capul lor, ori nu fâceau nimic, ori dadeau rasol. Se uita din nou pe notițele din carnet. Și aici vâd o grâmadâ de lucruri de care cineva trebuie să se ocupe chiar

acolo: angajarea personalului, mobilierul, bucătarul, pivnița de vinuri. Aș fi încântat sa mâ duc acolo chiar mâine, dar nu cunosc pe nimeni. Mi-ar lua luni de zile sâ adun oamenii potriviți. Sau sunt eu prea prăpăstios?

Simon rânji bucuros.

-Em, ar fi trebuit sâ-ți spun de la bun început. Am o arma secretă acolo. O mai ții minte pe Nicole Bouvier?

Emest ridică privirea din carnet și îl cercetă pe Simon cu ochii pe jumătate închiși, iscoditori.

- A. Doamna noastră, cea cu țeava de eșapanient.

- Chiar ea. Ei bine, m-am dus să o văd weekendul acesta și cred câ ea este persoana care ne trebuie. De fapt, a fost ideea ei. Ea îi cunoaște pe toți acolo, și... ei bine, poate fi omul nostru acolo.

- Vorba vine.

- Vorba vine, Em. Da.

Emest se duse în bucătărie și se întoarse cu cele douâ cupe pline. Nu era deloc surprins. Simon era un tip sensibil. Unul din motivele pentru care Emest era atât de atașat de el. Și se vedea nevoit sâ recunoască, Nicole era o femeie atrăgătoare, foarte potrivită pentru Simon. O femeie utilă, din întâmplare, și care părea să-l placă. „Aimest", așa îi zisese ea. Oricum ar fi dat-o, era mult mai bine decât Caroline.

- Sâ înțeleg câ tu și Madame Bouvier sunteți ceva mai mult decât simple cunoștințe?

- Em, dacă mai ridici mult din sprâncene, într-o bună zi o sâ le culegi de pe jos. Suntem, aș zice, buni prieteni.

- A. Desigur. Emest își consultă din nou notele. Ei bine, și eu am o mică mărturisire de fâcut, dacă tot ne-am ales

momentul acesta pentru a ne face unul altuia confidențe. Nu cred câ ți-am povestit vreodatâ de Miss Gibbons.

Simon știa foarte puțin despre viața personala a lui Emest. Facea referiri ocazionale la ,,un tovarâș" de viața, pe care Simon îl credea a fi bârbat. Miss Gibbons nu fusese menționată vreodatâ.

- Mi s-ar rupe sufletul dacă nu aș putea sâ o iau cu mine, adauga Emest. Nu ne va face nici o problemă, promit.

Simon ridică din umeri.

- Ce mai contează încă o persoană? Em, dacă tu o placi, sunt convins că o voi plăcea și eu.

- A trecut de prima tinerețe, săraca de ea, dar o s-o adori, sunt sigur. Are un ochi negru și o burtica roz, fârâ pic de pâr. Merge ca un marinar beat, dar e foarte buna la prins șoarecii.

— O, zise Simon. E vorba de o pisica.

- Cerule, nu! Mănâncă pisici pe pâine, dacâ reușește sâ Ie prindă. Nu, e un bull-terrier. Am moștenit-o de la un prieten din marina comerciala - era mereu plecat, vagabondul - și s-a lipit de mine. O am de trei ani.

- Em, mai ai ceva în joben? O marmotâ? Un piton îmblânzit?

Emest se înfiora tot și clâtinâ din cap.

- Bun. Acum câ avem o mascota pentru hotel, am face bine sâ-1 și cumpârâm. O sun pe Nicole, să vedem dacâ poate organiza totul pentru weekendul care vine. Se uita în ochii lui Emest. Sigur nu te răzgândești?

Emest clâtinâ din cap și zâmbetul îi reveni pe buze. Deja își fâcea planuri pentru o nouă garderobă. Culori pastelate, își zise el, poate puțin turcoaz pe ici, pe colo. Ceva însorit, care sâ meargâ cu vremea de afară.

[1]

Plantă aromatică reprezentativă pentru sudul Franței (n.tr.)

12

Stăteau toți trei in *gendarmerie,* tremurând în hainele ude de ploaie. Simon și Emest aterizaseră cu o seară înainte și de atunci nu mai contenea să plouă - pânze plumburii de apă rece, suflate de vânt, se scurgeau de pe acoperișurile cu olane și bolboroseau zgomotos în rigolele de pe marginea străzilor înguste, o răpăială provensală adevărată. în Brassiére nu mișca nimic, nici pisici, nici câini, nici oameni. Satul era ascuns într-un nor, învăluit de negurile deprimante care se mai abat și asupra ținuturilor însorite.

își petrecuseră dimineața întreagă în biroul notarului, parcurgând linie cu linie actul de vânzare, așa cum o cerea obiceiul. într-un sfârșit, cei implicați semnară și își trecură inițialele pe toate paginile documentului, cecul de aproape jumătate de milion de lire sterline fu verificat și aprobat, iar *vechea gendarmerie* trecu în proprietatea lui Simon. Acum aveau stabilită o întâlnire cu arhitectul recomandat de Nicole. Care întârzia.

Simon se simțea personal răspunzător pentru vremea de afară.

- Em, îmi pare rău, zise el. Nu prea e nimic de văzut astăzi.

Ernest aruncă o privire spre norul care ascundea munții Lubéron.

- îmi aduce aminte de Brighton, într-o zi de august. Dar trebuie să spun că acesta este un loc deosebit. întrevăd aici

nenumărate posibilități. Ma duc sâ arunc un ochi la parter, cât așteptam.

Și cu asta dispăru, fredonând o melodie vesela.

Nicole îi zâmbi lui Simon.

- Felicitări, *monsieur Ie patron.* îl sâruta, avea buzele reci și limba calda. Nici un regret?

In spatele lor se auzi o tuse discretă; se răsuciră și dădură cu ochii de o silueta înalta care scutura apa de ploaie de pe o umbrela telescopica de dimensiuni liliputane.

- M'sieu dame, bonjour. Quel temps!

Francois Blanc descoperise ținutul Lubéron cu câțiva ani înainte ca alți arhitecți din Paris să realizeze că soarele, ruinele pitorești și clienții avuți ofereau o alternativă profitabilă și plăcută la proiectarea de clădiri de birouri și blocuri de apartamente în Neuilly. Blanc se mutase în zonă și, dacâ la început îndurase vremuri grele, căci la putere se întâmplase sâ vină Mitterand și nimeni nu mai cheltuia un sfanț, acum era destul de căutat - unii ar fi zis, prea căutat - pentru bunul său gust și farmec personal ce-1 scotea din multe necazuri, în special atunci când facturile depâșeau estimările inițiale. Scuza lui era că finaliza toate proiectele la timp și tocmai pentru asta îl alesese și Nicole.

Arhitectul avea o față prelungă, osoasă, care se animă subit când își strânseră mâinile. „Un om pe care îl agreezi din prima, își zise Simon, genul de om care într-o agenție ar fi învârtit clienții pe degete/[4] Pe măsură ce străbateau împreună clădirea, Blanc le oferi o serie de comentarii legate de spațiu, priveliști și posibilități. Un entuziast al profesiei. Simon cunoștea genul și prinse drag de el. El însuși un vânzător, reacționa pozitiv la aceeași tipologie.

Coborâră la parter, unde Emest măsura spațiile cu pasul și trăgea linii pe pietrișul de pe jos. Se opri locului când îl zări pe Simon.

- Ai văzut tavanele acestea, cât sunt de înalte? Ce mai sufragerie ar fi aici! Parca o și vad. Ce șarm, și cu priveliștea asta...

-Em, dumnealui este arhitectul, Monsieur Blanc.

Cei doi își strânseră mâinile, salutându-se unul pe altul ca niște berze angulare.

- Enchanté. Cest monsieur...

- Aimest, se prezenta Emest.

Simon zâmbi. Aimest. Nu mai era mult și va apârea cu bereta pe cap. îi plâcea sâ-1 vada atât de entuziast.

își petrecura restul dupa-amiezii trecând în revista toate încăperile: Blanc lua notițe, Nicole traducea, Emest se însufleția la fiecare sugestie a arhitectului, iar Simon era pur și simplu fericit câ se înțelegeau atât de bine cu toții. Sa o țină tot așa, își zise el, și își putea permite sâ fie optimist. De ce n-ar ține-o tot așa? într-un fel sau altul, fiecare va ieși câștigat din aceasta experiența, nu era nici un fel de competiție între ei. Atâta timp cât Emest și Nicole vor putea să lucreze împreuna - asta era esențial. Se uita la ei doi, amândoi blonzi, amândoi eleganți, râdeau împreuna câci Emest încerca sa îi descrie arhitectului ceva extrem de complicat în franceza lui rudimentara, aju-tându-se de mâini. Pânâ aici, totul mergea ca uns.

întâlnirea se încheie cu o suită de zâmbete, promisiuni ferme și strângeri călduroase de mâini. Monsieur Blanc mărturisi câ era profund mișcat sâ aibâ o asemenea ocazie, de a lucra la un proiect cu adevârat fascinant, cu clienți extraordinari ca ei. Cu toate câ a doua zi era duminică, el se va reîntoarce la *gendarmerie* pentru a face măsurători amănunțite. Nu trebuie pierdută nici măcar o secundă. Trebuia sâ demareze lucrările cu toată viteza. Deschise umbrela miniaturală și se topi în ceața de afară.

îl urmară sub cerul liber și se adăpostiră în cafeneaua goală, unde luară loc la o masă de lângă fereastră, la nici un metru distanță de norul posomorât de afară. în spatele barului, fata cu pielea măslinie își fâcu loc printre șiragurile perdelei

din omizi uscate și specula în sinea ei cam cât ar costa hainele lui Nicole în timp ce le lua comanda.

Emest își tampona fața cu o batista, apoi își șterse sprâncenele cu degetul, asigurându-se ca nu mai era nici un strop de apa.

- în ciuda vremii potrivnice, va spun câ îmi și imaginez cum ar arata, e de-a dreptul încântător. Nu sunt deloc dezamăgit. *Pas du fout.*

- Ern, stai, sâ vezi priveliștea. Simon se întoarse spre Nicole și îi îndepărtă o șuvița uda de pâr blond de pe fațâ. Ce zici, *madame?* Crezi câ arhitectul nostru va reuși sâ termine pânâ la varâ?

- Blanc este recunoscut pentru talentul sâu de a termina întotdeauna la termen, confirmă ea. Pe deasupra, e recunoscut și pentru tariful piperat. Dar când ai zece, douăzeci de oameni care lucrează pe *chantier,* uneori și în weekend, asta te cam costă

Fata le aduse cafelele, îi zâmbi lui Simon și se întoarse agale, înapoi la bar. Acesta își promise ca la următoarea vizită sâ nu uite sâ îl invite pe tatăl fetei la un păhărel. Era important sâ îl aibă de partea lor, sâ se asigure câ omul nu se simțea lăsat pe dinafară. Primarul unui astfel de sătuc nu trebuia supărat cu nici un preț.

Gânditor, Emest înmuie un cub de zahăr în cafea și îl rontăi.

- Acum, știu câ suntem la început, dar nu cred că este o chestiune pe care ne permitem sâ o lâsâm pe ultima sutâ de metri. Ridică privirea întrebător spre Simon și Nicole. Cum o sâ-i spunem acestui mic colț de rai, de *luxe* și *volupté?* Mon Repos? Brassiére Hilton? Avem nevoie de un nume sonor.

Avea dreptate, își zise Simon. Dacâ voiau sâ facâ puțină publicitate hotelului pe la începutul verii, atunci era nevoie de un nume, revistele aveau nevoie de detalii cu luni înainte, încerca sâ-și amintească nume de hoteluri din regiune pe care le zărise prin ghidurile frunzărite. Apăreau unul sau două Domaines, câteva Mas,

un Bastide. Mai bine sâ nu se repete și sâ lungească o listă deja extinsa.

- La Gendarmerie? sugeră Nicole.

- Mm, se lumina Emest. Am putea sa-i îmbrăcăm pe chelneri în uniforme de polițiști. Foarte severe, cu o vipușcâ roșie la pantalon.

- Calm, Em, nu te ambala așa. Simon clatină din cap. Nu, ar trebui sa fie ceva care sâ sugereze imediat Provence, nu Franța in general. Ceva distinctiv, care sa fie ușor de ținut minte...

- Și ușor de pronunțat pentru străini, adăuga Nicole.

- Exact. Ceva scurt, pe cât posibil, ceva cu care să putem crea un logo memorabil.

Nicole nu pricepea. Simon îi strânse mâna cu tandrețe.

- Iartâ-mâ, se scuza el, limbaj de advertising. Tot ce vreau sâ spun este câ ne trebuie o marcă, iar unele nume și denumiri se pretează la asta mai bine decât altele. E numai un detaliu, însâ trebuie sâ ții cont că vom cheltui sume semnificative cu asta - foi cu antet, șervețele, prosoape, broșuri, semmiére, cutii de chibrituri, cărți poștale, chiar și pe clădirea în sine. Majoritatea hotelurilor adoptă o caligrafie elegantă, cred ele câ asta ar fi un semn de distincție. Cred câ ar trebui sâ încer-câm ceva mai original.

Emest se gândea cu voce tare:

- Păi, hai să vedem - lavanda, cimbrul, rozmarinul, lumina de aici, soarele - chiar dacâ astăzi nu e cea mai bunâ zi sâ vorbim despre el, știu, dar speranța nu moare niciodată... Cézanne, mistralul, van Gogh...

Nicole ridica din umeri.

-Pastis?

Emest se aplecă spre ea.

- Poftim?

-Pastis. îl găsești numai în Provence, nicăieri altundeva.

-Pastis, rosti Simon gânditor și repetă cuvântul, pronunțând și s-ul final cu emfază. *Pastis.*

Fata le strigă de la bar:

- Trois pastis?

- Vă vine sâ credeți sau nu, nu l-am încercat niciodată.

— Azi e ziua ta cea mare, Em. Simon îi făcu semn fetei. *Ouj, mervi.* Se uita la sticlele aliniate în spatele barului. Ca în majoritatea cafenelelor din sudul Franței, *pastis* era bine reprezentat și aici. Numără cinci mârci: Ricard, Pemod și Casanis îi erau cunoscute; pe celelalte două, Granier și Henri Bardouin, nu le mai văzuse pânâ la acel moment - probabil mârci locale.

- Nu e tocmai vremea ideala pentru *pastis,* comenta el. Se bea când e cald afara. Așa îl văd eu, o bâuturâ pa care o bei când e soare afarâ.

Fata puse pe masa trei păhărușe scunde, o farfurioara cu măsline și o carafa de sticla cu apă. Simon turnă apâ în bâu-tură și urmâri cum lichidul se încețoșează. Carafa era veche, zgâriata, decorata cu numele Ricard scris cu litere galbene, pe un fundal albastru.

- Numai uitați-va la culorile astea, le arăta el carafa. Soare și cer. Asta zice imediat Provence, nu? împinse carafa spre Nicole. latâ. Asta am vrut sâ spun când am vorbit de siglă.

Ea studie sticla un moment, cu capul înclinat spre umâr.

- Așadar, acesta e numele pe care îl cauți. Hotel Pastis. Cu galben și albastru.

Simon se lâsâ gânditor pe speteaza scaunului. Nu era o idee rea: scurt, simplu, ușor de reținut și orice director artistic putea face ceva inedit cu elementele grafice. Și avea asociere directă cu Provence. Nu era deloc rea ideea.

- Em, tu ce crezi?

Em scuipa un sâmbure de mâslinâ in căușul palmei și îl așează în șirul de sâmburi ordonat dinaintea lui.

- Mm. Ei bine, până și un antitalent convins în materie de limbi străine ca amicul nostru Jordán ar putea pronunța asta fără să-și împleticească limba. Cât despre culori, ador galbenul și albastrul. Da, cred că e o idee excelentă. Bravo, *madame!* Poftim, ia o mâslinâ.

Simon le zâmbi. în industria de advertising, o decizie ca aceasta ar fi luat câteva săptămâni, implicând cel puțin zece ședințe și un dosar de cercetare. Ridică paharul în cinstea lui Nicole.

- Hotel Pastis îi rămâne numele, decretă el. Pentru hotel.

Ceva mai târziu în acea seară, după ce luară cina și îl lăsară pe Emest la hotel, Nicole și Simon se așezară la masa rotundă din bucătărie, cu o sticlă de vin, ca să studieze notițele pe care și le luaseră peste zi. Lista era lungă, costisitoare și brusc părea aproape imposibilă, iar entuziasmul inițial al lui Simon fu redus la o stare de spirit ceva mai realistă. Multe puteau merge prost. Restaurarea clădirii îi va mânca toți banii economisiți, în plus calculase că avea nevoie de un împrumut, folosind acțiunile drept garanție. Emest își sacrifica serviciul. Plecarea de la agenție avea să fie complicată și, dacă hotelul nu va merge, revenirea era practic imposibilă. De asta va avea grijă Ziegler, fără îndoială susținut de Jordán.

Nicole îl văzu cum se încruntase măsură ce citea însemnările, cu vinul neatins lângă el și trabucul lăsat să se stingă în scrumieră.

— începi să arăți din nou ca un om de publicitate, remarcă ea. Obosit și îngrijorat.

Simon împinse hârtiile deoparte și reaprinse trabucul.

- Am o ușoară criză de realism, explică el. O să-mi treacă. Dar avem o groază de chestii de făcut. Și e o preocupare nouă, o țară nouă, o viață nouă. Privi fuiorul de fum albăstrui ridi-cându-se și încolâcindu-se în jurul lămpii care atârna deasupra mesei. Am tot dreptul să fiu puțin agitat. întinse mâna și o mângâie pe gât, luminându-se de zâmbet. Criza de la 40 de ani. Cei mai buni manageri au câte o criză.

- Azi-noapte n-am văzut nici urmă de criză.

Nicole îi prinse mâna și 11 mușcă de palmă, la rădăcina

degetului mare.

- Nu ai pic de rușine, femeie nesătulă ce-mi ești.

Nicole scoase limba la el.

— Va rog...

Emest și Simon trecură de cele doua stewardese și de un comisar de bord mult prea bronzat - „Prea mult machiaj", comenta Emest în șoapta - și se instalară pe locurile lor din fața draperiei, singurul beneficiu vizibil al unei calatorii la clasa business de Ia Marsilia la Londra. Vremea își mai revenise, era o zi frumoasa și Emest putu sa vada pentru prima oara priveliștile de la *gendarmerie.* Rămăsese mut de uimire preț de trei minute și de-atunci nu mai contenea, de la prânz sporovăia încontinuu, plănuia cum va arata gradina; ce-i drept, se și amețise un pic din pricina vinului rose și a fervorii cu care se

implicase în proiect. înflacararea lui era contagioasa, iar Simon devenise ceva mai optimist. De aceasta datâ îi fusese foarte greu sa își ia la revedere de la Nicole. La îndemnul ei, lasâ câteva rânduri de haine de schimb la eț acasâ. Deja îi era dor de ea.

Simon asculta tirada lui Emest despre statuia penti grâdinâ: o singura statuie, dar deosebita, era arhisuficientă amplasata printre chiparoși, luminata discret, în contrast cu pietrele lustruite de vreme și vegetația bogată. Și ce ar zice de o fântână arteziana?

- Em, artezienele sunt în regula, zise Simon. Foarte drâguțe. Dar mai avem până sâ ajungem la fântâni.

Stewardesele începuseră sâ circule, oferind porții sigilate în plastic pasagerilor aflați în stadiul terminal al foamei. Simon refuzâ mâncarea.

- Fântânile și statuile, astea țin de partea ușoară a proiectului. Acum trebuie sâ gâsim oamenii cu care sâ clădim acest proiect.

- Ah, se lumină Emest. M-am gândit și la aspectul acesta. Se aplecă în față și scotoci în rucsacul de sub scaun, după

agenda Filofax[1]. Toți angajații de la Shaw Group de la curier în sus aveau un Filofax, dar numai Emest deținea modelul cu copertă din piele de struț, primit cadou de la un furnizor de plante și flori, recunoscător agenției.

- Ia sâ vedem. Emest desfășură calendarele anuale, unul pentru anul în curs, celalalt pentru următorul. Suntem Ia început de noiembrie. Doua luni de cursuri intensive la Berlitz, asta ne aduce pe la mijlocul lui ianuarie și ce oribila e Londra în ianuarie, asta o știm prea bine cu toții. Nu mi-ar fi deloc greu sa plec. Iar Miss Gibbons va fi încântată, îți spun sigur. Detesta iama. Artrita, bat-o vina.

- Evident, nu vreau ca Miss Gibbons să sufere. Deci înțeleg de aici că te muți în Provence în luna ianuarie.

- Fac echipa cu Nicole și acest minunat domn Blanc, ne asiguram că totul merge conform planului. își ținguie buzele și îl privi pe Simon pe deasupra ochelarilor de citit. Totul făcut ca la carte. Doar mâ știi. Sunt extrem de scrupulos când situația o cere.

Simon zâmbi, amintindu-și cea mai recenta ocazie, când Emest avusese șansa sâ-și dovedească talentele organizatorice - mutarea celor trei sute de angajați în noul sediu al agenției. Fusese nemilos cu toată lumea, începând de la arhitect în jos. Un director își dăduse demisia din pricina orelor de lucru inumane, iar șeful de șantier făcuse o criză de isterie -o priveliște rarisimă în construcții. Lăsând aceste picanterii deoparte, mutarea avusese loc la data stabilita. Dacă Emest era acolo, hotelul se va deschide cu siguranță la vară.

- Asta te rezolvă pe tine, reveni Simon. Pentru mine o sâ fie ceva mai dificil sâ plec din agenție.

Emest îl bătu cu palma pe genunchi.

- Nu-ți face griji, dragul meu. îți vine ție o idee. întotdeauna ajungi la soluția potrivita.

— Da, dar e prima data când plec.

- Ceva îmi spune câ-ți va fi mai ușor decât crezi. Doar îi știi pe majoritatea, știi ce le poale pielea, mai ales amicului nostru în armura de tweed.

Simon aproba în tăcere.

- Jordán va fi fericit. Vor urca toți o poziție. Până la urma, nu asta urmăresc? O să plângă cu lacrimi de crocodil, apoi încep să se certe, cine ce mașinâ primește. Să vezi de n-o fi așa.

Ernest pufni și își îndreptă atenția spre agenda lui, în vreme ce Simon își petrecu timpul luând în considerație diverse strategii pentru plecarea lui din firmă. Nu-și făcea nici un fel de iluzie; odată plecat, fiecare penny datorat lui va fi analizat și disputat. Plecarea îl va transforma în ochii celorlalți într-un consumator neproductiv al resurselor; auzise de o sumedenie de acrobații judiciare la care apelau agențiile pentru a minimiza plățile către directorii ce bâteau în retragere. Mai mult, comitea păcatul cardinal al lumii adver-lisingului, părăsindu-și afacerea de bunăvoie - ceea ce en acceptabil ca simplu subiect de conversație, nu era recomandat în practică.

Cu tot optimismul lui Emest, nu va fi prea ușor pentru el. Și de dragul afacerii, despărțirea trebuia făcută cu tact, fără disensiuni publice care ar fi putut stârni panică în rândul clienților. Trebuia să se gândească la o modalitate prin care prezenta totul ca un pas pozitiv în planul de dezvoltare al uneia dintre cele mai întinse rețele de advertising din Europa. Bun. Deja punea problema în termenii unui comunicat de presă. Simon începu să încropească o listă cu numele celor pe care era indicat sâ-i invite la masă, pentru o discuție în particular. Era timpul să înceapă sâ-i aburească.

[1]

Filofax, de la „file of facls", dosar cu informații, agenda mecanica ale cărei pagini pot fi schimbate și reorganizate cu ușurința, (n.tr.)

13

- Sunt Simon Shaw. Fă-mi legătură cu domnul Ziegler, te rog.

Simon privi pe fereastra. Dupâ-amiaza cenușie era pe sfârșite și dintr-un colț de cer întunericul începea sâ se disipeze pe toata bolta. Londra dadea semne ca se apropie Crăciunul, deși mai era o luna până atunci, iar colțul magazinului Harrods care era vizibil de la el din birou sclipea în ploaie, festonat cu luminițe. Nu mai era mult și departamentul de creație își va relua tradiția de sâbâtori, un maraton anual de prânzuri de patru ore și petreceri de birou, lăsând agenția sa alunece lin în hibernare pânâ la începutul lui ianuarie. In trecut, Simon profitase de aceasta perioada liniștita a anului pentru a lucra la diversele lui proiecte. Dar anul acesta, ca toți ceilalți, Simon plânuia sa plece în vacanța - „poate chiar una prelungita", își zise el. In clipa aceea se auzi un clic la celalalt capăt al firului.

- OK. Ce este?

Vocea lui Ziegler răbufni feroce, ca o palmă peste ureche. - Bob, ce mai faci?

- Sunt ocupat.

- îmi pare bine sa aud câ stai departe de belele. Spune-mi, ce ți-ai aranjat între Crăciun și revelion? Te duci Ia schi în Vail? O croazieră în Caraibe? Lecții de olărit în New Mexico?

- Ce dracu' tot îndrugi acolo?

- Aș vrea sa avem o întâlnire, noi doi; dar sa nu ai zece mii de chestii pe cap, vreau sa te prind în perioada asta mai liniștita.

- O întâlnire? Ce naiba nu-ți place la telefoanele astea?

- Nu e același lucru ca atunci când avem o discuție față în fața, Bob. Știi și tu asta. Iar eu vreau sâ îți comunic ceva strict personal.

O pauza. Curiozitatea lui Ziegler era de-a dreptul palpabila. Pentru el „personal[14] însemna unul din douâ lucruri: o schimbare în cariera sau boala terminala.

- Cum te mai simți, Simon? Totul OK?

- Bob, mi-e teama câ da. Dar trebuie sa vorbim. Ce zici de 27 decembrie? Ca să ai timp sâ ieși din costumul de Moș Crăciun.

„Deci era vorba de o schimbare în carierâ", reflecta Ziegler cu ochii pe agenda.

- Sigur, 27 e bine. Unde?

- La întâlnire va mai participa o terța persoană. Aici ar fi cel mai bine. îți rezerv o cameră la Claridge's.

- Și zi-le să dea naibii drumul la căldură.

Pentru a doua oară în numai câteva zile, Simon fu cuprin de un sentiment de exaltare la gândul că se pregătea să înceapă o viață nouă. își asumase niște obligații cu hotelul, dar și față de Ziegler. Era indicat să-1 lase deocamdată pe dinafară pe Jordán, cea de a treia persoană la întâlnirea din decembrie. Capacitatea lui de a fi discret era limitată, în special la barul Annabel's. Oare pe unde va fi de Crăciun? Pe undeva prin Wiltshire, probabil, la vânătoare, asta dacă nu reușea să obțină o invitație la Mustique. Simon își notă sâ afle care erau planurile lui de sărbători și reveni la comunicatul de presă pe care îl întocmea în vederea plecării sale din Londra.

în industria de advertising existâ anumite tradiții ce trebuie avute în vedere ori de câte ori un director executiv al unei agenții importante face un pas atât de dramatic, cum ar

fi schimbarea locului de muncă. Nu trebuie făcută prea multă vâlvă, altfel scad acțiunile și concurența își va spori eforturile de a bracona clienți. Pe de altă parte, directorul dezertor va dori ca plecarea sa sâ fie văzută ca o mișcare personală pozitivă. Și așa, chiar și în cazul despărțirilor amicale, apar conflicte de interese. Agenția trebuie să minimalizeze importanța pierderii unui om de vârf, în vreme ce omul de vârf însuși nu vrea sâ fie considerat de public drept o entitate neînsemnată.

Adesea asta duce la declarații absolut neverosimile în presa de specialitate, însoțite de fotografii înfățișând colectivul cu zâmbetele înghețate pe buze, pentru a dovedi cât de bine mergeau lucrurile. Simon era de părere câ astfel de trucuri nu-și aveau rostul, dar era interesant faptul câ aceste jocuri aveau totuși efectul scontat asupra clienților și exper-ților din City. Notă câteva clișee esențiale - o echipă de management de succes, păstrarea unei relații strânse cu agenția - apoi se uitâ unde sâ le introducă în comunicat.

Se hotâri sâ folosească Europa ca pretext. în Europa putea dispârea ușor, așa cum făcuseră și alți oameni de publicitate înaintea lui, deghizat în consultant sau dezvoltator al afacerii, mereu pe drumuri întru gloria Grupului Shaw. Asta ar explica absența unui sediu oficial stabil. Trebuia sâ nu lase să transpire asocierea lui cu hotelul, dar până acolo mai avea șase luni bune. în plus, peste șase luni, atenția va fi concentrată asupra altor incidente, mai fierbinți. Cei din advertising nu sunt recunoscuți pentru capacitatea lor de atenție pe durată îndelungata.

Se auzi o bătaie în ușă. Simon dosi comunicatul într-o mapă și ridică privirea spre nou-venit.

- *Bonjour, jeune homme,* îl saluta Emest Pot sâ te deranjez?

- Em, poftește. Cum merge treaba? Erau primele lui zile de curs Ia Berlitz, iar Emest își asuma rolul de student cu vervă -începuse sâ poarte un fular lung la gât și sâ care după el o

geanta de umăr din piele întoarsă, de culoarea ciocolatei amarai, cu siguranța mult superioara acelora purtate de colegii sai.

- Dragul meu, sunt sfârșit de oboseala. Patru ore cu domnișoara Dunlap - sau mademoiselle Dunlap, cum prefera ea — și sunt terminat. Mi-a zis câ am ureche muzicala și asta ajuta. Emest își desfașurâ fularul din jurul gâtului și îl lasâ sa atârne pe genunchi. îmi zice că pronunț extraordinar de bine vocalele.

- Em, eu unul ți-am spus, îți admir vocalele dintotdeauna.

- Domnișoara Dunlap susține că foarte puțini dintre noi pot pronunța corect „u" în franceza. Emest se rezemă de brațul canapelei. Mâ rog, nu am venit să te plictisesc cu istorisirile mele de școlar. Am o idee.

Simon luă un trabuc din cutia de pe masa și se lăsa pe speteaza scaunului.

- Ții minte că ai zis cât de important este să îl avem pe primar de partea noastră când vom deschide hotelul? Ei bine, uite ce mi-a trecut prin minte - doar un *pensée,* dar unul bun, mi-am zis eu - ce-ar fi dacă am da o petrecere de Crăciun? îi invităm pe primar și pe doamna lui, evident, pe scumpul Monsieur Blanc, unul sau doi localnici. Nicole ne poate ajuta cu lista invitaților. Ar fî un gest prietenesc, o mică *entente cordiale,* doar ca să îi punem în temă cu planurile noastre. Presupun că ai putea zice câ intra la categoria relații cu publicul.

Simon încuviință cu un gest. Era o mișcare inteligenta. Ca sâ nu mai vorbim câ o petrecere ar fi și distractivă.

- Te-ai gândit unde am putea organiza așa ceva?

- Dar unde altundeva, dragul meu, dacâ nu chiar la hotel? întâia noastră *soirée.*

Simon se gândi la zidurile golașe, găurile căscate în pereți, la mistral.

- Em, dar o să fie frig atunci. Ger. Hotelul încă nu există, e doar un șantier de construcții.

- Ah, nu se lăsa Ernest, ești cam lipsit de imaginație. Dacă-mi permiți, nici cu romantismul n-o duci prea bine, vad.

- Ce romantism, când afara crapa pietrele de ger?! îmi aduc aminte de una din lunile mele de miere - Zermatt? Cred ca Zermatt era - ce mai dezastru!

Emest îl privi reprobator.

- Cred că de vină era temperatura nevestei, și nu vremea de afară. Alungă amintirea ei cu o pufnitură. Dar să revenim, îți promit că n-o să fie frig. Până atunci vom reuși să punem obloanele la ferestre. Aruncăm în șemineu câțiva butuci festivi, *partout* numai cazane pline de cărbuni aprinși; pâlpâiala blândă a lumânărilor în sala imensă din piatră va asigura o atmosfera extraordinară, unde mai pui că va fi mâncare pe saturate și vin... cât mai mult vin. Vom avea un ospăț romantic și elegant. Și încă ceva...

Simon ridica palmele în aer bătând în retragere.

- Emest?

-Da?

- E o idee minunată.

Târziu în aceeași seară, după ce scăpă și de ultima ședință, iar țârâitul permanent al telefoanelor fu înlocuit de zgomotul de aspirator al angajaților firmei de curățenie, Simon o sună pe Nicole. Emest deja discutase cu ea.

- Ce părere ai? o întrebă Simon.

- Satul deja fierbe. Secretarul de la *notaire* i-a spus brutarului, brutarul i-a zis nevestei primarului, iar acum toată lumea știe cine e noul *propriétaire.* Ar fi bine să îi întâlnești și să îi pui în temă cu ceea ce plânuiești să faci. Emest are dreptate.

- Pe cine ar trebui să invităm? Să-i invităm pe toți? întotdeauna apare aceeași problema la acest gen de evenimente -omiți din greșeală pe cineva și inevitabil se supără.

Nicole râse.

- *Cheri,* unii vor fi împotriva ta orice ai face.

- Sătenii?

- Nu, nu cred că ei vor avea ceva de comentat. Nu faci decât sa creezi locuri de munca la ei în sat, iar munca aduce bani. Nu, mă refer la ceilalți - cei care considera ca ei au descoperit regiunea, înțelegi? Parizienii, englezii... unii dintre aceștia nu vor sa se schimbe nimic.

Simon reflecta preț de o clipâ. Probabil un sâmbure de adevâr lot era aici. Nu știa prea multe despre parizieni, dar își amintea atitudinea britanicilor stabiliți acolo de pe vremea când lucra ca ospâtar la Nisa. Condescendenți, adesea aroganți, plângându-se tot timpul de prețuri și de hoardele de turiști, uitând ca și ei la rândul lor fuseseră cândva turiști. își mai amintea și că se distingeau prin bacșișurile infime. Ospătarii francezi se luau la întrecere care sâ evite sâ-i servească.

- Ei, hai sâ-i invitam oricum, decise el. Nu putem decât să încercăm. îi cunoști pe acești oameni?

- Sigur că da. într-un sat atât de mic, toți ne știm între noi. îți povestesc despre ei când vii, săptămâna viitoare.

— Ce sâ-ți aduc de aici?

- Mai multe câmâși vechi de-ale tale. Dorm în ele noaptea, Simon zâmbi. Iată o imagine care să-l susțină moral în zilele pline ce vor urma.

Nicole lâsâ receptorul în furca și reveni la vraful de planuri și estimări pe care Blanc i le trimisese în acea după-amiazâ. Arhitectul îi recomandase să finalizeze mai întâi piscina și abia apoi sâ treacă la lucrările pentru clădire; in felul acesta, spunea el, la începutul primăverii se vor putea ocupa de amenajarea grădinilor. Era o succesiune logica, cu toate câ Simon va fi dezamăgit că interiorul nu va fi gata pânâ la Crâciun. Totuși, Ernest venise cu o sumedenie de idei despre cum ar putea decora totul pentru petrecere. Ce tandem formau cei doi, își zise ea. I-ar fi ușor sâ devină geloasa. Da, ușor, dar ar fi o greșeală. Uite ce-au pățit celelalte femei din viața lui Simon.

Ridică din umeri și își aprinse o țigară. Nu avea sens să încerce să stabilească de pe acum cursul relației lor, nu avea rost sâ forțeze lucrurile. La momentul acela, totul mergea bine și asta era de ajuns. între timp, avea chestiuni mai presante, cum ar fi să înceapă ofensiva diplomatica în sat. Nicole luâ cu ea în bucătărie o carte de telefon și un carnețel și se apucă să întocmească lista invitaților.

Primarul și locuitorii stabili ai satului, Blanc și câțiva muncitori angajați de el, unul sau doi agenți imobiliari - se putea presupune câ toți aceștia vor aproba apariția hotelului, din varii motive personale. Dar mai erau și rezidenții sezonieri, mulți dintre aceștia revenind la Brassiére pentru vacanța de sărbători. Inofensivi și afabili, majoritatea, aceștia aveau tendința de a face naveta de la unul la altul pentru coktailuri și ospețe rustice și își limitau interacțiunile cu sătenii Ia câteva minute zilnic, câteva vorbe amabile aruncate la *bouJangerie* sau la mâcelârie. Aceștia le vor oferi reacții din cele mai diverse. Nicole încă își mai aducea aminte de protestele unui mic grup de parizieni la momentul vânzării vechii *gendarmerie* spre a fi transformata în bloc. Era sigură câ se vor plânge, la fel ca data

trecuta. Ca și atunci, primarul va da politicos din cap, va aștepta sâ plece pe la casele lor, și sâ-1 lase pe el în pace.

Dar cele mai vehemente proteste nu vor veni din partea nici unui parizian sau francez din orice altâ parte a țârii. Dupâ o ezitare de o clipâ, Nicole adăugă încâ un nume pe listâ: Ambrose Crouch, un englez stabilit de mult timp în sat, care trăia din onorariul plătit de un ziar londonez pentru editorialul său săptămânal despre Provence. Crouch se autoproclamase protectorul purității vieții țâranilor (pentru țărani, și nu pentru sine, sâ fie limpede); un individ arțăgos, un snob, o lipitoare. Nicole îl detesta pentru râutatea de care dâdea dovadâ și pentru mâinile reci și umede, pe care nu și le prea ținea acasă. Oamenii din Brassiére îl tolerau. Rezidenții de peste vară îl

îmbuibau cu mâncare și bautura în schimbul ultimelor bârfe. Când era destul de amețit, și asta se întâmpla destul de des, Crouch ținea o tirada despre vulgaritatea epocii moderne și despre ororile „interferenței umane", cum o numea el, în fibra societății rurale. Cu siguranța, se va opune în gura mare construirii hotelului. Nicole îl trecu, așadar, cu un semn de întrebare. A doua zi când îl va suna pe Simon vor discuta și despre acest Ambrose Crouch.

Iama își intrase în drepturi, zile luminoase urmate de nopți reci, sticloase. Când ieși la mașinâ, Generalul descoperi chiciura pe parbriz. Pentru ciclism nu era cea mai potrivita vreme. Aerul îi va biciui obrajii și le va îngheța plămânii. Lașa motorul mașinii pornit și se întoarse în casă dupâ o sticla de *marc.* Băieții vor avea nevoie de încurajare pe o vreme ca asta.

Echipa îl aștepta la hambar și Generalul constata mulțumit câ oamenii începeau sâ semene cu niște cicliști adevârați, îmbracați în pantaloni mulați, de culoare neagră, cu căciuli de lână pe cap.

— *Salut, réquipe!* Ridică la vedere sticla de *marc.* Asta e pentru mai târziu. Astăzi vom parcurge un traseu scurt și abrupt, pânâ la Murs,

pe lângă Gordes și înapoi aici. Și am ceva vești bune pentru voi, așa că *aliezi*

Oamenii se urcară pe biciclete, înfiorați de atingerea de sloi a șeilor, și porniră în cursă; în urma lor, Generalul încuie hambarul. îi verifică unul câte unul pe măsură ce îi depășea cu mașina. Mergeau bine. Toți membrii echipei știau să folosească acum curelele de ratrapă, pedalau corect, păreau relaxați. Mergeau chiar foarte bine.

După un sfert de oră de cursa pe teren plat, drumul începu să se încline și să șerpuiască la deal. Generalul opri mașina și se dădu jos de la volan. Când cicliștii trecură prin dreptul său, duse mâinile la gură și strigă după ei:

- Nu vă opriți. înaintați cât de încet, folosiți lățimea drumului ca să mergeți în zigzag, dacă vă e mai ușor, dar nu vă opriți! *Courage, mes enfants, courage!*

„Mai bine voi, și nu eu", își zise când urcă la loc în mașină. Traseul de pe dealul Murs se întindea pe o lungime de șapte kilometri de serpentine. Nici nu se compara cu urcușul pe Ventoux, desigur, dar era îndeajuns de dificil pentru a face omul să transpire, chiar și pe o vreme ca asta. Mare minune dacă după cursa asta nu voma nici unul! Le lăsă un avantaj de cinci minute, apoi pomi pe urmele lor.

Erau împrăștiați pe o distanță de cincizeci de metri, unii dintre băieți aplecați pe ghidon, aproape atingând cu nasul coamele bicicletelor, alții se ridicaseră in picioare, sprijiniți în pedale, cu chipurile livide din pricina efortului. Cei care mai aveau suflu, scuipau. Generalul îi întrecu încet, strigându-le îndemnuri de încurajare și conduse până ce ajunse la punctul ce marca jumătatea traseului, unde trase pe dreapta și ieși din mașină.

- Mai aveți doar trei kilometri, le strigă el când cicliștii îl depășiră. De la Murs mergeți la vale. Franța vă salută!

Bachir mai avea energie cât să-i răspundă:

- La naiba cu Franța!

- Cum zici tu, strigă Generalul după el, numai nu te opri. *Courage, toujours courage!*

își aprinse o țigară și se rezemă de aripa mașinii, bucurân-du-se de lumina jucăușă a soarelui. Nu se oprise nici unul. Chiar luau treaba asta în serios.

Pentru cei șapte, drumul de coborâre de pe Murs fu o adevărată alinare. După urcușul anevoios, oamenii se îndreptară de spate și aveau răgazul să-și tragă sufletul, să lase mușchii să se relaxeze - înjurau și rânjeau unul la altul, trăind sentimentul unei realizări comune. îi strigară Generalului o sumedenie de obscenități când acesta trecu prin dreptul lor; prin Gordes trecură în viteză, cu aerul unor profesioniști.

După ce aproape li se făcuse râu la urcare, aceasta era o schimbare dramatică pe care o gustau din plin.

Ajunși înapoi la hambar, cu chipurile strălucind de exuberanța care adesea urmează unui efort fizic excepțional, își pasară sticla de *marc* de la unul la altul și făcură aprecieri despre durerile din plămâni și crampele de la picioare.

- Ați pedalat ca niște campioni, toți până la unul. Generalul trase o dușcă din sticla și își șterse mustățile. Și va promit că data viitoare va fi mai ușor.

Femand tuși cu țigara în gura.

- Și asta era vestea cea bună?

- Nu, vestea cea bună este că am făcut o mica vizită la Caisse d'Épargne, am închiriat o caseta de valori și am cercetat puțin locul. Se uita la fețele lor uluite și zâmbi când îl zări pe Claude cum

înțepenise cu sticla la gura. *C'est normal, non?* N-aș vrea sâ găsiți acolo vreo surprizâ nedorita.

- Așa este, întări Jojo, de parcă ar fi știut de această mișcare de la bun început. *C'est normal. Tout ă fait.*

Generalul scoase la iveala schițele și pe care le făcuse.

— Acum...

Jumătate de orâ mai târziu, când încuiara hambarul și se răspândiră pe la casele lor, oamenii de-abia dacâ mai luarâ în seamâ febra musculara care le chinuia picioarele. Dimineața fusese deosebit de buna pentru moralul lor. Prânzul de duminică Ie va merge la suflet.

Londra se lăsa cuprinsa definitiv de efervescența sărbătorilor. Traficul dinaintea Crăciunului se înnoda în ambuteiaje pe străzile capitalei, dându-le șoferilor de taxi ocazia de a-și rafina monoloagele de protest. Ca reacție la numărul mare de persoane care veneau din suburbii cu trenul pentru a-și face cumpăraturile de sezon, British Rail suspenda serviciile de trafic feroviar pe aceste rute. La Harrods, un hoț fu oprit în timp ce încerca sa iasă purtând două costume, iar ceva mai

departe, un barbat fusese arestat pentru ultraj în timp ce se caznea sâ-i împiedice pe polițiștii de la Rutiera sa îi ridice mașina. Anotimpul voioșiei și al bunăvoinței demara promițător.

La sediul central al agenției, angajații se luptau barbatește cu indigestia, bifând nume cu nume lista de prânzuri obligatorii cu clienții. Shaw Group avusese un an de excepție, iar angajații erau cu gândul numai la măririle substanțiale de salariu și la mașinile mai confortabile pe care le vor avea, iar asta crea o atmosfera cât se poate de vesela prin birouri. Jordán, mai nerăbdător decât toți ceilalți după aluzia aruncata de Simon cu privire la proiecte viitoare, se decise sa încerce marea cu degetul, astfel câ într-una din zile

pomi spre biroul lui Simon, ducând cu el detaliile a ceea ce el spera sâ devinâ bonusul sâu de Craciun.

- Bătrâne, ai un minut?

Simon îi făcu semn să intre.

- Stai să scap de astea și discutam imediat. Semna vreo cinci scrisori și le împinse deoparte. Așa.

Se lâsâ pe spate și se abținu cu greu sâ nu se strâmbe vâzându-1 pe Jordán îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu dungi late, de culoare albâ.

- M-am întâlnit cu un tip mai deunăzi, începu Jordán, care mi-a dat un pont bun. Arunca pe masâ o broșura și începu ritualul de selecție a țigării cât Simon consulta paginile lucioase.

Jordán bătu cu țigara câștigătoare în tabacheră, apoi o aprinse.

- O fiară magnifica, nu crezi? Bentley Mulsanne Turbo, cu toate îmbunătățirile.

- Frumoasă mașinâ, Nigel. Simon încuviință, profund impresionat. Foarte practică pentru drumurile de țară. Cât mai e așa ceva?

- Costa cam cât un apartament decent în Fulham - asta dacâ poți să pui mâna pe una. Pentru modelul acesta, lista de așteptare e lunga cam de-un braț. O investiție teribil de buna. Chiar se apreciază, știi. Sufla un rotocol de fum înspre instalația de aer condiționat.

Simon surâse. Ce simplu era sa îi faci fericiți pe oamenii ca Jordán!

- Sa înțeleg ca ne gândim sa investim în așa ceva?

- Pai, aici voiam sa ajung. Tipul peste care am dat tocmai a fost lasat balta. Clientul și-a comandat mașina acum un an și jumătate - cineva

de la Lloyds, daca tot veni vorba - dar în clipa de fața n-o duce prea bine.

- Și nu poate achita mașina?

- Amărâtul se poate considera norocos daca izbutește sâ-și păstreze bulonii de la camașa. Jordán se opri și arbora un aer solemn. O afacere extrem de riscanta, dar cu răspundere nelimitata. Lașa momentul de compătimire sâ treacâ. In fine, tipu acesta e pregătit sâ reducă prețul cu zece mii, numai sa vând, cât mai repede mașina.

Simon deschise broșura la ultima pagină, gâsi numărul de telefon al dealerului și puse mâna pe telefon.

- Bună dimineața. Cred câ aveți un Bentley Mulsanne în showroom? îi zâmbi lui Jordán în timp ce vorbea. Da, de acela vorbesc. Domnul Jordán o sâ treacă pe la dumneavoastră cu un cec chiar în această dupâ-amiazâ. Puteți sâ-i faceți și plinul? Excepțional, mulțumesc.

Jordán încă nu-și revenise din surpriză:

- Bine, bătrâne, trebuie sâ-ți spun câ asta este...

Simon îi fâcu semn sâ se oprească.

- Zi-mi și mie, care e rostul unui an bun în afaceri, dacă nu ne permitem câteva bucurii simple? Se ridică de pe scaun și se uitâ la ceas, în timp ce Jordán își recupera broșura. Am tot vrut sâ te întreb - ce faci de Crăciun?

- Mi-e teamă că sunt prins iarăși în turul de onoare. Socrii mei vin și ei în Wiltshire. El o să mă piseze la cap cu piața de capital și durerile de gută, iar ea o să joace bridge toată ziua. Dacă am noroc, poate reușesc să mă strecor și să ies la o mică partidă de vânătoare.

- Sper câ n-ai pus ochii pe nici o rudă.

- E tentant, bătrâne, e tentant Mai ales de el aș vrea sâ scap.

Jordán părăsi vioi biroul, iar Simon se întreba dacă acesta va avea răbdare pânâ dupâ-amiazâ ca să-și ridice mașina. Doamne, ce sume de bani cheltuia agenția pe mașini!

Țârâi telefonul lângă el.

- Domnule Shaw? O am pe fir pe secretara domnului Ashby.

Lui Simon îi fură necesare câteva secunde pentru a-și aduce aminte cine era acest domn. Ashby era mai-marele Baronilor cauciucului, un bărbat care în mod evident ținea la protocolul telefonic, făcându-1 pe Simon - furnizorul, deci subordonatul - sâ aștepte pe fir pânâ ce el - clientul și stăpânul absolut - era gata sâ vorbeascâ.

- OK, Liz, fă-mi legătura cu ea, te rog.

- Domnul Shaw? îl am pe fir pe domnul Ashby, pentru dumneavoastră. Simon se uită la minutar și cronometra așteptarea plin de speranță. Potențialii clienți nu sunau niciodată ca sâ îți dea o veste proastă; preferau sâ îți scrie.

- Ce mai faceți, domnule Shaw? începeți sâ intrați în spiritul sărbătorilor?

- Destul de bine, mulțumesc. Dumneavoastră?

- Cum știți și dumneavoastră, pentru noi e una din cele mai aglomerate perioade din an.

Simon își aminti din rapoartele citite câ piața prezervativelor atingea cotele maxime chiar înainte de Crăciun, probabil creșterea libidoul ui pe scară națională se datora nenumăratelor petreceri și cantităților învigorâtoare de alcool consumate.

- Da, industria duduie, mă bucur sâ spun. Și, de asemenea, îmi face plăcere sâ vâ anunț câ CMB s-a hotărât sâ semneze cu agenția dumneavoastră chiar de la 1 ianuarie.

- Domnule Ashby, îmi dați o veste minunată. Nici câ aș putea sâ fiu mai bucuros și știu câ echipa mea va fi încântată sâ audă asta. Colegii mei au fost deosebit de entuziaști cu privire la reclama pe care au produs-o pentru dumneavoastră.

- A, da. Domnul Ashby făcu o pauză. Ei, mai discutăm pe tema asta imediat dupâ sârbâtori. Câțiva membri ai comitetului sunt de părere că... ei bine, cred câ reclama e puțin cam... fără perdea.

Simon zâmbi în sinea lui. într-adevâr, nu apelaseră la nici un fel de perdea la filmări.

Ashby trecu repede peste acest punct.

— Oricum, asta e o chestiune de detaliu, oamenii noștri o sâ discute asta cu oamenii voștri. Cel mai important este faptul câ am fost extrem de plâcut impresionați de documentația pe care ați alcâtuit-o. Foarte comprehensivă. Desigur, și de reputația agenției.

Simon auzise cum cade ghilotina peste o campanie de nenumărate ori pânâ atunci, iar acum auzea același lucru. Dar de aceasta datâ nu îi mai păsa. Pânâ când oamenii Baronilor vor ajunge sâ se vadă cu echipa de la agenție, el va fi deja plecat

- Sunt convins câ vom putea depăși orice probleme legate de partea de creație, domnule Ashby. Puține campanii se nasc perfecte, chiar de la prima ședință.

- Splendid, splendid. Ashby părea ușurat. Știam câ o sâ ne înțelegem. Sâ-i lăsăm acum pe lupii cei tineri sâ se ia la trântă, nu? Mi-a părut bine. Trebuie sâ fug. Mâ pot baza pe discreția dumitale pânâ ce sunt anunțate și celelalte agenții, nu-i așa?

- Bineînțeles.

— Bun, bun, bun. Neapărat să ieșim la prânz anul care vine. Avem multe de discutat. Piața se extinde, să știți. Vânzările cresc tot mai mult, spre mulțumirea noastră.

Simon se abținu să facă o gluma.

- Mă bucur mult să aud asta de la dumneavoastră. Și mulțumesc că m-ați sunat să mă anunțați. Ați înfrumusețat Crăciunul agenției noastre. Nu pot decât să va urez să aveți un Crâciun la fel de minunat.

- Excepțional, încheie Ashby. Luăm legătura după sărbători.

Simon trecu în biroul lui Liz.

- Elizabeth, am devenit una din puținele agenții care va putea achiziționa prezervative la preț de fabrica, direct de la producător. Nu ți se pare extraordinar?

Liz ridică privirea spre el și îi aruncă unul din cele mai fermecătoare zâmbete.

- Domnule Shaw, bărbații adevărați își fac vasectomie, zise ea. Și vedeți că ați întârziat la întâlnirea programată Ia prânz.

Din punctul de vedere al afacerilor, anul se încheiase. Simon își hrănise și își îngrijise clienții cei mai importanți, își făcuse apariția la petrecerea de la birou, împărțise prime și măriri de salariu în dreapta și în stânga, ba chiar o emoționase pe Liz până la lacrimi oferindu-i un ceas Cartier. Acum era rândul lui.

în loc de cadou de Crâciun, se hotărî să își acorde nouăzeci de minute de privilegiu și lux, o ultima extravaganța înainte de a părăsi agenția. Dintotdeauna urâse Heathrow, îmbulzeala de la check-in, felul în care era mânat ca un animal pe culoarele aeroportului,

spunându-i-se când sa se grăbească și când sâ aștepte. Un moft, era conștient de asta, dar de această dată alesese varianta miliardarilor. închine un avion - o

aeronava modesta, cu doar șapte locuri, care să-l ducă de Ia Londra pe micul aeroport de lângâ Avignon.

Mașina trase în fața terminalului destinat zborurilor private. Simon o luâ pe urmele hamalului care îi luase bagajul și tocmai dispărea în clădire. Chiar la intrare îl aștepta o fată.

- Bună ziua, domnule. Domnul Shaw penru Avignon, corect?

- Cu siguranța.

- Am să vă rog să mâ urmați, vom trece la ghișeul Control Pașapoarte. Bagajele dumneavoastră sunt duse chiar acum la avion, iar pilotul dumneavoastră va așteaptă.

„Pilotul meu, repetă Simon în gând. O, ce mai viață pentru un director obosit.“ Ofițerul de la imigrări îi înmână pașaportul, iar Simon aruncă o privire de jur împrejur, în căutarea unei uniforme.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, închis la culoare, îi zâmbi și se apropie de el.

- Domnul Shaw? Tim Fletcher. Sunt pilotul dumnea voastră. Avem pista rezervată și cum totul pare sâ se desfășoare confonn programului, ar trebui sâ ajungem la Avignon la ora 18, ora locală. Haideți sâ vâ faceți comod, iar eu mâ voi ocupa de zbor.

Simon urcâ scara avionului și se aplecă, pășind cu grijă în avion. înăuntru mirosea vag a piele, ca o mașină nouâ. Fata care îl întâmpinase la intrare era deja la bord.

- Permiteți-mi să vâ iau haina și sâ o pun în cuier. Doriți ceva din buzunare — țigări, trabucuri?

- Am voie să fumez trabuc?

- O, da. Majoritatea clienților noștri fumează trabuc. îi luă haina. Cât așteptăm decolarea, doriți un pahar de șampanie? Avem și scotch, votcă...

- Un pahar de șampanie ar fi minunat. Mulțumesc. Simon își alese locul, își desfăcu nodul la cravată și își întinse

picioarele. Fata reveni cu șampania. Lângă pahar îi lașa și o cutie de chibrituri super-lungi, Upmann, speciale pentru trabucuri. Era genul de detaliu pe care Ernest l-ar fi apreciat, se gândi el. Pacat că plecase cu o săptămână înaintea lui. S-ar fi bucurat la maximum de extravaganța asta.

Avionul începu să ruleze pe pista pregatindu-se de decolare, iar Simon răsfoi mapa pe care Liz i-o înmânase chiar înainte de plecare - diferite articole din ziare, un CV scurt și un portret alb-negru. Materialele fuseseră adunate la cererea expresa a lui Simon, ca rezultat al discuției sale cu Nicole. Era o scurta introducere în viața și opera lui Ambrose Crouch.

Simon arunca o privire pe CV. O școala publică modesta, rezultate mediocre la facultate, lucrase ca redactor și ziarist, doua romane, farâ reeditări. Se pare că succesul il ocolea pe domnul Crouch, iar asta lăsase unne pe chipul lui - un bârbat între douâ vârste, ușor buhăit, cu buze subțiri și ochi nepri-etenoși; o față nemulțumită, beligerantă.

în esență, articolele sale, o selecție mai recenta a editorialelor din *Sunday Globe,* erau numai fiere, deghizata în grijă pentru mediul înconjurător. De aici se putea trage concluzia că domnul Crouch se opunea oricărui lucru inventat dupâ descoperirea măgarului. Din refugiul său medieval din Provence, Crouch privea cu oroare spre supermarkeiuri, trenuri de mare viteză, *autoroutes* și dezvoltări de proiecte imobiliare. Progresul îl indigna, iar turismul îl înfuria. Un xenofob imparțial, omul se zburlea în egală măsură la toți - fie ei

olandezi, elvețieni, nemți sau britanici - toți cei care îndrăzneau sâ viziteze ceea ce el numea mereu satul lui, venind în acel colț de rai cu mașinile lor ostentative, îmbrâcați în haine strălucitoare și vulgare. Vulgar, acesta era un cuvânt ce apărea frecvent în scrierile lui Crouch.

Simon citi și ultima filă din dosar, câteva statistici despre cititorii lui *Globe* și veniturile încasate din advertising, și se

întreba ce fel de public avea Crouch. Cu toata malițiozitatea și snobismul lui, omul avea talent la scris. Era de asemenea cert câ pentru el hotelul va fi o ținta irezistibila. Curiozitatea l-ar face sa apara la petrecere oricum, și distracția ar fi urmata cu siguranța de un articol plin de venin. Aceasta era o problema pe care Simon nu o anticipase. De unde sâ fi știut câ avea drept vecin un derbedeu de jurnalist? Se uita din nou pe statistici și îi veni o idee.

- Domnule Shaw, mai doriți șampanie? Fata îi umplu paharul. In douăzeci de minute ajungem la destinație.

Simon îi zâmbi drept răspuns, închise mapa și încerca să uite de Crouch. Era în drum spre Provence, unde își va petrece Crăciunul, primul Crăciun împreuna cu Nicole. Simți pe limba pișcătură șampaniei. Afara, pe geam, mai adâsta încă lumina roz-violet a soarelui la apus.

Avionul atinse pământul, ieși de pe pista de aterizare și se opri la o suta de metri de terminalul aeroportului. Zborul fusese o reala plăcere pentru Simon; nu tocmai un chilipir, cu puțin peste patru mii de lire sterline mai mult decât costul unui bilet obișnuit, dar un mod cât se poate de potrivit de a-și încheia cariera.

Câutâ un ofițer caruia sâ îi prezinte pașaportul la control, dar biroul de imigrări era gol, la fel și zona de Sosiri. Ridica din umeri și ieși ca sâ o întâlnească pe Nicole - simțind câ-i sare inima din piept când o zâri venind spre el, cu chipul luminat de un zâmbet larg. Se aplecâ și o sârutâ pe gât, apoi se trase un pas îndărăt ca sâ o admire.

- Ești mult prea șic ca sâ îți pierzi vremea prin aeroporturi, așteptând un director executiv ieșit la pensie. Rânji fericit și o mângâie pe obraz. Ai fost la prânz cu tipul acela în vârsta, știu eu.

Nicole îi îndrepta cravata și îi fâcu semn cu ochiul.

- Bineînțeles. îmi oferă diamante și lenjerie de mătase.

- Eu ți-am adus somon afumat se tângui Simon. Merge?

Simon îi cuprinse umerii cu brațul și porniră unul lângă altul spre banda pentru bagaje.

- Mi-e teamă că am cam multe bagaje, o avertiza el. Em mi-a dat o listă de cumpărături enorma. Ce mai face, câ tot veni vorba?

- E fericit. Foarte entuziast. Ne gătește în seara asta. L-am dus la Richerenches, să cumpere trufe.

Pe drum, Nicole îl puse la curent cu ultimele evenimente. Va vedea multe schimbări: piscina era aproape gata, terasele fuseseră săpate, pregătirile erau în toi pentru petrecere. Emest găsise o căsuță de închiriat chiar în sat. Blanc rămânea optimist. Sătenii erau curioși, dar prietenoși.

- Și Crouch?

în penumbra din mașină, Nicole strâmbă din nas.

- I-am trimis o invitație. S-a înființat imediat la *gendar-merie,* a pus o grămadă de întrebări, dar Blanc nu i-a dezvăluit nimic. E un tip *vaseux.* Stai, cum a zis Emest? Unsuros. Am zis bine?

- Probabil așa e. Aflăm mâine. Simon puse palma pe piciorul ei și o strânse cu gingășie. Mi-a fost dor de tine.

Mașina urca dealul și Simon observă câ satul îmbrâcase straie de sârbâtoare. Ambele biserici erau inundate de lumină, iar la intrarea

în sat fusese atâmatâ o ghirlanda de beculețe colorate care le ura tuturor *Joyeuses Fétes.* Atât măcelarul, cât și brutarul își decoraseră vitrinele cu câte o sticla de șampanie, iar un afiș lipit pe ușa cafenelei anunța Marea Tombolă de Crăciun, la care premiul cel mare era un cuptor cu microunde, premiul doi era o pulpa de miel din Sisteron și *des nombreuses bouteiJles* pentru ceilalți participanți.

Simon cobori din mașină și ridica privirea spre centi vast, înghețat. Trase aer în piept, aer curat de țară, purtând pânâ la

el mireasma de lemne arse. în curând locul acesta va deveni casa lui. Nicole îl urmarea cu atenție.

- Ești fericit?

— E minunat. Se sprijini cu coatele pe capota mașinii. Aburul respirației sale pluti în sus, transparent în lumina care răzbatea prin geamul de la cafenea, și auzi hohote cristaline de râs când ușa se deschise și un barbat ieși în gerul de afară. Nici nu-mi pot imagina cum ar fi sâ fiu în alta parte; acesta e singurul loc unde vreau să fiu. mai ales acum, de Crâciun. Se înfiora. Se îndreptă și o îndemna pe Nicole: Ia-o tu înainte. Eu aduc bagajele.

Casa, acum familiara, era plăcută și vibra de muzica. Emest trecea printr-o fază Puccini: în încăpere se revârsa glasul de privighetoare al Mirellei Freni, pur și calin. Simon lăsă pachetele în holul de la intrare și trecu în bucătărie, adulmecând aerul care aducea o boare de trufe; îi zâmbi Iui Emest care, elegant ca întotdeauna, îi înmâna un pahar cu vin.

- Ce mai faci, Em? Supraviețuiești?

- Sunt nespus de bucuros, dragul meu. Ce ocupați am fost în ultimele câteva zile! Cred câ o să fii foarte mulțumit. Dai tu? Vreau sâ-mi povestești totul despre petrecerea de la birou Bănuiesc câ băutura și limbajul licențios au fost la ordinea zilei. Sper câ cineva a

reușit sâ se facă de râs și anul acesta. Ridică paharul în cinstea lui Simon. Bine ai revenit!

Nicole cobori de la etaj și li se alătura, încercând sâ urmărească printre hohotele de râs și sporovâiala vesela ultimele bârfe de la agenție. Se întreba dacâ lui Simon îi vor lipsi toate acestea când va pleca definitiv și va începe aici o nouâ viață, liniștită și retrasă.

Simon râdea în hohote:

- ... Și apoi, ne pomenim cu nevasta lui Jordán care venise să-l ia acasâ, iar el era în sala de conferințe cu Valerie de la departamentul artistic...

- Creatura înalta, cu fundul apetisant?

- Aia. Așa câ a trebuit sâ o parchez pe nevastâ-sa Ia mine în birou cu un exemplar din revista *Horse and Hound* cât eu m-am dus sâ-l caut. Simon se opri ca sâ bea puțin vin. Știi, a fost prima data când l-am vâzut cu vesta descheiată.

Emest se cutremură.

- Dragul meu, nu continua. îmi închipui deja toată scena...

Simon se râsuci spre Nicole.

- Scuzâ-mâ - nu e prea interesant dacâ nu cunoști personajele. Gata, fără alte bârfe din Londra, promit.

Nicole era nedumerită.

- Dar de ce nu s-au dus la un hotel?

- A, observă Simon, un francez așa ar fi procedat, dar asta e tradiția la petrecerile britanicilor - dragoste printre fișele le de tablă. E mai ieftin.

Nicole strâmbă din nas.

- Dar e lipsit de eleganță.

- Da, noi, englezii, nu putem fi acuzați prea des de eleganță. Dar suntem foarte iubitori.

Se aplecâ spre ea și o săruta.

- Sâ nu vâ stricați foamea, interveni Ernest. Avem *omelette aux truffes* și un iepure gigant, cu sos de mușțar. Și dupâ platoul de brânzeturi, m-am gândit la un *soufflé* de ciocolată, asta dacâ nu vi se par cam multe ouâ pentru o masă. Se uita la ei întrebător. Cum stați cu nivelul colesterolului?

în timpul mesei discutară despre felul cum avansaserâ lucrările la hotel și puserâ la punct detaliile petrecerii de a doua zi. Emest era în elementul lui, aducând omagii mâncărurilor alese și aranjamentelor florale ce aveau să fie livrate la primele ore ale dimineții, ferm convins câ serata se va transforma în evenimentul anului în Brassiére.

- Mâ deranjează un singur lucru, zise Simon. Jurnalistul acela.

Emest ridică din sprâncene.

- De ce ți-ai face griji din pricina lui?

- în mod normal, nu mi-aș face nici un fel de probleme. Dar pica într-un moment prost. Am stabilit o întâlnire la Londra pentru 27 în care vreau sa îi anunț pe Ziegler și pe Jordán cu privire la planurile mele. Apoi, mai trebuie sa anunț și clienții. Vreau sa îi anunțam noi, sâ le spunem ceea ce vrem noi sâ auda. Dacâ pânâ atunci transpiră vreo informație în presă, vom avea o groaza de explicații de dat. Em, știi cum e în afaceri. Simon ofta și întinse mâna dupâ un trabuc. Ar fi trebuit sâ mă gândesc la asta dinainte.

Ceilalți doi râmaseră tăcuți, urmârindu-1 pe Simon cum taie capătul trabucului și îl aprinde, incruntându-se la fumul albăstrui care se ridică deasupra mesei.

- Am o idee care ar rezolva problema, dar nu cred câ o să-i placă.

- Eviscerarea? întrebă Emest candid.

Simon râse, gluma îl destindea. Mai avusese de-a face cu ziariștii. De ce ar fi altfel cu Crouch?

- Poți să-i spui și așa, Em.

Simon fu trezit de razele de soare care pătrundeau prin fereastra dormitorului. Lângă el, cearșafurile încă mai pâstrau câldura trupului lui Nicole. De undeva de jos, din bucătărie, se auzi șuieratul cafetierei. Se freca la ochi și ramase cu privirile ațintite la hainele pe care le aruncase în graba cu o seară înainte pe spătarul unui scaun. Bărbații în floarea vârstei au încă apetit sexual, reflectă el, și ce apetit! Și uite câ erotismul l-a gâsit pânâ la urmă - mai bine mai târziu decât niciodată.

în aer plutea aroma îmbietoare a cafelei, așa câ se dâdu jos din pat și lipăi pânâ la baie, dupâ un prosop cu care sâ se înfășoare. Când ajunse la parter, o zări pe Nicole, îmbrăcată într-una din cămășile lui, așteptând cu o mână în șold sâ se umple cana de cafea.

- Bunâ dimineața, Madame Bouvier. Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Nicole întoarse capul în direcția lui și îi zâmbi peste umăr.

-Oui?

- Sunteți așteptată în dormitor.

Nicole turnă cafeaua în cești, o aduse la masă, apoi îl împinse pe Simon pe un scaun și i se așeză în poală.

- Emest o să fie aici în cinci minute. îl sărută. Și te așteaptă o dimineață extrem de ocupată.

- Asta îmi și doream.

Nu-și terminaseră de băut cafeaua când la ușâ se auzi un ciocănit. Simon o urmări cu privirea cum fuge pe scâri spre dormitor - ce bine i-ar fi prins o siestă acum. Dar nu avu de ales și îi deschise lui Emest.

- Dragul meu, nici câ puteam spera la o zi mai minunată ca aceasta. Lăsă capul ușor pe spate și se uită la halatul de baie al lui Simon. Dar îndrăznesc a zice câ nici n-ai observat cum e vremea afara.

- Em, sunt obosit de pe avion. Altfel m-aș fi trezit mai devreme. Pune-ți cafea cât mâ îmbrac eu.

La umbra mai erau pojghițe de gheața când cei doi bârbați pârâsirâ casa și traversarâ piațeta, trecând zgribuliți prin dreptul ferestrelor aburite ale cafenelei și ale platanilor golași, cu crâcile tăiate sever pânâ la nodurile cenușii de scoarță. Lumina soarelui era orbitoare, iar cerul - foarte albastru. Dacâ nu bâgai de seama lipsa verdelui printre coardele de vie din podgoriile de dincolo de sat și mușcătura apriga a gerului, a' fi zis câ era o zi de început de vară.

Mica parcare de vizavi de fosta *gendarmene* era înțesa de dube și camionete. BMW-ul lui Monsieur Blanc, marc arhitectului de succes, era singura mașina care nu prezenta zgârieturi și pete de noroi.

— Monsieur Blanc vine pe șantier în fiecare zi, îl informa Emest, și e cât se poate de strict cu amârâții âștia de băieți care lucrează toata ziua în frig. De ce nu poartă mânuși și fulare, zâu dacâ înțeleg.

Se opriră preț de câteva clipe. La ferestre fuseseră montate obloane de lemn, iar la intrare o ușâ provizorie, din scânduri groase. Emest o deschise și-l pofti înăuntru.

- Acum, și tu, zise el, sâ nu te aștepți la Connaught, dar ai sâ vezi că s-au făcut progrese.

Sala imensa sclipea în lumina puternica a soarelui. în căminul de piatră juca vesel un foc, iar de-o parte și de alta fuseseră aranjate două stive de butuci de stejar. O pădure de

sticle și pahare se întindea de la un capât la altul al unei mese lungi, acoperite cu o pânza viu colorata, iar în centru fusese amplasat un butoi de cincizeci de litri cu vin roșu. Mese mai mici, cu scaune, fuseseră grupate în încăpere în jurul lămpilor cu kerosen, iar undeva într-o parte era o alta masâ plina de farfurii. Dar piesa de rezistența se afla în mijlocul încăperii: un brad de Crâciun care aproape ca ajungea la tavanul înalt, decorat artistic cu funde roșii. Din loc în loc, de-a lungul pereților de piatră, se ridicau sfeșnice înalte din fier forjat, care susțineau lumânări groase, de culoarea florilor de vanilie.

- Ei? zise Emest. Aprobăm? Ceva mai târziu o sâ sosească și florile, desigur, mâncarea și gheața. Instalația electrică a fost pusă la punct pentru muzică - deși mă vâd nevoit sâ recunosc câ oscilez între colinde de Crâciun și tipul acela foarte gălăgios care se pare câ are succes aici, Johnny... cumva. Tu ce zici?

Simon îi zâmbi și clătină din cap uluit:

- Em, arată minunat. Ai avut perfectă dreptate să sugerezi sâ ținem petrecerea aici. O sâ fie amuzant, nu?

- Ravisant, dragul meu, ravisant. Emest nu-și mai încăpea în piele de bucurie și aproape țopăi pânâ la una din ferestre. Acum, asta e de-a dreptul uimitor. Vino sâ vezi.

Simon i se alătură. în lumina limpede a iernii, munții din depărtare îți lăsau impresia câ nu erau decât un decor pictat pe fundalul albastru al cerului, cu tușe exacte, aproape artificiale. Imediat dedesubt, Simon descoperi câ terasele fuseseră curățate și pavate, iar piscina era gata. Lângă ea mârâia și se rotea un malaxor de ciment, iar în clădirea scundă, deschisă, lucrau de zor muncitorii.

- Anexa piscinei arată superb, zise Simon. Așa cum prinde panorama apusului, arată de parcă ar fi fost acolo dintotdeauna.

- Au clădit-o din bolovani și plăci vechi de piatră. Dumnezeu știe pe unde le găsește Monsieur Blanc. N-a vrut

sâ-mi răspundă când l-am întrebat, doar s-a bătut ușor cu degetul peste nas.

Coborâra treptele și trecură prin sala cu arcade unde urma sâ fie restaurantul, și care era momentan folosita ca depozit pentru scânduri și alte materiale de construcție. Odatâ anexa piscinei terminata, muncitorii treceau la clădirea principală, urcând apoi la etaj. Simon simți un fior de nerăbdare și entuziasm. Devenea realitate. îl bătu pe Emest pe spate.

- Ce zici de asta?

- Dragule, dar mai e nevoie sâ întrebi? Știi, cred câ asta mi-am dorit să fac dintotdeauna, ceva special. Privi în depărtare, spre munți, mijindu-și ochii ca sâ se apere de lumina puternică a soarelui. Da, m-am acomodat aici de minune. N-o sâ-mi pară râu dupâ Wimbledon.

Traversară terasa acoperită cu placi de piatră, distanțate spre a permite delimitarea lor cu plante verzi, și se apropiarâ de piscina goală. Latura mai lungă, care dădea spre sud, fusese ridicata doar pânâ la nivelul solului, astfel ca atunci când bazinul va fi plin cu apâ sâ se creeze impresia câ apa se îngemănează cu orizontul.

- Nu cred sâ existe multe piscine cu o asemenea priveliște, observa Simon. Cred câ de aici vezi cale de doisprezece-cinci-sprezece kilometri, și abia de se zâresc o mâna de case.

Ernest îi îndreptă atenția spre partea de vest.

— Uite, acolo, peste colina aceea rotunjoară, acolo coboarâ soarele la apus. Poți sâ privești cum alunecă dupâ orizont din anexa piscinei. Asta am fâcut acum două seri și tabloul este unul extraordinar. Aproape prea mult, dacâ e sâ zic așa.

Pâșirâ spre anexă. Aici Blanc supraveghea echipa de muncitori, care tocmai în acel moment se pregătea sâ ridice o bucată de granit ce avea sâ fie blatul barului.

- C'est bon? Attention aux doigts. AHez... hop!

Cu un țipât surd al mușchilor, pietrarii ridicară granitul la nivelul pieptului și îl coborâră, cu infinită grijă și delicatețe,

pe cimentul umed cu care acoperiseră barul în prealabil. Blanc se vârî printre ei și puse pe blat un poloboc, îl studie cu atenție apoi se încruntă.

-Non. II faut le monter un tout petit peu. Se apleca și luâ de pe jos doua pene de piatra și le fâcu semn celor mai solizi dintre muncitori.

Claude se îndoi ca să își fixeze umărul sub unul din capetele blatului și cu un efort care-i umfla venele de la gât, ridica piatra permițându-i astfel lui Blanc sâ introducă penele dedesubt. Arhitectul verifică din nou cu polobocul,

- Oui, c'est bon. Muncitorii râsuflară ușurați și-și frecară degetele amorțite de frig și caznă.

Blanc își șterse mâinile prăfuite de turul pantalonilor și se apropie să îi salute pe Simon și pe Emest. Lucrările mergeau bine, le spuse.

Vremea ținuse cu ei; în curând va fi terminat exteriorul, iar muncitorii puteau să-și petreacă restul iernii înăuntru. îl chemă pe unul dintre ei pentru a i-1 prezenta lui Simon - un bărbat tânăr, robust, cu umeri pâtrâțoși care-i ajungeau parcă până la urechi, cu barbă blondă și chip vesel, de om isteț.

- Monsieur Fonzi, zise Blanc, *le chef d'équipe.*

Fonzi râse, arătând spre mâinile acoperite de ciment și îi întinse lui Simon antebrațul în chip de salul. Parcă avea coarde de oțel în loc de brațe.

- Sper câ veniți diseară, nu? zise Simon.

-Beh oui, volontiers. Rânji din nou, salută dintr-o mișcare a capului și reveni la ceilalți muncitori, care fumau și priveau scena de la bar - Claude și Jojo răsuflând ușor, Jean și Bachir masându-și palmele zgâriate. *On prend Ies vacances? Aliezi*

Blanc se scuză și se întoarse la lucru. Emest se uită la ceas.

- Mâ duc înăuntru. Mi-au promis câ aduc florile înainte de amiazâ.

Simon înconjură încet piscina goală și se așeză pe o stivâ de dale de piatră. încercă să-și imagineze cum va fi aici în

plina varâ — turiști în piscina, parfumul de cimbru și levânțicâ aninat în văzduh, mesele aranjate afara pentru masa de prânz sub umbrelele din pânza de culoarea untului, care sâ transforme strălucirea soarelui într-o lumina difuză și blânda. Se întreba cine vor fi primii oaspeți. Poate ar trebui sâ-1 invite pe Philippe, să vina de ia Paris, poate sâ-și aducă și vreun prieten decorator la *Vogue.* Ce ar zice Nicole despre el?

Din anexă se auzi deodată scrâșnetul unui polizor ce tăia în piatra, iar Simon tresari. Ce slujbă brutala, sâ fii muncitor în piatrâ; mereu înfrigurat, mereu murdar, o slujbă zgomotoasa și periculoasa. Dacâ

oricare dintre ei ar fi scăpat blatul de piatra, s-ar fi ajuns la un picior rupt sau degete frânte. Dacâ roata polizorului ar aluneca pe o fosilă din blocul de piatră ar face ravagii în doar câteva fracțiuni de secundă. Cu siguranță, oamenii âștia își meritau banii. Simon simți cum răcoarea dalelor începe sa-i pătrundă în oase. Conștient de statutul său privilegiat și poate ușor vinovat pentru asta, intră înăuntru și nici nu se gândi să reziste ofertei lui Emest de a bea un pahar de vin roșu.

își ocupară tustrei întreaga dupâ-amiazâ. Când Emest se declară satisfăcut de aranjamentele pentru petrecere, afară deja se lăsa înserarea. Lămpile luceau aducând promisiunea căldurii, lumânările aruncau umbre tremurânde pe pereți, iar pe fiecare masă Emest pusese câte o vază cu lalele roz. Simon își zise câ era destulă mâncare cât pentru a face față unui asediu prelungit - *terrines, charcuterie,* salate, brânzeturi, *une daube* de vaste dimensiuni care se pâstra caldă deasupra unui pat de jar, *gâteaux* și tarte, și un bol gigantic cu budinca lui Emest de fructe periculos de alcoolizată. Nimeni nu va pleca flămând de aici.

Simon deschise ușa și se uită într-o parte și în alta de-a lungul străzii pustii. Satul era cufundat în tăcere. Simți cum încolțește în el îndoiala, acea neliniște pe care o simte orice

gazdă în răstimpul gol, de așteptare, când totul este gata pregătit, dar încă nu și-au făcut apariția musafirii.

- Nu pare să fie coadă la intrare, remarcă el. Să mă duc în Cavaillon să închiriez câțiva manechini?

Nicole râse de el.

— Stai liniștit, vor veni. Nu i-ai văzut azi dupâ-amiazâ? Jumătate de sat încerca sâ arunce o privire înăuntru.

Simon își aminti că, într-adevâr, zărise un cuplu prin ușa deschisă, atunci când veniseră angajații de la florărie. Erau înalți, aveau în jur

de treizeci și cinci de ani, palizi la față și îmbrâcați cu haine în culori șterse. Bărbatul purta un soi de ochelari de soare înguști, cu un aer ușor sinistru, preferați în general de actorii fără rol, în speranța câ vor fi recunoscuți de vreun fan. Cei doi se zgâiserâ la Simon, cu chipurile lipsite de expresie și neprietenoase. îi descrise pentru Nicole.

- Ah, da, îi recunoscu ea. Ei. Clâtinâ din cap. Pe âștia sigur nu-i placi. Sunt englezi, *trés snob*$_t$ buni amici cu Ambrose Crouch.

- El cu ce se ocupă?

- S-a însurat cu ea. Ea i-a cumpărat un magazin de antichități.

- Și stau aici pe toată durata anului?

- O, uneori aici, uneori la Paris. în sat sunt cunoscuți drept Les Valium.

Emest pufni în râs.

- Minunat. Sunt cumva în comă, sau sunt pur și simplu plictisitori?

Nicole ridică din umeri.

- Cine știe? Sunt foarte înceți, reci - nu, nu reci, foarte... *blasé,* știi? Foarte detașați.

- Aoleu, Dumnezeu sâ ne aibă în pază, izbucni Simon. Ar fi trebuit sâ-mi dau seama, după căutătura pe care mi-au aruncat-o. Cred câ, dacâ stâteau cu nasurile și mai sus de atât,

le cădea capul de pe gât. Niște fandosiți. Mâ întreb dacâ doarme cu ochelarii pe nas...

Nicole nu pricepu.

- Fandosiții se cred sofisticați. Ei privesc, dar nu se implică niciodată. în societate sunt de-o răutate fantastică, dar cam proști. Ai dreptate. N-o să-mi placă familia Valium!

- Ei nu zău! interveni Ernest. Unde e spiritul de sărbătoare? Cred că ne-ar prinde bine un păhărel acum, pânâ nu începe vânzoleala. Și dacă cei doi Valium ne vor onora cu prezența, o sâ-i punem într-un colț, unde nu se va împiedica nimeni de ei și îi trezim când e momentul sâ plece acasâ. Voi ce vreți de bâut?

Se așezarâ la una din mese, sorbind din paharele de vin roșu, încă ușor prea rece. Simon era neliniștit, ușor îngrijorat, așa cum se simțea de obicei înaintea unei întâlniri dificile. Dacâ Nicole se înșela, iar sătenii respingeau ideea unui hotel? Dar dacâ Ambrose Crouch se ținea tare pe poziție și scria un articol defăimător? Și dacâ...

- Bon soir, mes amis, bon soir. Blanc își fâcu apariția în pragul casei, aproape mascând-o pe doamna mignonă, brunetă, pe care o prezentă ca fiind soția lui. în urma lor, aproape imediat, sosi un grup de tineri blonzi, îmbujorați la față, împreună cu un cuplu mai în vârstă.

- Suedezii satului, îi șopti Nicole lui Simon, foarte *sympa,* umblă întotdeauna în grupuri mari. Fâcu prezentările - Ebba și Lars, Anna și Cari, Birgitta, Arne și Harald - toți foarte înalți, surâzători, vorbind o engleză impecabilă. Cine o fi spus că suedezii erau un popor rece? Simon începu sâ se destindă și le explică invitați lor planurile pentru hotel. Cuplul mai în vârstă aproba. Pentru ei va fi foarte bine. La ei acasâ nu aveau niciodată spațiu ca sâ-i cazeze pe toți prietenii care voiau sâ vină în vizită. Uneori părea câ la ei în casă se aduna jumătate de Suedie, dormind care cum putea, în saci de dormit pe podele,

iar vara trecută, când se înfundase *la fosse septique...* Se cutremurară și râseră voioși, acceptând încă un pahar de vin.

Nicole îi atinse mâna lui Simon, atrăgându-i atenția spre ușa de la intrare, unde primarul Bonetto și nevasta lui prinseseră parcă rădăcini în prag. Simon se duse să îi întâmpine, iar Madame se prefăcu a-1 dojeni.

- Nu mai stați la noi, începu ea și îi aruncă o privire lui Nicole. Ați găsit un pat mai moale, eh?

Bonetto aproape că-i frânse mâna de efuziune.

- £a va? Mută mâna și-l strânse de umăr. Așadar, o să avem propriul hotel?

Ochii săi, strălucitori și iscoditori, sclipind isteț în chipul brăzdat de vreme, îl studiată cu atenție pe Simon.

- Sper că am aprobarea dumneavoastră.

- Sigur că am aprobat! Toți membrii din *Conseil Municipal* au aprobat. De ce să stea toată lumea în Gordes? *C'est bieng, c'est bieng.*

îl bătu pe umăr îndeajuns de tare cât să-1 învinețească. Mai liniștit, Simon îi conduse la bar, unde Emest le turnă *pastis.*

- Spuneți-mi, se interesă Simon, unde este fiica dumneavoastră? Nu vine și ea?

- Ea a rămas la cafenea. Nu i-a convenit, dar trebuia să rămână cineva și acolo. *Sânte.*

Bonetto atacă paharul de *pastis.*

- O să îi duc și ei o cupă de șampanie, se oferi Simon. S-o mai înveselesc.

Sala se aglomerase, iar Nicole îl îndruma pe Simon printre invitați, șoptindu-i nume la ureche, nume pe care el le uita aproape

instantaneu - un cvartet de parizieni, extrem de tactili în niște *blousons* din piele moale, măcelarul și brutarul, domnul *notaire* și soția dumnealui, un cuplu plăcut de olandezi, simpatica Madame care conducea minusculul oficiu poștal din sat, Duclos și câinele murdar cu vaselină, Fonzi însoțit de prietena lui, o apariție parfumată, învești mântată

într-un costum din piele întoarsă, Jojo și Claude, ferchezuiți și aranjați, numeroși săteni, bătrâni și smochiniți, stând cuminți mai la perete, doi agenți imobiliari care îi strecurarâ în buzunarul de la piept, cu gesturi identice, cărțile lor de vizită, un domn la patru ace care dorea să discute despre sisteme de alarmă și proprietarul celei mai bune podgorii din zonă. Pe parcursul unei ore uluitoare, dar încurajatoare, petrecute acordând atenția cuvenită fiecărui invitat, Simon nu descoperi nici o reacție negativa. Atmosfera era caldă, iar separarea dintre săteni și străini din momentele inițiale începuse să dispară. Probabil nici nu avuseseră vreodată ocazia sâ se adune cu toții laolaltă, ca aici. Petrecerea mergea bine.

Simon își croi drum către bar.

- Em, cum te descurci?

- Țin pasul, dragul meu, abia-abia. Se făcu că-și șterge fruntea. Șampania pare a fi extrem de populară.

Simon își aduse aminte de fata de la cafenea.

- M-am gândit să-i duc o cupă de șampanie și fiicei lui Bonetto. îl privi pe Emest cum toarnă lichidul auriu. Cred că merge bine, tu ce zici?

- Păi, dacâ ne luăm după sticlele goale... Emest fu distras de paharul gol al lui Madame Bonetto. *Un petit pastis, madame?*

Madame Bonetto îi întinse paharul.

— Merci,jeune homme.

Emest se simți măgulit.

Simon luâ șampania și traversă încăperea către intrare, apoi ieși în aerul rece de afară.

Fata stătea singură în cafenea, urmârind un film la televizorul de la capătul barului cu o farfurioară de plastic cu alune în față. își trecu limba peste dinți înainte de a-1 saluta zâmbind pe Simon.

- îmi pare râu câ trebuie sâ rămâi aici, zise el. Ți-am adus puțină șampanie.

- C'est gentil. Se uită la el peste marginea cupei de sticlă, cu ochii ei mari, întunecați. O fată așa frumoasa ar fi foarte potrivită la recepția hotelului, își zise Simon.

Reținu ideea, ca sâ o discute cu tatăl ei.

- Nu te-am întrebat niciodată cum te cheamă, se scuză el.

- Franțoise.

- Simon.

- Papa spune câ o sâ faci un hotel.

- Așa este. Sperăm sâ-1 deschidem vara viitoare.

Fata sorbi din șampanie și privi în jos, în pahar, coborân-du-și genele negre și lungi.

- O sâ aveți nevoie de oameni care sâ lucreze acolo.

- începem căutările după Crâciun.

- Pentru mine e foarte interesant. Fata se aplecâ în față și Simon râmase cu privirile pironite de crucifixul mic de aur care-i atârna la gât. Aș vrea sâ fac altceva, ceva nou.

- Ce-ar zice părinții tăi dacâ nu mai lucrezi la cafenea? Nu pot sâ li te fur așa.

Fata strâmba din buza de jos și ridică un umăr.

- Am o verișoară. Poate veni ea în locul meu.

- Atunci o să vorbesc cu tatăl tău, OK? Uite ce e, trebuie sâ fug. Se depârtâ de bar. *Au revoir,* Fran^oise.

- Bye-bye, Simon.

Pomi înapoi spre *gendarmerie,* zâmbind de unul singur în bezna nopții. Cu ea la recepție, o sâ fie mulți oaspeți cu inimile frânte.

Aproape de ușa deschisă, zări trei siluete care așteptau afară.

- Deh, zise una dintre ele, presupun că ar trebui sâ intrăm și sâ ne întreținem cu localnicii. E un tip din advertising, n-ai zis tu așa, Ambrose? Cine știe ce pitic, gâtit la papion.

Trecură pragul hotelului și Simon îi recunoscu în conul de lumină pe cei doi Valium, urmați îndeaproape de un bârbat scund, slăbuț, cu un cap supradimensionat. Sosise *le beau monde* din Brassiére.

Simon așteptă afară câteva momente înainte de a reveni la căldura convivialâ a sălii. Cei doi Valium și Crouch își găsiseră o masă într-un colț și acaparaseră o sticlă de șampanie. Stăteau rezemați de spetezele scaunelor, letargici și detașați de râsetele și conversațiile din jurul lor. Simon se îmbărbăta și își impuse să se poarte frumos cu ei. Se apropie încrezător de masa lor.

- îmi pare bine că ați putut veni. Sunt Simon Shaw.

Parca ar fi dat mâna cu trei pești obosiți. Doamna Valium, cu chipul inexpresiv, altfel frumos încadrat de părul lung și drept, îi oferi o idee de zâmbet. în spatele ochelarilor de soare pe care îi purta ca sâ își protejeze ochii de lumina prea puternică a lumânărilor, expresia domnului Valium nu se schimbă defel. Crouch se zgâi la el și atât. Simon fu de părere câ rar mai întâlnise niște oameni cu palori mai nesănătoase, parcă aveau chipuri de ceară.

- Deci, începu Crouch, dumneata ești faimosul „adman". Ei bine. Suntem onorați. Avea o voce care părea sâ iasă prin nas, pe un ton bariton nazal care îi amintea lui Simon de un director sarcastic de școală pe care îl urâse în copilărie.

- Cum v-ați dat seama câ lucrez în advertising?

- Sunt ziarist, domnule Shaw. Ține de meseria mea sâ mâ informez asupra galanților capi ai industriei noastre.

Perechea Valium zâmbi șters și-și fâcurâ de lucru cu paharele de șampanie.

- înțeleg, continuă Crouch, câ acesta va deveni un hotel *boutique.*

Pronunță fraza de așa manieră, încât ai fi zis câ tocmai călcase într-un rahat de câine.

- Un hotel mic, da.

- Exact ce-i lipsea satului.

— Sătenii par încântați de idee.

- Dar nu toți sătenii, domnule Shaw. Dacâ mi-ați citit editorialele, știți ce părere am despre felul în care așa-zisul

progres distruge o regiune precum Provence. Crouch bău din paharul cu șampanie și făcu semn spre cei doi Valium. Nu, nu toți sătenii vor

sâ vadă străzile înțesate de Mercedesuri și vile-giaturiști împopoțonați pentru ocazie.

- Cred că exagerați.

Crouch continuă de parcă nu l-ar fi auzit:

- Dar probabil trebuie sâ lâsâm publicul să decidă. Cum se spune în, âăă, breasla dumitale? Orice publicitate e bună, chiar și publicitatea negativă? Râse și cei doi comeseni zâmbiră timid. Vom vedea noi cum stau lucrurile.

Simon se întinse după sticla de șampanie, îi umplu paharul lui Crouch și îl ridică.

- Întâmplător, chiar despre publicitate voiam sâ discut cu dumneavoastră. Poate ar fi mai bine sâ mergem undeva mai retras. Nu aș vrea sâ îi plictisim pe amicii dumneavoastră.

Crouch se uită în sus spre el și se ridică în picioare.

- Asta ar trebui să fie ceva amuzant.

Simon îl conduse de cealaltă parte a încăperii, într-un colț liniștit din spatele barului. Focul din vatrâ îi lumina chipul lui Crouch, iar Simon observă sudoarea de pe fruntea ziaristului și de deasupra buzei de sus. Băuse înainte de a veni la petrecere și Simon prinse un damf de vin alb sec dinspre ziarist.

- Acum, domnule Crouch. Vorbeam de publicitate. Simon îi zâmbi și făcu eforturi sâ mențină un ton plăcut și rezonabil. Aș prefera dacâ nu ar apărea nimic în presă pânâ când deschidem hotelul. Doar știți și dumneavoastră câ publicul are memoria scurtă.

Crouch se uită la el și nu zise nimic, dar colțurile gurii începeau să se ridice într-un rictus disprețuitor. Deci asta era. Marele mahăr voia să îi ceară o favoare.

- V-aș fi recunoscător dacâ ați putea ține pentru dumneavoastră orice comentarii ați avea la momentul acesta. Simon întinse mâna peste bar și scoase dintr-o frapieră o nouă sticlă de șampanie. Șampanie?

- Domnule Shaw, cred câ sunteți foarte naiv dacâ vâ închipuiți câ niște șampanie o să mâ împiedice sâ scriu despre dumneavoastră. Acum fie vorba, lucrați într-o industrie pentru naivi.

Simon dădu din cap, refuzând să muște momeala.

- Atunci spuneți-mi, de ce ar fi nevoie ca sâ nu mai scrieți? Rânjetul lui Crouch înflori cât toată fața.

- Cred câ văd unde ajunge conversația noastră, dar mâ simt nevoit sâ vâ dezamăgesc. Bău cu sete din pahar, bucurân-du-se de moment, de puterea pe care o avea presa, încântat câ putea sâ-1 îngenuncheze pe bogătanul acesta. Nu, domnule Shaw, n-aveți decât sâ vâ așteptați la cât mai multâ publicitate în paginile din *Globe.* Maximâ acoperire - nu așa spuneți dumneavoastră? Am 750 000 de cititori, dacâ vreți sâ știți.

își stăpâni un râgâit și dâdu paharul de șampanie peste cap. Se servi singur din sticlă.

Glasul lui Simon relevă o duritate neobservată la început:

— Ați avut 750 000 de cititori. Dumneavoastră nu știți Tirajul ziarului a tot scăzut în ultimii trei ani - nu pot să erei câ nu v-au spus?

Crouch își linse buza de sus.

- *Globe* continuă sâ fie cel mai important ziar din Marea Britanie.

- Acesta este și unul din motivele pentru care agenția mea cumpârâ în *Globe* spațiu publicitar în valoare de patru milioane de lire sterline în fiecare an. Simon oftâ, ca și cum i-ar fi venit greu sâ-i dea o veste

proastă, după una atât de buna. Desigur, asta se poate schimba în orice moment.

Crouch îngustă ochii și-l privi cu atenție.

- Parte din aceste patru milioane probabil merg spre plata avansului dumneavoastră, domnule Crouch. V-ați gândit vreodată la asta? Probabil că nu. Dar oricum, nu e ceva important.

— Nu, domnule Shaw, nu este. Crouch dâdu sâ se depărteze, dar Simon îl prinse de braț.

- Nu am terminat cu dumneavoastră. Haideți sâ vă pun problema cât mai simplu cu putință. Dacâ în următoarele șase luni apare vreo mențiune despre hotel, fie în rubrica dumneavoastră, fie în alt ziar, renunțam la spațiul publicitar din *Globe.* La lot spațiul.

Crouch se opri cu paharul în aer.

- N-ați îndrăzni. Aici n-aveți de-a face cu cine știe tipografie măruntă. Aici e vorba de presa britanică. Directorul meu nu ar tolera așa ceva.

- Dar eu nu tratez cu directorul ziarului dumitale. Eu tratez direct cu proprietarul ziarului. Cum se spune în breasla dumitale - Simon repetă fraza de mai devreme rostită cu condescendență de Crouch - cu mogulul. Iau prânzul cu el de două sau trei ori pe an. E un tip foarte pragmatic.

Simon observă câ lui Crouch îi tremura mâinile.

- Atenție. Sâ nu vărsați șampania pe dumneavoastră.

- E strigător la cer, zise Crouch și duse paharul la buze, iar asta îi dâdu din nou curaj. Rânjetul reveni. Știți câ aș putea pune pe prima pagină acest - această încercare sordidă de șantaj, nu-i așa? Ar fi un subiect de toată frumusețea.

Simon încuviință:

- Da, cred că ar fi un subiect tare. Și dacă ar apărea pe prima pagină, atunci s-ar întâmpla următoarele trei lucruri. Aș nega complet. Aș renunța la spațiul publicitar. Și v-aș da în judecată cerând despăgubiri. Nu ziarul, atenție! Ci pe dumneavoastră, personal.

Cei doi se priviră atent preț de câteva clipe. Simon fu cel care sparse tăcerea ostilă dintre ei:

- încă un pahar?

- Du-te naibii!

Crouch trecu în viteză pe lângă Simon și cu pași repezi și ușor nesiguri reveni la masa amicilor săi. Crouch le șopti ceva, se uitară toți trei în direcția lui Simon și se ridicară să plece.

Jojo și Claude erau așezați la bar, cu câte un pahar de *pastis* în fața, și-i vazură pe cei trei englezi îndreptându-se spre ieșire cu buzele strânse de furie. Jojo îl împinse cu cotul pe tovarâșul sau.

— Ils sont en coiére, Ies rosbifs.

Claude ridica din umeri dezinteresat.

- C'est normai.

Din experiența sa limitata, englezii pe care îi întâlnise fuseseră în general persoane mereu nemulțumite de ceva - îi deranja căldură soarelui, îi iritau instalațiile sanitare, înaintarea anevoioasa a lucrărilor de pe *chantier*- nu pierdeau nici o ocazie sâ dispere. Mâcar ei erau politicoși, nu ca parizienii. O, Doamne, parizienii! Goli paharul și căscă. A doua zi aveau sesiunea de antrenament cu Generalul, altâ caznă. încâ îl mai durea fundul de la cursa de duminica trecută. Șeile de bicicleta nu erau fâcute pentru bârbații corpolenți.

-Alors$_f$ on y va?

Se duseră sâ-și ia râmas-bun de la Simon. Era un tip în regulă, pentru un englez. îi strânseră mâna cu putere. EI era cel care le dăduse de lucru pentru toată iama.

Simon se relaxa, în final. Crouch va sta în banca lui, era convins de asta. Ticălosul îl luase în serios și nu părea a fi genul de om care sâ aibă atâta vânâ în el încât să-și asume un astfel de risc. Spre deosebire de confrații sâi, Crouch nici nu avea avantajul de a putea lovi, ascunzându-se apoi de repercusiunile scriiturii sale în spatele directorului de ziar, câci acesta se afla la sute de kilometri depărtare. Simon își zise câ era mai ușor sâ trateze cu un dușman în sat, decât cu un inamic din Londra.

Era trecut de miezul nopții când ultimul invitat, un Bonetto îmbujorat și afectuos din pricina vinului, îi îmbrățișa pe toți trei și se împletici pe strada pânâ la cafenea. Emest opri melodia cântatâ de Gypsy Kings și puse Chopin. în încăpere

se așternu în sfârșit liniștea. Ravagiile - sticle, pahare, farfurii și scrumiere peste tot, masa cu mâncare fara urmă de firimituri macar - reprezentau o priveliște mult dorită, mărturia unei seri încununate de succes. Simon înclina butoiul cu vin roșu ca sâ poata umple încă trei paliare.

Obosiți, dar nu încâ gata de culcare, cei trei fâceau schimb de impresii. Pe Nicole o ciupise de fund primarul. Vânzătorul de sisteme de alarmă încercase sâ-1 îngrozească pe Simon, prezentându-i statisticile „negre" ale ținutului. Agenții imobiliari aruncaseră aluzia câ în baza unui comision le-ar recomanda clienților lor hotelul cel nou. Duclos, de la atelierul auto, le propunea sâ folosească drept taxi pentru invitați ambulanța Citroen, pe care nu reușise s-o vândă nici dupâ un an și jumătate. Oamenii ar fi putut chiar să tragă un pui de odihnă. Sau, pentru cuplurile venite în luna de miere...

- Și cum a râmas cu omulețul transpirat cu care vorbeai la un moment dat? se interesă Ernest. V-am văzut cum discutați într-un colț, apoi individul s-a retras împreuna cu amicii lui - care, trebuie sâ spun asta, ar fi extraordinari dacâ am vrea să dâm vreodatâ o petrecere complet mută.

Simon le redă conversația cu Crouch.

Nicole clătină din cap.

- Ce complicat, observă ea. în Franța e mult mai simplu. Le dai bani ziariștilor. Ridica din umeri. *C'est tout.*

- Pâi, și ce faci când vin sâ-ți cearâ și mai mulți bani? Simon căscă și se întinse. Eu cred că-și va ține gura până îmi rezolv treburile cu agenția. Dupâ aceea, nici nu mai contează. Dar cel mai important fapt e că sătenilor le-a plăcut ideea.

Mai zăboviră jumătate de ceas, cât le povesti Nicole ce auzise. Așa cum prevăzuse, locuitorii din Brassiére vedeau în hotel o sursă de diversitate și chiar profit. Valoarea proprietăților va crește, vor fi mai multe locuri de muncă, poate asta îi va împiedica pe tineri sâ mai părăsească satul în căutarea unei slujbe pentru ei, turismul era atractiv. Versiunea de carte

poștală a vieții de țăran, pitorească și scăldată în raze de soare era cât se poate de departe de realitatea grea, cu recoltele firave, dureri de spate și împrumuturi Ia bancă. Era bine-ve-nită șansa de a-și câștiga pâinea în haine curate, feriți de văpaia soarelui.

Suflară în lumânări cu oarecare satisfacție în acea seară, închiseră ușa în urma lor, lăsând vestigiile petrecerii împrăștiate în întuneric. Fusese o petrecere de pomină, iar peste două zile era Crăciunul.

Simon calcula momentul și îl sună pe Jordán în ajunul Crăciunului, când acesta băuse deja vreo două pahare și începuse să se simtă

deprimat la gândul că își va petrece următoarele zile cântându-le socrilor în strună.

- *Al ou?* îi răspunse soția lui Jordán, care încerca să acopere prin răcnete lătratul unui câine, undeva pe fundal. Percy, mai taci din gură. *AJou?*

- Louise, sper că nu vă deranjez. Sunt Simon Shaw.

- Simon, ce mai faci? Crăciun fericit. Percy, du-te și caută papucul, pentru Dumnezeu. Iartă-mă, Simon.

- Crăciun fericit și vouă. Crezi că aș putea să-l rețin o clipă pe Nigel? Doar două vorbe, promit.

Simon auzi cum Percy primește o papară de toată frumusețea, apoi zgomote de pași care se apropiau de telefon.

- Simon?

- Nigel, îmi pare rău să te deranjez tocmai acum, dar e ceva important. Crezi că ai putea să vii până la Londra pentru o întâlnire pe 27? Regret că trebuie să te rog, dar...

- Dragul meu amic... Jordán vorbea aproape în șoaptă...

între noi fie vorba, mi-ar plăcea teribil. Despre ce e vorba?

- Vești bune. Ce-ar fi să mă iei din Rutland Gate dimineața și vorbim atunci? Cum merge mașina?

- E o bijuterie, bătrâne, o bijuterie.

- Atunci, rămâne pe 27. O, și Crăciun fericit!

Jordán pufni pe nas.

- Poate doar dacă otrăvesc vinul de Porto...

- Se spune că cianura e cea mai potrivită. Distracție plăcută.

Simon lăsă receptorul în furcă și clătină din cap. Crăciunul petrecut în familie îl ducea cu gândul la un comentariu al lui Bemard Shaw despre căsnicie. Cum era? „Triumful optimismului asupra experienței/* Toți cei pe care îi cunoștea așteptau Crăciunul cu același entuziasm îndatoritor, așa cum făcea și el odată, când îi mai trăiau părinții. Mai devreme sau mai târziu, veselia forțată și cantitățile mari de alcool duceau la iritabilitate și ceartă, urmate de remușcâri, urmate de revelion și de ocazia de a repeta experiența. Nici nu era de mirare că ianuarie e o lună așa urâtă.

Pe de altă parte, când Crăciunul lui francez luă sfârșit, Simon se văzu nevoit să recunoască totuși cât de mult îi plăcuse. Mâncaseră pe terasa adăpostită, înfofoliți în fulare și pulovere, se plimbaseră ore în șir pe coclauri, prin sat, și se băgaseră în pat devreme, istoviți de aerul curat și de vinul roșu. își petrecuseră a doua zi la *gendarmerie,* cu verificarea planurilor până când se făcuse timpul să plece la aeroport. în drum spre Avignon, cu Emest alături de el, Simon realizâ că de mult nu mai așteptase cu atâta nerăbdare venirea Anului Nou.

Londra era un oraș mort, întreaga națiune se cufundase în toropeala de a doua zi, în fața televizoarelor. Apartamentul din Rutland Gate părea să aparțină altcuiva; Simon își petrecu o seară tulbure, tânjind după Nicole și nereușind să se concentreze din pricina asta asupra notițelor sale pentru întâlnirea de a doua zi. își dorea să se termine odată și să ajungă din nou în căsuța caldă de pe vârful dealului. Ziegler va fi și mai greu de suportat decât în mod obișnuit.

Se trezi devreme, inspecta frigiderul gol și ieși să ia micul dejun în oraș. Pe Sloane Street era liniște, totul era gri - câteva magazine mai disperate erau deja festonate cu afișe de solduri.

Trecând prin dreptul unui butic Armâni, Simon se întrebă unde își petrecuse Crăciunul Caroline. Probabil la St Moritz, unde putea să-și schimbe ținuta de patru ori pe zi și să se întrețină cu cei ca ea,

oameni de bani gata sau parveniți care nu făceau altceva decât sâ toace banii pe distracții.

Intră la Cariton Tower Hotel și găsi restaurantul aproape gol; daca în mod normal la o astfel de oră dădeai aici peste domni la costum, care preferau sâ-și conducă primele ședințe de dimineață la o cafea, acum localul era populat cu câțiva americani și japonezi care studiau de zor ghidurile turistice, molfăind fără chef din deliciile micului dejun englezesc. Simon comandă o cafea și scoase pe masă varianta de comunicat la care lucrase. Multă vorbărie goală, în care reușise sâ strecoare câteva din clișeele lui favorite: astfel, apărea printre rânduri și anul sabatic dedicat proiectelor de consultanță, imediat alâturat unei priviri globale detașate și legăturilor strânse cu agenția. O capodoperă în abureală. Probabil Jordar va dori sâ introducă un paragraf despre el și echipa de mana gemeni, dar nu ar fi fost o problemă. Iar Ziegler? Ziegler vă zice câ era un rahat, și pe bună dreptate. Dar știa, la fel de bine ca Simon, câ în advertising rahatul este cimentul corporatist care ține totul laolaltă.

Străbătu străzile pustii înapoi la apartament și se așeză comod în fotoliu, fumând din trabuc, în așteptarea lui Iordan, în câteva ore scăpa.

Sosirea lui Iordan fu anunțată de un duduit de motor, de la Bentley-ul care cotea pe Rutland Gate. Simon ieși sâ-1 întâmpine. îl găsi încastrat în alta armură maronie de tweed, aspră ca un preș, cu o cravată împletită de culoarea mucu-sului nazal. îi zâmbi și-și arătă butonii prin gestul lui obișnuit de salut.

- ’Neața, bătrâne. Ai supraviețuit sărbătorilor?

Simon se urcă în mașinâ și admiră sincer husele din piele cafenie ale scaunelor și bordul din esență de nuc lăcuit.

- Aproape. Tu?

— Pânâ acum n-am omorât pe nimeni, dar noroc cu inter-mezzoul aceasta, a venit la momentul propice, îți zic. E teribil de plictisitor sâ joci bridge non-stop. îi arunca o privire lui Simon, bâtând ușor cu degetele în volan. Ești foarte misterios. Ce se petrece?

- Ne vedem cu Ziegler la Claridge's, iar eu îmi dau demisia.

Iordan rânji, ieșind de pe Rutland Gate.

- Hai, bătrâne, nu te juca cu mine. Apâsâ pe pedala de accelerație; mașina trecu pe lângâ Hyde Park Corner cu peste o suta de kilometri la oră, obligând un taxi sâ cedeze trecerea cu un sunet strident de claxon. Ce zici de motor?

- Mi-ar plăcea și mai mult dacâ n-am avea așa viteza. Ia-o pe prima la dreapta, ca sâ ajungem la Claridge's.

Iordan taie douâ benzi de circulație.

- Doar nu vorbești serios? în privința demisiei?

- Dacâ mai apuc sâ trăiesc pânâ atunci.

Iordan nu mai zise nimic și Simon zâmbi în sinea lui. în mașina nu se auzea nici cel mai mic zgomot, numai ticăitul din creierul lui Iordan, rotițele se puseseră în final în mișcare.

Ziegler îi primi în apartamentul sau: era îmbrâcat într-un trening gri, cu pantofi de sport cu talpă pneumatică. încreți fruntea dând cu ochii de Iordan, un oaspete neașteptat.

- Ce-i asta, o afurisită de delegație?

- Cele mai bune urâri de sezon, Bob, îl luâ Simon. Sper câ ești bine?

Ziegler îi privi bănuitor. în experiența lui, mai mulți bărbați la un loc nu putea însemna decât conflict și belele. Se hotărî să înceapă pe un ton plăcut:

- Sigur. Ce vreți sâ beți? Suc? Cafea?

Iordan se uitâ la ceas.

- Nu mi-ar strica un pahar spumos. Ziegler pârea nedumerit. Șampanie.

Ziegler apelă la room-service, în vreme ce Simon își puse în ordine hârtiile, iar Jordán își îndeplini ritualul de alegere a țigării de dinainte de a începe o discuție serioasă.

- OK. Ziegler se așează cât mai departe de zona fumătorilor. Care-i baiul?

Simon le explică planurile sale pe îndelete, fără pic de emoție, accentuând dorința sa de a face ca plecarea lui să pară o chestiune pozitivă pentru agenție și promițându-le în același timp cooperare totală și o deblocare gradată a acțiunilor sale înspre ceilalți directori. Șampania sosi când tocmai le prezenta comunicatul de presă. Se ridică sâ îi dea bacșiș chelnerului; râmase în dreptul ușii, urmârindu-i pe cei doi cum se încrunta cu declarația de presa în mâna, începând sâ calculeze efectele demisiei lui.

Ziegler se va bucura sâ scape de Simon, rămânând astfel singurul stăpân, de netăgăduit, al lumii. Jordán se va alege cu un birou mai mare și un titlu și mai pompos, care sâ se asorteze cu noua mașină. Nici unul din cei doi nu-i va duce dorul, așa cum nici el nu le va simți lipsa. Aici nu era vorba decât de afaceri, de afaceri și de interese.

Jordán se ridică în picioare și veni lângă Simon, silindu-se sâ pară cât mai solemn. îl bătu ușor pe umâr.

- Bătrâne, o sâ ne fie tare greu fârâ tine. Tare greu. Țin enorm la prietenia noastră. Oftă lăcrimos la gândul câ-și pierde camaradul drag, și se întinse după sticla de șampanie. Ah, zise el, Perrier-Jouet ’85. Splendid.

Ziegler începu sâ se plimbe de colo-colo, după cum îi era obiceiul. Atenția lui Simon era distrasă de pantofii sport. Părea gonflabili și-i dădeau privitorului senzația că Ziegler sârea pe loc.

— Nu pricep. îmi spui că vrei sâ te ocupi de nu știu ce dărăpănătură de hotel, în mijlocul sălbăticiei? Se opri și se râsuci în loc ca sâ îl privească pe Simon; întinse gâtul și-și

aruncă în fața capul, ca un câine care adulmeca un os picat din cer, posibil otrăvit. îmi vinzi gogoși. Ai găsit altă agenție.

în cameră se lăsă liniștea, cu excepția zgomotului făcut de țigara neaprinsă a lui Jordán - toc, toc, toc pe capacul tabacherei de aur.

- Nu, Bob. Nu e nimic de genul acesta, ți-o jur. Pur și simplu m-am saturat, atâta tot. Sunt gata sâ fac o schimbare. Simon rânji. Urează-mi baftă și zi-mi că o sâ-ți fie dor de mine.

Ziegler se strâmbă.

- Ce vrei, o cină romantică și o nenorocită de medalie? îmi vii cu o problemă ca asta și vrei sâ țopăi de bucurie? Doamne!

Dar în spatele indignării afișate, Simon întrezărea bucuria lui Ziegler, întrezârea bucuria lui Jordán și din discuțiile ce se prelungiră până după-amiaza târziu, deveni limpede că nici unul din ei nu dorea ca el să rămână în agenție mai mult decât era necesar. în numai câteva ore, poziția lui se schimbase dramatic: de la un stâlp al firmei, indispensabil, devenise acum o potențială pată pe reputația agenției, un director indezirabil, un credincios care își renega credința. Astfel de oameni deranjau, ba chiar erau considerați periculoși, fiindcă amenințau sâ submineze aura de devotament atent cultivată de cei din agenție.

Simon îi urmări pe Ziegler și pe Jordán trecând în revistă lista de clienți, evaluând posibile implicații, discutând mici schimbări la nivelul managementului de vârf. Nu-i cerurâ sfatul nici măcar o singură datâ

și Simon realiză că devenise deja, folosind un cuvânt drag lui Ziegler, istorie. Avocații se vor ocupa de amănunte. El ieșise din scenă.

15

Ernest parca automobilul sâu vechi, marca Armstrong Siddeley, în fața apartamentului din Rutland Gate. Aceasta era ziua în care plecau definitiv, emigrau în altă țară, porneau cu dreptul într-o nouă viață.

Descuie ușa apartamentului și, deschizând-o, dădu cu ochii de Simon care se urcase cu genunchii pe o valiză prea plină și înjura încercând să blocheze încuietorile.

- Scuze, Ern. Nu m-am priceput niciodată la făcut bagajele. Cât spațiu avem în mașină?

Emest i se alătură pe capacul geamantanului.

- S-ar putea sâ fie cam înghesuială, dar ne descurcăm noi. Doar asta și încă două? Reuși să închidă cele două încuietori. Gata. La mașină cu ea.

Duseră valizele la mașină. Emest deschise portbagajul.

- Pe asta mare o putem înghesui aici, iar celelalte cred câ încap deasupra coșului lui Miss Gibbons.

Simon uitase complet de Miss Gibbons.

- Pâi, și pe ea unde o pui?

— Vezi tu, ea are un obicei cam enervant, dar asta e. Nu merge decât pe scaunul pasagerului. Dacâ o pui în spate, se supârâ și roade din căptușeala banchetei.

- Atunci eu unde stau?

- Tu, ca un adevărat *müoid* englez, poți să iei loc în spate.

Simon arunca o ocheada pe geamul de la pasager. Dinăuntru, doi ochi roșiatici îi susținură privirea; Miss Gibbons se ridica din șezut și cască de-i trosniră fălcile. Ca toți câinii din rasa ei, bull-terrier, Miss Gibbons avea niște maxilare cu care putea să sfarme piatră. înclină capul într-o parte, cu ochii în ochii lui Simon. Ridica o ureche ferfeniță și Simon auzi un mârâit încet, dar amenințător.

Emest veni în ajutorul lui și deschise portiera.

- Nu vrem să mai auzim așa ceva, foarte urât din partea ta. Acum te rog ieși afară și salută-1 pe domnul Shaw. Se întoarse către Simon. întinde-i mâna, dragul meu, ca să te poată mirosi.

Simon întinse mâna neîncrezător. Câinele îl examinâ atent, apoi sări la loc în mașină și se încovrigă pe scaun, închizând un ochi, celalalt rămânând deschis și alert la ceea ce se întâmplă în jur.

- Em, acesta nu e un câine, ci mai degrabă un luptător de sumo.

- Dragul meu, aparențele înșalâ. Are o fire foarte blândă, în general. Emest deschise portiera din spate a mașinii și îl invităm pe Simon să ia loc lângă coșul lui Miss Gibbons. Spre Franța!

Opriră peste noapte la Fontainebleau, la sud de Paris și a doua zi dimineața porniră iar la drum. Mașina avea un ritm constant, nu depășea o sută de kilometri la oră. Cu cât pătrundeau mai adânc în Midi, cu atât cerul devenea mai albastru și mai strălucitor.

- Ajungem în Brassiére la timp pentru un cocktail, zise Emest, și am aflat câ Nicole ne gătește *cassouJet.*

Simon se sprijini cu coatele de spătarul scaunului din față. Miss Gibbons era cu ochii pe el.

- Mâ bucur câ tu și Nicole vâ înțelegeți așa de bine.

- Dragul meu, nici nu pot să-ți spun ce plăcere, după ultima noastră aventură. Câ tot veni vorba, i-ai spus câ pleci?

Simon hotărâse sâ nu-i spună nimic lui Caroline pânâ nu ajungea în siguranță în Franța. Dacă ar fi știut câ părăsește jurisdicția tribunalului britanic, avocații ei ar fi sărit pe el într-o clipită.

- Nu. M-am gândit sâ îi scriu o scrisoare, să o liniștesc în privința pensiei alimentare. Oricum, nu are de ce sâ se plângă.

Ernest pufni zgomotos.

— De parcă asta a oprit-o pânâ acum sâ se comporte ca o viperă. O tânără extrem de răsfățată, dacâ mâ întrebi pe mine. Se angaja în depășirea unui camion plin cu oi. O sâ fie curioasa, ai sâ vezi, când afla, o sâ vină sâ vadâ și ea, sâ vadâ cu ochii ei, bâgăcioasa.

- Sunt convins.

Simon privi pe geamul mașinii peisajul stâncos, verde-ce-nușiu; se simți deodatâ foarte obosit. Ultimele săptămâni nu fuseseră deloc ușoare, iar acum câ totul se terminase, nu-și mai dorea decât sâ zacă, sâ fie alături de Nicole. începea sâ se gândească la ea ca la „acasâ".

- Nu poți face hârbul ăsta să meargă mai repede?

Ajunseră în Brassiére puțin dupâ ora șase. Nicole ieși în fața casei sâ îi întâmpine, încrucișându-și brațele la piept de frig. Purta un pulover din lâna neagră, fină, și o pereche de colanți asortați, iar în jurul taliei își legase un șorțuleț alb, mai degrabă decorativ, decât practic. Simon o ridică în brațe și-și lipi fața de gâtul ei. Avea pielea fierbinte de la căldura din bucătărie.

- Poate te arestează pentru ținuta asta. Ce mai faci?

- Bine-ai venit acasâ, *chérí.* Se depărta puțin ca sâ îi studieze fața, dar fâcu brusc ochii mari, când zări ceva în spatele lui.

- Doamne, dar asta ce mai e?

Miss Gibbons sârbâtorea descălecarea pe teritoriu străin cu o amușinare sumară a aromelor locale, trecând de la felinar la coșul de gunoi cu pași legănați - un mers oarecum

nautic — și cu coada în sus, alertă. Nevenindu-i sâ-și creadă ochilor, Nicole o urmări cum alege locul perfect pentru ușurare și apoi ridică mândră nasul ca sâ adulmece aerul serii.

-Ea, o prezenta Simon, este Miss Gibbons. Neobișnuită, nu-i așa?

Nicole izbucni în râs și scutură din cap. „Un câine de-a dreptul urât", își zise, una din glumele Celui de Sus. îl sărută pe Simon pe vârful nasului.

- Pânâ nu mă lași jos, nu primești nimic de bâut.

Descârcară bagajele din mașinâ și se așezarâ în jurul focului cu o sticlă de vin roșu, iar Nicole îi puse la curent cu noutățile. Veștile despre hotel ajunseseră mai departe de granițele satului prin intermediul așa-numitului *téléphone arabe* - discuții la cafenea și bârfe prin magazine. Le povesti cum în fiecare zi se gâsea câte cineva care să o abordeze și sâ îi sugereze un aranjament sau altul: o lucrare, reducere la came, o ocazie nemaivăzută de a achiziționa cele mai interesante antichități, servicii de întreținere a piscinei, măslini crescuți la *prix d'ami* - se pare câ întreaga lume avea ceva sau pe cineva de vânzare și nimeni altul nu era mai insistent decât inamicul numărul unu al hoților, Jean-Louis, vânzătorul de sisteme de alarmă.

Jean-Louis o suna sau îi fâcea vizite zilnic, aducându-i cele mai recente rapoarte despre activitățile criminale din Vaucluse. Dacâ plecai urechea, aflai câ hoția era în floare, nimeni și nimic nu era în

siguranță. Mașinile dispăreau în câteva clipite, casele erau prădate, statuetele și mobila de grădină își luau zborul în secunda în care te întorceai cu spatele la ele, erau vizate până și cuțitele și furculițele de la hotel. După cum îi explicase lui Nicole, ar fi fost plăcerea lui personală să supravegheze instalarea unui sistem de alarmă care să rivalizeze cu cel de la Banque de France. Nici măcar un șoarece-de-câmp nu va putea intra pe proprietate.

- Mie-mi suna a îmbrobodeală, își dadu Simon cu părerea, în primul rând, de ce am avea nevoie de un astfel de sistem? Mereu va fi cineva în hotel. Și, în plus, o putem învăța pe Miss Gibbons să ucidă la comandă.

Nicole ridică din umeri.

- Cred că își cauta și el de lucru - știi, *chef de sécurité.* E un tip șarmant, dar puțin cam *louche.* L-ai întâlnit la petrecere.

- Ce facem în privința unui *chef* adevârat?

- Până acum avem două posibilități. Un tânăr care este *sous-chef la* unul din hotelurile mari de pe coastă. Vrea să aibă bucătăria lui. Se spune despre el că e bun, și are ambiția de a face ceva faimos. Celalalt... Nicole își aprinse o țigară și râse, suflând fuioare de fum... este Madame Pons. E o femeie din zonă, o bucatâreasa extraordinara, dar temperamentala. Ultima data a lucrat la Avignon, dar a avut o divergența cu un client, omul îndrăznise să spună că rața nu e pătrunsă. Madame Pons a ieșit din bucătărie și *paf!* Foarte dramatic.

- Em, ce zici de un bucâtar cu temperament?

- Dragul meu, artiștii nu sunt niciodată ușor de controlat. Doar știm asta cu toții.

— Am degustat faimosul ei *soufflé aux tm/fes* într-una din seri, zise Nicole, și puiul cu tarhon. *Superbe.* Se uită la ceas și se ridică în

picioare. Iar eu nu am pregătit pentru voi decât un amârât de *cassoulet.*

Le cassoulet fu pus pe masa: un vas larg de pământ în care se amestecau într-un sos bogat câmați, came de miel și de gâscâ, fasole, cu o crustă aurie de pesmet deasupra. Lângă el o sticlă de vin din Rasteau pe care îl testau pentru pivnițele hotelului. Pâinea lungă și pufoasă fu tăiată în felii groase. Amestecară salata, băieții turnară vinul în pahare și într-un sfârșit Nicole sparse crusta mirificului *cassouJet,* lăsând sâ se împrăștie în aer un abur savuros. Simon rânji fericit și-și prinse un ștergar la gât.

- Vezi, am grijă de cămășile tale.

-Bon. Mâncați cât e fierbinte.

Căzurâ de acord câ angajarea bucătarului era de maxima importanță, înainte ca bucâtâria sâ fie terminata și echipata. Un bucătar bun putea sâ creeze reputația unui hotel de unul singur, într-un singur sezon, și astfel sâ atragă clienții locali pe toată durata anului. Dar problema era sâ găsești bucătarul potrivit. Cum să faci: să mergi sâ încerci restaurantul, în maniera anonimă a unui inspector trimis de ghidul Michelin? Și dacâ făceai asta, cum puteai fi sigur câ maestrul-bucâtar era cel care gătea, și nu vreun sclav talentat?

Emest se șterse la gură cu șervetul și luă o înghițitură de vin, plimbând prin gurâ licoarea înainte de a o da pe gât.

- Mmm. Un vin promițător. Sâ încercăm și Cairanne? E minunat să avem podgoriile atât de aproape. Se ridică sâ ia pahare curate și turnă pentru toți. Acum, sunteți pregătiți sâ aflați soluția problemei?

- Em, alt *pensée?*

- Exact, dragul meu. Eu propun sâ chemăm toți bucătarii la Brassiére - oricum mor sâ vinâ aici — și sâ-i rugâm sâ gâtească pentru noi. Un prânz-test. De ce nu?

Nicole și Simon se uitară unul la altul. Chiar, de ce nu?

Insâ nu erau deloc pregătiți pentru extrem de delicata și importanta problema a vanității unui bucătar care știe câ este bun și, mai mult, crede câ se numără printre marii maeștri, precum Bocuse și Senderens - bucătari respectați, curtați, tratați de președinte întocmai ca o comoară națională, solicitați de vedete de cinema. Când Nicole îl sună pe tânărul *chef* de pe coasta, acesta declina invitația de a se coborî pânâ la nivelul unui bucătar de rând, gătind într-o bucătărie privata. Ar fi venit la Brassiére numai dacâ se îndeplineau anumite condiții: sâ i se pună la dispoziție o limuzina cu șofer care sâ-1 ia de la Nisa și sâ îl aducâ înapoi, plus o taxa de *déplacement*

de 5 000 de franci. Mai presus de orice, tanárul *chef nu* avea sâ gătească nimic.

Nicole lasá receptorul în furca și fâcu o grimasa.

— II pete plus haut que son cui.

- Poftim? întreba Emest.

Simon râse cu pofta.

- Em, genul acesta de fraze nu apar în curicula de la Berlitz. Vrea sâ spună ca omul are o idee exagerată despre propria importanța - în traducere libera, trage vânturi mai sus decât îi șade fundul.

- A, un ventriloc anal. Ce dezgustător!

Intr-un târziu, Nicole izbuti sâ dea de cea de a doua candidata, Madame Pons, câreia îi fâcu aceeași propunere. Stabiliră împreuna ca Madame sâ vina sâ vadâ hotelul și bucătăria lui Nicole. Dacâ îi plâcea ce vedea, Madame va gáti. Dacâ nu, puteau sâ-i facâ cinste cu un prânz la Mas Tourteron, în apropiere de Gordes, despre care Madame auzise câ ar fi excelent, aceasta fiind onorariul ei pentru

ziua pierdută. Dar le mărturisi ea, era o optimistă din fire. O rugă pe Nicole sâ se întâlnească la ora șase a doua zi dimineața, sâ cumpere ingredientele pentru prânz din Les Halles din Avignon.

Cei trei sosiră la Les Halles cu puțin înainte de ora șase, în penumbra dinaintea zorilor din Place Pie, singurele indicii care arătau câ locul nu este pustiu erau mașinile înghesuite una lângă alta în parcare și lumina de la intrarea în piață. Afară era ger, iar vântul tăios alerga pachete goale de țigări pe trotuare. Simon își frecă bărbia nerasâ - parcă atingea o fâșie de șmirghel înghețat.

- Cum o depistăm?

- Mi-a spus câ își ia micul dejun la barul Kiki.

Când intrară în hală, parcă pășiră într-o altă lume: lăsară afară liniștea și întunericul, căci aici era zarvă mare, agitație, lumină. Intervalele dintre tarabe era înțesate de oameni,

vânzătorii strigau în gura mare ca să se facă auziți peste vacarmul general, luând comenzi și tunând câte-o încurajare în direcția vreunui client mai nehotărât. Emest rămase uluit în fața tarabelor încărcate, pline cu legume, cărnuri, brânzeturi, măsline, fructe și pește - o abundența nemaivăzuta.

- Vâd câ aici o sâ petrecem multe ore minunate, decretă el. Uită-te cum arată vinetele astea - incredibil, soliștii de la corpul de balet ar fi invidioși.

își făcură loc prin mulțime, înaintând în direcția barului. Aici, câțiva bărbați în haine de lucru stăteau umăr la umăr la tejghea, cu mici *ballons* de vin roșu în față, savurând sandviciuri cu câmați. într-un colț, o femeie singură lua notițe pe dosul unui plic, cu o cupă de șampanie pe jumătate goala lângă ea.

Madame Pons depășise stadiul în care putea fi considerata plinuță și acum, în floarea vârstei, ajunsese de-a dreptul voluminoasă. Sub

coama de pâr roșu, cârlionțat, se ițea o fața plinâ, cu trăsături frumoase; faldurile bărbiei dispăreau sub gulerul unei bluze din dantelâ albă. Era machiată strident, iar sânii generoși se odihneau pe tăblia barului, ca doi cățeluși ador-miți. Pe umeri își aruncase o pelerină de culoare verde-închis, iar de sub poale răsărea o pereche de picioare surprinzător de fine, încălțate cu pantofi eleganți, cu toc înalt.

Nicole fu cea care făcu prezentările, iar Madame Pons îi privi cu interes pe fiecare, țintuindu-i cu ochii ei căprui, scăpărători. își termină cupa de șampanie, iar Simon puse o bancnota de 100 de franci pe bar.

- Permiteți, zise el.

Madame Pons încuviință cu o înclinare a capului plinâ de grație, luă în mână plicul pe care scrisese pânâ atunci și îl bâtu ușor cu degetul.

- Am meniul pentru masa de prânz, zise ea. Puțină *bouffe* - nimic complicat. Țineți-vă după mine.

Madame înainta cu mișcări regale printre tarabele cu produse, oprindu-se din când în când sâ pipăie, sâ miroasă, sâ dea la o parte câte ceva. Majoritatea vânzătorilor o cunoștea; vâzând-o câ se apropie, aceștia izbucneau în ode gălăgioase la adresa produselor din fața lor, oferindu-i salate și brânzeturi spre a fi inspectate, examinate ca niște adevărate opere de artă. Madame vorbea puțin: fie clătina din cap plescăind din limbă, fie aproba înainte de a trece mai departe, lâsându-i pe Simon și Emest să cumpere lucrurile alese de ea. Dupâ aproape douâ ore umpluseră o mulțime de sacoșe și Madame Pons se declara satisfăcută. Urcă în mașină cu Nicole, iar cei doi bărbați le urmară îndeaproape.

- Ce zici de ea, Em?

Emest nu zise nimic, încercând sâ evite un câine care se oprise în mijlocul drumului ca sâ se scarpine.

- Dacă gătește la fel de bine precum face piața... ai văzut ce privire i-a aruncat primului vânzător de pește? L-a vaporizat pe loc. Mie mi-a plăcut, sincer sâ fiu. Rubens ar fi adorat-o.

- Și ar fi avut ce sâ adore, e multă. Ai văzut câ bea șampanie dis-de-dimineață?

— O, n-aș avea încredere într-un bucătar căruia nu-i place sâ mai guste... Se vede în felul cum gătește, sunt sigur.

Părăseau centrul orașului, iar Emest încetini, căci pe marginea drumului era tras un BMW; o fată cu cizme înalte și cu o fustă foarte scurtă era aplecată peste capotă, cu fundul la participanții la trafic.

- Crezi câ are nevoie de ajutor?

Simon râse.

— Em, e o fată a străzii, o prostituată. E aici în Avignon în fiecare zi. Mi-a zis Nicole.

Soarele se ițise pe cer, însă de-o parte și de alta a drumului, câmpiile și livezile ce aparținuseră cândva papilor de Avignon sclipeau feeric, pudrate cu promoroacâ. Era o zi desprinsa parcă

din cărțile poștale, cu cerul limpede, albastru și strălucitor, genul de vreme care prevestește numai lucruri bune.

Se adunară din nou în sălile înalte, boltite unde avea să fie bucătăria și restaurantul hotelului; deocamdată aici își aveau sediul provizoriu Fonzi și oamenii săi, care erau ocupați cu dărâmarea unor bucăți de zid, făcând loc de ferestre. în aer plutea un praf fin, iar târnăcopul lucra la parametrii maximi. Madame Pons își strânse pelerina în jurul ei și merse în vârful picioarelor până la zona destinata bucătăriei.

Se opri în mijlocul spațiului, râsucindu-se încet în timp ce își aranja mintal cuptoarele, plitele, suprafețele de lucru, frigiderele și mașinile

de spălat vase, rafturile cu tingiri. Măsură distanțele cu pasul, estima înălțimea tavanului, examinâ cu atenție căile de acces la sala de mese. Ceilalți o priveau în liniște, admirând-o plini de reverența cum se mișca maiestuos dintr-o parte în alta a încăperii. într-un sfârșit, se apropie de ei și dădu scurt din cap.

- E bine, decreta ea. Cam mică, dar e de ajuns.

Zâmbind ușurați, cei trei o conduseră pe Madame Pons prin sala de mese la etaj, fără a băga de seamă privirile admirative ale celui mai mărunțel dintre muncitori. Acesta așteptă până ce tuspatru se depărtară, apoi se întoarse spre Fonzi.

- Elle est magnifique, non? Scutură mâna energic din încheietură. *Un bon paquet.*

Fonzi rânji.

- întotdeauna pui ochii numai pe astea mari, eh, Jojo? Te pierzi, mâi, lângă ea.

Mărunțelul oftă. într-o bunâ zi, nu prea departe în viitor, dacă raidul la bancă va da roade, atunci va putea să-și permită și el un costum, va avea destui bani cât sâ poată scoate în oraș o asemenea femeie. într-o bunâ zi. își reluă asaltul asupra zidului de piatră, cu gândul la curbele voluptoase de carne albă ca laptele.

Madame Pons lăsă sâ-i cadă pelerina de pe umeri și purcese la examinarea bucătăriei lui Nicole: testa cu degetul lama unui cuțit, cântări o oală de cupru în vreme ce Emest golea sacoșele de la piață. Madame ceru un șorț și un pahar de vin alb, îl numi pe Emest asistentul ei și le spuse lui Nicole și Simon să revină abia la amiază. Aceștia tocmai ieșeau pe ușă când auziră în urma lor primele instrucțiuni și un *„D'accord,* draga mea", din partea lui Emest.

Simon zâmbi.

- Cum îți place să fii dată afară din propria casă? E dură Madame, nu?

- Cred că toți bucătarii pricepuți sunt în realitate niște mici dictatori. Nicole se uită la ceas. Pică bine, chiar voiam să îți arăt ceva, o surpriză pentru Ernest. Avem suficient timp pentru asta.

- Eu cred câ Emest are parte de-o surpriză chiar acum.

Țînură drumul pe N100, apoi începură sâ urce pe coasti dealului. Nicole parcă mașina în dreptul unui gard înalt; cobo-râră și trecură de-o poartă veche și cam șubredă. Dinaintea lor se întindea o parcela de pământ, încă ascunsă sub un văl de chiciură și, în ciuda soarelui blând, ușor macabră. îți lăsa impresia câ pe aici trecuse nu de mult un uriaș violent și dezordonat, care culcase la pământ un sat întreg și-apoi împrâștiase rămășițele pe ogoare - bârne putrede, blocuri de piatra de mârimea unei mașini, stâlpi, șeminee, țigle, pietre de moară, căzi ornamentale de dimensiuni colosale, o scară aproape întreagă rezemată de un hambar părăsit, urne de lut înalte de-un stat de om, toate crăpate, zgâriate și ciobite, împrăștiate printre tufișuri și buruieni. Nicole îl conduse pe Simon spre centrul terenului, trecând prin dreptul unei nimfe fără nas, râstumate pe spate, cu mâinile încrucișate cu pudoare peste sânii rotunzi de piatră, năpădiți de licheni.

- Ce e aici? întrebă Simon nedumerit

— *Une casse.* Nu e minunată? Cu chestiile astea poți sâ faci o casă nouă să arate veche de două sute de ani. Nicole se opri să arunce o privire împrejur. *Merde,* m-am rătăcit. Unde naiba era?

- Dar ce căutăm?

- A, *voilă.* Uite acolo, după bârnele de lemn.

Obiectul căutărilor era o statuie, o replica mare și patinată a statuii Manneken-Pis din Bruxelles, un heruvim corpolent care urina

gânditor într-un bazinaș circular din piatră, orb și satisfăcut, ținând în pumnul grâsuț din piatră un penis confecționat dintr-o țeavâ veche de cupru.

Nicole bătu în țeava de cupru.

- Cred câ țeava e puțin cam prea evidentă, dar Fonzi se poate ocupa de ea. Se trase un pas îndărăt și ridică ochii spre Simon, zâmbindu-i întrebător.

- Ei, ce zici?

Simon râse și făcu înconjurul statuii. Bătu îngerul pe poponeț și declară:

- E genial. Em va fi foarte încântat. Știu sigur pe ce va pune lumina reflectorului. îi înconjură umerii cu brațele. Ești teribil de isteață. Abia aștept să-i vâd fața.

își mai petrecură altă jumătate de oră rătăcind prin acest adevărat cimitir, alegând câteva ghivece și jardiniere pentru terasa hotelului. La final se îndreptară spre ghereta improvizată a proprietarului, dintr-un colț al hambarului. Simon o urmări pe Nicole cum se târguia interesându-se mai întâi de prețul câtorva obiecte pe care nu avea nici cea mai mică intenție sâ le cumpere, după care, auzind prețul, clătina nemulțumită din cap.

- O, dacâ aș fi bogată, îi spunea ea proprietarului. Iar fântâna cea veche? Asta cât costă?

- A, fântâna. Omul luâ un aer nostalgic sub tichia trico-tatâ. A fost a bunicii mele. Am copilărit cu fântâna asta. Mâ leagă numai amintiri frumoase de ea.

— Vâ înțeleg, *monsieur.* Unele lucruri nu au preț. Ridică din umeri. E, păcat.

- Opt mii de franci, *madame.*

- Bani gheața?

- Șase mii.

Ajunseră acasa la prânz și îl găsiră pe Emest în culmea fericirii, aranjând masa, sub supravegherea atentă a lui Madame Pons, care în acest timp se delecta cu un pahar de vin.

- Ține minte, Airnest, florile sunt acolo ca sâ bucure privirea, nu pentru nas. Dacâ miros prea puternic, parfumul lor subminează aromele mâncărurilor.

- Ai perfectă dreptate, dragă. Mai ales freziile.

Ernest fâcu un pas îndârât, examinâ masa cu fruntea încrețită, decise câ totul era perfect și deschise frigiderul ca sâ scoată sticla de vin.

- Meniul de astăzi este compus din *ierrine* de vinete cu un *coulis* de ardei proaspeți, calcan prăjit cu sos de unt și *fines herbes, ies fromages maison* și *crepes* fierbinți, înfășurate în jurul unui miez de frișca și votcă. Tumâ vin în pahare pentru Nicole și Simon, apoi pentru el și ridică paharul în onoarea minunatei Madame Pons.

- Madame este o nestemată rară. Femeia îl privi perplexă. *Un bijou.* Madame Pons se lumină toata de mulțumire.

Se așezarâ la masâ la douăsprezece și jumâtate și trei ore mai târziu erau tot la masâ, savurând ultima ceașcă de cafea. Madame Pons triumfase, și încă într-o bucătărie care nu-i era familiara. încălzită de complimente și vin, Madame deveni vorbăreață, aplecându-se din timp în timp sâ-i curme vorba lui Emest, de fiecare datâ când acesta exagera cu aprecierile, hohotind de râs și îmbujorându-se toată. Simon știu câ trebuia sâ o angajeze de îndată ce femeia refuză să discute de afaceri la masă.

- O masâ bună, îi explică ea, este mult prea importantă ca sâ fie întinată cu discuții legate de serviciu. Mâncarea e plăcere. Aimest, încă un pic de Calvados și apoi trebuie sâ plec. Duse mâna la ureche, gest care în Provence însoțea întotdeauna promisiunile de a suna pe cineva. Vorbim mâine, bine?

Ieșiră cu toții în fața casei ca sâ o conducâ pe Madame Pons. întorcându-se înapoi spre casă, Emest se opri la mașină ca sâ îi dea drumul afarâ lui Miss Gibbons. Cățeaua căscă și îi aruncă o căutătură plină de reproș.

- Cum, Em, nu-i plac câinii?

- Ba din contră, dragul meu. în timp ce gătea îi tot arunca lui Miss Gibbons bucățele de came. Nu-i fac bine. O balonează.

Când reveniră în casă, cei trei se apucară sâ spele vasele. Decizia era unanimă. Hotelul avea acum și *chef.*

16

în săptămânile ce urmarâ, Simon își dădu seama câ singurul sau rol era acela de a semna cecuri. Toți ceilalți aveau ceva de făcut.

întotdeauna pe tocuri foarte înalte, cu un etern pahar de vin în mâna. Madame Pons supraveghea renovarea și utilarea bucătăriei; în plus, conducea interviurile de angajare pentru pozițiile de *sous-chefs* și construia vinoteca hotelului. Ținea ședințe deschise în bucătăria încâ neterminatâ de două sau trei ori pe sâptamâna, când aduna în jurul unei mese vechi de fier diverși proprietari de podgorii din zonâ, sau *négociants* tineri și spilcuiti, toți aducându-i spre degustare cele mai bune vinuri. Aceste vizite erau aproape de fiecare datâ urmate de o invitație la o degustare la fața locului și la un prânz ușor, de numai doua sau trei ore. Era *l'enfer,* susținea Madame Pons, dar cum altfel sâ descoperi micile comori pe care le ascundea regiunea?

Pe de altă parte, Ernest își petrecea zilele înconjurat de broșuri și eșantioane de textile, mostre de piatra și lemn, enciclopedii ale lumii vegetale, schițe și planuri. începuse sâ poarte o palârie neagrâ, tipic provensala, cu boruri late; câra mereu dupâ el un portofoliu gros, cu coperte învelite în hârtie vene-țianâ, legat la capete cu funde de mătase moire, care, în combinație cu pâlâria, îi dâdeau un aer de artist în câutarea unui loc propice pentru următoarea frescă.

Când nu inspecta unghiile și înclinațiile unor potențiali angajați, chelneri sau cameriste, Nicole lucra cu Emest. Plecau împreuna în mici raiduri pe la comercianții de antichități din Isle-sur-Sorgue, treceau apoi și pe la câteva *ateliers* de fierari și dulgheri, și, nu în ultimul rând, vizitau pepinierele și serele din împrejurimi, unde puteai găsi orice, de la cimbru la chiparoși de cincisprezece metri înălțime. Reveneau acasâ seara, îmbujorați de bucuria descoperirilor și a noilor achiziții și îi povesteau de-a fir-a păr lui Simon cum

decursese ziua, fârâ a uita sâ îl felicite pentru decizia lui de a evita sâ se implice în chestiuni de detaliu.

- Pemuțe și instalații sanitare, dragul meu, îi spunea Emest îngrozitor de plictisitor.

Era ciudat, observa Simon în sinea lui, cum atât ei, cât și Madame Pons păreau mereu să bombăne împotriva lucrurilor care le făceau, evident, plăcere.

Pânâ și câinele își găsise o treabă. Miss Gibbons se înscăunase în funcția de asistentă a lui Blanc, arhitectul: îl aștepta în fiecare dimineață în fața hotelului și când îl zărea, se apropia de el cu mișcări frenetice din coadă. Rămânea lipită de piciorul lui tot restul zilei, forfotind prin grămezile de moloz și acumulând încetul cu încetul un strat gros de praf alb și pete de tencuială. Din când în când trăgea câte o scândură sau o bucată de lemn pânâ la picioarele lui Blanc. Muncitorii o numiseră *J'architecte*" și o învățaseră sâ aporteze saci de ciment, folosind resturi de mâncare de la masa de prânz. Pariau între ei cât de sus putea sâ tragâ un sac pe treptele de piatră ale scărilor. (Trebuie menționat că așa-zisul antrenament se derula de fapt, în acompaniamentul mârâiturilor fioroase ale câinelui.) Miss Gibbons era ocupată și mulțumită.

în schimb, Simon devenea din ce în ce mai agitat în ciuda torentelor de bani care ieșeau din cont în fiecare săptămână, Simon găsea fascinant felul în care evoluau lucrările, îi plăcea

sâ colinde prin încăperile goale, dar elegante și sâ-și închipuie cum vor arăta la inaugurare. Și cu toate acestea, pentru prima dată în ani de zile, își dădea seama câ nu are nimic de fâcut, nici o ședință spre care sâ se grăbească, nici un telefon urgent. Sunase la agenție doar o dată, iar Jordán fusese amabil, dar scurt. Totul mergea bine, clienții vechi se obișnuiseră cu noua echipă și la orizont se întrevedeau câteva proiecte interesante.

„Totul merge strună", așa îi descrisese Iordan situația, iar Simon lăsase receptorul de la ureche cu o strângere de inimă. El nu mai conta.

Existau și premii de consolare. El și Nicole erau foarte fericiți împreună. îi era dor de ea și atunci când o zbughea cu Emest la cumpărături; o dată sau de două ori se surprinse gelos pe timpul pe care ea i~l acorda lui Emest - o gelozie nefondatâ, din moment ce el singur alesese sâ nu participe la ceea ce ei numeau „expediții după cumpărături". Inițial, încercase să meargă cu ei, însă după doar două ore se văzuseră obligați sâ-1 abandoneze într-un bar, căci Simon își pierde: repede râbdarea.

însâ achizițiile aveau sâ se încheie destul de curând. între timp, zilele devenirâ tot mai lungi, începu sâ miroasă a primăvara, iar soarele prinse puteri. înfloriseră migdalii, înviorând peisajul cu bobocii lor roz-alburii. Banca de piatră pe care obișnuia să stea Simon se încălzise de la razele soarelui. De acolo privi piscina goală, unde Miss Gibbons își făcea siesta visând iepuri și poștași. Simon își lăsă capul pe spate și închise ochii pe jumătate ca să se bucure de căldura soarelui.

-Monsieur le patron, bonjour!

Simon clipi și miji ochii spre silueta care se apleca deasupra lui, cu mâna întinsă, cu ochelari de soare și dinți sclipitori. Sosise Jean Louis, un fel de om-orchestrâ al sistemelor și programelor de prevenire a criminalității - era ora lui.

Jean-Louis era un tip scund, îmbrăcat la moda în pantaloni largi și *blouson* de piele întoarsa, spilcuit și cam parfumat. Trasaturile lui ascuțite îi aminteau lui Simon de un câine dibaci, trimis în vizuină după iepuri - un foxterier agil și inteligent. Nu-i lipsea nici tenacitatea canina.

- V-ați mai gândit la propunerile mele? Nu-i dădu lui Simon ocazia sâ răspundă, ci scose din geanta un articol decupat din ziar. Uitați-vâ la

asta - săptămână trecuta, marți dimineață, a fost jefuita banca din Montfavet. Și-apoi, când s-au împrăștiat sticleții, ce credeți că s-a întâmplat? Eh?

- Nu știu, Jean-Louis. Au plecat cu toții la masâ?

-Bof! Dumneavoastră glumiți, iar asta este o chestiune cât se poate de serioasă. își scoase ochelarii de la ochi ca sâ dea greutate celor spuse și îi agitâ spre Simon. Hoții s-au întors dupâ-amiaza! *Beh oui!* De douâ ori în aceeași zi. Poftim, Vaucluse. Nimic nu mai este în siguranța, prietene, nimic. Oamenii aceștia, răufăcătorii, vin din Marsilia cu *pisto-Jets* și mașini rapide...

- De unde știi ca vin din Marsilia?

- Ah. Jean-Louis își puse la loc ochelarii și se uită în jur, sâ se asigure câ nu vor fi auziți de nimeni. Am informatorii mei. Dâdu din cap spre Simon. Legături din *milieu,* din vremurile bune.

Simon ridică din sprâncene. în toate conversațiile lor de până atunci, Jean-Louis nu mai făcuse niciodată referire la trecutul său.

-Ai fost cumva...?

Jean-Louis duse un deget la buze. Simon era aproape sigur câ-i făcuse cu ochiul, în spatele lentilelor fumurii.

- Corsica. Muncă sub acoperire. Ați auzit de Union Corse[1]?

- Tu de care parte erai?

- Eu eram cu poliția. Jean-Louis ridica din umeri și zâmbi. Mare parte din timp.

- Spune-mi un lucru. De ce vrei sâ te ocupi de un hotel mic cum e acesta? Nu e foarte incitam, sâ stai sâ păzești scrumiere și tacâmuri.

- Contacte, prietene. Invitații - parizieni, englezi, nemți, vin aici, își achiziționează *une résidence secondaire,* au nevoie de sisteme de alarmă. Industria noastră nu mai e ce-a fost, afacerile stagnează. Au apărut mulți electricieni care se dau drept experți în sisteme de securitate, cer bani puțini. Ei, lor să le rămână clienții mai amărâți, oamenii care stau în sat. Eu vreau crema, milionarii nemți, cu ale lor colecții de artă și soții care-și cumpără de la Bulgari bijuterii pe care să le poarte în vacanță la Gordes. Unde o să întâlnesc eu oamenii ăștia? Doar nu în vreun *bordel* de bar din Cavaillon. Arătă cu mâna spre clădirea din spatele lor. Numai aici îi pot întâlni. *En plus,* dumneavoastră veți beneficia de sisteme de protecție de prim rang, garantat. *Voila* - câte ceva pentru fiecare din noi. înclină capul într-o parte și se jucă cu medalionul de aur de la gât. Gândiți-vă, prietene. Vâ fac o ofertă specială.

Jean-Louis îi strânse cu efuziune mâna lui Simon și se grăbi să-și ducă în altă parte războiul împotriva criminalității. Lăsă în urma lui o boare de after-shave. „Nu era genul de om de la care să-ți cumperi o mașină second-hand, își zise Simon, darămite un seif nou-nouț." Dar individul se putea dovedi folositor, iar Nicole părea să-I agreeze.

La zece kilometri depărtare, Nicole și Ernest tocmai admirau un măslin care, erau asigurați, nu avea mai puțin de 250 de ani. îi mai rămâneau 750 de ani buni de viață Bătrânul proprietar jurase pe mormântul bunicii că aceste cifre impresionante erau adevărate. Bărbatul care părea aproape la fel de bătrân ca măslinul, își pornise afacerea cu patruzeci de ani în urmă, cu un câmp de levănțică și cu o nevastă harnică, iar

acum deținea câteva hectare de plante, tufișuri și copaci, două case, un Mercedes mic și patru televizoare.

- Comme il est beau, zise el și mângâie trunchiul noduros. O briza ușoară adie printre frunzele măslinului, schimbându-le culoarea de la verde la argintiu. Copacul fusese taiat corect de-a lungul secolelor: întotdeauna se taie ramurile centrale pentru a permite soarelui sa

pătrundă printre frunze și a încuraja o desfășurare largă și grațioasă a frunzișului. Știi că treaba a fost făcută bine dacâ o pasare micâ poate zbura nestingheritâ printre ramurile cele mai de sus, fărâ sa-și prindă aripile, le explica bătrânul.

- Magnific, nu-i așa? zise Emest. Dar pot fi mutați din locul lor când ajung atât de bătrâni?

Nicole îi traduse întrebarea bătrânului, iar acesta le zâmbi și se aplecă sâ scurme pământul nisipos din jurul trunchiului, scoțând la iveală maiginea de lemn a unui ghiveci uriaș. Copacul, continuă el explicațiile, fusese adus de la Beaumes-de-Venise cu doi ani mai înainte, apoi fusese mutat într-un vas nou și replantat aici. Desigur, n-ar fi fost o problema sa mai facâ un voiaj scurt. Ba chiar, bătrânul le garanta buna aclimatizare a copacului, dar asta numai dacâ țineau cont de un lucru - și aici moșneagul agită spre ei un deget tuciuriu și strâmb - un singur lucru: copacul trebuie orientat corect. Le arătă o patâ de vopsea verde de pe scoarța copacului. Copacul trebuia orientat întotdeauna cu partea vopsită spre sud, așa cum fusese orientat de când nu era mai gros decât o vergea. Dacă nu, copacul ar fi stagnat timp de doi-trei ani, pânâ când s-ar fi acomodat cu noua poziție. Bătrânul dâdu din cap povâțuitor. Trebuia sâ știi astfel de lucruri înainte de a investi într-un asemenea copac.

- Și la cât se ridica investiția? întrebă Nicole.

- Trei mii de franci, *madame.*

- Dacâ plătim cu bani gheață?

Moșneagul zâmbi.

— Trei mii de franci.

Dar era un chilipir, își spuseră în drum spre casă - o piesă din colecția de antichități a naturii, frumos și plin de frunze tot timpul

anului. Și avea ramurile îndeajuns de mari ca sâ facă umbră unei mese cu scaune, un adevărat simbol al regiunii.

Când ajunseră la hotel îl găsiră pe Simon cu hainele răvășite, lingându-și mâinile julite. Avea hainele murdare de praf, pătate de iarbă, iar pe obraz avea o tăietură adâncă. Când zări expresia de pe chipul Iui Nicole, Simon ridică o mână în aer.

- E în regulă, eu am câștigat.

- Ce s-a întâmplat?

— A venit surpriza lui Em. îi ajutam pe oameni sâ îl scoatâ pe terasa, dar am alunecat pe trepte, mi-am prins mâna între zid și drăcovenie, și m-am mai și zgâriat pe obraz. Ai dreptate. Ar trebui să supunem mica brută unei circumcizii. E periculos.

Nicole începu sâ râdă.

- Vrei sâ spui... Nu-mi vine sâ cred. îmi pare râu câ râd, dar nu mâ pot abține.

Simon rânji și-și duse mâna la tăietură care încă mai sângera.

- Rănit în acțiune de un heruvim rubicond. Primesc o medalie, ceva?

Ernest ascultase nedumerit conversația lor.

- Mai întâi niște dezinfectant, dragul meu, apoi mai vedem cu medaliile. Mâ întorc imediat.

Cât îl așteptară pe Ernest să revină, Nicole îl ajută pe Simon să se scuture de praf.

- îmi pare râu, zise ea din nou. Nu e amuzant.

- Am nevoie de îngrijire medicală, zise el, de asta am nevoie. Va trebui sâ stai cu mine în pat și sâ-mi iei temperatura. Vino încoace.

Sâ-ți arăt cum sâ faci fârâ termometru.

- Mm, zise Nicole câteva clipe mai târziu. Cred câ ai șanse sâ supraviețuiești.

Se desprinserâ din îmbrățișare, câci Ernest apâruse cu un pachet de vatâ și o sticluță de dezinfectant. Nicole începu sâ-i curețe rănile cu atenție.

Simon tresări.

- Ern, sper că ești pregătit pentru asta. Nicole l-a găsit. Sper sâ-ți placă.

Coborârâ la parter și traversară restaurantul. Afară, pe terasă, heruvimul stătea lângă bazinul de piatră, temporar detașat de piedestalul și sursa lui de apâ. Gol, privea câtre vâi, spre masivul muntos ce se înălța în depărtare. Miss Gibbons verifica gradul de comestibilitate a țevii de cupru.

- O, dragii mei, se minună Ernest, ce omuleț splendid! Gibbons! Lasâ-1 în pace. Se învârti în jurul îngerașului, cu chipul strălucind de bucurie.

- Ai zis că vrei o fântână.

- E divin. Și funcționează?

- Ca unul care taman a dat pe gât optsprezece halbe de bere, Em. Nu-1 găsești prea... ofensator?

- în nici un caz. E o adevărată minunăție. Nici nu am cuvinte sâ vă spun ce mult îmi place. O îmbrâțișâ pe Nicole. Foarte drâguț din partea ta. Mi-1 imaginez în grădină, susurând molcom. Și știu exact unde o sâ-1 punem, sub copac. Se opri și-și acoperi gura cu palma, privindu-1 vinovat pe Simon.

- Ce-ar fi sâ-ți aduc un pahar de vin și sâ-ți spun ce e cu copacul?

Madame Pons scuipă cu delicatețe în găleata de tablă și-și notă impresiile despre vin într-un caiet. în acel moment se găsea într-o pivniță strâmtă, cu pământ bătătorit pe jos, undeva în apropiere de satul Gigondas. Pe masa dinaintea ei se înșiruia un număr de sticle fără etichete; lumina palidă a

becului de numai patruzeci de wați sculpta umbre adânci pe chipul atent al bărbatului care statea de cealaltâ parte a mesei.

- *Eh, alors?* Monsieur Constant era unul din zecile de *vignerons* din zonâ care își asumase riscul de a produce și îmbutelia propriile vinuri, în loc de a vinde strugurii celor de la cooperativa. Daca vinul era bun, profitul era mai mare așa. Iar dacâ un hotel *de luxe,* așa cum îl descria Madame, lua câteva lázi, vinul devenea cunoscut, puteau sâ creascâ și prețurile, iar Monsieur Constant va putea sâ cumpere cele douâ hectare de pământ de care-și batea joc vecinul sâu idiot. Așadar, era important pentru Constant sâ o dea gata pe femeia aceasta strașnica.

- *Un petit vin. Pas mal.* Madame Pons se uitâ la el, politicoasă, dar impasibilă. *Ensuite?*

- *Un trésor, madame. Un vrai trésor.* Constant zâmbi. Păcat ca femeia refuzase sâ guste din brânza pe care i-o oferise, de altfel o brânză îndeajuns de iute încât și oțetul părea gustos după ea, dar așa se întâmpla cu profesioniștii. Tumi vinul bogat în douâ pahare, rotind sticla, ca sâ descătușeze aromele licorii. *Quelle robe, eh?* Ridica paharul, închise ochii, inhala și scutura din cap admirativ. Gustă, mestecă și înghiți vinul, scuturând iar din cap. *Cong! II a du slip, ce vin. Cong!*

Madame Pons, care mai văzuse cel puțin zece astfel de reprezentații la celelalte *caves* din zonă, zâmbi și luâ paharul în mâna. Nu se auzea decât zgomotul pe care îl scotea Madame Pons în timp ce sâvârșea propriul ritual al degustării.

— *Oui.* Aprobă chiar de două ori, cu multă energie. *II est bon, tres bon.* Madame întinse mâna spre un cubuleț de brânză, iar Constant îi umplu din nou paharul, întrebându-se dacă n-ar fi bine să mai ridice prețul cu un franc.

Echipa sârbători venirea oficială a primăverii renunțând la pantalonii mulați. Generalul îi inspectă echipați în pantaloni scurți noi negri și mulați. Plătise în plus pentru modelul folosit

la Tour de France, cu tur dublu și autograful unui fost campion mâzgălit pe partea din față a cracului. Chiar și picioarele băieților căpătaseră o alură profesionistă, cu pulpe musculoase și gambe bine definite. Erau încă albi ca brânza, dar în câteva săptămâni se remedia și asta. Generalul observa cu satisfacție că bărbații își răseseră părul de pe picioare. Nu era recomandat părul pe picioare, mai ales dacă te dezechilibrai și cădeai.

Spre marea surpriză a Generalului, absolut toți membrii echipei respectaseră disciplina impusă și înduraseră fără să crâcnească rigorile antrenamentelor. Acum ajunseseră la stadiul în care se mândreau că puteau escalada pante pe care n-ar fi fost în stare să urce cu doar câteva săptămâni în urmă. Sentimentul că realizai ceva, asta fâcea minuni asupra psihicului uman, concluziona Generalul, mai ales când era strâns legat de promisiunea unei sume de bani. Asta îl atrâgea la viața în afara legii.

-Bon. Se apucă să desfășoare o hartă, pe care o întinse pe capota mașinii sale. Șaptezeci și cinci de kilometri în această dimineață; vom termina cursa coborând prin Isle-sur-Soigue, așa cum vom face și în ziua cu pricina. Să nu acordați prea mare atenție băncii când treceți prin dreptul ei.

în timp ce băieții studiau ruta marcată de General pe hartă, aceasta luă o geantă din mașină și scoase șapte perechi de ochelari de soare și șapte chipie viu colorate.

- *VoJlă.* Ultimul detaliu. Accesoriile. Acesta este camuflajul vostru. Puneți-vâ șepcile astea pe cap și veți arăta la fel ca alți cinci mii de ciclișți care circulă pe drumurile noastre. Nimeni nu va putea sâ descrie cu exactitate culoarea pârului sau să spună ce culoare de ochi aveți. Veți dispărea de pe fața pământului.

- *C'est pas con, eh?* Jojo își puse ochelarii și-și trase cozorocul șepcii mult peste ochi. Ce ziceți?

Jean îl cercetă din cap până-n picioare.

-Ravissant. Mai ales picioarele.

-Aliezi îi îndemnă Generalul. Doar nu suntem la parada modei. Cunoașteți drumul care vă scoate din oraș? Eu voi fi prins în trafic.

Șapte capete colorate se mișcară la unison încuviințând. Generalul le răspunse prin același gest. Deghizarea asta simplă funcționa. Și lui i-ar fi fost greu sâ-i recunoască din viteză.

Simon și Emest ieșiră în fața hotelului și priviră în sus, la fațada care se ițea printre schele. Lângă ei, Bert, zugravul, care venise special de la Londra pentru lucrare, își învârtea o țigară.

- Mai trebuie două săptămâni ca vopseaua sâ se usuce bine, să se definitiveze, zise el. Culoarea e încă prea vie, prea proaspătă, dar cu soarele și vântul de aici în curând o să capete aspectul de vechi. Știți, efectul scontat, cum s-ar zice.

Bert era un artist specializat în zugrăveli antichizate -tehnici de variație a nuanțelor, tehnici de stresare, aplicare prin șteigere, cu rolele, și altele asemenea. Puteai obține orice efect, de la luciu de lac până la un tavan ce imita petele de nicotină, și toate acestea folosind numai uneltele din duba lui Bert. Autovehiculul era parcat în spatele lor, un fel de maestru de altădată pe roți. Pe fiecare latură era pictat un detaliu arhicunoscut din pictura din Capela Sixtină, care înfățișa degetul lui Dumnezeu ațintit spre o mică legenda ce părea

săpată în piatră: „ALBERT WALDIE: EFECTUL SCONTAT*. Atrăgea atenția duba, nu glumă.

Cel mai recent triumf al lui Bert era firma hotelului. înalte de jumătate de metru, literele erau pictate cu un ton galben-pal, cu efect de umbră, pe un fond de un albastru șters și erau încadrate într-un chenar roșu, subțire. Firma arăta de parcă era acolo de jumătate de veac, îți dădea impresia că vopseaua mai-mai se scorojește în bătaia nemiloasă a soarelui, a vântului sau ploii. Toate acestea nu erau decât efecte ale tehnicilor folosite de Bert, care își petrecuse mai bine de două zile aplicând tot felul de crăpături și umbre peste stratul de vopsea.

- Bért, arata minunat. Exact ceea ce căutăm, nu, Em?

Emest îl aproba dând din cap.

- Dragă Bert, e superb. Știi, mi-a venit o idee pentru peretele din spate.

- Un soi de pictură murala?

- Așa ceva, da. Când vin și ceilalți? Cei trei asistenți ai lui Bert i se alăturau acestuia pentru lucrările de interior, acum că muncitorii din echipa franceză își terminaseră partea de muncă.

Bert pufăi contemplativ din țigară.

- Sunt pereții voștri, desigur. Pâcalicii ăștia n-au nici o problemă să vâ spunâ că pereții sunt gata și sâ-și ia jucăriile, sâ plece. Dar pereții trebuie sâ se usuce. Nu se poate zugrăvi pe un perete ud, sub nici o formă. Nu dacă vrei sâ obții efectul scontat

- Ce-ar fi sâ aruncăm o privire? sugeră Simon. Am ținut toate geamurile deschise și căldura la maximum, așa câ mâcar parterul ar trebui sâ se fi uscat.

Intrară în hotel, iar Bert se opri o clipă în fața uneia din ferestre.

- Păcat cu munții ăștia, zâu așa.

- De ce, Bert?

- Pâi, acoperâ priveliștea...

Franțoise urcă încet treptele din fața casei lui Nicole, reținută în mișcări de fusta strâmtă și pantofii cu toc neobișnuit de înalt pentru ea. își cumpărase pantofii în Cavaillon, unde se dusese ca sâ își aranjeze pârul pentru interviu. Dacâ totul mergea bine, fata putea pârâsi cafeneaua, putea sâ lase în urmă spălatul paharelor și amintirea palmelor primite peste fund de la prietenii de cărți ai tatălui ei. Va începe o viațâ nouă, va purta tocuri înalte în fiecare zi și va întâlni oameni din Paris și din Londra. Și poate un tânăr frumos, cu Ferrari roșu, va poposi într-o bunâ zi la hotel și se va îndrăgosti de ea la prima vedere. Se uită în jos la decolteul bluzei pe care o

călcase cu atâta grija cu o seară înainte și decise să mai închidă un nasture - avea interviul cu Madame Bouvier. *Bon.* Ciocani la ușă.

Nicole o pofti înăuntru și o invită să ia loc pe unul din fotoliile de lângă șemineu. Era pentru prima oară că o vedea pe Frangoise îmbrăcată în altceva decât jeanși sau fuste vechi de stambă și espadrile, iar transformarea era tulburătoare -devenise peste noapte o tânără răpitoare, dintr-o simpla țărăncuța. Se fardase cam exagerat, iar fusta era cam strâmta, dar acestea erau detalii care se puteau corecta.

- Frangoise, arăți foarte bine. îmi place mult cum îți stă pârul.

- Merci, madame.

Frangoise se gândi sâ se așeze picior peste picior în maniera eleganta a doamnei din fața ei, dar realiza câ fusta era și așa prea scurtă. își lipi gleznele, cuminte.

Nicole își aprinse o țigară.

- Spune-mi despre ai tăi. Crezi că vor fi de acord să vii să lucrezi la hotel? Cum rămâne cu munca la cafenea? Nu vrem să îi supărăm.

Fata ridică din umeri și își mușcă buza de jos.

- Ar putea veni verișoara mea în locul meu. Părinții mei -ei știu că nu vreau să-mi petrec tot restul vieții într-o cafenea. Se aplecă ușor pe scaun. Știu să folosesc calculatorul. Am făcut un curs după ce am terminat școala. M-aș putea ocupa de corespondența, confirmări, facturi, orice.

Nicole o privi, cum stătea în fața ei, cu ochii mari, domică să facă ceva în viață. îi zâmbi. Dacă acesta era primul chip pe care vizitatorii îl zăreau la intrarea în hotel... Cu siguranță nimeni nu s-ar plânge. în special bărbații. Se ridică din fotoliu.

- Hai în bucătărie. Pun de-o cafea și discutăm pe îndelete.

Frangoise o urmă, admirându-i cămașa din mătase fină, croiala impecabilă a pantalonilor, felul în care se mulau perfect pe conturul trupului. Madame Bouvier era femeia cea

mai șic din câte văzuse. Fata își netezi fusta - fusta de anul trecut, probabil intrase la apă - și se simți stinghera. Mama ei nu ar fi înțeles în ruptul capului de ce hainele nu se poarta până se destramă. Madame Bouvier ar fi înțeles. Franțoise se hotărî să îi ceară sfatul în privința hainelor celor mai potrivite. Dacă primea postul.

- Aș putea începe înainte de deschiderea hotelului. Știți, să ajut.

Ambrose Crouch stătea nemișcat pe scaun, cu privirea pironită pe ecranul calculatorului; avea o sticlă de vin roșu lângă el și era pe cale să se îmbete. Efectul pozitiv consta în faptul că prindea curaj.

Hotelul devenise pentru el un fel de obsesie. Simboliza tot ceea ce denunța în public și invidia în particular - confortul, luxul, banii - și era pentru el o dovada imediată a circumstanțelor sale, complet diferite. Crouch locuia într-o casâ micuță, care mirosea a igrasie iama. Avansul de la *Globe* nu se mai mărise de mai bine de doi ani: în Anglia veneau vremuri grele, cu asta îl tot amăgea directorul lui. Noua sa carte fusese deja respinsă de cinci editori, iar revistele americane încetaseră a-i mai cumpăra articolele după ce Crouch criticase un proeminent rezident american, extrem de îndrâgit, al stațiunii Lacoste.

Trase un gât din sticla cu vin și continuă sâ se cufunde în depresie. Pe deasupra, sâ fie șantajat de huliganul acela de bani gata, cu trabucurile lui și amanta franțuzoaicâ - asta le întrecea pe toate. Fâcuse ceva săpături și aflase o grămada de informații despre Simon Shaw, destul cât sâ-i ajungâ de un articol nemilos - notițe pe care la lumina zilei, treaz, le ascunsese într-un sertar. Dar acum credea câ găsise un mod de a scrie totuși articolul și a-1 da spre publicare.

Un prieten mai vechi de băutură, amic de pe Fleet Street, fusese de acord sâ publice articolul lui Crouch în ziarul sâu,

cu numele său. Evident, articolul trebuia redactat cu atenție, acum că judecătorii loveau în presă cu orice ocazie, dar era mai bine decât nimic, iar Crouch era oricum protejat.

Umplu paharul cu vin și zâmbi sinistru, cu ochii la titlul afișat pe ecran: „PROFANAREA UNUI SAT*. Poate va introduce și un citat de la el, ca și cum ar fi fost unul din cei intervievați de autor. Nimic personal, nimic cu potențial litigios, doar tristețea unui om care constată cum se pierd tradițiile și e pervertita viața satului. începu să tasteze, bucuros câ găsise o modalitate de a-și deversa veninul în deplină siguranță.

Simon se uită la facturile din săptămâna aceea, de la dulgheri, instalatori, zugravi și electricieni, și clătină din cap. Parcă semna

cecurile pentru jucătorii echipei de fotbal a Italiei -Roggiero, Biagini, Ziarelli, Coppa - și probabil la fel de costisitori și unii, și alții. Totuși, se văzu nevoit sâ admitâ câ oamenii fâceau treaba bunâ. Semnă pentru ultimul șir de zerouri și ieși pe terasa din spatele casei, unde Nicole începuse deja sâ facă plajă la amiazâ. Acum era seară, iar cerul de deasupra munților devenise trandafiriu-violet, culoarea despre care Emest spunea câ ar fi neverosimilă.

Nu peste mult timp viile vor înverzi, iar florile de cireș se vor fi scuturat. Mai era puțin pânâ la Paște, când începea sezonul turistic. „Viitorii noștri clienți, își zise Simon. Sâ sperăm câ pânâ atunci instalația sanitară va fi pusă la punct.** Mai privi o dată cerul și intră în casă.

[1]

Mafia corsicanâ (n.tr.)

17

- Ești Simon Shaw, profanatorul naturii?

Simon zâmbi când recunoscu vocea de la celalalt capăt. Era Johnny Harris, fost copywriter la agenție și unul dintre cei mai perspicace ziariști de știri mondene din Londra. Spre deosebire de alți colegi din breasla sa, în el se putea avea încredere că nu te va înjunghia pe la spate - cel puțin, nu fără a-ți da înainte șansa de a te apăra. EI și Simon păstraseră legătura de-a lungul anilor.

- Salut, Johnny. Ce am mai făcut acum?

- Ei bine, se pare că ești pe cale de a ruina viața de zi cu zi a unuia dintre cele mai pure sate din Provence. Este în presă, deci trebuie să fie adevărat, ticălos mic ce ești! Harris râse. E genul din acela de articol în care totul este sugerat, fără a obosi cititorul cu prea multe amănunte concrete. Destul de inteligent făcut, chiar. L-aș fi suspectat pe încântătorul tău vecin, piticul otrăvit

- Deci, nu a fost Crouch? Acum nu mai contează, oricum. Era prea târziu să mai facă ceva daune.

- Nu este ziarul lui, și nu este nici dintre ai lui. El este citat - aceleași clișee - un alt cui în coșciugul Lubéronului, călcarea în picioare a valorilor pe care noi o numim progres, prostii de genul ăsta -, dar, bineînțeles că poate fi chiar el autorul. Este un truc vechi; am apelat și eu la el de multe ori.

Oricum, a fost scris cu mare atenție. Nimic pentru care să-1 putem da în la judecată.

- Cât de râu este?

- Neplăcut - știi tu, defăimător, dar nu devastator. Va fi uitat când următorul politician va fi prins cu pantalonii în vine, lucru care se pare că se întâmpla în fiecare săptămână. Ți'l voi trimite prin fax. Dar să te aștepți la niște telefoane, și poate chiar de la un jurnalist ciudat. Harris făcu pauză, iar Simon îl auzi aprizându-și bricheta și țârâitul altor telefoane în fundal. Iți voi spune ceva, totuși. Un pic de publicitate pozitivă nu ți-ar strica și mă știi pe mine, sunt întotdeauna dispus să fac o favoare. Ce spui?

Simon râse.

- Subtilitatea abordării tale este irezistibilă. De ce nu vii aici pentru marea deschidere? Va fi în prima parte a lui iunie, și poate vom putea aduna câteva personaje despre care să scrii.

- Pot veni cu ale mele, dacă vrei. Vrei niște Eurotrash? Câteva prințese italiene? Starlete și prostituate? Să vedem. Pot veni cu o actriță lesbiană, sau cu un pilot de curse cu probleme cu alcoolul. Sau cu clâparul de la Stark Naked și Car Thieves...

- Johnny, eu sper că acesta va fi un hotel mic și liniștit. Adu-ți o prietenă și lasă-i pe toți ceilalți la Groucho Club, bine?

Harris chicoti zgomotos.

- Devii un bătrân ramolit, dar îți voi face pe plac. Să îmi transmiți data exactă și voi fi acolo să onorez bunele tradiții ale presei britanice.

- Mă temeam de asta, spuse Simon. Nu uita să îmi trimiți pe fax articolul acela.

- Este pe drum. Ține-ți respirația. Miroase. Vorbim cât de curând.

Simon încă mai zâmbea când puse telefonul în furcă. Johnny Harris, nerușinat și cinic, întotdeauna îl binedispunea.

Supraviețui chiar și primirii faxului, care era exact așa cum se așteptase. Simon îl citi de două ori și apoi îl aruncă la gunoi, în ce mod își câștigă unii existența!

Domnul Blanc estimă că în câteva zile, cel mult o săptămână, hotelul avea să fie gata. Zidarii plecaseră, *carreleurs* terminaseră de montat podelele din piatră, bucătăria era o feerie de inox și cupru, piscina era plină, măslinul - Emest aproape plânsese când îi tâiaserâ din crengi - fusese plantat. Albert Waldie și echipa lui de zugravi își disputau pereții cu electricienii care se pare că voiau sâ schimbe ceva la sistemul electric, iar o simfonie de lavoare puse în funcțiune de instalator confirmau câ debitul de apâ era optim. Tâmplarii potriveau ușile și dulapurile, luând la rindea și la șmirghel, umplând camerele de rumeguș fin care era purtat de curent pe vopseaua proaspăt aplicată a lui Waldie, fapt ce provocă o altă criză în relațiile anglo-franceze.

Monsieur Blanc se deplasa cu grijă prin acel haos, iar Miss Gibbons mergea în urma lui cu o bucată de țeavâ de PVC în dinți. Ei se alăturară lui Nicole, Simon și Emest în bucâtârie, unde *tapenade soufflé* promitea a fi un fel de mâncare permanent în meniu.

Blanc își desfătâ nările înainte de vorbi. Era, spunea el, o mică problemă, nimic grav. Vecinii de alături, un cuplu în vârstă, erau îngrijorați din pricina piscinei. Nu din pricina piscinei, desigur, care era de un bun-gust desăvârșit și nu aveau ce să-i reproșeze, ci din pricina a ceea ce se putea întâmpla *lângă* piscină. Citiseră în ziar despre unele lucruri scandaloase care se pretrec ocazional pe plajele din Saint-Tropez, unde oamenii fac plajă *tout nu.* Ca sâ vadă asemenea comportament în Brassiére, un sat cu două biserici, va fi foarte neplăcut pentru doamnă, cu inima ei atât de delicată. Domnul, în schimb, nu părea sâ aibă vreo obiecție. în orice caz, ar aprecia dacâ ar fi siguri că așa ceva nu se va întâmpla aici.

Simon mâncă și ultima felie de *soufflé.*

- Este ridicol. Este un gard înalt de trei metri între gradina lor și piscina noastră. Vor trebui să stea pe picioroange ca sâ poată vedea ceva.

-Beh oui, zâmbi Blanc. Dar Madame este mătușa cuiva din Administrația din Avignon. *Un gros bonnet.*

Nicole puse brațul pe mâna lui Simon.

- Du-te, *chérí.* Fii diplomat pentru cinci minute.

Simon se ridică și înclină capul spre Madame Pons.

- A fost delicios. își exersa zâmbetul diplomatic către ceilalți. E bine așa?

- Ai puțina *tepenade* între dinți, dragule, spuse Emest. Dar altfel, foarte frumos. Mătușica nu va putea sâ-ți reziste.

Simon merse cincizeci de metri pe stradă și ciocăni de două ori în poarta grea de stejar. Auzi pași și se deschise o mică trapă de vizitare, în spatele câreia o pereche de ochi sus-picioși îl cercetau. Trebui sâ se aplece ca persoana dinăuntru sâ-i vadă fața.

-Oui?

- Bonjour, madame. Sunt vecinul dumneavoastră, de la hotel.

-Oui.

- Sunt proprietairul hotelului.

-Ah bon.

- Da. Simon se simțea ca un comis-voiajor bătând din ușă în ușă cu halitozâ. *Madame,* este posibil sâ vorbim? Numai câteva minute?

Ochii îl mai cercetară puțin și apoi trapa se închise. Se auzi zgomot de zâvor. Ușa se deschise în final. Iar Madame îi fâcu semn cu capul lui Simon să intre. Acesta urmă silueta scundă a femeii în bucătărie și se așeză în fața ei la o masă lungă cu un televizor la un capăt. Un bec atârna în mijlocul tavanului. Putea foarte bine să fie și miezul nopții. Madame își frământă mâinile și la fel făcu și cu buzele.

Simon își drese glasul.

- Am auzit că dumneavoastră și soțul sunteți îngrijorați din cauza piscinei.

Madame dădu din cap.

- Anumite activități.

- Ah, acelea. Simon încercă să zâmbească asigurator. Ei bine, vă promit că le vom cere clienților noștri să fie discreți.

- Nu ca la Saint-Tropez.

Simon gesticula oripilat.

- Cu siguranță nu ca la Saint-Tropez! Mai mult ca la... o, Doamne, care era echivalentul francuzesc al Bognor Regis?... ei bine, mai mult ca la un hotel liniștit de familie. Știți, respectabil. El se înclină spre ea. Și bineînțeles, mai este și zidul.

Madame pufni către zid.

- Bârbatul meu are scară.

„Și probabil că și un telescop pentru fete", gândi Simon.

- Cred că vă pot garanta că musafirii noștri vor fi decenți. Tocmai își imagină pe una din fetele lui Philippe Murat fâțâin-du-se pe lângă piscină în chiloți tanga și cu fesele bronzate în vânt. De fapt, mă voi asigura personal că totul va fi decent.

Buzele femeii se mișcară rigid.

-Bon.

întrevederea luase sfârșit, Simon fu condus din nou la lumină, iar Madame îl privi cum se întoarce la hotel. El îi mai făcu o dată cu mâna și ea îi răspunse printr-un gest firav din cap, ceea ce era, presupuse el, un mic triumf de diplomație.

După plecarea vopsitorilor era posibil să stabilească o dată a inaugurării. Personalul fusese angajat, *cave* fusese ticsită, iar meniurile lui Madame Pons hotărâte. Camioane veneau zilnic cu paturi și vase, *matelas* pentru piscină, sute de pahare, prosoape și cearșafuri, telefoane, scrumiere și scobitori, broșuri și felicitări — uneori părea că sunt suficiente să utileze un Ritz.

Cei trei munciră paisprezece ore înainte sa intre în bucătărie pentru cină, obosiți, morocănoși, dar satisfăcuți. Hotelul prindea forma - o forma surprinzător de calda și confortabila, ținând cont de cantitatea de piatră și lipsa suprafețelor moi. Toate unghiurile dure fuseseră rotunjite, și nu mai erau locuri care să zgârie ochiul. Merserâ din camerâ în camera admirând parchetul în nuane de culoarea mierii și pereții zugrăviți în nuanțe pale. Blanc își făcuse treaba bine, iar când tablourile vor fí atârnate și covoarele de Ia Cotignac întinse, ar fi reuși să creeze ceea ce Waldie ar fi descris drept „efectul scontat". Acum era timpul să se gândească la lista de invitați.

- Vorbăreți cu multe cunoștințe, spuse Emest. De asta avem nevoie la deschidere. Oameni cărora le place să călătorească și să le povestească prietenilor lor. Ne vom face renumele din gură în gură, deci avem nevoie de niște guralivi. El se uită la Simon și ridică din sprâncene. Și noi cunoaștem cu siguranță câteva persoane de genul acesta.

- Cred că Johnny Harris va veni, și Philippe din Paris. Simon luâ o parâ să o mănânce cu brânză. Putem oricând să chemăm fetele de

la revistele cu coperți lucioase. Și mâ gândeam sâ profităm și de festivalul de la Cannes. Este la numai trei ore de condus.

Nicole îl privi cu neîncredere.

- Crezi câ vor veni vedete de cinema? *Non.* Fii rezonabil, *chérí!*

- Nu mâ gândeam la festivalul de film. Mai este unul în iunie. Toatâ lumea din publicitate care poate sâ scape și are o pereche de ochelari de soare vine aici - directori, producători, oameni din agenții - și ultimul lucru pe care și-1 doresc este sâ stea în întuneric și sâ se uite la reclame.

- Și atunci ce fac?

- Păi, cam același lucru pe care îl fac și la Londra sau la Paris. Iau masa unii cu alții. Diferența este că sunt la Croisette sau pe o plajâ în loc să fie undeva în Soho, și se întorc și bronzați.

- Și ei chiar vorbesc, spuse Ernest. Mici bârfitori cu toții. Cred că asta este o idee bună.

— Voi afla data exactă și o voi pune pe Liz să-mi trimită o listă cu nume. Vom alege câțiva. Sunt sigur că vor veni, chiar și numai din curiozitate.

își luară cafeaua și se așezară afară, pe terasă. Semiluna strălucea de deasupra pe cerul Lubéronului și lătratul unui câine în depărtare străbătu toată valea. Aerul era complet nemișcat, aproape cald, se apropia vara. Simon îl privi pe Emest și se gândi câ nu mai văzuse niciodată atâta mulțumire pe fața cuiva.

- îți mai este dor de Wimbledon, Em?

Emest zâmbi și își întinse picioarele ca sâ-și admire espadrilele.

- Cu disperare.

Acum câ apa din piscină fusese încălzită la o temperatură rezonabilă de douăzeci și patru de grade, Nicole și Simon veneau mai devreme la hotel și înotau înainte de micul dejun. Nu peste mult timp, spusese Nicole, această zonă va fi rezervată numai clienților, așa câ profitau și ei cât mai puteau.

Era ceva nou pentru Simon, sâ începi ziua cu înot, și destul de repede deveni dependent de șocul apei pe piele în fiecare dimineață, cu care sâ își trezească simțurile și sâ-1 învioreze. Cinci bazine devenirâ repede zece și apoi douăzeci. Realiză cu surprindere câ începea sâ fie în formă.

își termină turele de bazin și ieși din apă. Nicole stătea întinsă pe un șezlong cu costumul ei de baie dintr-o bucată suflecat pânâ la mijloc, picăturile de apă de pe sânii ei puțin . bronzați se uscau.

- Micul dejun al campionilor, spuse el, și se aplecă deasupra ei, apoi se opri brusc. Observase ceva cu coada ochiului. Ridică privirea în sus, suficient de repede cât sâ vadă un cap chelios care se retrase repede dupâ zid. La naiba!

Nicole își puse o mână pavăză la ochi.

- Știi ceva, dragule? Pe zi ce trece devii tot mai romantic.

- Nu sunt singurul. Dădu din cap spre zid. Ai un admirator secret. Tocmai i-am vâzut capul. Cred că îl avem vecin pe Tom Trage-cu-ochiu *.

- Pe cine?

- Un voyeur - el trebuie să fie soțul șefei comitetului de veghe din Brassiére.

Nicole se ridică, râzând în timp ce privea către zid.

- Monsieur Amaud este un țap bătrân, toată lumea din sat îl știe. Cineva mi-a spus că nu a mai văzut-o pe nevastâ-sa dezbrăcată din luna de miere, acum patruzeci de ani.

Simon își aminti fața severa și buzele subțiri al lui Madame Amaud.

- Probabil că tot aia ar fi fost.

- Nu-ți face griji. Ea se poate plânge, dar el nu. Este mult mai distractiv decât să tundă trandafirii. Ea îi netezi părul de pe frunte, apoi îl mângâie pe ceafă. Ce spuneai despre micul dejun al campionilor?

18

Marea deschidere fusese programata pentru prima zi de sâmbăta din iunie. Din moment ce ofereau camerele gratuit, nu era o surpriză că hotelul era plin în acel weekend.

Emest ieși din bucătărie și îi zări pe Nicole și pe Simon care tocmai luau micul dejun la restaurant. Se apropie de ei plescăind din limbă dezaprobator și le arâtâ cadranul ceasului de mână.

- Ia uite ce am găsit eu aici. își țuguie buzele și ridică din sprâncene. Noi ne trezim odată cu găinile și alergam pe aici ca niște albinuțe. Iar *patron* și Madame se hlizesc mâncând chifle calde și stau în calea oamenilor care vor sâ muncească. Gesticulâ cu mâna spre armata de chelneri tineri, elegant îmbrăcați în pantaloni negri cu câmașâ alba, care aranja mesele pentru prânz. Acum, cred câ e cazul sâ facem ultimele verificări, ce ziceți?

Nicole și Simon își bâurâ repede cafelele și porniră pe scări, după Emest. Frangoise, într-o rochiță de bumbac care nu reușea sâ ascundâ efectele unui sutien nou și incomod, patrula în jurul recepției și își verifica machiajul de fiecare datâ când trecea prin fața oglinzii care atârna de cealaltă parte a biroului. Pe masa din esență de stejar se găsea o vază masivă din sticlă groasă, iar parfumul proaspăt al florilor se amesteca plăcut cu mirosul discret al cerii de albine.

-Bonjour, Franțoise. *Qa va?*

înainte ca fata sa deschidă gura sâ răspundă, se auzi târâitul telefonului. Frangoise merse cu pași iuți spre biroul recepției, își scoase un cercel și duse receptorul la ureche cu grijă, să nu-și strice coafura.

- Hotel Pastis, *bonjour.* Fata încreți fruntea, ca și cum legătura ar fi fost foarte proastă. Monsieur Shaw? *Oui. Et vousélesMonsieur...?* Se uită spre Simon și acoperi receptorul cu palma. *Cest un MonsieurZiegler.* îi trecu telefonul lui Simon și își recupera cercelul.

- Bob? Unde ești?

- L.A. și e miezul nopții aici.

- Și nu puteai sâ adormi, așa ca ai sunat ca sâ ne urezi noroc.

- Sigur. Acum ascultâ-mâ o clipa. M-a sunat Hampton Parker. Bâiatul lui e la facultate și a hotărât sâ își „înghețe" un an. Mâine pleacâ spre Franța. Cunoști un loc numit Lacoste?

- E la vreo douăzeci de minute de mers cu mașina de aici.

- Bun. Pâi, puștiul acolo merge. Se duce la nu știu ce colegiu de artâ. O sâ râmâna acolo toata vara, iar Parker vrea sâ ai grijâ de el.

- Cum e puștiul?

- La naiba, poate sâ aibâ și douâ capete, ce-mi pasâ mie. Nu l-am întâlnit niciodată. Ce vrei, o analiză de sânge? Doamne! E vorba doar de vara asta.

Simon se întinse dupâ un carnet.

- Cum îl cheamă?

- Boone, dupâ bunicu-sâu. Boone Hampton Parker. Ce nume ciudate mai au și ăștia din Texas!

- Dar au conturi grase, Bob.

- Sâ fiu al naibii de nu-i așa.

- Cum merge treaba?

- Merge. De ce? Te-ai plictisit? Ziegler pufni, ceea ce pentru el era echivalent cu un hohot de râs. Uite ce e, mâ duc sâ bag niște ore de somn. Fii cu ochi pe puști, OK?

Aceasta fusese una dintre cele mai congeniale conversații dintre el și Ziegler. Poate că bruta se mai înmuiase, acum câ toatâ lumea era a lui.

Emest fâcu un pas înapoi, admirând florile pe care tocmai le aranjase.

- Preț de o clipâ, o clipă oribilă, am crezut câ vom avea un invitat-surprizâ.

Simon clătină din cap.

- Ziegler n-ar pune în veci piciorul aici. E alergic la peisaje frumoase.

își petrecurâ ora următoare verificând dormitoarele, barul, piscina, mesele de pe terasă, răcoroase și primitoare sub umbrelele de pânză. Soarele urcase sus pe cer, se făcuse cald deja. Agitația dimineții lăsase loc unei acalmii solare. Madame Pons își turnă primul pahar de vin. Hotelul era pentru primirea oaspeților.

Simon o luâ de braț pe Nicole și pomirâ împreună agale spre barul de lângă piscină, unde Ernest îi dădea instrucțiuni unuia din chelneri despre dispunerea corectă din punct de vedere estetic a castronașelor cu măsline și alune.

- Em, există vreo șansă să bem ceva pe aici?

Se așezară la umbra acoperișului din țiglă cu o sticlă de vin alb în frapiera de lângă ei, cu paharele aburite.

- în cinstea voastră, toastâ Simon. Ați făcut amândoi o treabă absolut fantastică.

îi zâmbiră, dezvelindu-și dinții albi, în contrast cu tenul bronzat.

- Și pentru oaspeții noștri, adăugă Emest. Dumnezeu sâ-i aibă în pază, oriunde ar fi ei. Ridică privirea spre terasă și gustă din vin. Dragii mei, uite-i câ vin.

Pe terasă își făcuse apariția Franțoise; fata duse o mână streașină la ochi ca să îi vadâ mai bine în lumina orbitoare a soarelui de vară. Lângă ea se adunară trei siluete în negru, cu

ochelari de soare negri și tenuri de porțelan. Sosiseră fetele de la reviste.

Coborâra treptele încântate de priveliștea ce li se desfășură dinaintea ochilor și Franțoise le conduse pânâ la anexa de lângă piscină, unde se fâcurâ prezentările.

- *Interiors.* Ce loc minunat! Este copleșitor.

—*Harpers & Queen.* Am ajuns primele?

- *Elle* Decoration. Trebuie să aflu cine a făcut fațada. Foarte isteața ideea.

Simon era complet năucit. Ar fi jurat câ fetele, toate având în jur de treizeci de ani, mai mult sau mai puțin, dăduseră iama prin același șifonier. Toate trei purtau uniforme aproape identice: bluze negre, largi, pantaloni negri, ochelari de soare cu lentile negre; toate trei aveau pârul ciufulit cu mare artâ, ten palid și cârau cu ele niște genți de umăr absolut uriașe. Acceptară câte un pahar cu vin și își dezvâluirâ și identitatea personala, ceea ce nu făcu decât sâ-1 amețească și mai abitir pe Simon. Se pare câ pe toate trei le chema Lucinda, sau ceva cu sonoritate similară.

Fetele se fâcurâ comode și începură prin a se felicita reciproc pentru câ reușiseră să ajungă la capătul lumii. *Interiors* fu prima care reveni la normal.

- Credeți că ar fi posibil, întreba ea ronțâind o măslinâ neagră, perfect asortată, sâ arunc repede o privire, înainte să vină și ceilalți invitați?

înainte ca Simon sâ apuce să răspundă, Emest se ridică în picioare.

- Permiteți-mi, dragele mele. Luați și băuturile cu voi, iar eu vâ voi face turul de onoare. Le conduse spre hotel, sporo-vâind animat când trecură prin dreptul fântânii.

— L-a aruncat cineva. Noroc câ instalația îi funcționează de minune.

Simon clătină din cap și îi zâmbi lui Nicole.

- Cred că Em e în elementul lui.

- Și eu sunt de aceeași pârere. îl cântări, ridicând din sprânceana. Și tu nu ești?

- E ca atunci când veneau în vizita clientii la agenție. în ultimele luni nu m-am gândit decât la cum sa termin proiectul acesta și acum, câ s-a terminat... Nu știu, e ceva diferit.

întinse mână și o mângâie pe obraz.

— Nu te mai încrunta așa, o sâ sperii oaspeții. Hai sâ vedem dacâ a mai venit cineva.

Mica recepție se aglomerase: tocmai intraseră vreo șase evadați de la festivalul de film publicitar, cu prietenele și soțiile aferente, care acum se îmbrânceau care sâ stea în fața lui Frangoise, adresându-i-se fetei într-o engleză veselă și sonoră, presărată pe ici, pe colo cu un cuvânt în franceză. O amestecătură ametitoare de jeanși și pantofi sport, pălării de paie și ochelari de soare Ray-Ban, ceasuri Rolex, genți și valize împrăștiate peste tot. Din zarva generală se desprindea câte un strigat, *„Ou est le bar?'* Invitații încercau întruna sâ o ajute pe Frangoise sâ le identifice numele pe lista de rezervări.

Simon și Nicole sosiră la recepție și fură întâmpinați cu o mulțime de strângeri de mână, saluturi și îmbrățișări. După câteva minute, păru să se instaureze oarecare ordine - doi chelneri începură să ia bagajele și sâ-i conducă pe proprietarii acestora în camerele rezervate.

Simon veni lângă Frangoise, în spatele biroului, ca sâ o ajute cu identificarea invitaților și a camerelor lor. Fata se pierduse puțin, dar Simon o liniști și îi confirma faptul câ englezii *en masse* sunt adesea extrem de volubili, mai ales când era vorba de niște minți luminate din publicitate. O întrebă dacâ mai venise și altcineva.

-Eh oui, zise ea arătând numele pe listă. *MonsieurMurat. II est tres charmant.*

„Nici nu mâ așteptam sâ nu fie, ticălosul bătrân", își zise Simon în timp ce suna în camera lui Philippe.

-Oui?

Simon nu mai știa sâ aibă și altcineva talentul de a face dintr-o singurâ silaba o întreagâ invitație lascivă. Murat crezuse probabil că la telefon era Franțoise, care voia sâ urce și sâ-1 ajute la despachetat.

-lartâ-mă, Philippe, sunt doar eu. Simon. Bine ai venit la Brassiére!

- Dragă prietene, mâ simt minunat aici. Sosesc și deja am aici trei fete trimise de room-service.

- Nu te flata singur. Lucrează în presă, la reviste. N-ai adus pe nimeni?

- Persoana cu care am venit a fost luată prin surprindere. Acum e în baie.

- Ei, atunci, dacâ reușești să scapi dintre atâtea femei, te aștept jos, sâ bem ceva împreună.

Simon puse receptorul în furcă și mai aruncă o privire pe lista de invitați. Se ocupaseră zece camere, mai râmâseserâ douâ. își îndrepta atenția spre Frangoise.

- fa *va?*

- Oui $_f$ faime bien. Fata îi zâmbi și ridica un umâr, iar Simon se întreba cât timp îi va lua ca sâ îi zâpâceascâ pe chelneri - pe toți?

De afară se auzi sunetul unei mașini care se oprește la intrare. Simon le ieși în întâmpinare. Dintr-un Peugeot închiriat se deșiră silueta înaltă și subțire a lui Johnny Harris, îmbrăcat în stil provensal cu un costum de in de culoarea untului. își strânseră mâinile peste trapa deschisă a mașinii, de unde se ițea capul blond al pasagerei.

- Arăți destul de bine pentru un pensionar. Harris arătă spre blonda din mașină. Ea este Angéla. Se abținu cu greu să îi facâ semn cu ochiul lui Simon. Asistenta mea.

Angéla scoase prin trapa o mânuță subțirică și flutură din degete în direcția lui Simon.

- Trage mașina aici și te ajut și eu cu bagajele.

Angéla coborî din mașină clipind din pricina soarelui și își puse la ochi perechea de ochelari de soare pe care o folosise pânâ atunci ca bentiță. Blonda era cu un cap mai scundă decât Harris, înfășată de la gât și până sub pelvis într-un înveliș sufocant de material negru; singura concesie făcută culorii se regăsea în pantofii decupați de culoare roșie, din care se ițeau unghiile vopsite tot în roșu. Arăta ca o școlăriță de numai optsprezece ani, dar cu douăzeci de ani de experiență la activ, îi zâmbi dulce lui Simon.

- O să explodez. Unde este toaleta doamnelor?

Hotelul prinse viață. Dinspre piscină se auzea zgomotul apei clipocind, și hohote de râs de la bar. Consoartele grupului de englezi erau deja la soare, unse cu uleiuri parfumate; din când în când pulverizându-și apă Evian pe față. La cealaltă extremă, fetele de la reviste erau cât se poate de grijulii să nu le prindă soarele și se plimbau de la o pată de umbră la alta, făcând instantanee și dictând în șoaptă cometarii în reporto-foanele mici, negre și ele. Emest alerga afabil de la un grup la altul, numai zâmbet, în timp ce îl coordona și pe chelnerul barului. Madame Pons, cu un șorț alb imens, fâcea un ultim tur maiestuos al meselor, verificând dacâ totul era în ordine pentru prânz.

Simon o găsi pe Nicole pe terasă, alături de Philippe Murat Acesta îi arăta, cu gesturi nepermis de intime, după părerea lui Simon, cum funcționează camera sa video.

- Vezi că încâlci regulile sindicale, îl avertiză Simon. Nu îmbrățișa cameramanul.

Philippe rânji și se dezlipi de Nicole ca sâ-1 îmbrățișeze pe Simon.

-Félicitations. Este superb. Cum ai găsit locul acesta? Și de ce ai ascuns-o pe Nicole de mine, atâta timp? Eu nu întâlnesc niciodată astfel de femei încântătoare.

- Ești un parșiv, să-ți fie rușine, plus că ești mult prea bronzat pentru un om care face muncă cinstită. Pe unde mi-ai fost?

Philippe se strâmbă.

- Am filmat o reclama în Bora-Bora. A fost un calvar.

- îmi dau seama. Simon se uită în direcția piscinei. Unde e prietena ta?

- Éliane? Philippe făcu un gest incert în direcția hotelului. Se schimbă pentru masa de prânz. Dupâ aceea, se va schimba ca sâ iasâ la

piscină, apoi iarăși, pentru cină. Se plictisește de ținuta ei din trei în trei ore.

-Elle?

- Vogue.

-Ah!

Nicole râse, amuzată de schimbul lor de replici.

- Și mai ziceți că noi, femeile, suntem ale dracului. Nicole se uită la ceas. *Chéri,* e vremea prânzului, să adunăm lumea. Toată lumea e aici, nu?

- Nu l-am văzut încă pe Billy Chandler, dar cred că putem începe fără el.

Mișcându-se cu lentoarea pe care numai soarele și vinul o pot induce, invitații se adunară pe terasă, unde fură întâmpinați și îndrumați spre locurile lor de Simon și Emest. La una din ferestrele de la etaj, Simon o observă pe Françoise, care privea fascinată colecția de ținute - consoartele englezilor, sclipind de ulei bronzant, în costume de baie, acoperite cu cămăși lungi sau saronguri, fetele de la reviste, arătând hibernal în negru, Angéla într-un bandaj din lycra de culoarea zmeurei, Éliane (care era evident că fusese în Bora-Bora), într-o rochie de mătase verde-smarald, despicată până la șold, cu părul negru tuns scurt. Dar și bărbații creau un spectacol aparte: în afară de Philippe, care era îmbrăcat cu pantaloni albi și o cămașă lejeră, ceilalți se schimbaseră în bermude și cu câte un tricou mai vechi. Era un fel de snobism invers, își zise Simon, în ce privește aparențele; de la depărtare păreau niște muncitori amărâți, până când te apropiai și vedeai femeile cu care umblau, ceasurile scumpe de la mână și mașinile luxoase.

Așteptă să se așeze cu toții și le atrase atenția lovind cu furculița în pahar.

- Aș vrea să vă mulțumesc tuturor, pentru că ați lăsat Londra, Parisul sau Cannes ca sâ veniți aici și sâ ne ajutați sâ inaugurăm acest hotel. Cred câ i-ați întâlnit deja pe Nicole și pe Emest, cei care de fapt au făcut tot ce se vede aici. Dar, cu siguranță, nu ați întâlnit-o încă pe Madame Pons, maestrul nostru bucătar. Iată o femeie care știe sâ vrăjească un bărbat cu feluri care mai de care mai sofisticate și mai rafinate.

întinse brațul în direcția bucâtârie unde în prag stătea Madame Pons.

Femeia ridică, la rândul ei, paharul în cinstea invitaților.

Simon continuă:

- în astâ-searâ dăm o mică petrecere, veți avea ocazia să întâlniți și câțiva localnici. între timp, dacâ vâ doriți ceva, orice, nu ezitați sâ cereți. Iar când vâ întoarceți acasâ, nu uitați sâ le povestiți tuturor despre acest hotel. Avem nevoie de bani.

Simon se așeză la loc, chelnerii trecură la atac și zumzetul sporovâielilor se reluâ, acompaniat de clinchet de sticle și pahare. Privi fețele celor așezați în jurul mesei, luminate de razele de soare care se cerneau prin pânza umbrelelor și se opri cu ochii la Nicole, căreia îi zâmbi. Nimic nu se compară cu un prânz în aer liber, la începutul verii, în mijlocul unui peisaj mirific. Toată lumea părea sâ aprecieze hotelul. Simon era în final împăcat cu lumea; atacă scoicile garnisite cu maioneză.

-MonsieurSimon, excusez-moi. Frangoise răsărise ca din pământ lângă umărul lui, mușcându-și buza de jos. Simon lâsâ furculița în farfurie. *Un monsieur vous demande. II est trés agité.*

Simon o urmă până sus, la telefonul de la recepție.

-Alo?

- Simon? Sunt Billy. Ascultă, am dat de un necaz.

Simon îl auzea prin telefon cum fumează.

- Unde ești?

- In Cavaillon. La párnáié, dacă-ți vine sâ crezi.

- Ce s-a întâmplat?

- Păi să vezi, am parcat mașina și m-am dus să iau niște țigări. Când mă întorc, un individ intra în mașină.

- Și ți-a scăpat?

- Nu, era cam pirpiriu săracul, așa câ l-am tras afară din mașină și i-am ars vreo două.

- Și te-au arestat pentru câ l-ai împiedicat sâ-ți fure mașina?

- Nu tocmai. Nu era mașina mea, ce dracu' sâ zic? A mea era parcata lângă. Aici toate mașinile arată la fel, mici și albe. Mă rog, omul a început sâ țipe ca din gura de șarpe și n-a trecut mult și a sosit poliția. Niște duri și âștia.

- Of, Doamne. Vin imediat. Nu spune nimic. Stai acolo.

- Cred câ asta e ideea.

Mașina era ca un cuptor, iar Simon era lihnit de foame, încâ o victorie de epopee pentru Billy Chandler, cel mai agresiv fotograf din Londra. Lasâ-1 cinci minute într-un *pub* și pânâ te întorci dai de o bâtaie ca-n filme. Problema era câ de Billy nu era decât gura, iar Simon nici nu mai ținea minte de câte ori fusese în situația de a-i aduce fructe la spital -maxilar fracturat, nas spart, coaste rupte. Odatâ, Billy fusese lovit de un fotomodel, una din fetele câloase căreia, evident, Billy nu-i rezistase. Simon nu se putea împiedica sâ-1 simpatizeze, dar pe de altă parte realiza că e în stare să pună omul în niște situații imposibile.

Mica *gendarmerie* din Cavaillon, amplasată în capătul de sus al orașului, vizavi de un șir de cafenele, puțea a oameni nervoși și tutun negru. Simon se pregăti sufletește pentru niște scuze pe măsura faptei și se apropie de ghișeu. Jandarmul îl (intui cu privirea, cu fața înlemnită, tăcut, impunător.

-Bonjour. L-ați reținut aici pe prietenul meu, un englez. A fost o neînțelegere. Jandarmul nu zicea nimic. Simon trase aer în piept și continuă: A crezut câ îi fură cineva mașina. A fost o neînțelegere. Regretă nespus acest incident.

Jandarmul se râsuci și striga ceva nedeslușit prin ușa deschisa în spatele său, apoi se râsuci spre Simon și i se adresă:

- Căpitanul se ocupa de acest caz.

Căpitanul, a cânii mustață o depășea pe cea a jandarmului cu câțiva centimetri, ieși afară din birou, fumând cu o expresie întunecata pe chip. Simon repetă ceea ce îi explicase jandarmului. Căpitanul se întunecă și mai mult la față.

- Este o problema gravă, zise el cu gura plină de fum. Victima a fost dusă la Clinique St Roch pentru radiografie. Se prea poate să aibă și fracturi.

„Fir-ar sâ fie, își zise Simon, singura datâ când Billy nimerește cu pumnul și trebuie sâ se întâmple aici, acum."

- Domnule căpitan, desigur, mâ voi ocupa de toate cheltuielile medicale.

Căpitanul îl luâ pe Simon la el în birou. Scoase la iveală mai multe formulare, îi luă o depoziție lui Simon privind caracterul atacatorului, notă motivele prezenței lui Simon în Franța, îi ceru pașaportul la control. Discutară despre posibile daune către cel păgubit. Biroul era plin de fum, iar pe Simon începu sâ îl doară capul. Stomacul îl rodea de foame.

într-un sfârșit, după două ore și jumătate, căpitanul consideră că strânsese suficientă hârțogăraie și eliberă prizonierul. Billy era îmbrăcat cu niște pantaloni largi, negri, și cu o cămașă albă, închisă până la gât. Părea oarecum ușurat

- Bună, amice. îmi pare râu. Ce mai intrare, nu?

leșirâ din *gendarmerie,* nu înainte de a-și lua respectuos la revedere și porniră iute în direcția mașinii lui Simon. Se opriră brusc în mijlocul trotuarului, iar Billy răsuflă ușurat, de parcă și-ar fi ținut respirația toată după-amiaza.

- Ce-aș mai rade o bere.

- Billy. Simon își puse mâinile pe umerii osoși ai prietenului său. Dacâ tu crezi că te-am scos de la poliție ca acum sâ te duc într-un bar, unde sâ te încaieri cu cine știe ce arab, ca

apoi tot eu sâ-mi petrec restul zilei încercând să te scot din mâinile jandarmilor, te înșeli amarnic. OK?

Billy rânji cu toată fața.

- întrebam și eu. îl bătu ușor cu palma pe obraz. îmi pare bine să te văd din nou. Ar fi fost și mai bine fără tâmbâlăul acesta, dar am fost convins câ pirpiriul îmi fură mașina. Bun, cum stă treaba?

Când ajunseră la hotel, oaspeții din jurul piscinei începeau să își revină din toropeala indusă de combinația de mâncare bună, băutură și soare. Simon îi privea de pe terasă, iar Billy veni lângă el, cu o bere în mână, aparent complet refăcut după trauma suferită.

- Fiule, îi zise el lui Simon, asta da viață. Se uită spre piscină. O, Doamne - îți vine să plângi, nu alta. Mare noroc dacă aduni suficient material pentru șase batiste din ceea ce poartă ele.

Era limpede că doamnele erau hotărâte să ajungă cât mai aproape de un bronz complet: erau aproape goale, cu excepția unor triunghiuri colorate de pânză care, în majoritatea cazurilor, erau mai mici decât ochelarii de soare supradimensionați. Simon se uită în direcția zidului și îl înghionti pe Billy. Abia vizibil în umbra deasă a unui chiparos înalt se ițea vârful unui cap chel.

- Vecinul nostru. Cred că a renunțat la televizor pentru tot restul verii.

Simon îl conduse pe Billy la piscină și îl prezentă invi-taților, urmărind amuzat cum fotograful insista să dea mâna cu toate doamnele, nemaidezlipindu-și privirile de trupurile lor unse cu loțiune de plajă. Simon îl lăsă în compania lor tocmai în momentul în care Billy o întreba pe Angéla dacă se gândise să se apuce de modelling - oare de câte ori a folosit replica asta? - și pomi în căutarea lui Nicole și a lui Emest.

Toată lumea fu de acord, seara era perfectă: nici o briză nu mișca aerul cald, cerul se înroșise la apus, iar în depărtare munții - doar o ceață violacee. Terasa se animă și, cu o curiozitate politicoasă, localnicii și străinii se amestecară într-un singur grup, urmând îndemnurile lui Emest, splendid într-un costum roz. Nicole și Simon, înarmați cu sticle de șampanie, se mișcau încet prin mulțime, atenți la paharele invitaților și la conversațiile acestora. Francezii discutau politica, vorbeau despre Tour de France și restaurante. Grupul de oameni de publicitate discutau, ca întotdeauna, despre publicitate. Străinii și proprietarii de căsuțe de vacanță comparau varii probleme cu instalațiile sanitare și, cu un amestec de indignare și satisfacție ascunsă, clătinau din cap auzind cele mai extravagante salturi de preț de pe piața imobiliară.

Billy Chandler și aparatul sâu de fotografiat se țineau după fetele frumoase; era convins că femeile nu pot să reziste unui fotograf de modă. Fetele de la reviste abandonaseră uniformele lor negre în favoarea bluzelor largi și vaporoase, în culori pale, a colanților și a

machiajului discret; se strânseseră în jurul unui decorator care se specializase în arta de a face ca interioarele din vechile case provensale sâ imite stilul apartamentelor din Belgravia. Johnny Harris îi observa pe toți amuzat și aștepta ca băutura să își facă efectul. Neintoxicați, oamenii erau prea prudenți.

Simon îl găsi în flancul unui grup care îi includea pe Philippe Murat, un scriitor francez care se plângea de neajunsurile de a fi celebru și o tânără moștenitoare din Saint-Remy, care purta câteva kilograme de aur și o expresie de fetiță bosumflată.

- Ai dat peste vreo dezvăluire, Johnny?

Harris îi zâmbi ușurat.

- Nu-nțeleg o iotă din ce vorbesc. Am mare nevoie de un bârfitor fluent în engleză, care moare de nerăbdare să-și

deșerte desaga. Sorbi din șampanie. Un străin amabil și vorbăreț, căruia sa-i lipsească total simțul discreției.

Simon cercetă mulțimea de capete vorbitoare până ce gâsi chipul pe care îl câuta - o fața rotunjoara, bronzata și animata, încadrata de par creț, șaten.

- Pe ea o cauți, zise el. Este agent imobiliar, e aici de cincisprezece ani. Dacâ vrei sâ lansezi un zvon și sâ se împrăștie mai abitir decât gripa, tot ce trebuie sâ faci este s-o asiguri că va fi „strict confidențial". E poreclită Radio Lubéron.

își făcură loc prin mulțime; Simon o luâ pe fatâ pe dupâ umeri.

- Te fur o secunda câci vreau sâ-ți prezint un domn de la presa. Lui poți sâ-i povestești despre vecinii noștri încântători. Johnny, dânsa este Diana Prescott.

- Johnny Harris. își strânseră mâinile. Am un mic editorial în *News.* Simon îmi spune că mi-ați putea da o idee despre culoarea locală.

Femeia îl privi cu ochi mari, ireal de albaștri și începu să chicotească.

- Așa îi zic în ziua de azi? Păi, cu cine vrei să începem? Topul snobilor? Actorii care nu știu să joace un rol? Mafia decoratorilor? Oamenii trăiesc cu senzația că aici viața e liniștită, când colo... Clocotește.

- Abia aștept să aflu tot, zise Johnny. își însuși sticla pe care Simon o ținea în mână. Asta va rămâne între noi doi și milioanele mele de cititori.

Femeia chicoti din nou.

- Atâta vreme cât nu-mi menționezi numele, dragul meu. Acceptă șampania oferită și Simon realiză că era deja pe jumătate amețită. Acum, îl vezi pe domnul înalt de acolo, cu părul alb, ușor adus de spate, imaginea respectabilității, nu? Ei, cică dă niște petreceri...

Simon se scuză și îl lâsâ pe Harris pe mâini bune. Era ușor euforic, câci bâuse pe stomacul gol, și tocmai ochise bufetul

din restaurant, când se simți prins de mână. Se răsuci și dâdu cu ochii de Jean-Louis în *tenue de fete* — cu o cămașă somon și o haină de culoarea înghețatei de vanilie, care sosise împreună cu un bărbat în costum și cravată bleumarin.

- Permiteți. Jean-Louis zâmbi. Vi-l prezint pe colegul meu, Enrico din Marsilia.

Enrico putea foarte bine să vină direct de la o ședință cu managerii de vârf ai unei companii - era îmbrăcat într-un stil sever, conservator, ras cu grijă. Dar îl trădau o anume rigiditate curioasă, privirea fixă și rece și cicatricea de pe gât care dispărea sub gulerul cămășii. Mai mult ca sigur nu o căpătase într-un birou. Jean-Louis îi explică lui

Simon câ Enrico se ocupa cu asigurările de viață. Jumătatea de jos a feței se destinse în ceea ce se voia un zâmbet. Ar fi o mare onoare pentru el, zise Enrico, să-l asiste pe Monsieur, dacâ la hotel s-ar fi ivit vreo problemă prea presanta sau prea delicată pentru jandarmi. Enrico își aprinse o țigară și îl privi gânditor pe Simon prin cortina de fum. Un loc atât de frumos, atât de aproape de Marsilia - ar fi putut deveni un punct de atracție pentru anumite... elemente de pe coastă. Jean-Louis clâtinâ din cap. *Beh oui.* Trăim vremuri periculoase.

Simon își dâdu seama câ poate intrase cam impulsiv în afacerea cu hotelul. Enrico aducea cu el umbra unei ame-ninți âri, în ciuda politeții și a zâmbetului său nesincer, amenințare ce nu avea nimic de-a face cu asigurarea convențională. „Noroc cu experiența în publicitate*[4], își zise el. Măcar știa ce să facâ într-o situație ca aceasta.

- Enrico, neapărat sâ luăm masa împreună, zise el. Vom putea discuta în liniște.

Miss Gibbons se mișca grijulie printre pădurea de picioare, ferindu-se de tocurile cui și dușurile cu șampanie, cu botul lipit de dalele de piatră în căutarea pateurilor căzute pe jos. Ajunse la o bancă de piatră la marginea terasei și înclină capul

intrigată. Sub bancă era un obiect mare și extrem de interesant II adulmecă. Nici o mișcare. Făcu un test și muș că atentă: obiectul era plăcut, moale și ușor cauciucat. Luâ obiectul în gură și porni în căutarea unui loc liniștit, departe de lumea nebună a picioarelor, unde putea să-1 distrugă în pace.

Jumătate de oră mai târziu, *Harpers & Queen* se hotărî că era vremea sâ își împrospăteze machiajul și întinse mâna după geantă. Țipătul ei îngrozit puse punct oricărei discuții; Simon își făcu loc printre invitați, pe jumătate așteptându-se sâ dea de Billy Chandler cu mâinile la beregata vreunui soț câlcat pe coadâ.

- Geanta mea! țipâ *Harpers & Queen.* Mi-a luat cineva geanta!

Simon își luâ gândul de la mâncare și începu sâ caute geanta cu fata disperată; pomirâ din răsadurile de levănțicâ și continuarâ printre oaspeți, pânâ la piscinâ. în timp ce căutau, fata făcu inventarul tuturor lucrurilor pe care le avea în geantă, își ținea toată viața în geanta aia, iar gândul câ își pierduse definitiv agenda Filofax o aduse în pragul deznădejdii. Simon, mort de foame, cu un început de migrenă, nu avea nici un chef sâ asculte teoria lui Jean-Louis, cum câ geanta ar fi deja de cealaltă parte a graniței cu Italia, după cât de eficienți erau hoții locali. *Beh oui.*

Un membru al contingentului de publicitate veni în fugă la Simon.

- E OK. Am gâsit-o.

Simon se mai învioră.

- Slavă Domnului. Unde e?

- Sub masa mare din restaurant

Harpers & Queen aproape câ leșină de bucurie, dar imediat se panicâ din nou. Dacâ cineva golise geanta cu toate lucrurile din ea, îi furase viața, chiar și agenda în care adunase cu atâta greutate sumedenie de numere de telefon? Pentru o clipa, fata contemplă falimentul social.

- Nu, nu, o liniști tipul din publicitate. Nu cred sâ lipsească ceva. Nu tocmai.

Când ajunseră în dreptul mesei lungi, gâsiră aici un grupuleț de oameni ghemuiți la podea, care se pare câ purtau o discuție cu marginea feței de masâ.

Unul dintre aceștia ridică privirea spre Simon.

- Am încercat s-o amăgim cu pastă de somon și *quiche,* dar nu e deloc interesată.

Simon și *Harpers & Queen* se lăsară în patru labe și priviră sub masâ. Miss Gibbons ridică ochii spre ei și își dezveli colții, pe care încă se mai vedeau fragmente din coperta albastră a pașaportului britanic. Mârâi la ei nemulțumită și trecu la atac, ținta fiind de această dată un tampon Tampax.

- O, Doamne! șopti *Harpers & Queen.*

- La naiba, zise Simon. Unde e Ernest?

Franțoise se străduia din răsputeri sâ îl înțeleagă pe micul fotograf englez. Era un tip șarmant, în plus nu era deloc neplăcut sâ fii obiectul atenției cuiva, chiar dacâ aceasta persoanâ nu știa decât puține cuvinte în franceza.

- Acum, draga mea, zise el, hai sâ facem câteva pentru *Vogue.* Ai auzit de *Vogue,* da? *Le top* revista.

Se trase îndârât și înclină capul într-o parte.

- Da, așa. Hai să te vedem pe canapea. Bătu cu palma în perna canapelei și Franțoise se așezâ pe margine. Nu, cred câ ar fi mai bine - *tres relax,* OK? Se poate? O muta pe Frangoise pânâ ce fata ajunse sâ stea întinsă pe canapea. Așa. E mult mai bine. îngenunche lângă ea. Acum, zic sâ îndoi piciorul acesta - așa - și nasturii de la cămașă... stai, lasâ-mâ pe mine... și fusta, da, minunat...

Espadrilele în dungi albe și roz cu care era încălțat Emest nu scoteau nici un sunet. Se opri brusc din drumul său înapoi câtre restaurant, abia reușind să-și stăpânească sprâncenele ce amenințau să îi zboare de pe frunte, și tuși cu emfază.

Billy Chandler aruncă o privire peste umăr și rânji.

- Hei, Em, făceam și noi câteva probe aici. Nu mi-ai văzut cumva blițul?

- Să înțeleg că nu era ascuns în bluza domnișoarei. Sau nu ai tenninat de căutat?

- Em, lucram la o poză artistică, doar atât îi făcu semn cu ochiul. Hei, te câuta Simon.

Emest pufni amenințător.

— II trimit pe Monsieur Bonetto aici și-atunci poți să faci un portret artistic: tata și fiică. Dar să nu începi fârâ el, bine?

Grupul adunat în jurul bufetului îi fâcu loc lui Emest, apoi îl urmâri cum o cearta pe Miss Gibbons ca să retumeze ce mai râmâsese din gustarea ei. în final o alungă și cățeaua dispăru cu coada între picioare în bucătărie, căutând consolare la Madame Pons. *Harpers & Queen* era în pragul disperârii; aduna rămășițele molfăite într-o grâmâjoarâ și o puse pe masâ. Agenda scăpase ca prin minune, însă cărțile de credit erau compostate bine; în plus, avea nevoie de un pașaport nou. Se uitâ urât la Simon, strângând supărată din buze. Trebuia făcut ceva.

Dar ce anume? Consulatul Britanic din Marsilia era închis peste weekend. Simon se resemnâ cu gândul câ-și va petrece duminica dimineața la telefon, încercând să dea de consul. Emest o conduse pe fatâ la cea mai apropiată sticlă de șampanie, iar spectatorii se împrâștiarâ, alegând să se îndrepte spre anexâ, unde cineva pusese muzicâ.

Era aproape miezul nopții când Simon reuși să își ia prânzul la o măsuță de pe terasă, bucurându-se că era în sfârșit singur. în afarâ de incidentul cu blestematul de câine, totul mersese bine. Nimeni nu părea să se fi îmbătat peste măsură, nimeni nu se luase la harță, nimeni nu-1 pocnise încă pe Billy Chandler. Mai devreme sau mai

târziu cineva tot va aluneca în piscină, dar, în ansamblu, seara fusese reușită. Simon mușcă din felia de somon și se destinse.

- Ah, *patron,* o binemeritata pauză. Johnny Harris își trase un scaun și se așeză la masă. Cum îți mai simți fața? Nu te doare de la atâta rânjit?

Simon înghiți și aprobă din cap:

- Dar tu?

- Mâ simt de-a dreptul inferior. Harris își turnă niște vin. Angéla nu mi-a zis niciodată că e licențiată în limbi modeme. Toată seara a sporovăit cu franțujii, în vreme ce eu am stat ca fraierul într-un colț. Roiau în jurul ei, nu alta. îți dai seama ce șoc. Nu pare genul cultivat.

Simon își aminti cum era îmbrăcată Angéla - o rochie extrem de scurtă, fârâ spate, din material de culoare neagră și sandale cu tocuri înalte care atrâseserâ căutături admirative din partea lui Madame Pons - și izbucni în râs.

- Da, francezilor le plac intelectualii, mai ales intelectualele blonde, cu picioare până la gât. Spune-mi, ai prins ceva interesant de la Radio Lubéron?

Harris scoase un carnețel din buzunar și răsfoi câteva pagini.

- Chestii de milioane, dar, bineînțeles, multe nu pot fi publicate. De exemplu, știi câ într-unul din sate stâ un tip mai în vârstâ care plătește fetele sâ se dezbrace, cât el le privește și ascultă Wagner, și se îmbată ca un porc cu vin de Porto? Un englez, evident.

- Evident, întări Simon. Un francez n-ar bea vin de Porto.

- Ia sâ mai vedem. Harris își consultă notițele. Orgii printre ruine, diverse tranzacții pe sub mână - știe o groază despre genul acesta de lucruri - mafia decoratorilor, antichități false, ticăloși veritabili

precum domnul Crouch și discipolii lui... Harris se opri și clătină din cap. Și eu, care am crezut că cel mai interesant lucru care se petrece aici e să stai cu ochii pe struguri, să-i vezi cum cresc. Și când colo, aici găsești de toate, de la adulter la conturi secrete în bănci elvețiene. Nu pare a fi diferit de Weybridge, dacă stau bine să mă gândesc.

- Mda, încep și eu să descopăr latura asta, zise Simon. Se uită peste umărul lui Harris: Jean-Louis și Enrico din Marsilia îi zâmbeau.

- O seară minunată, declară Jean-Louis. Sunt încântat că s-a rezolvat problema cu geanta fetei. Un hoț cu patru picioare, *c'est drole, non?*

- Foarte comic, zise Simon.

Enrico duse mâna la ureche, semnul că vor mai vorbi la telefon.

- Pentru prânz?

- Cu siguranța, Enrico.

- *Ciao*$_t$ Simon.

Harris se răsuci pe scaun și îi urmări pe cei doi bărbați îndepărtându-se.

- Cam sinistru tipul în costum bleumarin. Cine e, vreun politician local?

- Asigurări.

- Eu mi-aș plăti rata anuală, în locul tău.

Harris privi spre anexă, unde Angéla își demonstra abilitățile pe ringul de dans cu Philippe Murat, și decise că era momentul să intervină. Simon își termină mâncarea. Când Nicole îl găsi, două ore

mai târziu, adormise în scaun cu trabucul pe jumătate fumat între degete.

19

Era ora patru și soarele încâ mai dogorea. Emest era fericit sâ părăsească terasa, unde discutase despre cerințele unui oaspete vegetarian din Düsseldorf și acum stătea la răcoare în biroul din spatele recepției. Hotelul își luase o pauză de siestă; se terminase cu masa de prânz, mesele erau pregătite pentru cină, un rând aproape nemișcat de trupuri stăteau la soare la piscină, întorcându-se de pe o parte pe alta, ca puii la rotisor. Nimic nu mai avea cum sâ se întâmple pânâ la ora șase. Emest o trimise pe Franțoise sâ mănânce și se așeză la birou sâ citească corespondența zilnică, cea mai mare plăcere fiind sâ deschidă cereri de rezervare. „Sezonul începea sâ se umeascâ", gândi el.

Auzi ușa principală deschizându-se, pași pe lespezi și zgomotul unei răsuflări greoaie. Puse scrisorile deoparte și se ridică în picioare.

- Hei! strigă o voce. E cineva acasâ?

Emest nu mai văzuse niciodată un tânăr atât de arătos. Era înalt, numai mușchi. Purta pantaloni negri de ciclism, tricou mulat fără mâneci pe care scria: „TEXAS U. PATRU SAU CINCI DIN CEI MAI FERICIȚI ANI DIN VIAȚA TA". Pârul tuns scurt, ochii albaștri și un zâmbet larg cu dinți perfecți cum numai în America se distribuie.

- Bunâ ziua, spuse Emest. Te pot ajuta cu ceva?

- Ce mai faci? Tânărul ridică o mâna. Boone Parker? îl caut pe Simon Shaw?

Avea un stil de a vorbi tipic american, la sfârșitul fiecărei fraze avea parca un semn de întrebare.

- Boone, ce bine îmi pare să te văd! Te așteptam. Eu sunt Emest. Tânărul dădu din cap. Domnul Shaw ar trebui sâ aparâ în câteva minute. îndrăznesc sâ-ți recomand să iei ceva de băut de la bar. Ridica telefonul pentru a da comanda la bar. Ce ai dori?

- Doua beri? Ar fi minunat.

- Bineînțeles, spuse Ernest, câte una pentru fiecare mânâ.

Boone termina prima bere dintr-o suflare.

- Omule, aveam nevoie de asta. Am venit pe bicicletă. Fâcu el o grimasa spre Ernest. Aveți niște dealuri afurisite pe aici.

Cum bea ceva mai încet a doua bere, Boone îi împărtăși lui Emest primele lui impresii despre Franța, care spunea el, era marfă, chiar dacâ nu întâlnise prea multe fete. Dar era bine sâ fie acolo în capitala mondială a ciclismului, deoarece asta era una din pasiunile lui - sau, dupâ cum o descrisese el, super treabă. Asta și gătitul, nu era foarte decis ce dorea sâ ajungă, următorul Greg Lemond sau următorul Paul Bocuse. Era roți contra farfurii.

Lui Emest îi venea greu sâ și-1 imagineze pe puștiul ăsta deasupra unei cratițe cu mâncare cu mâinile alea mari, dar Boone îi explică faptul câ era genetică problema cu mâncarea.

- Tata are de a face cu mâncarea, Emie. Mâncarea în genele mele? Gâtesc de la nouă ani - atunci numai ouâ și fasole congelată și chestii d-astea -, iar acum studiez *cuisine.* Aproape câ m-am dus la una din școlile alea de gătit din Paris, știi? Locuri din alea în care îți fac fundul arșice dacă nu știi sâ faci roșiile *coulis* cu o mânâ legată la spate. îmi place la nebunie chestia asta a francezilor, sunt foarte serioși.

- Ei bine, tinere Boone, spuse Emest, cred că va trebui sâ te întâlnești cu bucătarul nostru. Cum stai cu franceza?

Boone se scărpina în cap și ridică din umeri.

- Rudimentara? Cu spaniola stau bine, dar cred că asta nu prea contează aici. Lucrez la ea. El bău și ultima sorbitură de bere și privi la ceasul din spatele biroului. La naiba, trebuie să plec. Am ore la cinci.

- îi voi spune domnului Shaw că ai trecut pe aici.

- Sigur. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Emie. Ai grijă de tine, auzi?

Emest stătu în ușă și îl privi cum se urcă pe bicicletă și pedalează. „Ce tânăr promițător, gândi el, și aparent destul de nepângărit, deloc ce te-ai aștepta de la fiul unui miliardar/* Câteva dintre expresiile folosite de el nu îi erau însă foarte clare.

Nicole și Simon, roșii în obraji și vinovați după o du-pâ-amiază petrecută în pat, sosiră la hotel unde îi găsiră pe Franțoise și pe Emest puși la zid de o bătrânică măruntă și foarte iritată. Simon o recunoscu pe nevasta perversului care locuia lângă ei. Madame avea motive să creadă că unul din musafirii hotelului se expusese la soare nud. Simon tocmai încerca să pară terifiat de acest gând și să o convingă pe Madame că trebuia să fi fost vorba de cineva care avea costumul de baie de o culoare apropiată de cea a pielii. Când fu întrerupt de un musafir francez care îi ceru să facă ceva în legătură cu voyeur-ul care se holbează la nevastâ-sa și nu vrea să înceteze. *Incroyable!*

Urmă un moment de liniște în care cei doi protagoniști realizară că sunt în tabere adverse.

- Impudent voyeur!

-Nudiste!

- Insupportable!

- Scandaleux!

Simon o conduse ușor pe Madame la ușă, dând din cap cu toată solemnitatea, în timp ce Ernest făcea același lucru cu clientul. Nicole și Franșoise se strecurată în birou chinuin-du-se să-și păstreze fețele serioase. Când intră și Simon câteva minute mai târziu, nu arăta ca un om care obținuse încă o victorie în diplomație.

- Nu știu de ce râdeți, spuse el. Este o criză de moralitate. Madame însăși mi-a spus.

- Ce putem face?

- Dumnezeu știe. Ne-am oferit sâ facem zidul mai înalt, dar ne-a spus că astfel le-ar bloca soarele.

Franțoise chicoti.

- Cumpară-i lui bârbată-său o scară mai mică.

Simon se bătu cu degetul pe frunte.

- Sigur. Ce minunat este să avem alături de noi o minte logică franțuzească.

El și Nicole merserâ sâ se întâlnească cu Emest, care reușise sâ-1 calmeze pe soț cu arma cea mai redutabilă pe care o are un hotelier, șampanie pentru cei doi din partea casei, iar acum fredona fericit în timp ce făcea mici ajustări la mesele din restaurant. Le povesti despre vizita lui Parker Boone - un tânăr așa de plăcut și foarte bine clădit -, iar apoi scoase o scrisoare din buzunar.

- Asta a venit pe adresa hotelului, dar cred câ îți este adresata numai ție. I-o dâdu lui Simon. Ai un unchi artist? Dacâ este așa, atunci l-ai ținut ascuns bine.

Simon privi la scrisul lăbărțat de pe o foaie care avea antetul Pensione San Marco:

Salut mucos mic ce ești,

Vești despre stabilimentul tău au ajuns până la mine

în Veneția, unde eu și muza mea împărțim priveliști celeste cu alți 50 000 de turiști japonezi. Pictatul este practic imposibil. Tânjesc după lumină și spațiu, după

mirosul de cimbru și lavandă, o tresărire de piele aurie, aspectul dur al pietrei care se urca la cer. Ah, Provence!

Am fonduri suficiente pentru un bilet de tren până în Avignon, vâ trimit datele sosirii mele pentru a putea face pregătirile necesare. Nu este nici un motiv pentru mine sâ mâ întorc la Norfolk imediat, așa câ va fi suficient timp pentru a reînnoda relația noastră, pe care eu o prețuiesc cel mai mult.

Pe curând, cum se spune în Franța! Iubitorul tău unchi, William

P.S. Acum mi se spune de către critici Goya din Norfolk. Ar fi falsă modestie din partea mea sâ mâ cert cu ei. Adu-mi nudurile, băiete! Pensulele mele tremură de nerăbdare.

- La dracu'. Simon îi pasă scrisoarea lui Nicole. Nu cred câ ți-am spus despre el, nu?

Nicole agită scrisoarea.

- Este faimos unchiul ăsta?

- Nu atât de faimos pe cât și-ar dori el. îl vâd o dată la trei sau patru ani și este de fiecare datâ falit, de obicei pe drumuri, fugind de vreo văduvă căreia i-a promis câ o ia de nevastă... Simon făcu pauză și îl privi pe Emest. Nu-1 putem lăsa sâ ocupe o cameră aici pentru prea

mult timp. Va considera că a murit și a ajuns în rai. Nu vom mai scăpa niciodată de el.

- în acest caz, dragule, spuse Emest, ar fi bine să-i găsim repede o văduvă, nu? Este prezentabil unchiul William?

Simon se chinui sâ-și aducă aminte ultima întâlnire cu el, arăta ca un pat nefâcut, într-un costum antic, mirosind a whisky și terebentină.

- Nu într-un mod convențional, Em, nu. Dar se pare că femeile îl plac.

- Ah, atunci avem o speranță. *Cherchezla veuve,* Nicole. Emest făcu semn cu mâna unui cuplu care se întorcea de la piscina și se ducea sâ se îmbrace pentru cinâ. Trebuie să plec, suntem ocupați la maximum la noapte - *le tout* Lubéron a auzit de draga de Madame Pons.

îndreptă o față de masâ după care intrâ în bucătărie.

- Iată un om, spuse Nicole, care și-a găsit *métier.* Este atât de fericit! Toți îl iubesc, știi?

- E ciudat. Am schimbat locurile, este complet invers decât era în Londra. Aproape am senzația că trebuie să îmi fac programare ca sâ îl vâd. Știi ce mi-a spus? Trebuie sâ luăm cina împreună într-o zi și sâ mai discutam și noi. Simon râse. Este exact ceea ce obișnuiam eu sâ-i spun.

- Asta te îngrijorează?

Simon privi în jos spre fața ei. Jumătatea aia de zâmbet nu se prea potrivea cu seriozitatea ochilor ei.

- Eh, mâ obișnuiesc eu.

Nicole se întinse sâ-i aranjeze gulerul de la cămașă. Cum naiba putea un om sâ ajungâ atât de neîngrijit doar mergând dintr-un loc în altul?

- Dacâ te îngrijorează trebuie sâ vorbești cu el treaba asta. Nu te purta ca un englezoi.

- Bine, îi spuse el, punându-și palmele sub fundul ei și ridicând-o de la pământ ca s-o sârute pe gât. Un chelner care ieși din bucătărie se opri din mers și șopti:

- Bon appétit.

Și se întoarse de unde venise.

Nu era surprinzător, gândi Simon mai târziu, câ atât de mulți oameni visează cu ochii deschiși sâ aibă un restaurant al lor. El privi în jur pe terasă. Toate locurile erau ocupate, fețe animate de lumina lumânărilor, râsete și conversație, iar Emest anticipa ce doreau clienții lui, fără să fie nevoie ca ei sâ-1 cheme, toate mesele lui erau mulțumite. Totul părea ușor. Nimeni,

observând panorama aceasta cu oameni relaxați, nu își putea imagina cât efort era în bucătărie pentru a le produce - degete taiate, piele julită, sosuri la secunda, sudoarea, înjuraturi și lucruri vărsate, și întotdeauna, în fața clienților trebuia afișată o mina calma și sigură, gesturi sigure, solicitudine, și răbdare imensă, calitățile ce definesc un chelner bun.

Simon încercă sâ asocieze anumite stereotipii cu diversele naționalități. Grupul acela foarte bronzat, unde bărbații purtau prea multe bijuterii, iar femeile comandau Bordeaux, în loc de vinuri locale, trebuie sâ fie germani - prosperi, masivi și gălăgioși. Orice masâ de la care se ridicau fuioare de fum de țigară trebuie sâ fie francezi, la fel cum o masâ de nefumători cu mai multă apâ decât vin și care sunt beți, atunci trebuie sâ fie americani. Englezii pun unt pe pâine și comandă cel mai greu desert. Elvețienii mănâncă foarte

ordonat și își ține coatele în afara mesei, alternând sorbitura din paharul de vin cu una din cel de apă, cu precizie de metronom. Simon zâmbi când îl văzu pe Emest cum valsează printre mese cu ochii în patru. Părea că el conduce acest restaurant de ani. Nicole spusese că acesta este un bărbat care își găsise *métier,* „Și iată unul care încă mai caută", gândi Simon.

De îndată ce hotelul fusese pus pe picioare și începuse să funcționeze, el avusese un sentiment aproape dezamăgitor. Emest și Nicole erau cei care conduceau hotelul, locul intra într-un ritm, și singura persoană care nu avea ceva concret de făcut era tocmai proprietarul. Era oare el în stare să întrețină musafiri și să calmeze vecini isterizați pentru următorii câțiva ani? Cât de diferit era acest lucru de momentul în care încheia contracte cu Ziegler și Iordan. Scala de măsură era complet diferită, dar tehnica lor de rezolvare era familiară: tact, răbdare și rahat.

Simon părăsi restaurantul dând din cap și zâmbind în timp ce trecea printre mese și se duse la etaj. Nicole și Franțoise erau în birou, împărțind o sticlă de vin și hârțogăria de zi cu zi. Nu

mai era mare lucru ce putea face el acolo. Nicole îl saluta din birou, îi trimise un sărut și-i spuse că o sa se vadă acasă. El pași în aerul rece al serii, văzu lumina încă aprinsa la cafenea și se duse acolo pentru un pahar de *marc* și companie.

Ambrose Crouch statea la o masa lângă perete. Carafa din fața lui era pe jumătate goală. Trebuia să fi mâncat ceva. El privi cu ură la spatele lui Simon și simți cum vinul pe care îl băuse până atunci îi provocase arsuri la stomac.

- Vrei să scapi de prietenii tâi, turiștii?

La auzul vocii lui Crouch, Simon se întoarse și recunoscu fața malefică, și se întoarse la băutura lui.

- Ce s-a întâmplat? Acum nu mai vorbești decât cu germani bogați, asta e? îl pupi în fund pe Fritz și apoi îi iei banii? Crouch își termină vinul și râse. Bineînțeles că ai avut destula practică. Un om din publicitate știe totul despre asta.

Simon îl privi și apoi pomi spre masă. Crouch privi în sus spre el.

- O vizita din partea patronului. Sunt onorat.

- Cred că ești nervos. De ce nu te duci acasă?

- Nu ești tu patronul cafenelei, spuse Crouch indicând spre cana goala și se așeza pe spate în scaun. Sau este și asta unul din planurile tale? O micâ renovare cu gust pentru turiști?

Simon se gândi sâ plece. Iritarea scotea ce e mai bun în el. Se așezâ.

- Și tu tot un turist ești. Numai că ești aici de mai mult timp decât toți. Nu ești un nativ cum nici eu nu sunt. Și peste toate tu mai ești și ipocrit - toate prostiile alea din articolul tâu, cu oroarea care este progresul și așa mai departe; progresul îți convine când te servește pe tine.

- Nu mai spune.

- Exact. Ai un telefon, ai un fax, ai electricitate, presupun că ai și o baie. Toate astea înseamnă progres, nu-i așa?

- Și tu cum numești invazia asta în aceste sate? Oameni care își fac o casă aici numai pentru a veni doua luni de zile în vacanța pe an?

- Ai prefera să le lase în paragina, presupun. Știi mai bine decât mine ca populația tânără s-a strămutat de ani de zile, pentru că preferă să muncească la oraș decât la câmp. Unele dintre satele astea ar fi murit fără turism.

Crouch rânji.

- Unde am mai auzi eu asta?

- întâmplarea face să fie adevârat.

- Deci trebuie sâ ne retragem toți acum pe terenurile de golf și în buticuri și în vile și blocaje în trafic - presupun câ asta numești tu salvarea satelor?

-Turismul este un fapt al vieții. El poate fi fâcut prost sau bine, nu îl poți ignora sperând câ va dispârea.

- Eu nu îl ignor, după cum vezi.

Simon rămăsese fără răbdare și *marc.*

- Nu, nu o faci. Tu trăiești înjurându-1, iar uneori nici nu ai curajul sâ îți pui numele pe propriile opinii.

Crouch îl privi, un zâmbet îi strâbâtu fața.

- Nu știu despre ce vorbești. Mai sunt și alții care îmi împărtășesc opiniile, că turismul este o epidemie vulgară.

Simon împinse scaunul în spate și se ridică în picioare.

- Și ce fac de sărbători acești alții? Unde se duc? Sau rămân acasă simțindu-se superiori?

Era o egalitate nesatisfâcătoare, se gândi Simon în timp ce părăsi cafeneaua. Era un subiect pe tema căruia s-ar fi contrazis cu plăcere cu oricine, mai puțin cu jurnalistul acela beat și grețos. El stătu pentru moment privind în sus la cerul de culoarea cernelii și admise câ oricum îi plăcuse. Era o schimbare de la plezanteriile perpetue la care era supus în calitate de gazdâ la hotel. Și lucrul acesta îl puse pe gânduri. Turismul transformase coasta Mediteranei într-un loc

aglomerat și poluat Se va întinde chestia asta în toată Provence? Sau au fost trase

niște învățăminte? Crouch avea fara dubiu o parte de dreptate, chiar dacâ era un snob și un idiot arogant. Simon zâmbi pentru sine în întuneric. Era în pericol de a deveni rezonabil.

Boone Parker câpâtase obiceiul de a veni pe bicicleta la hotel, aproape în fiecare după-amiazâ, atras atât de pasiunea pentru gastronomie și perspectiva de a o urmâri pe Madame Pons gâtind, cât și de dorința tot mai crescânda de a depăși barierele lingvistice existente între el și Franțoise. îi amuza pe Simon și pe Emest sâ vadâ cum cei doi își dau târcoale ca douâ animale încercând sâ creeze un pod între engleza texanâ și franceza provensala. Boone putea sâ-și ceară porția zilnică de bere în franceză, iar Frangoise reușea sâ salute în engleză. Ei ajunseseră la o lecție mult mai avansată într-o după-amiazâ, identificând părți ale corpului, când studiile fuseseră întrerupte de un telefon din gara Avignon. Unchiul William sosise de la Veneția.

Simon îl gâsi la barul gării cu un pahar de *pastis* în față, fâcându-și vânt cu pălăria lui de pai. Purta aceiași pantaloni cu care avea impresia câ îl văzuse și ultima oarâ.

- Dragă băiatule, dacâ ai ști ce bine îmi face la inimă sâ vad o față familiară în țâri străine - și atât de brună Arăți bine, probabil câ îți face bine viața în Provence, și de ce nu ar fi așa. El își dâdu pârul pe spate și își puse pălăria pe cap, goli și ultima urmă de *pastis,* ridică din umeri și începu sâ se caute prin buzunare. O mică formalitate și apoi putem pleca. Scoase un pumn de monede și le privi dezamăgit de parcă se aștepta la un sul de bancnote valoroase.

- Ah, crezi câ acceptâ sâ achit în *lire?*

Simon plăti nota. Ridică cele douâ valize ponosite de piele ale unchiului William și merserâ spre mașina aflată în parcare. Bătrânul se opri atât de brusc, câ Simon aproape îl doborî.

- Stai! Uite paznicii neînduplecați ai palatului papal! ridică el mâna către fortificațiile din partea cealaltă a drumului.

Sufletul istoriei, șocul luminii! încântător, încântător. Simt deja că am intrat în grația muzelor.

- Hai să ne dăm din calea autobuzului.

Unchiul William puse ochii pe țigările de foi ale lui Simon când ajunseră în mașină și își aprinse una cu o mare satisfacție. Veneția nu fusese o experiență fericită, spuse el. înghesuiala și prețurile, porumbeii ăia enervanți peste tot, neînțelegerea legată de factura de la *pensione* - nu, nu regretase deloc că plecase de acolo. Dar ce fericire să găsească sprijin și adăpost în Provence, unde un artist poate înflori la soare.

- Am o micâ problema cu sprijinul și adăpostul, unchiule Willy. Hotelul este foarte ocupat în perioada asta.

- Un detaliu, băiatule, un detaliu. Doar mâ cunoști. Nevoile mele sunt puține și simple. Trase lung din havanâ. Un pat amărât într-un pod, undeva, niște supă și o coajă de pâine.

Simon știa ce însemna asta.

- Cu banii stai bine?

Unchiul William scutură țigara și sufla în vârful acesteia.

- Sunt și eu afectat de recesiune.

- Ești falit.

- Am probleme cu intrările de capital.

- Ești falit.

- Am de încasat niște bani.

- Iar ai de încasat? Aceiași bani?

Unchiul William refuză orice discuție legată de situația lui financiară, își întoarse atenția asupra frumuseților naturii. Când ieșiră din Avignon și trecură pe lângă o prostituată cu BMW, acum în ținuta de vară, pantaloni scurți, pantofi aurii cu tocuri foarte înalte, bătrânul își ridică pălăria galant și murmură:

- Fermecător, fermecător.

Simon scutură din cap și se întreba unde îl va caza pe unchiul William, pentru că la hotel nu putea sta mai mult de o săptămână. Toate camerele erau rezervate.

- Un bănuț pentru gândurile tale, băiatule.

- încercam să mă gândesc unde te vom caza. Cât timp ai de gând să stai?

Unchiul William murmură de încântare când trecură pe lângă un câmp de floarea-soarelui, rânduri precise și toate orientate în aceeași direcție, ca și cum ar fi fost aranjate una câte una.

- Cine știe? O lună? O viață? Uite câți ani i-au trebuit lui Cézanne să picteze Sainte-Victoire. Fluturâ cu țigara spre peisajul de afară. Acest peisaj splendid - colțul de stâncă, măslinul, iarba viu colorată - aceste lucruri trebuie sorbite cu grijă, ca un vin bun, nu dat pe gât. Schimbarea anotimpurilor, sunt convins că îmi vor oferi inspirație nesfârșita, zise el, se aplecă și îl bătu ușor peste genunchi. Și mai este și avantajul de a fi aproape de o persoană iubită.

- Mă temeam de asta, murmură Simon mai mult pentru el.

Unchiul William era, după cum se și aștepta, încântat de hotel și cum nu era prost, mirosise imediat că Emest îi va putea fi un aliat de nădejde. La numai o oră de la sosire, el sugerase să-i facă portretul.

- Un cap de proporții clasice, spuse el, îmi aduci aminte de un anume imperator roman — și când insistă ca Miss Gibbons să fie inclusă în tablou la picioarele lui Emest, nu mai era nici o urmă de îndoială că stabilise începuturile unei legaturi strânse. Goya din Norfolk își găsise adăpost peste varâ.

20

Cicliștii respirau ușor, picioarele se mișcau în sus și în jos într-un ritm regulat, ca pistoanele unui motor. Privindu-i cum urcă dealul pe drumul abrupt spre Gordes, era dificil să-și imagineze acea primă expediție, cu mușchii lui nepregâtiți, înjurăturile și tușea. Generalul era mulțumit. Arătau ca alte sute de cicliști care făceau parte din cluburi serioase și care alergau ușor o sută de kilometri pe caniculă, fără nici un efect vizibil, în afara transpirației abundente.

Făcuseră un ocol mare până la Isle-sur-Sorgue, pe la Perenes prin Venasque și Murs, înainte de a intra pe D2, și apoi, la final, un ultim deal de urcat, drumul din spatele satului Gordes, asta pentru a le crește apetitul pentru dejunul pe care li-1 pregătise Generalul în hambar.

Făcuse eforturi considerabile pentru această masâ, aranjase scaunele, masa și grătarul pentru *gambas* și felii groase de *gigot.* Erau saci cu gheața pentru *pastis* și *rosé,* și o duzină de Châteauneuf pe care le păstrase pentru ultima duminică de antrenamente, ultima lor duminică de oameni săraci.

El o luase înainte ca sâ aprindă focul, și privise cum flâ-cârile cuprindeau cărbunii și aceștia își schimbau culoarea din negru în gri. Turnă *pastis* în pahar și admirâ, ca întotdeauna, cum lichidul devine tulbure atunci când îi adaugă gheață și apâ. Ridică paharul și închină în cinstea sfântului care îi

ocrotește pe spărgătorii de banei. Trebuia sa fie unul, gândi el; era câte un sfânt pentru orice și oricine în Franța. „Dâ-ne noroc, oricine ai fi, și sâptâmâna viitoare pe vremea asta voi număra prada.**

Auzi zgomot de discuții și râsete; băieții se îndreptau spre el, împingând bicicletele de ghidoane pentru a la proteja roțile de

pietrișul de pe jos.

-Bravo, mes enfants! Cine vrea apă și cine*pastis?*

Se așezară cu toții în jurul mesei pe scaune, ștergându-și fețele de transpirație cu șepcile de pe cap.

- Azi, spuse Generalul, vom mânca, ne vom îmbăta și vom dormi în șanț. Dar mai întâi, zece minute discuții de afaceri.

Aștepta până terminarâ toți de băut și încetaseră zarva. Șapte fețe întunecate se întoarseră către el.

-Bon. Generalul așeză pe masă șapte perechi de mănuși subțiri de cauciuc și doua chei. Fiecare dintre noi a fost amprentat de poliție atunci când am intrat la *pissoir,* deci noaptea veți purta mânuși. Nu le veți da jos nici sâ vâ scârpinați în fund. Acum, uitați aici - puse un pachet de țigări pe masâ - aceasta este ușa din spate, cea pe care veți ieși. Apoi puse un pahar lângă țigări. Aici, imediat dupâ intrare, voi parca duba - voi pândi toată ziua sâ prind locul liber, așa că puteți fi siguri câ va fi acolo. Bicicletele vor fi înăuntru. Pe timpul nopții le voi scoate și le voi lega de gardul de protecție de lângă dubâ. Un singur lanț lung, un singur lacăt. Păstrați mânușile pe mâini pentru lanț, OK? Șapte capete se mișcară aprobator. Generalul ridică cheile. Acestea deschid lacătul. Dacâ pierdeți una, avem și o copie. Dacâ le pierdeți pe amândouă atunci sunteți *foutu.* Jojo, Bachir, veți lua fiecare câte una, legați-o la gât, vârâți-o în nas, faceți ce vreți voi, dar nu o pierdeți. Generalul ridică paharul, sorbi din el și își șterse mustața. Am pantaloni și bluze de trening pe care sâ le purtați peste echipamentul de ciclism. Sunt vechi și proveniența lor

nu poate fî verificata. Va trebui doar sâ le aruncați. Vă veți uda când veți forța intrarea, dar veți avea toata noaptea la dispoziție sâ va uscați. El privi împrejur și zâmbi. *Voilă, c'est tout.* Tot ceea ce avem de fâcut este sâ număram banii la final. Vreo întrebare?

Era liniște în timp ce oamenii se holbau la grămada de mânuși de cauciuc și la cheile de pe masă. Toate lunile astea, iar acum aproape sosise timpul să o facă. Generalul știa ce gândeau ei: și dacâ nu va funcționa? îi aștepta din nou calvarul închisorii.

- Prieteni, spuse el, nimic nu va merge prost. Aveți încredere în mine. El lovi ușor cel mai apropiat umăr. Ce e în neregulă cu voi? Nimeni nu mâ întreabă ce avem la masă?

Unchiul William apelă la tot șarmul și viclenia unui profitor experimentat în așa fel încât reușise sâ-și rezolve situația locativâ, și își făcea bagajul sâ se mute în casa închiriată de Emest în sat, unde dormitorul liber avea să devină atelierul pictorului. Era esențial, după cum spusese el, sâ surprindă esența persoanei lui Emest, înainte de a-1 portretiza pe pânză. Probabil câ va putea să o lungească preț de câteva săptămâni bune înainte să se apuce de muncă, iar după aceea urma impozanta Madame Pons. Nici ea nu fusese insensibilă la ideea de a i se face un portret, după ce unchiul William o flata comparând-o cu *OdaJisque.* De ce să aibâ Luvrul toate comorile, spuse el, și zări o anume sticlite în privirea ei. Da, Provence era pe gustul unchiului William, care nu avea de gând să se întoarcă prea curând în căsuța lui amărâtă din Norfolk. Era bineînțeles mica problemă a lipsei de lichidități, dar Simon putea sâ fie convins sâ-i ofere un avans. între timp, cazarea era gratis. Unchiul William închise geamantanul, își potrivi batista veche de mătase în care ascundea douâ țigări

de foi furate, și cobori câutând pe cineva care sâ-i facâ cinste cu un pahar de băutură.

Simon și invitatul lui stâteau la o masâ din colț. Enrico din Marsilia își scoase ochelarii de soare și dâdu din cap admirativ privind spre terasă.

— Mâ mulțumește sâ vâd cât de bine îți merge cu hotelul, spuse el. Probabil ca ești un om foarte ocupat. Sunt onorat câ ți-ai făcut puțin

timp ca sâ luăm prânzul împreună.

Simon încercase sâ scape de el zile întregi, dar erau multe aluzii din partea lui Jean-Louis care-i sugerase câ nu era bine ca Enrico sâ fie dezamăgit, mai ales că acesta începuse sâ poarte un interes personal față de succesul hotelului.

- Abia am așteptat sâ ne întâlnim, spuse Simon. Ce ai vrea sâ bei? Un pahar de șampanie?

Enrico puse mâinile pe masâ, avea manichiura făcută recent Ceasul subțire de aur era îngropat în pârul des de pe încheieturi. Costumul era din mătase, de culoare albastru-închis.

- Oh, sunt doar un băiat din Marsilia, spuse el. Beau *pastaga.* Ricard.

Simon comanda douâ *pastis,* și se întrebă ce subiecte de discuție ar putea aborda la o întâlnire cu un mafiot. Care sunt noile tehnici de jecmănire? Creșterea aberantă a prețului cocainei? Efectul inflației asupra pieței furturilor?

- Ei bine, spuse el. Este o zi frumoasă azi.

Enrico zâmbi. Dar supraveghea din ochi terasa unde mesele se umpleau cu oaspeții îmbrăcați lejer ai hotelului.

- Vreme foarte profitabilă, spuse el. Soarele deschide portofelele.

Sosiră băuturile și Enrico închină în cinstea prosperității hotelului. Cicatricea lungă de pe gât deveni foarte vizibilă când acesta sorbi din băutură, iar Simon fâcu un efort mare sâ nu se holbeze la ea, observând cât de aproape de venă era.

Enrico își aprinse o țigară, trase adâns fumul în piept și se aplecă în față.

- Monsieur Shaw, vin la tine ca prieten, ca un om care vrea să vadă că munca ta este răsplătită, sâ-ți vadă investiția crescând. Dâdu din cap și sorbi din nou din paliar. O investiție destul de mare, bănuiesc.

Simon fâcu toate eforturile sâ pară relaxat și ridică din umeri.

- Nimic bun nu este ieftin în ziua de azi.

- Exact Ca om de afaceri, trebuie sâ înțelegi câ investițiile trebuie protejate.

„Hai câ acum începe treaba**, gândi Simon, și zâmbi ușurat când un chelner veni sâ le aducă meniurile.

- îți recomand ravioli cu brânza și spanac. Madame Pons prepară ea însăși pastele.

Enrico studie meniul linie cu linie, ca și cum ar fi trecut în revistă un contract.

- Da, spuse el, ravioli, și apoi iepure cu măsline. Și sper sâ mâ lași sâ plătesc eu vinul. Am o slăbiciune pentru Cóte Rőtie.

„La 540 de franci sticla, gândi Simon, nu le voi contrazice.** De fapt, gândul de a-1 contrazice pe Enrico în orice domeniu nu i se părea un lucru inteligent. Omul acesta avea ceva brutal în el, iar Simon se întreba ce fel de propunere va face atunci când se va ajunge la asta. La dracu'. Vii la țară ca sâ ai liniște și ajungi să mănânci ravioli cu un mafiot.

Enrico mâncă cu mare fast, încet, tamponându-și buzele din timp în timp cu un șervețel. în timp ce așteptau sâ vină felul principal, reveni la subiectul lui despre protecția investiției. Auzise oare Simon, din întâmplare, de afacerea Deux Garson din Aix? Descoperiseră suficientă dinamita în toaleta lor cât sâ poată arunca în aer cafeneaua și jumătate din Cours Mirabeau. Complicațiile de acest gen făceau ca afacerile din Provence sâ fie foarte imprevizibile.

„Imaginează-ți, toată munca, toate milioanele de franci investite și apoi...** Enrico

dădu din cap cu tristețe, constantând la ce ajunseseră sâ se preteze unii oameni, dar se lumină când sosi iepurele, se aplecă deasupra farfuriei și inhală mirosul.

- Ah, da, spuse el, un sos corect, un sos îngroșat cu sânge.

Simon începu sâ-și piardă apetitul atunci când Enrico continuă sâ vorbească despre jafuri, mutilări și răpiri de persoane, toate presârate cu complimente pentru bucătar și vin, timbrul vocii rămânând același indiferent de subiect. Crimele și plăcerile culinare fură abordate pe același ton, confidențial.

Pânâ la urma, Simon încercă sâ conducă discuția într-un loc unde Enrico trebuia sâ fie mai explicit în legâturâ cu adevăratul motiv al vizitei lui. ,,Nu era foarte diferit de ce se întâmplă în publicitate, se gândi el. Nimeni nu aborda subiectele serioase înainte de cafea."

- Enrico, lucrurile astea pe care mi le spui tu - lucrurile astea se întâmpla în marile orașe, nu în provincie, nu?

- Timpurile se schimbă, prietene. Este o piață foarte competitivă acum, și prea mulți amatori își fac loc în afaceri. Scutură din cap. Amatorii sunt nerăbdători și lacomi. Ei nu înțeleg principiul vital al unei afaceri organizate.

Fumul de țigară pluti în aer.

Simon se întrebă care o fi acel principiu în branșa lui Enrico. Mai ușor cu dinamita și nu arunca în aer atât de mulți clienți, probabil.

-Adică...?

- Toată lumea trebuie sâ aibă profit.

- Da, bineînțeles. Dar nu sunt sigur cum intrâ un hotel în ecuația asta.

- Ah, Enrico trase din țigară. Este foarte simplu. Tu folosești rufe. Ai nevoie de materie primă pentru bar. Camerele tale, din timp în timp vor trebui revopsite. Tu cumperi came și pește. Splendida ta piscină trebuie întreținută. înțelegi?

Simon înțelese.

- Am colegi, continuă Enrico, în toate aceste afaceri, oameni de cea mai mare calitate. Ei vor fi încântați sâ te ajute. îți pot promite asta. Rosti cuvintele cu convingerea unuia care era obișnuit sâ îi determine pe alții sâ facâ exact ceea ce le spunea el. îți garantez câ vei fi mulțumit. Pe oamenii aceștia îi folosesc și eu personal, la casa mea din Marsilia. Sunt calificați.

Ca bonus, se gândi Simon, luna asta este ofertă speciala, nu vei fi aruncat în aer, răpit, decapitat sau jefuit. Pare o oportunitate care apare o dată în viață și care nu poate fi ratatâ. Simon se simțea de parcă ar fi fost la un interviu cu managerul băncii din iad.

- Cred câ voi lua un *digestii,* Enrico. Tu?

- A vieux marc. Réserve des Légats, dacâ ai, de la Châteauneuf. Vezi? Sunt un afacerist local. întrețin afacerile locale. Zâmbetul lui Enrico se lărgi cu trei milimetri. Și voi plăti pentru masâ. Insist.

- Toatâ lumea trebuie sâ facă un profit, nu-i așa?

- Exact, prietene. Toată lumea trebuie sâ profite.

Jojo parca duba în parcarea de vizavi de hotel, lângă un Mercedes negru masiv. Șoferul era de asemenea mare și negru. Șoferul îl urmări pe Jojo cum deschide ușa dubei, atent sâ nu atingă Mercedesul. Fusese ceruit în dimineața respectivă, ca în fiecare zi de altfel. Cei doi se salutară dând din cap, iar Jojo traversă strada,

ținând cu delicatețe plicul între arătător și degetul mare, ca sâ nu îl murdărească. își scutură cizmele pe trotuar și intră.

Din motive personale, Jojo era întotdeauna fericit când trebuia să vină la hotel și se oferise voluntar atunci când Fonzi avusese nevoie sâ-i trimitâ lui Simon o factură. Puse plicul în podul palmei în timp ce privea holul gol de la recepție. O auzi

pe Frangoise vorbind la telefon și păși pe terasă, în speranța că o va întâlni pe Madame Pons, care ocupa o mare parte a viselor lui.

Privi pe mese. Poate câ ea lua un *digestii* cu unul din clienți, râcorindu-se după căldura din bucătărie. Avea fantezii despre părți calde ale corpului ei, ușor acoperite de transpirație, și își feri ochii de soare pentru a cerceta împrejurimile. Iatâ-1 pe patron, englezul, cu jacheta sprijinită de spătarul scaunului, vorbind cu... Jojo zăbovi o secundă, ca sâ se uite mai bine, era un tip în costum pe care îl mai văzuse în ziare.

-Monsieur?

Jojo se întoarse și o observă pe Frangoise zâmbindu-i. O fatâ drăguță. încă douăzeci de kilograme pe ea și devenea o femeie adevărată.

îi preda plicul și se întoarse spre dubâ. Acum știa al cui era acel Mercedes. Deschise ușa cu mare grijă și plecă spre *chantier.* Oare ce avea de a face englezul cu un om de asemenea factura?

Nicole asculta cu mare uimire relatarea despre prânzul lui Simon. Era șantaj, era intolerabil, poliția trebuia informată, acest gangster trebuia închis. Ea ar fi sunat imediat la *gendarmerie.*

Simon îi luâ mâna în a lui când ea se întinse dupâ receptor.

- Nu deveni isterică. Ce crezi că va face poliția - o sâ-1 aresteze pentru câ mi-a fâcut cinste cu o masâ? El nu m-a amenințat - ei

bine, cel puțin nu direct. Doar mi-a spus niște povești înfricoșătoare.

Nicole se plimba agitată de colo-colo fumând nervos.

- Este imposibil. Trebuie să facem ceva.

- Ce? Să o punem pe Miss Gibbons pe el? Să-i spunem că suntem mulțumiți cu cei care ne spală rufele acum? Doamne, nu știu dacă este serios sau dacă joacă la cacealma.

Pate că încearcă o nouă abordare a afacerii. Nicole? Ea se opri din mers. Calmează-te!

- Sunt foarte supărată.

- Uite, hai mai întâi să aflăm câte ceva despre el și apoi vom decide ce putem face.

- Să presupunem că este ceea ce crezi tu că e?

Simon ridică din umeri.

- O să angajez pe cineva să-1 ucidă sau voi schimba personal lenjeriile.

- Nu poți fi serios.

- Am renunțat la a mai fi serios. Am un unchi lunatic care îmi cere bani de buzunar, am o vecină isterică al cărei soț trăiește în vârful unei scări și acum, prietenul meu Enrico vrea să transforme hotelul într-o francizâ a mafiei. Din câte știu, Madame Pons este gravidă, iar cuplul german de la camera 8 își șterge pantofii de perdea. Cum să pot fi serios?

Nicole îl îmbrățișă.

- Nu ești prea fericit, nu-i așa?

- Tu realizezi câ abia mai avem timp pentru noi doi? Tu muncești pânâ noaptea târziu îh fiecare zi, eu sunt gazda perfectă, iar seara cădem rupți de oboseală în pat, și a doua zi o luăm de la capăt.

- *Chéri,* asta înseamnă sâ ai un hotel. Este o slujbâ cu normă întreagă.

Se priviră în liniște. Prin ușa deschisă a biroului îl auzirâ pe Emest, politicos, dar rece, și apoi pași care se pierd în direcția terasei. Emest intră în birou, închizând ușa în urma lui, ridicând privirea dramatic spre tavan.

- Ei bine, dragilor, suntem onorați de o vizită.

— Cine este Em?

- Ei bine, nu este chiar o cinste, din păcate. Fosta doamnă Shaw s-a târât pânâ aici de la Harrods ca sâ ne vadă, este cu

noul ei prieten. Un tanár foarte decorativ. I-am trimis sâ se joace în gradina.

- Asta tinde sâ devină ziua perfecta. Simon ridica din umeri. El arata CIUTI va a avocat?

- La naiba, nu. Mult prea bine îmbrăcat pentru un avocat.

Simon se duse pe terasă, mijindu-și ochii în lumina soarelui și se uită instinctiv peste zid. Nenorocitul nici măcar nu se mai ascundea, iar Simon fu tentat sâ-1 invite sa coboare la un pahar sa poatâ privi mai de aproape oamenii de ia piscina.

Remarca imediat coafura elaborată a lui Caroline și profilul ei familiar, zâmbind în momentul când se întoarse către bârbatul care o însoțea. Arâta ca de obicei, costisitor. Când îl observa pe Simon venind către terasă îi fâcu semn cu mâna, iar la încheietura străluci o brâțarâ pe

care își aminti că el i-o cumpărase, dar și faptul că la un moment dat aruncase cu ea după el.

- Simon, ce mai faci? Ea îi oferi obrajii ca să o sărute. Ești atât de bronzat.

- Bună, Caroline. Arăți bine.

- Simon, el este Jonathan. Jonathan Edwards.

Cei doi bărbați își strânseră mâinile. Jonathan era cu câțiva ani mai tânăr decât Simon, bronzat și zvelt. Arăta foarte bine în blazerul cu buzunare și în bluza cenușie. Chiar perfect. „Fii bun cu el, își spuse Simon, poate că ăsta are stofă de soț."

- De ce nu mergem să stăm la umbră?

Simon remarcă politețea cu care Jonathan îi trăsese scaunul lui Caroline înainte să se așeze și el, și apariția instantanee a brichetei lui atunci când ea își scoase o țigară din pachet. Comportament promițător, se gândi Simon și încercă să se arate interesat de ce povestea Caroline. Stătuseră la cel mai divin hotel de lângă Paris și acum erau în drum spre iahtul unui prieten pe care vor petrece câteva zile undeva aproape de Antibes. I-ar face atât de mult bine lui Jonathan o pauză de

la viața de oraș, nu-i așa, dragule? îi spunea „dragule" la fiecare zece cuvinte, cel puțin așa i se păru lui Simon; îi atingea ușor mâna pentru a accentua propozițiile.

Jonathan însuși nu spuse nimic, dar își permise să se relaxeze suficient încât să-și desfâca nasturii de la gât ai cămășii. Era o monogramă mică pe cămașa albastră cu dungulițe. Arăta prosper, iar Simon se întrebă dacă era capabil să își asume povara facturii de la American Express a lui Caroline.

- Cu ce te ocupi în oraș, Jonathan?

Simon se simți ca un viitor tată socru.

- Proprietăți comerciale. Lucrez pentru Levenson - suntem specializați în soluții integrate de dezvoltare pe verticală. Lucrăm cu mulți manageri de fonduri.

- Sună fascinant, spuse Simon. Și unde stați în noaptea asta?

Caroline îl luă din nou de mânâ pe Jonathan.

- Ne-am gândit câ aici, nu, dragule? Este prea târziu acum să mergem pe coastă.

- Mi-aș dori din tot sufletul. Simon își dădu toată silința sâ pară dezamăgit, scuturând din cap ca și cum tocmai ar fi auzit o veste proastă. Dar suntem ocupați la maximum. Puteți încerca oricând la Gordes.

- Oh, gura lui Caroline se îngustă. Ce plictiseală! Am preferat să stau de vorbă cu tine.

Jonathan se scuză și intră în hotel pentru a încerca să rezerve o cameră la un alt hotel. Simon se pregăti sufletește, deoarece discuțiile cu Caroline începeau cu dulcegării și se terminau cu amenințări. Dar, în timp ce ea își aprinse o țigară, făcându-și planul de bătaie cu țintă cât mai directă spre portofel, Nicole veni din partea cealaltă a terasei și li se alătură. Ea îi făcu discret cu ochiul lui Simon înainte ca fosta lui soție sâ se întoarcă cu fața spre ea.

- îmi pare râu. Un telefon din America.

- Oh, Dumnezeule! Simon sări în picioare. Trebuie neapărat să răspund. Caroline, ea este Nicole Bouvier.

Cele două femei se studiară reciproc într-o manieră politicoasă și evident curioase. Simon se simți ca un șoarece între două pisici.

- Ei bine, spuse el, nu pot lăsa America să aștepte.

Simon intră în birou și închise ușa după el cu un gest de ușurare.

- Nu știu a cui a fost ideea asta, dar sincronizarea a fost perfectă.

Emest arăta încântat.

- A fost un efort de echipă. Când tânărul a spus că înălțimea Sa dorește să vorbească cu tine în privat, am presupus ce este mai râu, iar Nicole s-a oferit să vină să te salveze. De fapt, cred că murea de curiozitate să o privească mai de aproape. Doar știi cum sunt femeile.

- Unde este prietenul ei acum?

- S-a dus să o culeagă. I-am găsit o cameră la Gordes, dar trebuie să fie acolo până în cinci.

Simon rânji.

- Mare păcat!

- Nu te apuca să sărbătorești încă, dragule. Se vor întoarce la cina.

Jojo și Claude stăteau în briza rece de la cafeneaua Fin de Siécle din Cavaillon. Primul *pastis* le curățase gâtlejurile de praful acumulat peste zi. îl dăduseră repede pe gât în scop, medicinal. Abia pe al doilea îl savurau amândoi.

Jojo își aprinse o țigară și își simții mușchii spatelui relaxându-i-se.

- Știi că am fost la hotel în Brassiére în după-amiaza asta? Ca să duc o factură.

Claude dădu din cap continuând să studieze ziarul pe care cineva îl lasase la bar.

- Ghici pe cine am văzut acolo, cinând? Un Mercedes mare cât casa îl aștepta afară, șofer în uniforma. *Cong*$_t$ ce viața duc unii, nu?

Claude privi în sus.

- Mitterand? Se spune că vine pe aici din când în când. De cine este vorba? Jack Lang?

Jojo scutură din cap.

- Mai ții minte acum ceva ani, afacerea aia cu ambulanțele din Marsilia? Polițiștii îl ridicaseră, a apărut în toate ziarele, dar nu l-au putut pune sub acuzare. A scăpat curat ca lacrima și mai apoi a dat în judecată ziarul care îl numise regele lumii interlope. Cât tupeu, nu? Jojo dădu din nou din cap și luă băutura. Oricum, el era, în costum, la cravată, ceas de aur, tot, stătea acolo cu englezul.

- Și? Oamenii mai iau și masa din când în când.

- Dar un tip ca ăsta, un *grosse legume* din Marsilia, ce căuta într-un sat atât de mic? Spune-mi.

Claude își frecă bărbia și făcu efortul să se gândească, dar renunță ridicând din umeri.

- Poate că îi place mâncarea. Poate de asta a venit.

- Sigur. Și poate că mâine mă duc și îmi angajez și eu un șofer. Jojo suspina când se gândi că urma încă o noapte în care mânâncă pizza și se culcă devreme. *Putain.* Ce nu aș putea face cu câteva milioane de franci.

Claude rânji către el, și îl bătu pe spate.

- Mă poți angaja pe mine. Voi fi eu șoferul tău și am putea merge la toate *bordels,* Sau te păstrezi pentru bucătăreasa aia?

Culorile apusului aveau ceva neliniștitor în ele în acea seară, iar un tunet îndepărtat îi făcu pe oaspeți să ridice capul din farfuriile cu mâncare. Aerul era nemișcat, aproape dens

din cauza căldurii. Dacă cineva ar fi ascultat, ar fi observat că nu se mai auzea zgomotul de *cigaJes.*

Simon și Emest erau de serviciu la bar. Făcuseră turele obligatorii pe la mese, odată cu servirea primului fel de mâncare și cu al doilea rând de băutură încă neatins, tempóul cinei scăzuse. Națiunile unite erau aici din nou, străinii întrecându-i în număr pe francezi. Acesta era un mare avantaj în a face afaceri în Lubéron, gândi Simon. Soarele atrăgea oameni din nord, indiferent de naționalitate, dacă olandezii erau făliți într-un an, atunci suedezii erau prosperi. Sau englezii, inclusiv o fostă nevastă prosperă. Simon fusese atacat scurt de Caroline, dar reușise să scape cu o criză imaginară la bucătărie. Ea va încerca din nou.

între timp, el era fascinat de un cuplu foarte ciudat care stătea la o masă alăturată. Unchiul William, cu jacheta surprinzător de curata și călcata, vorbea volubil cu opriri frecvente de realimentare cu vin, cu Boone Parker.

Simon indica din cap spre ei.

- Ce se întâmplă acolo, Ern?

- Dragul de Willy, suspină Emest. Mare neisprăvit, dar îmi place de el. Am menționat întâmplător că tatâl lui Boone este o persoana foarte bogata. Probabil că asta l-a încurajat pe Willy să îl ia pe bâiat sub aripa lui, în sens artistic.

- Nu am nici o îndoială. Cine plătește pentru masă?

Emest tuși rușinat.

- Se face că i-am dat un mic avans pentru portretul meu.

- Ești un suflet mare, Em. Simon plecă de la bar și se duse la masa unchiului William. Bătrânul privi în sus, iar fața îi era roșie ca o cireașă.

- Băiatul meu! Ia loc. Lasă la o parte cariera de birou și vino să bei niște vin cu noi. Ridică sticla și cercetâ conținutul ei. Ale naibii sticle, le fac tot mai mici. Ai observat asta?

Simon comandă o altâ sticlă, un alt pahar și își trase un scaun.

- Cum o mai duci, Boone?

- Foarte bine. Madame Pons este un excelent bucătar, nu-i așa? Am mâncat *pieds et paquets* — cel mai bun lucru pe care l-am gustat până acum. Jur.

Unchiul William profită de sosirea vinului pentru a schimba subiectul conversației.

- Un toast, spuse el, pentru artă și prietenie!

înainte ca Simon să poată reacționa, unchiul William se aplecă și extrase din buzunarul hainei lui Simon, caseta de piele în care acesta își ținea țigările de foi.

- Eu și acest tânăr încântător am discutat sâ punem la cale un proiect măreț, studiul artistic complet al lui Parker *pere.* Care ține statul Texas ca un colos, posibil calare.

Făcu o pauză ca sâ își aprindă trabucul.

Boone se strâmbă.

- îmi pare rău să-ți spun asta, Willy, dar tata locuiește în Park Avenue. Și nici cu caii nu prea le are.

Un pufăit de tutun dezaprobator din partea unchiului William.

- Detalii, băiete, detalii. Lucrul cel mai important este sâ surprinzi spiritul omului, viziunea lui, esența. Sorbi din vin. Bineînțeles, va trebui sâ petrec ceva timp cu el, pentru a-i absorbi spiritul, dar, din fericire, nu sunt descurajat de gândul de a câlâtori. Am înțeles câ tatăl tâu are un avion?

- Un A707 și câteva Lears.

- E bine atunci! Unchiul William puse caseta cu țigări a lui Simon în buzunar și se lăsă pe spate. Ce poate fi mai simplu?

Furtuna se apropia, aducând un vânt rece. Fulgerele străpungeau dealurile, iar cerul explodă. Pentru moment toate conversațiile se opriră.

— Magnific! spuse unchiul William. Grandoarea brutală a naturii. Foarte inspirat, cred câ voi lua un coniac.

Urmă un al doilea val de tunete și fulgere, atât de puternice, încât oamenii feriră capetele din instinct, și toate luminile din hotel căzură. Terasa se cufundă în întuneric, excepție făcând lumânările aprinse pe mese. Apoi începu ploaia.

începuse brusc ca o perdea densă, care lovea cu atâta forță în umbrelele de la mese încât îi udă pe toți clienții din cap până în picioare. Se produse o mică zarvă la intrarea în restaurant din cauza întunericului, zgomot de pahare sparte, țipete din partea femeilor, înjurături din partea bărbaților, și un strigăt după bărcile de salvare din partea unchiului William. Care fusese primul care se adăpostise de potop în spatele barului, unde la lumina unui chibrit căuta sticla de brandy.

Emest instruia deja chelnerii și distribuia o mulțime de lumânări. Odată ce lumina acestora umplu sala, devenirâ vizibile și efectele urgiei asupra terasei. Musafirii erau leoarcă, așa că Simon se duse la etaj și se întoarse împreună cu Nicole și Franțoise, toți cu mâinile pline de prosoape uscate, pe care le împârțiră clienților.

Reacția la această criză era diferită de la om la om. Emest, calm și voios, se alăturase unchiului William la bar și turna băutură oricui cerea. Madame Pons, după ce ieșise puțin din bucătărie se întoarse înapoi cu o sticlă de vin și o lumânare. Caroline avea rochia pătată și coafura complet distrusă de ploaie. Boone, într-o mână cu o bere, și în cealaltă cu dicționarul frazeologic, își continua lecțiile de franceză cu Franșoise. Majoritatea musafirilor erau fericiți câ supraviețuirâ unei foarte mici catastrofe și că li se oferea băutură gratis.

Simon și Nicole erau Ia capătul barului, aranjând facturi, când Caroline reapăru, udă toată și cu fața roșie de fune.

- Simon, trebuie sâ vorbim.

- Spune.

- Mașina lui Jonathan este complet udâ. A lâsat plafonul deschis.

Simon pufni în râs și se frecă la ochi. Fusese o zi foarte lunga și dificila, iar el era la ore bune distanța de a ajunge în pat

- Voi pune pe cineva sâ-ți cheme un taxi.

Caroline nu avea chef de taxiuri.

- Credeam ca te vei oferi sâ ne duci tu pânâ la Gordes, dar bănuiesc câ este prea mult să aștept așa ceva de la tine. își dădu la o parte o șuvița de pâr de pe frunte, breteaua de la rochie îi alunecase oferind tuturor imaginea unui sân complet dezgolit

- Magnific! strigă unchiul William peste bar, ochii lui se chinuiau să surprindă imaginea cât mai clar. Numai de aș fi cu douăzeci de ani mai tânăr! Se opri în fața lui Caroline și se aplecă spre ea. îți vorbesc, dragă doamnă, ca artist, un student al frumosului, și îți pot spune cu siguranță că rareori am mai văzut un sân care sâ se compare cu al dumitale. Ești disponibilă pentru o ședință de pozat?

Caroline se crispâ de indignare.

- Nud de preferință, bineînțeles, continuă unchiul William. Te vâd într-un umbrar plin de verdeață, jocul de lumini pe fiecare curbă și crâpăturâ. Cum sunt crăpăturile tale, dragă? Ia ceva de băut.

El se bălăngănea cu un pahar de vin plin cu coniac.

Simon pufni în râs involuntar. Caroline îl privi stăruitor.

- Se pare câ tu ești de părere câ acest bătrânel dezgustător este distractiv.

Se întoarse și se depârtă, strigându-1 nervoasă pe Jonathan.

- Fese care se potrivesc, vâd, observă admirativ unchiul William cu voce tare. Ce splendori mici sunt, vezi cum se...

- Willy! Simon luă paharul din mâna unchiului William. Cred câ este timpul sâ te duci la culcare.

- Nici nu te contrazic, băiete. în ce cameră este cazată ea? Simon scutură din cap și se întoarse către Nicole.

- încearcă sâ-1 împiedici sâ se ia la bătaie cu cineva. Cred câ este mai bine sâ mă duc sâ pun lucrurile în ordine pentru fericitul cuplu.

Luă o lanternă și o umbrelă de la recepție. Caroline aștepta la ieșire, privind prin întunericul nopții. Simon îndreptă lanterna către parcare și îl văzu pe Jonathan cum se lupta cu plafonul unui Porsche, coborât pe jumătate.

- E blocata porcăria asta, spuse Caroline. Nu poți face nimic?

Zece minute mai târziu, plafonul mașinii era tot pe jumătate coborât, iar cei doi bărbați renunțară. Simon chemă un taxi. Caroline ceru prosoape pe care sâ se așeze, și îl întreba pe Jonathan cum de putuse fi atât de prost încât sa uite plafonul ridicat la mașina. Simon

era sigur că acel monolog va dura tot drumul până la Gordes. El își aminti de energia de care dadea dovada când venea vorba de a face reproșuri și privi cum luminile mașinii dispăreau pe drum, cu un profund sentiment de ușurare. „Acum, tot ce am nevoie, își spuse el, este electricitate, un duș fierbinte și douăsprezece ore de somn, iar apoi voi fi din nou capabil să înfrunt lumea/* Ramase singur cu hainele șiroind de apă în recepție și se gândi nostalgic la Knightsbridge și Madison Avenue.

21

Jojo inspecta colecția de obiecte așezate pe patul din proximitatea lui pentru ultima oară, comparându-le cu lista pe care o deținea. Era dezbrăcat, pielea mâinilor, picioarelor și a feței era închisă la culoare contrastând cu albeața torsului. Radioul din plastic de la capul patului difuza *Jes super-hits,* cu scurte pauze pline de extaz din partea animatorului, care pretindea că se distra de minune în sediul Radio Vaucluse. Era, până la urmă, 14 iulie, *Le Quatorze,* când fiecare bârbat, femeie și copil din Franța ar fi trebuit să se bucure de *soitée de fete,*

Jojo își aprinse o țigară și începu sâ se îmbrace conform cu lista. El își puse șnurul la gât și simți metalul rece al cheii pe piept. Trase pe el șortul negru și bluza mulată galbenă cu roșu și albastru, își puse ochelarii de soare, mânușile de latex și căciula de bumbac împăturită în buzunarul cel mare. O pereche veche de pantaloni și o bluză de trening uzată, largâ și închisă la culoare. Era acoperit din cap până în picioare. Pantofii de ciclism erau curați și negri, păreau nelalocul lor, dar cine remarca pantofii la *soirée de fete?*

încă o dată verifică lista. Nu voia sâ treacă cu vederea nici un amănunt, nu când Generalul îl numise pe el la conducerea operațiunii. *Bon.* Se așează pe pat și fumă, așteptând clipa când se va întâlni cu ceilalți în parcarea din Cavaillon, și se gândi cum va fi în Martinique. Rom pe plajă și localnice planturoase. *Cong,* asta da viață.

Lângă Cavaillon, în apartamente înghesuite și încinse din blocurile de beton care alcătuiau suburbiile orașului, ceilalți priveau scurgerea timpului pe ceasurile lor, verificându-și fiecare listele, încercând să nu apeleze la sticlă pentru a-și calma nervii. Odată ce începea și adrenalina se punea în mișcare, vor fi prea ocupați să se mai gândească la închisoare. Dar așteptarea era dură. întotdeauna era.

Chiar înainte de zece și jumătate, camioneta lui Borel intră în parcare. Jojo ieși la lumină.

- *£a va?*

Borel care era mai în vârstă, rezervat și calm, dădu din cap. Jojo se câțârâ în spatele dubei. Era golită de instrumentele de grădinărit, dar tot mirosea a motorină și îngrășământ. Jojo se așeză pe unul din sacii cu pământ pe care Borel îi pusese în fiecare parte a podelei de metal. Privi ceasul. Aprinse o țigară.

Unul câte unul, se strânseră toți, Bachir, Jean, Claude și, la final, cu câte o pungă de cumpărături în fiecare mână, Femand *plasdqueur.* Puse pungile în mașinâ și râse de precauția cu care erau manevrate.

- Sâ nu faceți infarct. Nu vor exploda decât când le voi spune eu.

Borel porni motorul, rugându-se la Dumnezeu să nu fie *gendarmes* pe drum care sâ facâ controale și fâcu dreapta imediat sub podul feroviar. Nimeni nu scoase o vorbă.

Chez Mathilde avea o noapte bună, o droaie de turiști și câteva familii de localnici care sărbătoreau ziua de 14. în mod normal, Mathilde nu ar fi fost încântată de faptul câ facturile se strângeau în număr mare și câ probabil nu-și vor permite o vacanță decentă, dar acum se gândea la ceea ce îi spusese bărbatul ei în acea dupâ-amiazâ.

Nebunie. îi spusese ea. Tocmai când lucrurile se liniștiseră și aveau o afacere decentă. Pe care într-o zi sâ o poată vinde și sâ se pensioneze. Sâ scape de mirosurile de mâncare și de

vase murdare. Era prea șocată și furioasă sâ poată plânge, iar când el o asigurase câ nimic nu va putea merge greșit, ea îi amintise de ultima oară când nimic nu avea cum sâ meargă greșit. Trei ani trebuise sâ stea singură, ducându-i pizza la vorbitor. El îi promisese

că nu se va mai înhăita cu neisprâviții aceia. îi promisese. Și acum - asta.

Generalul își făcu rutina cu clienții, împărțind zâmbete și desfâcând sticla de vin, verificându-și din când în când ceasul și privind insistent către nevasta lui. Ea nu primise vestea prea bine, săraca Mathilde, iar acum avea acea privire, o furie tristă nu departe de disperare. își aminti acea privire. El îi explicase că avea nevoie de ceva de acest gen, cum că el nu voia să fie un chelner de succes până la șaizeci de ani, chiar dacă omisese și celalalt motiv, plăcerea de a o face. Ea nu ar fi înțeles treaba asta. Cu un sentiment de exaltare vinovată, își privi din nou ceasul. Ceilalți ar fi trebuit să fie deja acolo.

Isle-sur-Sorgue era întotdeauna un coșmar al locurilor de parcare la sfârșit de săptămână, iar aceasta era cea mai rea zi din an. Borel fu nevoit să traverseze orașul pentru un loc de parcare potrivit Camioneta va fi în siguranța acolo până luni, când vor veni să o recupereze.

Omul coborî și se întinse, căscând zgomotos.

> - Ei bine, spuse Jojo, hai să mergem. Frumoasă vreme pentru o scufundare în râu, nu? își atinse cheia de la gât. Ne vom asigura că Generalul va avea locul dorit. Femand, dă-mi o pungă.

Femand îi întinse punga cea mai grea dintre cele două, cea cu lanternele, râmgile scurte și barosul. Nu permise nimănui să transporte ceea ce el numea „chitul pentru explozie".

Pomi agale la drum, încercând să arate ca orice grup de prieteni în căutare de distracție în noaptea fierbinte. în timp ce se deplasau spre centrul orașului, o muzică antrenantă își făcu simțită prezența dinspre o mare de oameni care blocau

drumul într-un loc foarte aproape de bancă. Peste capetele mulțimii se puteau vedea luminile — mov, verzi, roșii și portocalii, care erau

simbolul discotecilor în aer liber din Franța — clipind în ritmul alert al bătăilor tobosarului. Două cântărețe, îmbrăcate în haine negre mulate, se agitau energic pe o platforma minuscula țipând în microfoane, în timp ce chitariștii și cel de la claviatura se mișcau aproape spasmodic, dând ca electrocutați din capete și pelvisuri.

-Putain! spuse Bachir. Ce harmalaie!

- Și ce ai fi vrut? Jumătate de oră de liniște ca sâ poți lucra în tihnă? Fernand îl împinse pe Jojo, și aproape câ fu nevoit sâ țipe pentru a se face auzit peste muzica aceea electronică, ce ieșea dintr-o chitară torturată. Unde și-or ține artificiile?

își făcură loc pânâ în partea cealaltâ a *place* și apoi spre podul din apropiere, peste râu. O duzină de platforme plate erau ancorate și aliniate una lângă alta, încărcate cu artificii și păzite de tineri cu tricouri cu însemnele oficiale ale festivalului.

- Lotul acesta este pentru miezul nopții, puse Jojo. El privi la ceas. Sâ mergem.

Terenul din spatele băncii era neluminat. Imediat ce ochii li se obișnuirâ cu întunericul fură în stare sâ se orienteze. Un cuplu tânăr dansa în întuneric pe muzica din depărtare. La vederea grupului de șapte indivizi, aceștia fugirâ spre un loc mai bine luminat.

- *Voilă,* spuse Jojo cu o oarecare ușurare. Este exact așa cum ne-a spus.

Generalul parcase camioneta cu spatele spre ușa metalică din spatele băncii. Jojo privi în jur, luâ o lanternă din pungă și cercetă interiorul mașinii, și plescâi mulțumit din limbă la vederea bicicletelor puse una lângă alta în spate.

Se ascunseră la umbra unui copac și priviră terenul din fața lor. într-un capăt era un zid de piatră. în spatele lui, șoseaua și oamenii.

Jojo respiră adânc.

- OK. Eu mâ duc pe drum. Să nu vă mișcați pânâ nu primiți semnalul meu cu lanterna. Vâ voi da semnal pentru fiecare în parte. Dacă nu vedeți semnalul luminos, nu vâ mișcați pentru câ probabil se apropie cineva. Ați înțeles?

Jojo îi dâdu punga lui Bachir și se întoarse câtre pod în direcția opusâ intrării. își puse o țigară în colțul gurii și mulțumi în gând acelei formații rock care ținea cu tot dinadinsul sâ bata recordul de decibeli și privi în sus pe drum. Mașinile nu erau nici o problemă. Problema o reprezentau numai oamenii care mergeau pe jos și s-ar fi putut uita peste zid.

Nimeni. Se întoarse, aprinse bricheta și observa prima silueta care intră în canalul de scurgere. Trebuia sâ fie Femand.

Erau douâ cupluri pe partea opusă a drumului. Mai bine sâ nu riște nimic. Se uită la ceas. Aveau destul timp. Vâzu cuplurile traversând drumul și îndreptându-se către *place.* Unul dintre ei bâtea ritmul cu palma pe fundul mare al prietenei lui.

Cale liberă. Alt semnal, altă silueta. Și apoi alta. Totul mergea uns, gândi Jojo și apoi îngheță. Un Renault 4 se apropia de el, încetinind. în lumina felinarelor stradale, Jojo observă douâ fețe pe locurile din față, sub câte un chipiu de jandarm. Mașina se opri, iar Jojo simți cum îi sare inima din piept

Jandarmul se holba la Jojo, cu acea câutâturâ suspicioasă de polițist. „Nu mă întreba de acte, nenorocitule. Lasâ-mă în pace."

- *Bonsoir,* îl salută el pe jandarm.

Jandarmul se întoarse și Renault-ul își continuă drumul. Inima lui Jojo reveni la normal în timp ce își recăpăta suflul. Semnaliza din nou. Mai erau doi și apoi va veni rândul lui.

„Semnal. Aproape acolo, destul timp, încearcâ sâ te rela-xezi.“ Țigara i se lipise de buze atunci când încercă sâ o arunce. Venea cineva, un bărbat singur.

Bărbatul se apropie direct de Jojo pășind cu precauția pe care numai un om bâut o are. Se căută prin buzunare, scoase o țigară și se opri în dreptul lui Jojo.

- Ai un foc?

Jojo scutură din cap.

Bețivul încercă să-și atingă vârful nasului cu degetul, dar nu nimeri.

- Haide. Câ ai o țigară. Ce faci cu ea, o mănânci?

Dintr-un gest reflex și disperat să scape de bețiv, Jojo îi aprinse țigara. Omul privi peste umărul lui Jojo, făcu ochii mari și clipi. Douâ secunde prea târziu, Jojo se mișcă și îi blocâ unghiul vizual.

Bețivul puse o mână pe brațul lui Jojo.

- între noi doi, este cineva acolo în râu. Dădu din cap și zâmbi. Probabil câ îi este sete.

- Nu, spuse Jojo. Nu este nimeni aici.

Pe fața bețivului apăru o expresie uimită.

-Nu?

-Nu.

- Ei bine, atunci o fi fost un pește al dracului de mare.

Jojo îl conduse pe bețiv, pânâ la pod, lăsându-1 sâ privească nedumerit spre apâ.

Dupâ ce se întoarse la umbra copacilor, Jojo se uită de jur împrejur, își fâcu cruce și plonjă. Apa era rece, locul era alunecos și plin de pietre.

- Ce pâcat, spuse Jean. Ai ratat întâlnirea cu șobolanii.

Erau ghemuiți într-un loc îngust cât să încapă un om prin acea scurgere. Femand era la unul din capete, cel mai îndepărtat, dând din mână în mână o bucată de plastic negru și un pumn de piroane. Jojo își puse mânușile și blocâ intrarea cu ajutorul plasticului și al piroanelor, înțepenindu-1 printre pietre și bolovani. Apoi legâ de unul din piroane capătul unei frânghii.

- Spune-i lui Femand că este OK.

O lanternă se aprinse la capătul din față al conductei, în timp ce șirul de oameni înainta ușor. Erau douăzeci de metri, așa spusese Generalul, de la capătul conductei pânâ în centrul camerei. Funia trecu din mână în mână pânâ fu întinsă la lungimea ei maximă de douăzeci de metri. Fernand îi pasă lanterna lui Jean și începu sâ dea cu barosul în pironul proptit în tavanul conductei.

Mortarul, vechi și fârâmicios ceda ușor și în câteva minute Femand scosese deja douâ pietroaie mari. O ploaie de pietriș și pământ căzu în apâ. în final pironul atinse stratul de beton armat. El zâmbi câtre Jean. Aceasta era partea care îi plăcea cel mai mult, partea artistică, folosirea cantității exacte care sâ fie eficientă fără să dărâme peste ei clădirea de deasupra. îi dâdu lui Jean barosul și pironul și luâ punga de cumpărături pe care ó ținea Borel cu atât de mare grijă deasupra nivelului apei și începu sâ potrivească *plastique.*

. înainte cu zece minute de miezul nopții trupa rock luâ o pauză de jumătate de oră pentru a privi focul de artificii împreună cu restul lumii. *Chef d'animaüon* era în barca personală în care vâslea nepotul primarului și inspecta barjele cu artificii, asigurându-se câ tinerii care le manevrau erau pregătiți și câ secvența era bine coordonată. Operațiune pe care chiar el o va coordona de pe pod. Jandarmii,

plictisiți pânâ peste măsură în Renault-ul lor, își ocupau timpul holbându-se la fete pânâ la ieșirea din tură. Oamenii din conducta de scurgere își priveau ceasul și așteptau.

- Două minute, spuse Jojo.

Fernand verifică detonatoarele.

- Totul este pregătit Toata lumea înapoi spre intrare. O mare parte din tavan se va prăbuși.

Toți se îngrămădiră lângă cortina de plastic negru pe care o proptiseră la intrare, așteptând ghemuiți, în timp ce Femand ținea lanterna pe ceas. „Dumnezeule, gândi Jojo, sper câ știe

ce face."

- Șaizeci de secunde.

Chef d'animaüon, flancat de doi jandarmi care eliberaseră zona, ridica ambele mâini spre cer. Se credea un Von Karajan al artificiilor. Privi cu satisfacție la tribunele de pe ambele maluri ale râului, ticsite de oameni, care așteptau ca mâinile lui sâ coboare și sâ înceapă simfonia pirotehnică. Stătea pe vârfuri, sperând câ fotograful de le *Le Provensal* era pe fază și așteptând ca orologiul de la biserică să bată miezul nopții, apoi cobori brațele cu un gest teatral, aplecând capul spre punctul de plecare.

Explozia din canalizare fii incredibil de lipsita de dramatism - o bufnitură înfundată, marea parte a suflului fusese atenuată de apa, fiind urmată de zgomotul de balast care căzu în râu. Femand își încrucișa degetele și se duse să privească efectele.

El ridica lanterna spre locul exploziei, și, trecând prin bucățile de carpetă sfâșiată, raza poposi pe tavanul alb imaculat al încăperii seifului, iar Femand se întoarse spre ei cu un rânjet pe fața.

- V-ați adus carnetele de cec cu voi?

Unul câte unul, se strecurară prin spărtura din podea și așteptarâ ca Femand să potrivească micile încărcături de *plas-tique* pe ușile casetelor de valori.

- Nu vâ țineți respirația, spuse el. Treaba asta va dura ceva timp.

Jojo își dâdu jos pantalonii vechi și uzi și își dori sâ aibâ o țigară uscată.

- Nu uita că focul de artificii se va încheia la douăsprezece și jumătate.

Femand ridică din umeri.

- Aici ar putea începe și al treilea război mondial și cei de afară tot nu ar auzi nimic, nu prin acești pereți. Ascultați. Voi auziți ceva?

Sunetul respirațiilor lor, zgomotul tălpii umede pe podea în timp ce unul dintre ei mișcă piciorul, picăturile de apă care se loveau de carpetă, în afară de asta, nimic altceva. Erau într-o cameră izolata fonic.

- Haide, atunci, spuse Jean. Aruncă în aer prostiile astea.

Generalul știa că Mathilde era trează, stătea întinsă cu spatele la el. Dar nu spuse nimic când el se dădu jos din pat. El era complet îmbrăcat, cu excepția pantofilor. Se aplecă sâ și-i ridice. își simți din nou gâtul înțepenit de tensiune.

- Mă întorc curând.

Nu primi nici un răspuns.

La ora trei dimineața Isle-sur-Sorgue adormi în sfârșit. Generalul ieși din mașină și își puse mânușile în timp ce se îndrepta spre camionetă. Era un aer proaspât în dimineața aceea. Putea sâ

miroasă râul și sâ audă apa cum șiroiește la vale. Deschise portiera și începu sâ scoată bicicletele, verificând roțile fiecăreia, în timp ce le aranja la marginea trotuarului. Se opri o clipă în dreptul ușii de metal, întrebându-se ce or fi făcând ei la numai doi metri distanța.

Femand râdea în timp ce scotocea printr-un plic mare din carton.

- Vom lăsa astea pentru *flics.* Ca sâ nu se mai gândească pentru o vreme la amenzile de parcare. Ceilalți se înghesuirâ în jurul lui și trecură pozele din mână în mână: o fată dezbrăcată, doar în cizme și cu o mască, cu un aer foarte plictisit; un bărbat de vârsta a doua care își afișa erecția cu un zâmbet satisfăcut pe față; altă fată dezbrăcată, rotind deasupra capului un bici de piele și rânjind la cameră.

- Prieteni de ai tăi, Jojo?

Jojo aruncă o privire la una din fotografiile care înfățișa o femeie masivă și în vârstă, prinsă în niște desuuri din piele

foarte complicate. Pentru un moment îi veni în minte imaginea lui Madame Pons într-o costumație similară.

- Aș vrea ca femeia mea să arate ca asta, spuse el. Uite ce forme are! Se uită repede la restul de fotografii și se opri asupra celei cu bărbatul între două vârste, și se concentra asupra feței foarte familiare. L-am mai văzut undeva pe ăsta, în hotelul ăla la care am lucrat. Eh, Claude - îl recunoști?

Acesta se uită peste umărul lui Jojo.

- Sigur, spuse el dând din cap și râzând. Este englezul de la petrecerea de Crăciun, ăla care spunea că e jurnalist. Luă fotografia de la Jojo și o studie mai de aproape. Dar de ce mai are încă șosetele puse?

Trecuseră mai mult de trei ore marcate de serii de mici explozii și apoi bărbații se relaxară. Cutiile erau toate des-; chise, iar conținutul lor împrăștiat pe masă: niște bijuterii destul de valoroase, doi săculeți cu napoleoni de aur și bani gheață - mormane de bancnote, legate în teancuri, puse în plicuri, făcute rulou și prinse cu elastic, franci francezi, franci elvețieni, mârci germane, iar ei nu rezistau să nu-i atingă de fiecare dată când treceau prin dreptul mesei.

Podeaua era plină de cutii de valori goale, plicuri și documente. Acte de proprietate, certificate cu valoare, testamente, scrisori de dragoste și extrase bancare ale conturilor din bănci elvețiene. Poliția avea sâ se distreze copios cu aceste documente pe alocuri ilegale ale clientelei băncii respective. Mana-gerul, Monsieur Millet, probabil câ își va pierde slujba sau va fi transferat la sucursala din Gabon. Probabil câ firma care instalase sistemul de securitate va fi datâ în judecată până va da faliment, iar firma care asigurase banii și valorile va găsi cu siguranță un paragraf în contract care sâ-i absolve de orice responsabilitate financiară. Aceste gânduri, dacâ le-ar fi trecut prin cap vreunuia dintre cei șapte oameni, nu ar fi făcut decât sâ adauge încă un motiv de fericire pentru ceea ce făceau.

Iar acum nu mai aveau nimic de făcut decât sâ aștepte.

Oamenii se plimbau prin camera, dorindu-și să fi putut fuma. Bachir fluiera o melodie, iar Claude își trosnea degetele. Jojo simți ca entuziasmul lor scăzuse și se gândea ce ar putea sâ le mai ridice entuziasmul. Moralul, asta era cuvântul. Generalul vorbea întotdeauna despre moral.

- *Bon*$_{t}$ spuse Jojo, acum câ îi avem ce facem cu ei? Ceilalți îl priviră, iar fluieratul și trosnilul oaselor încetarâ. Eu mă voi duce în Martinica, voi cumpără un bar pe plaja. Rom ieftin, fârâ ierni, fete cu fuste din iarba și...

- Tahiti, spuse Femand, acolo se poarta fuste de iarba. Am văzut într-un calendar de la PTT. Dâdu din cap spre frații Borel. Acolo vor

să plece âștia doi cu mașina lor de tuns iarba. Eh, ce spui Borel?

Borel cel mai în vârstâ zâmbi și scutură din cap.

- Nu îmi plac insulele. Prea mult nisip și, dacâ ai vreo problemă cât de mică, nu ai unde sâ fugi. Nu noi ne gândim mai mult la Senegal. Este pământ bun în Senegal. Poți cultiva trufe acolo, din cele albe. Le vopsim negre și le livrăm câtre Périgord, trei mii de franci kilogramul...

- Și cinci ani la răcoare, se strâmbă Jean. M-aș limita la vinete, dacâ aș fi în locul tâu. Ce sens mai are sâ ne asumăm riscuri? Spuneți-mi.

- *Connard.* Asta este o avansare în carieră.

- Bachir? Jojo se întoarse câtre negrul masiv care stătea într-un colț. Tu ce vei face?

Pe chipul lui apâru un zâmbet larg.

- Mă voi întoarce acasă și îmi voi cumpâra o nevastă tânără, foarte frumoasâ. Dâdu din cap de câteva ori. O nevastă tânără și grasâ.

Pe măsură ce treceau orele vorbeau tot mai mult despre viitor, iar lui Jojo îi era foarte clar câ nici unul dintre ei, inclusiv el, nu aveau nici o ambiție măreață. Niște bani la ciorap, viață ușoară, nimic prea aventuros. Lucrul principal de care pomenise fiecare - într-o formă sau alta - era independența.

Fără șefi, fără sâ li se mai spună ce să facă, să nu mai fie tratați ca niște oameni care puteau fi înlocuiți în orice moment. Independență.

O mulțime de *brocanteurs* apărură duminică dimineață foarte devreme să își instaleze standurile, în timp ce soarele prindea putere și începea să alunge ceața de deasupra râului. Chelneri care câscau cât îi țineau fălcile după o noapte în care abia dacâ apucaseră sâ doarmâ câteva ore, aranjau mesele și scaunele din fața cafenelelor,

achiziționau pâine și comuri în pungi de hârtie de la *bouJangenes* și sperau sâ obțină bacșișuri record. Vânzătorii de bilete la loterie erau primii clienți ai cafenelelor, consumând primele doze letale de cafea neagră tare. Dube mici, pline cu pizza, *charcuterie,* brânzeturi și pește, își fâceau loc pe străzile înguste. încet, Isle-sur-Sorgue se pre gătea pentru o nouâ zi călduroasă și profitabilă.

Primii turiști, insomniacii și vânătorii de chilipiruri, începură sâ aparâ în jurul orei opt, cotrobăind prin lucrurile vechi ale altora - cârți vechi și tablouri, ochelari aburiți de vreme, mese și scaune cu picioare șubrede și tapițeriile uzate, medalii militare din râzboaie de mult uitate, oglinzi și bucăți de materiale, vaze și pălării. Vânzătorii de pe partea cealaltă a străzii - *antiquaires* cu piesele lor Louis Quinze, Napoleon III sau Art Nouveau, cu tablourile lor valoroase - fâceau o pauzâ sâ ia micul dejun. Clienții lor veneau mai târziu, blocând drumul cu mașinile lor impunătoare, și fluturând bancnote de 500 de franci.

Jojo se întinse și-și privi cadranul ceasului. Generalul spusese unsprezece și jumătate, când traficul va fi intens. Mai erau douâ ore. Se așeză pe podea și cu spatele la perete. Unu, doi dintre ceilalți moțăiau; restul priveau în gol. Rămăseseră fârâ glume sau subiecte de conversație. Efectul adrenalinéi trecuse, fiind înlocuit de nerăbdare și îndoială. Oare ușa va exploda? Bicicletele vor fi acolo? Așteptarea era ucigătoare.

*

La jumătatea dimineții Generalul se dâdu bătut. Mathilde nu voia să coboare din pat, nu voia sâ se ducă sâ își viziteze sora așa cum făcea întotdeauna, nu voia să vorbească cu el. Pentru el ar fi fost mai bine sâ se ducă la hambar și sâ scape de prezența ei tăcuta și acuzatoare. O bătu pe umăr și simți câ ea prefera sâ nu își ia la revedere.

Rămase în mașinâ preț de câteva minute, trăgându-se de mustață. Probabil ea asculta sâ audâ sunetul motorului lui și se întreba dacâ data viitoare când îl va vedea va fi iar la vorbitor în închisoare. Soarele ricoșa din pavajul alb al parcării și îi irita ochii, iar el se gândea la o masâ la umbra și o bere rece. Mathilde va fi bine. Tot timpul așa a fost. Roti cheia și pomi mașina uitându-se la ceas. Nu mai era mult.

Cei doi țigănuși cam duceau lipsă de activitate. De obicei, în zilele de piață, erau multe genți și aparate foto nesupravegheate de către turiști pe mesele de la cafenele, sau vreun stand al vreunui *brocanteur* pe care sâ-1 atace când patronul acestuia se uita în altâ parte. Dar azi, turiștii erau foarte pre-cauți, ținând mâinile pe posesiuni în permanență. Iar cei mai mulți purtau acele borsete în jurul brâului, ceea ce însemna că aveau nevoie de cuțit. Era din ce în ce mai greu sâ îți câștigi în mod onest existența.

Băieții patrulau zona din spatele băncii, încercând portierele mașinilor parcate, când vâzurâ bicicletele postate frumos la marginea drumului. Biciclete scumpe ca acelea, în condiții bune, ar fi foarte ușor de vândut. Chiar și escrocul bătrân din Cavaillon, care le dâdea prețuri de nimic pe aparatele foto pe care le aduceau sporadic, ar fi interesat de niște biciclete profesionale. Băieții de apropiată mai mult pentru a studia lanțul și lacătul cu care erau asigurate. Un lacăt mare, dar nu complicat. Tatái lor îi învățase cum să spargă lacătele. Simțind că

norocul li se schimbase brusc, aceștia fugiră într-un suflet la tatăl lor. Acesta vindea găinile vii pe care le furase cu o zi înainte. Avea o mică unealtă în buzunarul lui. Unealtă care deschidea lacăte.

- OK, spuse Jojo, a sosit timpul. Făcuseră șapte grămezi pe masă pe care și le îndesaseră în buzunarele largi ale bluzoanelor și își vârâseră teancuri de bancnote în partea din față a pantalonilor scurți. Femand își curâțase încă o dată cu grijă ciocanul și restul sculelor înainte de a le da drumul prin gaura din podea prin care

intraseră. Hainele vechi pe care le purtaseră pe ei la sosire erau acum lipite pe încărcătura de explozibil de pe ușă, pentru a fi distruse.

Masa era acum goală, cu excepția teancului de poze, pe care Femand insistase să le aranjeze în ceea ce el numise *exposition érotique,* folosind ce îi mai rămăsese din banda adezivă pentru a le lipi în ordine pe peretele din dreptul ușii, cu fotografia lui Ambrose Crouch în centru. Femand spusese că ar fi fost păcat ca aceste poze să fie distruse, pentru că, evident, erau suvenire cu valoare sentimentală. Se dăduse puțin în spate ca să le admire.

-Au revoir, mes belles.

Jojo aruncă o ultimă privire prin cameră și își scoase cheia de pe șnurul din jurul gâtului.

- Puneți-vă șepcile. Nu uitați ochelarii de soare. Ceasul lui indica 11:25. Destul de aproape.

Se îngrămădiră într-un colț, înfiorați de emoție ca de o briză rece.

- Zece secunde, spuse Femand. Să nu vă rătăciți pe drum.

Țigănușii, aplecați asupra lacătului, auziră trei explozii înfundate, care se contopiră într-una singură, și fură șocați când văzură ușa deschizându-se de perete, și prea grăbiți să își salveze viețile ca să observe grupul de bărbați în pantaloni

scurți și ochelari de soare, cu mânuși de latex, ce ieșiseră pe ușa din spatele băncii.

Jojo baga cheia în lacăt, îl desfăcu, smulse prima bicicleta în timp ce lanțul cadea la pământ.

-Allez, allez, allez!

Fugirâ, împingându-și bicicletele printre mașini. Zgomot ocazional de metal zgâriat când una din pedale se frecă de o portieră, o înjurătură de durere când o șa încălecată în grabă îl lovi în testicule pe unul din fugari, iar după toate astea șoseaua pe care, alergară ca sprinterii profesioniști printre mașinile prinse în trafic.

Le luase mai puțin de patruzeci și cinci de secunde, cam cât îi lua unui jandarm sâ ridice ochii din exemplarul lui din *L'Équipe* și sâ facâ legătura dintre zgomotul alarmei și luminile sistemului de securitate al băncii.

El și partenerul lui erau prinși în trafic în Renault-ul lor. *Merde.* Omul legii ieși din mașină și privi de-a lungul străzii spre clădirea Caisse d'Épargne, îndesându-și *kepi-ul* pe cap. De ce oare se oferise voluntar pentru schimbul de duminica asta? *Merde* din nou.

Cicliștii pedalau ca nebunii, își forțau picioarele sâ pedaleze cât mai repede, simțeau câ inimile le plesnesc în piept, șapte oameni dominați de frică și extenuare fizică. Trebuiau doar sâ ținâ pasul cu cel din fruntea plutonului, sâ aibâ grijă la pietrele din pavaj, să nu se gândească la mașinile care veneau din față sau din spate, să nu încetinească, doar sâ se concentreze. Pentru numele lui Dumnezeu, sâ se concentreze. Goniră pe drumurile ce tăiau câmpiile cu viță-de-vie și lavandă.

Generalul îi aștepta pe drum în dreptul intrării pe pistă, transpirând și fumând țigară de la țigară, cu ochii nedezlipiți de cei 500 de metri din fața lui. Ar fi trebuit sâ funcționeze. Făcuse tot ce trebuia, plănuise totul, anticipase totul. Dar după cum știa el prea bine, accidentele puteau da peste cap orice

plan. O pana, un câine în mijlocul drumului, un viraj al unei mașini - sute de mici lucruri se puteau întâmpla. El nu avea cum sa știe daca ei reușiseră sâ iasă din bancă. Poate câ erau încă înăuntru, baricadați în spatele unei uși detonate doar pe jumătate, și cu un *flic*

fluturând pistolul pe la capetele lor, având gânduri de avansare în carieră. își aprinse o altă țigară.

Văzu prima siluetă după colț, cu capul aproape atingând ghidonul, și apoi pe ceilalți în grup compact. Răsuflă ușurat și se duse în mijlocul drumului, fluturând din mâini în sus și în jos în semn de salut triumfător. „Băieții mei! Au reușit!"

Cicliștii ieșiră de pe drum și intrară pe alee, fără să mai descalece, dar când ultimul trecu prin dreptul lui, Generalului îi pieri zâmbetul.

Trebuiau să fie șapte. îi numărase și îi ieșiră opt.

22

Boone Parker stătea pe iarbă cu fața în sus, trăgând aer în piept și încercând să nu vomite.

De îndată ce începu să-l lase amețeala, își ridică ușor capul din iarbă și privi în jur la bărbații împrăștiați în jurul lui, unii cu fața în jos, alții cu capul între genunchi. Nu-i venea sâ creadă cât de în formă erau pentru cât de bătrâni erau. Când îi zărise pe drum la ieșirea din Isle-sur-Sorgue, luase hotărârea să-i urmărească pentru a mai scăpa de monotonia plimbării sale obișnuite cu bicicleta. Se gândise să le arate că nu numai francezii erau în stare să pedaleze la viteze mari. Dar nu reușise sâ îl întreacă nici măcar pe ultimul din pluton; numai ca să țină ritmul și fusese la un pas sâ-i plesnească plămânii. Probabil că tipii ăștia mâncau steroizi pe pâine la micul dejun. Decise că, dacă era să ia ciclismul în serios, atunci ar fi trebuit să renunțe la bere. Capul îi căzu la loc în iarbă și privi din nou spre cer, așteptând să dispară petele negre din fața ochilor.

Generalul sosi gâfâind pe alee și privi la figurile extenuate ale celor din grup. Suluri de bancnote le căzuseră din buzunare atunci când se prăbușiseră în iarbă, și împodobeau pământul în jur. El numără din nou fețele. Opt. Dumnezeule!

-Jojo!

Micuțul privi în sus spre el și rânji.

- Am reușit. *Cong!* Am reușit.

- Ăsta cine mai e? indică Generalul cu capul spre Boone, care era prelins pe jos, cu pieptul încă în convulsii.

încet, cei șapte bărbați, cu gurile uscate și gâfâind, se întoarseră și priviră către el, în timp ce acesta le făcu un semn de salut din mână.

- *Bonjour,* băieți.

Ei se holbară uimiți la el, în liniște. Boone privi la cercul acela de fețe suspicioase, privi la banii împrâștiați pe jos, apoi la treningurile lor bufante. La naiba! Nu era un grup obișnuit de alergători de duminică.

- Cred că îmi voi vedea de drum, spuse el. Apoi se uită la ceas și le adresă un zâmbet nonșalant. *J'ai un rendez-vous*, OK? Mulțumesc pentru cursă.

Se ridică în picioare. Ceilalți se ridicară la unison, privind către General și așteptând ordine.

Merde. Generalul se trase atât de violent de mustață, încât îi dădură lacrimile. Totul mersese perfect până aici, conform planului, și acum toată operațiunea era periclitată din cauza acestui străin imbecil. Ce era? Englez? American? Și ce aveau să facă cu el acum? Le văzuse fețele, le văzuse banii. Știri despre furt vor apărea în ziare a doua zi dimineață. Nu puteau să-1 lase pur și simplu să plece și să spere că acesta își va ține gura. *Mente.*

- Duceți-1 în hambar. Generalul începu să-i urmărească, apoi se opri să culeagă bancnotele care începuseră să fie împrăștiate de adierea ușoară a vântului. Banii din mâinile lui, teancuri groase și suluri, îl făcură să se simtă mai bine. Se va gândi el la un plan. „Aceasta era o nouă încercare, nu un dezastru. Acesta era modul corect de a privi situația. Nu te panica." își îndreptă spatele și intră în hambar.

Boone era separat de ceilalți indivizi, privirea lui se plimba speriată de la o față ostilă la alta. Generalul puse banii pe o masă, alături de sticlele și paharele pregătite pentru a

sărbători evenimentul. El își aprinse o țigară și observă că îi tremura mâna. Se îndreptă către Boone.

- Englez?

Boone scutură din cap.

- American, zise și încercă să zâmbească. Texas. Știi, marele stat? *Trés grand.* Ar trebui sâ veniți cu toții odată în vizită.

Privi în jur pentru o licărire de înțelegere, fără noroc, și renunță sâ mai zâmbească.

- American. Generalul începu sâ muncească din nou la mustața, gândindu-se furios ce avea sâ facâ. Jojo? Oricum putem sâ bem un pahar. Micul *mațon* deschise sticla de *pasűs* și începu sâ toarne.

-AJors? spuse Jean. Acum ce facem?

- Vino afarâ, spuse Generalul. Cu toții. Nu sunt sigur cât de mult înțelege din ce vorbim.

Stâturâ în dreptul ușii hambarului, cu paharele în mâini, întorcând privirea spre Boone în timp ce vorbeau. El se uită la siluetele lor masive și își dori sâ se fi dus la lecțiile de gastronomie de la Paris.

Generalul era tăcut, pe când ceilalți înjurau și blestemau ghinionul care îi lovise. El încerca să-și facă ordine în gânduri, întotdeauna fusese de părere câ sâ știi sâ profiți de o situație de criză era calitatea principală a unui infractor foarte priceput. Și aceasta era cu siguranță o situație de criză.

- L-am putea închide aici și sâ nu ne mai pese. Ridicâ din umeri Femand. Cineva îl va gâsi peste câteva zile.

Jean își drese glasul și scuipă.

- Și câteva zile mai târziu, ne prind *Ies flics. Connaid.*

- Bine, Einstein. Tu ce ai face cu el? L-ai duce la PTT și l-ai trimite în colet paravion înapoi în America, în Texas?

Generalul ridicâ mâna.

- Ascultați. El ne-a vâzut. Nu putem sâ-1 lâsâm sâ plece. Nu încă.

- Ei bine, ce vom face? LI luăm cu noi?

—*Meide.* Tăceți pentru cinci minute și lăsați-mă să gândesc. Două cuvinte îi schimbaseră complet perspectiva Generalului într-o direcție surprinzătoare, cu siguranță riscantă, dar realizabilă. Era bine știut câ toți americanii erau bogați. Doar vezi asta în *feuilletons* la televizor. Chiar și copiii aveau mașini masive, iar părinții lor locuiau în vile, uneori cu servitori curios de impertinenți. Și, de asemenea, era bine cunoscut că cei mai bogați dintre americani purtau cizme cu toc și pălării cu boruri mari curbate, și pe pământurile lor creșteau sonde petroliere ca buruienile. Și de unde proveneau aceștia? O suburbie a Dallasului, gândi Generalul, oricum undeva în Texas. Acest individ incomod spusese că provine din Texas. Odată ce se vor putea înțelege, el și băiatul vor putea să cadă la o înțelegere. Tot ceea ce avea nevoie acum era puțin timp. Asta și un dicționar.

Generalul se simțea mai bine. Ce mare minune sâ ai creier!

- *Bon, mes enfants,* spuse el. *C'est pas grave.* Aveți încredere în mine. Pentru moment, el va sta aici, sub pazâ.

Jojo se relaxâ. întotdeauna puteai conta pe General câ vine cu o idee bunâ, chiar dacâ nu-și fâcea publice planurile imediat El privi câtre ceilalți.

- Băiatul stă aici, *d'accord?* îl mânca o coapsă. Și simți un sul de bancnote uitate în boxeri.

Ediția de luni dimineața a ziarului *Le Provensal* era extrem de revoltată din cauza furtului îndrăzneț care avusese loc în plină zi în

Isle-sur-Sorgue. Unde era poliția? Cum de hoții scăpaseră neobservați? Era acesta începutul unui adevărat val de infracționalitate care va cuprinde Vaucluse și care îi va face pe cetățeni și pe turiști să doarmă cu portofelele sub pernă? Ipotezele și comentariile umpleau prima pagină, lăsând la o parte știrile despre câștigătorii loteriei, turneele *boules* și tripleții născuți de o tânără femeie nemăritată din Pemes-les-Fontaines.

Franțoise, în timp ce își bea cafeaua în birou, citi știrile cu un interes mai mare decât de obicei. Ea însăși ar fi fost în Isle-sur-Sorgue la ora la care avea loc jaful dacă hotelul nu ar fi fost atât de aglomerat. Tatăl ei se oferise să-i împrumute mașina și ea își plănuise să îl ducă pe Boone să vadă piața, îmbrăcată în rochia cea nouă pe care și-o cumpărase special. Purta acea rochie chiar în acea dimineață. Boone avea să vină mai târziu, după-amiază, de fiecare dată o făcea. Va vedea rochia atunci. O aranjă la talie și se întrebă dacă îi va plăcea culoarea. Dar el nu veni și, când Emest îi spuse că arata bine, ea ridică din umeri dezamăgită.

Primul semn oficial de neliniște în ceea ce-1 privește pe Boone apăru a doua zi când directorul școlii din Lacoste îl sună pe Simon. Boone nu apăruse la nici unul din cursuri și când i se verificase camera observaseră că nu dormise acolo peste noapte. Directorul era îngrijorat Nu era stilul lui Boone; acesta era un tânăr foarte studios. Și mai era și faptul că, deși directorul nu menționase asta, exista posibilitatea ca tatai lui Boone să se răzgândească în a mai face o donație școlii, dacă afla că acea școală era un loc unde studenților le era permis să dispară. Una peste alta, era o situație foarte îngrijorătoare, pe care iritarea lui Simon care nu avea chef să adauge o nouă problemă la celelalte deja existente nu o putea remedia. De unde naiba să știe el pe unde umbla Boone? Probabil era în vreun boschet cu vreo fată.

Simon puse telefonul jos și privi lista de mesaje. Două apeluri de la Caroline din Antibes. Un telefon de la Enrico. Un jurnalist care dorea un interviu, de preferat la dejun în restaurantul hotelului. O notă de

platâ grasă de la bar neachi-tatâ de câteva zile și purtând semnătura înflorită a unchiului William. Simon împinse într-o parte bucățile de hârtie și plecâ în căutarea lui Emest și a lui Frangoise. Ei ar fi știut, dacâ era sâ știe cineva unde putea fi Boone.

*

Generalul nu se putea decide asupra cifrei exacte. Pornise relativ de jos, un milion de franci, dar apoi se răzgândise. O răpire, chiar și una involuntară, era o infracțiune serioasă, cu pedeapsă serioasă. Un mare risc - și deci ar trebui și o răsplată pe măsură, suficient de mare cat sâ-i aranjeze pe viață. Deschise dicționarul francez-englez pe care îl găsise și privi peste masă la fața nerasă și îngrijorată a lui Boone.

-Alorsjeune homme. Voire familie... el indică cuvântul în dicționar.... *est oul?* Unde?

- America. New York, dar tatăl meu călătorește mult. Boone indică o decolare din mână. *Beaucoup d'avions.*

Generalul dâdu din cap și își umezi degetul, întorcând paginile dicționarului pânâ gâsi cuvântul căutat. Era surprins sâ afle câ era aproape identic.

- Voire papa. Bogat?

Boone petrecuse o noapte inconfortabilâ și înspăimân-tâtoare în compania unui bărbat masiv pe nume Claude și cu individul acela mic de statură care se tot juca cu un cuțit. Acest tip părea chiar rezonabil prin comparație. Acum câ îi era clar că nu vor sâ-1 linșeze, era copleșit de un puternic sentiment de ușurare.

- Bineînțeles câ este bogat. Boone dâdu aprobator din cap. Putred.

Generalul dâdu paginile la litera P.

Boone își schimbă poziția în scaunul inconfortabil. înțepenise de la dormitul pe jos în praf. Ce aveau de gând să facâ? Părea câ vor sâ-i șantajeze familia, și începu din nou sâ se îngrijoreze pe măsurâ ce își amintea de întâmplările citite prin ziare despre răpitori care trimiteau degete sau urechi prin poștă pentru a încuraja plata promptă a recompensei. La naiba! Va trebui sâ facă tot posibilul pentru a și-1 face prieten pe acest

individ. Poate câ îl vor lăsa sâ-1 sune pe Simon. El ar putea ajuta și era aproape.

—Monsieur? P ai un ami, anglais. Deține hotelul Pastis din Brassiére. *Je telephoné?* Boone duse mâna la ureche. Și el este plin de bani. *Pas de probleme.*

Făcu tot posibilul sâ mimeze un zâmbet.

Timp de încâ o orâ dicționarul trecu dintr-o mânâ în alta în timp ce Generalul afla treptat ceea ce dorea sâ știe. Situația era promițătoare - promițătoare, dar complicată. Ei aveau nevoie sâ pârâsească Franța cât mai repede și aveau nevoie de pașapoarte false. Asta însemna un drum pânâ la Marsilia și o grămadă de bani gheață. Generalul mai adaugă mental un milion la cererea de răscumpărare, și se întrebă dacâ prietenul englez al lui Boone era în stare sâ adune o asemenea sumă într-un timp atât de scurt.

-Bon. Generalul închise dicționarul și își aprinse o țigară. Tânărul fusese un ghinion pentru ei, dar pânâ la urmă era posibil sâ meargă toate foarte bine. Era deci adevărat ceea ce arătau la *télé.* Texanii erau foarte bogați. Se întoarse către frații Borel și Jojo, care era în schimbul de zi. Trebuie sâ merg să dau niște telefoane. Mâ voi întoarce într-o orâ sau așa ceva cu ceva de mâncare. Dădu din cap spre Boone. Nu cred că va încerca sâ facă ceva.

Jojo se apropie de General ca sâ poatâ șopti:

- Ce vom face cu el?

- îl vom vinde, prietene. Generalul își mângâie mustața cu podul palmei. îl vom vinde propriului tatâ care este bogat.

Jojo scutură din cap admirativ.

- C'est pas con.

Generalul păstra întotdeauna numerele de telefon. Era meteahna unui om foarte metodic, un om prevăzător. Unul care era de părere câ nu se știa niciodată când un contact din trecut îți poate fi de folos. Dâdu un telefon la un bar din Vieux

Port în Marsilia și o voce pe care o auzise ultima oară în pușcărie îi răspunse.

- Am nevoie de un mic serviciu, spuse Generalul. Este o treabă delicată, înțelegi? Mâ întrebam dacâ prietenul ala al tâu mâ poate ajuta.

Vocea pârea a fi în gardâ.

- Care prieten?

-Patron, Enrico.

- Ce fel de serviciu?

- Imigrare. Am nevoie de niște pașapoarte rapid.

- Voi vorbi. Unde te pot gâsi?

Generalul îi dădu un număr și apoi adăugă:

- Ascultă, îl pot suna eu direct.

- Este mai bine dacâ vorbesc eu cu el.

„Mai bine pentru cine? gândi Generalul. Nenorocit lacom.

Toți vor o parte din pradâ zilele astea."

- Mulțumesc.

Vocea râse.

- Pai, la ce sunt buni prietenii?

Simon luâ o cinâ frugală și bău un pahar de Calvados la recepție ca să-l ajute pe parcursul discuției incomode ce urma sâ aibă loc. Caroline lâsase deja un al treilea mesaj, semnalând o problemă urgentă și un număr de telefon la care putea fi găsită la Cap d'Antibes.

Răspunse o voce de femeie și se recomandă ca fiind Bacon, unul dintre cele mai bune și scumpe restaurante de pe coastâ. Problema urgentă a lui Caroline nu putea fi înfometarea, gândi Simon, în timp ce aștepta ca aceasta sâ ajungă la telefon. Auzi pe fundal râsete și își aminti că o dusese și el la Bacon cu ani în urmă. El avusese *bouillabaisse* complet. Ea luase o salată și se plânse când se băgaserâ în pat câ mirosea a usturoi. Și acum era la fel, și dupâ cum o cunoștea pe ea probabil că îi va mirosi prin telefon.

Simon fâcu greșeala sâ o întrebe dacă se distrează bine. Nu se distra. Vaporul era înghesuit și inconfortabil, avusese de douâ ori râu de mare, iar proprietarul vaporului, prietenul lui Jonathan, se comporta precum Captain Bligh. Jonathan însuși se dovedea a fi destul de plictisitor în aceste împrejurări. Nu, ea nu se distra. Simon abandonă speranța ca Jonathan sâ fie un potențial soț, sorbi din nou din Calvados și așteptă sâ audă gongul pentru runda a doua.

Era numai vina lui Jonathan, spuse Caroline cu convingerea nezdruncinată a femeii care nu greșește niciodată. O oportunitate recomandată de el. Un lucru sigur, susținuse el, pânâ ieri, când dăduse un telefon și spuse câ se duce de râpă compania, trăgând odată cu ea și economiile obținute cu greu de Caroline. Și acum ea era săracă lipită.

Simon își puse picioarele pe birou și își examina unul din degetele mari ce ieșeau printr-o despicâturâ a sandalelor, în timp ce își imagina o Caroline nevoiașa, râmasâ cu nimic pe lume decât o cocioabă în Belgravia, conținutul a jumătate din buticurile din Londra și un BMW nou-nouț. Apoi el fâcu a doua greșeală când o întrebă dacâ se gândise sâ își găsească de lucru. Urmă o tăcere din partea lui Caroline, timp în care ea contempla abisul vieții de angajat obișnuit, iar Simon depărta receptorul de ureche, anticipând o nouâ tirada.

El îndură pânâ la momentul în care avocații, niciodată prea departe de gândurile lui Caroline, furâ invocați. în acel moment el îi închise.

Telefonul țârâi aproape instantaneu. Simon terminase Calvadosul. Telefonul continuă sâ sune. La dracu'.

- Caroline, vom continua convorbirea când vei fi mai calmă.

- Monsieur Shaw?

Era o voce de bărbat, un francez.

-Oui.

- Monsieur Shaw, îl am pe unul dintre prietenii tăi lângă mine. Urmă o pauză, apoi o voce chinuită se auzi în receptor:

- Simon? Sunt Boone.

— Boone! Unde naiba ești? Suntem toți îngrijorați din cauza ta.

- Nu știu, omule. într-o cabină de telefon în mijlocul pustietății. Simon, sunt niște țipi...

- Ești bine?

- Până acum. Asculta...

Receptorul nu mai era la Boone, Simon auzi vocile slab în receptor, și francezul reveni la aparat.

- Fii atent, Monsieur Shaw. Tânărul este nevatâmat. El poate fi eliberat foarte repede. Depinde de tine.

Se auzi clinchetul unei noi monede bâgate în telefon.

- Monsieur Shaw?

- Ascult.

-*Bon.* Vei pregăti zece milioane de franci francezi, lichizi. Ai înțeles?

- Zece milioane?

- Lichizi. Voi telefona mâine-seară la aceeași oră cu detaliile livrării. Și Monsieur Shaw?

-Da?

- Nu vorbi cu poliția. Ar fi o greșeală.

Convorbirea se întrerupse. Simon stătu pentru câteva momente, amintindu-și vocea lui Boone, chinuită și forțată, își privi ceasul. Era după-amiază târziu la New York, dacă tatăl lui Boone era în New York. Și dacă i-ar fi știut numărul de telefon. Se gândi sâ sune la informații internaționale, dar se răzgândi, amintindu-și câ era posibil ca Ziegler sâ aibâ numărul de telefon.

- Bob? Simon Shaw.

- Este important? Sunt ocupat pânâ peste cap.

- Este vorba despre fiul lui Parker. A fost răpit.

- La dracu'. Ziegler comută convorbirea pe receptor. Vocea lui era apăsată și iritată. Ești sigur?

— A lipsit de la școală ultimele zile. Și adineauri am primit un telefon de la cei care l-au răpit. Am vorbit și cu Boone. Da, omule, sunt sigur.

- Doamne! Ai anunțat poliția?

- Fără poliție. Ascultă. Trebuie să vorbesc cu Parker. Vor zece milioane de franci ca să-i dea drumul și îi vor în douăzeci și patru de ore.

- Ce înseamnă asta în bani?

- Aproape două milioane de dolari. Dă-mi numărul de telefon al lui Parker din New York.

- Nu are rost Este în drum spre Tokio. A plecat de dimineață.

— La dracu'.

-Chiar câ ladracu'.

Simon auzi râsetele unor oaspeți care veneau la bar și își urau noapte bună.

- Bob, nu am zece milioane de franci în buzunar. Poate agenția să pună banii ăștia?

Vocea lui Ziegler era refractară:

- Sunt o groaza de bani.

Simon încercă sâ apeleze la latura umanitară a lui Ziegler.

- Este un client mare, Bob.

Urmă o pauzâ în care Ziegler evalua eventualele beneficii care ar putea rezulta din ajutorul urgent și personal acordat lui Hampton

Parker. Dacâ asta nu ar pecetlui contractul pe zece ani, atunci nimic nu o va face.

Ziegler se hotărî.

- Lucrul cel mai important este puștiul, corect? Viața unui om este în joc. Sâ nu se mai spună vreodată câ agenția este nemiloasa. Ziegler lua notițe în timp ce vorbea. Asta va fi o conferință de presă teribilă. OK. Vom transmite banii către banca voastră și vom lua cumva legătura cu Parker ca sâ-1 ținem la curent. Stai lângă telefon. Probabil va dori sâ vorbească cu tine.

Simon îi dădu lui Ziegler detaliile bancare.

- Este neapărat necesar să fie aici până mâine la ora asta, Bob. OK?

- Sigur, sigur, tonul din vocea lui Ziegler se schimbă. Este doar un mic detaliu.

- Care?

- Siguranța banilor. Sunt CEO al acestei agenții, responsabil cu acționarii. Dacâ transfer două milioane de dolari, gâtul meu va fi în joc.

Lui Simon nu-i venea să creadă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, este viața băiatului în joc și tu vrei să asiguri banii?

Ziegler continua ca și cum nu ar fi auzit nimic:

- Uite cum facem. Vocea lui deveni nerăbdătoare, veselă chiar. O voi lua pe scurtătură. Voi transmite departamentului juridic să-ți trimită prin fax contractul. Semnează-1 și trimite-1 pe fax înapoi. Asta mâ va acoperi pe mine. Și dupâ aceea îți transmit banii.

- Ce sâ semnez și sâ-ți trimit înapoi?

- Hai sâ spunem că este o asigurare, prietene. Tu pui garanție acțiunile tale din agenție, și iei banii.

Simon râmase fără glas.

- Mâ voi pune pe treabă imediat. îți va parveni pe fax într-o orâ, OK? Vorbim mai încolo.

Simon cobori la bar și își prepară un Calvados. Nicole și Emest, care stăteau la masă și treceau în revistă facturile, îl priviră cum ia sticla de băutură și li se alătură lor la masâ. El îi puse în temă urgent. Apoi începură sâ-și pună întrebări fără răspuns legate de răpitori și Boone, așteptând.

Faxul sosi. Simon abia dacă îl citi înainte sâ-1 semneze și sâ-1 trimită înapoi. El auzise undeva câ faxurile nu pot avea calitate legală de contracte, dar probabil câ Ziegler pusese tot departamentul la muncâ. Nenorocitul!

Simon le spuse lui Emest și Nicole să se ducă la culcare și rămase în birou cu o cană de cafea așteptând ca telefonul sâ sune.

Apelul veni în sfârșit la ora patru dimineața, era vocea îngrijorată a lui Hampton Parker. Simon auzi când acesta trase din țigară. El era pe aeroportul din Tokio, așteptând ca avionul său sâ fie realimentat cu combustibil și sâ primească fișa de zbor câtre Paris. De acolo va lua ceva mai mic care sâ poată ateriza la Avignon. Va veni cu doi oameni. Vor avea nevoie de un loc unde sâ stea. Turui mecanic totul pânâ la sfârșitul convorbirii.

- Nu crezi câ i-au făcut vreun râu?

- Nu, spuse Simon, cu cât de multâ convingere fu în stare. El a spus că este bine. Părea puțin afectat, doar atât.

- Este singurul meu băiat, știi. Restul sunt fete. El este un băiat bun.

- Toți de aici îl plăcem foarte mult.

- Nenorociții!

- încearcă sâ nu te stresezi prea mult. Voi face tot ceea ce îmi cer.

- Apreciez asta. Mai vorbim când ajung în Paris.

Nu mai rămăsese nimic de fâcut, decât sâ se ducâ la culcare și sâ aștepte ziua de mâine, dar Simon era prea treaz, agitat de cantitatea de cafea bâutâ. Se întoarse acasă și urcă în dormitor. Nicole respira încet, cu un braț bronzat peste perna lui. El se aplecă sâ o sărute pe umăr, iar ea zâmbi în somn.

în dormitor era foarte cald, chiar dacâ ferestrele erau deschise. Simon se dezbrăcă și stătu sub apa rece a dușului timp de cinci minute, apoi coborî la parter cu un prosop în jurul taliei. Deschise ușa terasei și își mută un scaun pentru a putea admira râsâritul, gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacâ ar fi râpitâ Caroline. Probabil câ le-ar ține răpitorilor unul din monologurile ei și le-ar da numărul de telefon al avocatului ei și probabil că ar plăti chiar răpitorii ca sâ scape de ea. Sau

poate îl vor accepta pe Ziegler la schimb. Simon căscă și duse mâna la ochi odată cu primele raze de soare care se iviră de după munți. Urma să fie iar o zi călduroasă și frumoasă, o zi excelentă pentru a pune la cale plata unei răscumpărări de zece milioane de franci. Se întinse pânâ simți structura de ratan a scaunului cum i se lipește de spate și auzi niște săteni salutându-se și tușea prelungă a unui fumător de douâ pachete pe zi.

Cei doi detectivi îl așteptau pe Simon când acesta ajunse la hotel puțin înainte de ora nouă. Directorul școlii din Lacoste, neștiind nimic despre răpire și pentru câ era îngrijorat de dispariția elevului, chemase poliția. Odată ce fusese descoperită naționalitatea părintelui odraslei, responsabilitatea fusese pasată mai sus ierarhic, adică către *gendarmerie.* Și acum cei mai de seamă reprezentanți ai

acestei instituții veniseră din Avignon sâ se ocupe de cazul băiatului dispârut.

Simon îi conduse în biroul de la recepție. Oferta lui de cafea fu acceptată cu entuziasm, priveliștea cu Frangoise care se aplecase sâ așeze tava a fost savurată, țigările se aprinseră și fură scoase la iveală carnețelele.

> - înainte sâ puneți orice întrebare, spuse Simon. Cred câ ar fi mai bine sâ vâ spun eu ce s-a întâmplat.

La început detectivii fură mulțumiți. Numai în sens profesional, bineînțeles, dar acum cazul devenea unul de o importanță realâ. O persoană dispărută, chiar și o persoană cu cetățenie americană era un lucru. Răpirea unei persoane, în schimb, era un lucru mult mai palpitant. Acum nu mai inves-tigau un posibil accident; se aflau în fața unei activități criminale. Glorie și promovări, recunoștința unui părinte miliardar, chiar apariția scurtă într-o relatare televizată - toate aceste gânduri le trecură prin minte detectivilor în timp ce ascultau cu atenție și își luau notițe, oprindu-se numai pentru a cere mai multă cafea și a admira fundul și picioarele bronzate ale

lui Franțoise. Ce noroc, se gândiră ei, că nu primiseră cazul cu furtul de la banca din Isle-sur-Sorgue.

Fură mai puțin mulțumiți sâ audă de la Simon câ nu era dorită implicarea poliției de către răpitori, pentru a nu fi pusă în pericol integritatea fizică a tânărului. Detectivul mai mare în grad care se evidența prin obiceiul de a lua din țigările colegilor și a aștepta ca aceștia sâ i le și aprinda, scutură din cap.

- Din păcate, Monsieur Shaw, am fost informați. Am fost implicați, înțelegi? Este un *fait accompli.* Cum aș putea eu, un ofițer de poliție, sâ ignor o infracțiune atât de odioasâ? El privi în jos spre carnețel și își freca bârbia gânditor. Dar îți pot promite ceva. Le servi cu o nouâ țigara din pachetul de pe masâ și ridicâ din sprânceană în semn câ avea nevoie de un foc. Vâ pot promite ceva, spuse el din nou. Vom

trata această *affaire* cu cea mai mare discreție. *Le maximum.* Noi avem multă experiență cu lucruri de genul acesta. îmi amintesc, acum trei ani, despre o răpire a unui turist elvețian, în timpul festivalului de la Avignon...

Frangoise bâgâ capul pe ușâ.

- Monsieur Shaw? Vâ caută doi oameni.

Simon se duse la recepție și privi către un individ cu douâ aparate de fotografiat atârnate de gât. Colegul lui era mai modest echipat, doar un reportofon în mână.

- *Bonjour,* Monsieur Shaw. *Le Provensal.* Tocmai am venit de la o școală din Lacoste. Aveți două minute? Am înțeles câ dumneavoastră cunoașteți un tânăr care...

Simon ridicâ o mânâ.

- Nu plecați nicăieri.

Și se duse înapoi în birou.

- Discreție maximă, spuneați?

Ei dădură din cap.

- Atunci spuneți-mi de ce sunt un reporter și un fotograf aici?

Cei doi detectivi își făcură loc pe lângă Simon și priviră spre jurnaliști.

- Afară, spuse detectivul-șef, indicând ușa cu degetul. Nu este nici o știre aici. Asta este treaba privata a poliției.

Ambii jurnaliști începură să vorbească în același timp, gesticulând. Cum ca presa are datoria de a raporta evenimente -mai mult, dreptul constituțional de a raporta evenimente.

-Merde pentru toate, spuse detectivul-șef. Voi ascultați la mine.

Simon închise ușa biroului și își puse capul în palme. Peste câteva minute, ușa se deschise din nou.

-Nici o problema, spuse detectivul-șef, zâmbind către Simon ca și cum i-ar fi făcut o mare favoare.

- Cum adică, nici o problema? Nu-i poți opri să scrie știrea.

Detectivul duse degetul către lateralul nasului.

- Asta este Franța, *monsieur.* Jurnaliștii își știu locul.

Simon îl privi insistent.

- OK. Și acum ce facem?

- Răpitorii vor suna din nou, *non?* Vom aranja astfel încât apelul să fie localizat. între timp vom aștepta.

- Trebuie neapărat să așteptați aici? Am un hotel de condus.

Cu ceva efort detectivii se lăsară convinși să conducă ancheta de la un telefon fârâ fir de pe terasa cu vedere la piscină.

- Oh, și mai este un lucru pe care l-ați putea face cât timp așteptați, spuse Simon, arătând către capătul terasei. Dacă vedeți un om încercând să sară peste acel zid vâ rog să-1 arestați.

Simon sună la bancă pentru a-i avertiza asupra tranzacției și să pregătească banii pentru când va veni să-i ridice la sfârșitul zilei. Făcu tot posibilul să o calmeze pe Frangoise care abia aflase de dispariția lui Boone. El mulțumi cerului că-i avea pe Ernest și pe Nicole, care se ocupau de clienți și de treburile zilnice ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. în mod deliberat îl trezi pe Ziegler la cinci dimineața în New York pentru a se asigura că banii vor ajunge la prima oră. Era

obosit, dar îi era imposibil să se odihnească. Și nici cu starea de spirit nu stătea mai bine în momentul în care îi văzu pe cei doi detectivi studiind meniul hotelului.

Se întoarse în birou și începu să păzească telefonul. Nu mai era mare lucru de fâcut până când răpitorii vor suna din nou. Și atunci și-l aminti pe Enrico. Ce spusese el? Dacă apare vreo problemă la hotel, o problemă pe care autoritățile o găsesc greu de rezolvat pe canalele oficiale... ceva de genul acesta. Simon trase telefonul către el. Probabil că fusese numai gura de el, dar merita să încerce. Orice era mai bine decât să stea degeaba.

Răspunse aghiotantul lui Enrico. Simon își aprinse o țigară cât timp aștepta ca acesta să vină la receptor.

Enrico părea încântat să-1 audă. Erau câteva lucruri nerezolvate ce trebuiau lămurite înainte ca acești oameni să poată oferi servicii hotelului. Poate putea fi aranjat totul la o masă? Simon i-o scurtă.

- Enrico, ascultă. Nu știu dacă mă poți ajuta, dar un prieten al meu are mari probleme. Un tânăr american. A fost răpit.

- Asta este rău. Mai ales în timpul sezonului turistic. Amatori. Trebuie să-mi spui tot ce știi.

Când scurta conversație luă sfârșit, Enrico părăsi biroul și dădu o raită prin Port Vieux. Se opri de două ori, o dată să viziteze un bar și a doua oară pentru a intra pe ușa din spate a unui restaurant pescăresc. Omul cu care vorbise se duse la telefon de îndată ce Enrico plecă. Dacă era vorba de o lucrătură locală, atunci cineva de acolo avea să știe și, dacă cineva știa ceva, atunci Enrico avea să afle.

Se întoarse la Mercedesul care îl urmase pe străduțele din port. Avea să ia devreme prânzul, *brochette* de *langoustines,* în grădina de la Passédat, în timp ce va reflecta la oportunitățile de afaceri pe care i le putea oferi vestea pe care o aflase.

Spre sfârșitul după-amiezii banca îl sună să-1 anunțe pe Simon câ banii erau pregătiți și aproape câ ajunsese la mașină când realiză câ avea să umble cu zece milioane de franci prin Cavaillon de unul singur și câ asta ar fi o mare greșeală din partea lui. Se duse jos la terasă, unde detectivii își făceau datoria și-i supravegheau pe turiștii care stăteau la soare.

- Au sosit banii. Ar fi cel mai bine dacâ ați veni și voi cu mine.

Detectivii își aranjară ochelarii de soare, erau modelul prin care nu se vedea nimic și care erau preferați de polițiștii pe motocicletă pentru a arăta mai fioros, și îl urmară pe Simon în parcare. Se urcarâ în mașina fârâ însemne a poliției, care era încinsă de soare și mirosea a fum stătut de țigară, iar detectivul junior folosi stația pentru a comunica monosilabic cu centrala.

Parcară neregulamentar în fața băncii. Detectivii cercetară strada în lung și în lat și nu remarcarâ nimic suspicios printre turiștii și gospodinele care mergeau agale la cumpărături. Apâsarâ pe butonul de la intrarea în bancă așteptând sâ li se deschidă. Un funcționar bătrân apăru în ușă și strigă: *„JFerme"* indicând câtre orele de program tipărite pe ușâ. Detectivul-șef îi arătă legitimația prin ușa de sticlă. Funcționarul o privi atent și, ridicând din umeri, deschise ușa.

Managerul băncii îi întâmpină în pragul biroului său, îi bâgâ înăuntru și închise ușa. El respiră ușurat. Avusese o după-amiazâ de coșmar, banii fuseseră livrați de la cea mai mare sucursală din Avignon și Marsilia, iar gândul îi fusese numai la spargeri și la imaginea unor oameni înarmați gata sâ-1 atace. Dar acum, slavâ Domnului, totul luase sfârșit.

- *VoiJa, messieurs,* arătă el spre birou. Dacâ doriți sâ-i numărați.

Simon privi la teancurile de bancnote de câte 500 de franci, legate în *briques* de câte 10 000 de franci. Cumva se aștepta ca zece milioane de franci sâ arate mai impresionant.

El se așeză pe scaun și, pe când ceilalți îl priveau și fumau, aranja banii în teancuri de 100 000 de franci, numără grămezile și le puse în pungi groase de plastic. Le ridica și constată că nu erau mai grele decât cutia cu hârțoagele pe care le lua la fiecare sfârșit de săptămână, când lucra la agenție.

- *Cest bon?* Managerul puse formularul pe masă în fața lui Simon. *Une petite signature, s'il vous piait.*

- Privi cum Simon semnă chitanța și se relaxâ. Acum era grija altcuiva.

își strânseră mâinile și se îndreptară spre ieșirea principală, Simon era între cei doi detectivi, cu sacul lovindu-1 peste picioare.

-Merde. Unul din detectivi observă un polițist de trafic lipind o amendă pe parbrizul mașinii. Coborâră treptele în grabă, în timp ce polițistul privea spre ei, lovindu-se cu pixul peste dinți. Era cel mai fericit când proprietarul mașinii venea cu câteva secunde prea târziu, mai alunga din monotonia meseriei.

Detectivul-șef indică spre amendă.

- Poți sâ iei chestia aia de acolo. Deschise portiera ca sâ intre în mașinâ. Noi suntem de la sediul central din Avignon.

Polițistul de trafic zâmbi.

- Nu-mi pasâ nici dacâ ați fi de la Palatul Elysee. Ați parcat neregulamentar.

Detectivul făcu roată în jurul mașinii pentru a-1 privi mai de aproape. Cei doi stăteau în mijlocul drumului cu ochelarii aproape lipiți unii de alții, blocând și singura bandâ care mai era liberă. Un camion frână brusc și zgomotos lângâ ei, iar șoferul acestuia gesticula nervos pe geam, clienții cafenelei de pe partea cealaltă a drumului se

întoarseră în scaune pentru a privi mai bine scena. Mai multe claxoane începură sâ sune în spatele camionului blocat. Managerul băncii și funcționarul priveau de pe treptele băncii.

Simon arunca sacul pe bancheta din spate și urcă. EDiscreție maxima. Dumnezeule! Mai urma sâ apară la știrile ode la ora cinci.

Duelul de ridicat din umeri și alte gesticulări se finaliza codata cu gestul detectivului-șef de a rupe în bucățele amenda cdin parbriz. Doi bărbați din cafenea aplaudară deznodământul. IDetectivul se urca în mașină în timp ce polițistul de trafic sstriga obscenități către cei care claxonau.

- Ba pe a mă-tii! strigă detectivul pe fereastra mașinii, 1 fericit că avusese ultimul cuvânt. OK, sâ mergem.

Mesajul care îl aștepta la hotel spunea că Hampton Parker iurma sâ ajungă la Brassiére la primele ore ale dimineții. • Simon, ca și managerul băncii, răsuflâ ușurat câ atât banii, cât : și responsabilitatea va fi pasată altcuiva. îi telefonâ lui Ziegler și așteptă, cu sacul de bani între picioare.

- Vreo știre despre puști?

- Vor suna în seara asta. Parker va sosi în zori. Am banii aici, gata pregătiți.

Ziegler tăcu preț de câteva secunde. Atunci când vorbi o făcu în stilul Iui caracteristic, pe un ton hotărât și convingător

- Parker nu va fi implicat. în nici un caz.

- Dar este implicat, pentru numele lui Dumnezeu. El este tatăl băiatului.

— Nu vreau sâ intre în contact cu infractorii âia periculoși.

- Și cum vor ajunge banii la ei? Federal Express?

- La naiba, Simon, nu putem sâ-1 punem în pericol pe Parker. Dacâ se hotărâse sâ-1 răpească și pe el? Sau dacâ se hotărăsc sâ-1 omoare, așa fârâ un motiv? Nu, va trebui sâ o faci chiar tu.

Simon simți cum i se întoarce stomacul pe dos.

- Mulțumesc mult de tot. Și dacâ mă omoară pe mine?

Vocea lui Ziegler se schimbă, numai lapte și miere, era vocea pentru noile prezentâri de afaceri:

- Nu te teme. Tu nu ești miliardar, tu ești doar intermediarul. îmbracă-te în haine vechi, zdrențâroase, știi? Nu e mare lucru. Probabil câ nici nu vei avea contact cu ei. Și gândește-te ce efect va avea asupra relației noastre.

- Relația noastră?

- Parker ne va rămâne îndatorat. Nenorocita asta de afacere va fi perfectată. Este o datorie morală, omule. îl vom avea pe viață.

Simon nu spuse nimic, dar știa câ Ziegler nu va accepta altâ variantă. în ceea ce îl privește, decizia era luată - probabil câ era și decizia corectă, admise Simon. Dacâ răpitorii ar fi putut pune mâna pe unul dintre cei mai bogați oameni din America, nu se poate ști cum ar reacționa.

Ziegler părea nerăbdător.

- Mingea este în terenul tău, OK? Să nu ratezi.

- Ești un nenorocit cu inimă mare, nu-i așa?

- Ăsta sunt eu. Cel mai dulce tip din afaceri. Vorbim cât de curând.

Nicole îl găsi pe Simon în birou, fumând o țigară de foi, privind pe fereastră, ignorându-i pe detectivi. Arăta obosit și cu cearcăne. Ea se duse în spatele lui și-1 masâ ușor pe ceafâ.

- Când toate astea se vor termina, spuse ea, te voi lua de aici.

Simon închise ochii și își sprijini capul de corpul ei.

- Promiți?

- Promit.

Detectivii îi priveau impasibili, întrebându-se ce vor avea la cină.

Enrico se uită la teancul de pașapoarte din fața lui și zâmbi. Contacte, lăcomie și teamă. întotdeauna funcționează atunci când ai nevoie de informații. La numai câteva ore de când dăduse sfoarâ-n țară, unul din oamenii lui din Avignon îi

transmise câ poliția încerca să dea de cap unei răpiri. Dacă pașapoartele acelea nu aveau ceva de a face cu chestia asta însemna că el începea să nu mai fie bun în meseria asta. Decise să facă din afacerea asta ceva personal. Nimeni nu ar trebui să piardă o astfel de oportunitate, care l-ar putea face sâ aibă contact cu persoane care i-ar putea fi de folos. Puse pașapoartele într-o servietă din piele de crocodil, coborî treptele spre mașina personală, se aranjă confortabil pe bancheta din spate și dădu instrucțiuni șoferului.

în timp de Mercedesul ieșea din Marsilia și se îndrepta spre aeroport, Generalul trase mașina pe *autoroute* din Cavaillon. Se duse în parcarea subterană de Ia Marignane în jur de opt cum îi spuseseră, și căuta un Mercedes 500 cu numere de Bouches-du-Rhone.

Căuta un loc cât mai depărtat de intrarea în terminal, opri motorul și își aprinse o țigară. Strânse punga de plastic în care erau banii. Cinci sute de mii de franci. Aproape că îl luase cv leșin atunci când auzise

prețul, dar nu avea de ales. Oricum mai avea balta pește, mult pește. Tocmai când privi spre ceas, observă și Mercedesul înaintând încet printre mașini. Trase puternic aer în piept și ieși din mașină cu punga de bani.

Geamul fumuriu al Mercedesului era coborât, iar șoferul și Generalul se priviră în liniște. Imediat, Generalul își aminti că fusese instruit să se identifice.

— Sunt un prieten de-al lui Didier. îți transmite toate cele bune.

Portiera din spate se deschise.

— Urcă, prietene, spuse Enrico. Este mai răcoare aici, avem aer condiționat.

Generalul se aplecâ și se urcă pe marginea banchetei din piele. Enrico îl studie prin fumul țigării.

- Ești un om foarte ocupat, sunt sigur, spuse el, așa câ nu te voi face sâ pierzi timpul. Scutură țigara și îndepărtă un fir

de scrum de pe manșeta cămășii de mătase. Spune-mi, când te vei duce sâ ridici răscumpărarea?

Generalului i se făcu rău, de parcă ar fi fost lovit în stomac. De unde știa? Nu avea de unde să știe. Probabil câ doar încerca sâ ghicească.

Enrico se întinse și îl bătu pe General cu palma pe genunchi.

- Hai, prietene! Gândește-te la mine ca la un coleg de profesie. Doar suntem deja parteneri. Eu am pașapoartele tale, și, ținând cont de timpul scurt pe care l-am avut la dispoziție, au ieșit foarte bine. Opera de artâ. Nu vei avea nici o problemă cu ele. Zâmbi și dădu din cap. Vrei o țigară?

Mâna Generalului tremura atât de tare, încât aproape că-și dădu foc la mustață.

- Relaxează-te, prietene, relaxează-te. Permite-mi să te felicit. Americanii sunt atât de rari în ziua de azi! Cu recesiunea asta și cu dolarul în scădere. Aproape că nu mai călătoresc deloc. Privirea lui nu se dezlipi de pe fața Generalului nici o clipă. Ei bine? Când îl vei elibera?

Cum de aflase omul ăsta, care părea că nu clipește niciodată? Singurul zgomot din mașină era cel produs de aerul condiționat. Nu avea să obțină pașapoartele, dacă nu dădea niște răspunsuri. Privi la ceafa lată și musculoasă a șoferului.

- Nu îți face griji în privința lui Alphonse, zâmbi Enrico. El este foarte discret, toți suntem foarte discreți.

Generalul respiră adânc.

- Vom face schimbul la noapte.

- Și apoi?

- Ieșim din țară.

- A, bineînțeles. Enrico se aplecă și deschise servieta. Generalul căscă ochii mari la apariția bancnotelor frumos aranjate, abia dacă mai era loc și pentru pașapoarte, pe care Enrico le scoase și i le înmână. El luă punga cu bani din mâna Generalului și începu să-i numere, punând fiecare *brique* de câte 10 000 de franci în servietă.

— *C'est bon.* Enrico reuși să închidă clapeta servietei, nu fără dificultate și se așeză mai comod, în timp ce Generalul se pregătea să deschidă portiera. Iar acum, spuse el, planurile tale de călătorie. Cred că te pot ajuta cu ele.

Generalul se opri, cu mâna pe portieră.

- Am o mică afacere cu transporturi pe mare, barje de transport în principal, dar ocazional mai luăm și pasageri, de obicei pe cei cu necesități speciale. înțelegi? Enrico nu aștepta un răspuns. O coincidența agreabila mi-a trecut prin minte. Se face că unul din vasele mele - confortabil, nu luxos - pleacă din Genova poimâine în direcția Algeria. Foarte plăcută Mediterana în perioada asta a anului.

Generalul își retrase mâna de pe portieră.

- Tu și colegii tăi veți fi în siguranță. Enrico privi Ia ceas. De fapt, am un drum către Italia chiar acum. Alphonse preferă sâ conducă noaptea, mai ales în iulie. Drumurile sunt impracticabile pe timpul zilei. îi oferi Generalului încă o țigară. Ne putem întâlni în Genova. Trebuie doar sâ te duci în port și sâ întrebi de colegul meu, căpitanul *vasului PrindpessaAzzura.* El va ști unde sâ mâ gâsească.

Generalul fâcu tot posibilul sâ parâ dezamăgit.

— *Merte,* numai de aș fi știut, spuse el, bineînțeles câ mi-am fâcut deja alte planuri. El se întinse din nou câtre portieră.

- Prietene! Enrico avea un aspect la fel de prietenos ca moartea. Mâ simt nevoit sâ insist în a te convinge sâ profiți de această ofertă generoasă. Va fi o mare dezamăgire dacâ poliția va fi în căutarea exact a numelor de pe aceste excelente pașapoarte. Mare păcat! Și nu îmi place sâ fac risipă.

Nenorocitul! Generalul aprobă din cap, iar Enrico îi zâmbi înapoi.

— Nu vei regreta. Aerul mării este foarte sânâtos.

- Dar nu ieftin.

- Nimic nu este ieftin în viață. Enrico ridicâ din umeri în semn de scuză. Dar îți voi face un *tarif de vacances,* din moment

ce sunteți un grup mai mare. Hai sâ spunem, 500 000 de franci. Veți mânca bine. Au un foarte bun bucătar la bord.

Veni rândul Generalului sâ ridice din umeri.

- Nu am 500 000 de franci la mine.

- *Ouf.* Enrico lăsâ detaliile la o parte. Suntem oameni de afaceri, noi doi. Trebuie sa existe încredere și înțelegere reciproca. Mâ poți plâti în Genova și apoi luâm prânzul împreună. Enrico se aplecâ și îi deschise portiera. Voi plati eu consumația. Va fi plâcerea mea.

Generalul privi cum mașina se depârta și odatâ cu ea și amenințarea pe care o reprezenta Enrico. Frica și șocul furâ înlocuite de furie. Un milion de franci pentru niște nenorocite de pașapoarte și o câlâtorie spre Algeria pe o barjâ ruginită, probabil plina de *macaronis* gâlâgioși. Generalul era un om calm și îngăduitor, dar ăsta era jaf pe fațâ. Se duse la mașină și apoi se opri. Se chinuia să se concentreze pentru a-și pune ordine în gânduri.

Avea pașapoartele. Nu era nevoit sâ se ducă la Genova. Putea sâ se țină de planul lui inițial. La naiba cu Enrico, se gândi el, și se simți mai bine. Cu oameni de teapa lui, fârâ o eticâ în afaceri, nu merita să te încurci. își aminti cum Enrico pusese în servietă banii de la el, peste banii care erau deja acolo. Nenorocitul voia și mai mulți. Ei bine, de data asta nu-i va merge, pentru câ acum nu avea de a face cu oamenii lui mărunți. Acum avea de a face cu un om care își folosea creierul.

Generalul urcă la etajul terminalului, își fâcu loc printre arabii care erau la bar și comandă un Calvados. Curajul îi reveni de îndată ce alcoolul îi alunecă pe gât. Se încurajâ singur, se duse la telefonul public de lângă *tabac* și dâdu acel telefon. Era transpirat leoarcă la finalul convorbirii. *Salopard.* „Hai sâ vedem cum ieși din situația asta.“

în drum spre Lubéron, Generalul se opri sâ bea o cafea la benzinăria de la Láncon și trecu în revistă posibilele repercusiuni ale telefonului dat de el. Enrico nu avea cum sâ știe cu

siguranța. El poate bănui, dar nu va vorbi prea mult - nu din cauză că ar fi vreun fel de cod al onoarei printre hoți, dar pentru că nu s-ar fi implicat pe sine într-o infracțiune pe care nici mâcar nu o săvârșise el. Era ceva ironie în treaba asta, gândi Generalul în timp ce arunca paharul de plastic la coșul de gunoi. îi convenea perfect. Oricum, până scapă el de probleme, eu am să fiu departe de Marsilia și el nu va ști.

Conduse pânâ în Cavaillon cu mare atenție la limita de viteză și intra pe autostrada NI00 până la Les Baumettes. Parcă mașina lângă cabina telefonică, simțind cum îl lovește foamea privind la oamenii care mâncau la terase. Mâine, dacâ totul mergea strunâ, la ora aceasta va sârbâtori. încuie mașina înainte sâ intre în cabina telefonică. Era la numai câțiva metri distanță, dar erau atât de mulți hoți prin preajmă, încât trebuia sâ fie precaut.

Telefonul fu ridicat la primul târâit.

- Monsieur Shaw?

-Oui.

- Ai banii?

- Sunt aici.

-Bon. Iată ce ai de fâcut.

Simon puse receptorul în furcă și privi către indicațiile scrise de el pe hârtie. Detectivul-șef schimbă scobitoarea cu o țigară și se rezemă de colțul biroului, mulțumit câ în sfârșit va avea parte de ceva acțiune.

-AJors?

Simon citi notițele.

- Voi merge singur în mașină pânâ în parcarea de la marginea Fórét des Cédres și o voi lăsa acolo. Voi merge pe jos pe drumul forestier. După patru kilometri voi vedea un semn pe partea dreaptă chiar unde începe Fórét Dominiale de Ménerbes. Voi lăsa banii la baza acelui semn. Dacă totul merge cum trebuie, băiatul va fi eliberat mâine-dimineață.

- Avem nevoie de o hartă, spuse detectivul-șef, și de un om care cunoaște zona. Dădu din cap spre colegul lui. Sună la Avignon și informează-i. Spune-le să pună pază la ambele aeroporturi - dar fără oameni în uniforma, *d'accord?*

Frangoise a fost trimisa sâ-1 aducă pe tatăl ei. Simon găsi o harta, care era deja întinsă când sosi Bonetto, în tricou, bermude și șlapi, cu fața roșie și foarte serioasă. Omul se aplecă peste hartă învăluit într-un nor de fum de țigară.

Da, spuse Bonetto, el știa bine drumul, de pe vremea când vâna pe acolo.

Detectivul îl întrebă de rutele de scăpare de pe traseu. Bonetto se scărpina în cap și se aplecă și mai mult peste hartă, indicând ceva cu un deget bont.

- Pe jos, spuse el, cineva o poate lua în sud spre Lourmarin, în nord spre Ménerbes, în vest, către Cavaillon, iar în est, spre Claparedes, un pic mai sus de Bonnieux, sau oriunde în această vale. Ridică din umeri. Sunt cărări vechi pentru magari, cu zecile. Rezistența le-a folosit pe vremea războiului. Un om se poate ascunde acolo timp luni întregi.

- Dar ei nu vor dori să se ascundă. Detectivul-șef se holba la labirintul de drumuri și drumeaguri care străbateau harta. Vor dori să

fugă. Vor avea o mașină undeva. Vor trebui să se întoarcă pe un drum.

-Beh oui, scutură din cap Bonetto. Dar la început va fi pe jos, iar pe jos poți merge în orice direcție.

Detectivul mai mic în grad, un tânâr cu apetit pentru tehnologie și aventuri, propuse un elicopter cu reflector și trupe de asalt de la CRS. Chiar el se oferi voluntar sâ meargă cu ei.

Simon ridică ambele mâini.

- Ascultați, spuse el. Nici un elicopter, nici un blocaj pe șosea, nimic. Nimic pânâ nu recuperăm victima. Apoi puteți sâ trimiteți și nenorocita de Legiune Străină, sau garda de corp a lui Mitterand, pe oricine vreți. Dar nu înainte de a-1 recupera. Și ei s-au gândit la asta. Nu-1 vor aduce cu ei. îl țin

; ascuns undeva, și la primul semn de cursâ... Vocea îi slăbise. -Avea un gust ciudat în gură, uscat și neplăcut, se întreba dacâ «era de la prea multe țigări sau de la fricâ.

Ofițerul de la vamă căscă și își dori să vină ora sâ plece • din biroul lui minuscul spre casâ. Traficul era lejer în noaptea aceea; obișnuita suitâ de camioane, dar nimic altceva. Dacâ va veni acest Mercedes cu numere de Bouches-du-Rhone, nu aveau cum sâ nu-1 observe. Dacâ avea sâ vină. Căscă din nou și se întoarse către omul de lângă el, care venise cu o oră în urmă.

- Nu crezi câ este un *enunerdeur* cu nimic mai bun de făcut?

Omul ridicâ din umeri. El supraveghea drumul, privind traficul care se apropia de granița dintre Franța și Italia.

- Dumnezeu știe, spuse el. Eu nu știu. Știu doar câ cei din Avignon iau treaba asta foarte în serios. Ei au comunicat la Nisa, iar Nisa a luat treaba în serios. Poate este vorba de invidie. Cine a dat pontul la

poliție a spus câ este vorba de evaziune fiscală și trafic de valută. Vreun pește mare din Marsilia. Se pare că sunt pe urmele lui de ani de zile.

Ofițerul de la vamă se întinse.

- în mod normal, noi lăsăm mașinile sâ treacă fără control, spuse el, altfel ar fi coadă de aici pânâ la Mentőn.

- Probabil că pe asta contează și el. Sau pur și simplu este neglijent. Ai o țigară?

- M-am lăsat.

- Și eu.

Cei doi oameni priveau farurile mașinilor care se apropiau pe *autoroute,* încetineau și plăteau taxa la ghișeu. Un camion din Torino care se întorcea acasă. Un Volkswagen cu niște plăci de surfing prinse de plafon. Douâ motociclete care mergeau în convoi.

îl observară când intră în raza lor vizuală, un Mercedes 500 negru, geamuri fumurii, plăci de înmatriculare de Bouches-du-Rhone.

- Iatâ-1 pe omul nostru. Ofițerul de vamă se ridică. Anunță-i și pe ceilalți. Vom iniția procedura obișnuită.

Ieși din gheretă și se îndreptă către Mercedesul care aștepta în spatele unei rulote nemțești. Bătu ușor cu degetul în geamul șoferului, și acesta îl coborî. Peste umărul șoferului văzură un om dormind pe bancheta din spate, cu o mână pe o servietă.

- Bon soir, monsieur. Vous etes frangais?

Șoferul aprobă din cap.

- Aveți ceva de declarat?

Șoferul scutură din cap.

- Trage pe dreapta aici, te rog.

Ochii șoferului se măriră când se uită spre locul indicat de vameș. Patru oameni în costume așteptau sub un reflector. Unul dintre ei era cu spatele la Mercedes. Enrico continua să sforăie ușor.

Simon își verifică ceasul, se ridică și scoase sacul de sub birou.

- Trebuie să plec. Trebuie să ajung acolo între douăsprezece și unu noaptea. Luă lanterna și cheile de la mașină și se întoarse către detectivi. Fără prostii, bine?

- Monsieur Shaw, dacâ ai vreo șansă sâ vezi vreo fațâ...

Simon aprobă din cap. „Bineînțeles, gândi el. Voi face mai mult decât atât. îi voi întreba dacâ nu vor să mergem la o bere după ce le dau banii.“ Se simțea ciudat de calm, aproape fatalist, undeva între spasme și panică. Ce treabă avea el de ducea un milion de lire într-un sac de plastic unor psihopați în pădure? Era curată nebunie. Ridică sacul și ieși din birou, unde îi găsi pe Nicole și pe Emest vorbind în șoaptă cu Franțoise. Ei îl conduseră la mașină, și în timp ce se depărta

îi zări în oglinda retrovizoare, un grup de trei oameni în mijlocul aleii.

Opri la intersecția de după Menérbes, unde D3 cotește spre Bonnieux. înțepeni în scaun, cu mâinile transpirându-i pe volan. Era unul dintre ei, va veni și îi va lua banii. Privi rapid în retrovizoare. Nimeni. Nimic. Dar simțise prezența cuiva în spatele lui, îi auzise respirația.

Cedă și vorbi.

- Cine este acolo?

Urmă un căscat zgomotos și prelung. Foarte încet, Simon întoarse capul și văzu pe cineva ghemuit pe bancheta din spate cu toate cele patru picioare în aer, dând din coadă leneș la auzul unei voci familiare. Se trezise Miss Gibbons.

Simon se calmă total. Al naibii câine. își aminti că avea obiceiul sâ doarmă pe bancheta din spate a mașinii înainte să plece acasă cu Ernest.

Miss Gibbons împinse cu capul în spătarul scaunului și mirosi sacul cu bani. Simon puse banii pe podea și câinele se așeză în scaunul din dreapta și își odihni capul pe piciorul lui. El îi dâdu una din urechi la o parte și porni mașina.

Avea tot drumul numai pentru el, fermele din ambele părți ale drumului erau cufundate în întuneric, farurile creau un tunel gol în fața mașinii. Imediat ce trecu de Lacoste, o licărire îi atrase atenția în oglindă. Opri la poalele dealului de după Bonnieux. Mașina din spatele lui opri la rândul ei. Privi în jos : spre Miss Gibbons.

- Nenorocitul ne urmărește, spuse el.

Conduse prin Bonnieux, pe lângă casele adormite și urmă : semnul care indica spre Foret des Cédres. întuneric în toate părțile, inclusiv în spate. Ori stinsese farurile, ori nu îl mai urmărea pentru că se convinsese câ era singur în mașină.

în lumina farurilor apăru bariera care bloca drumul forestier. Simon stinse luminile și opri motorul, simțind un val de

adrenalină. Miss Gibbons era foarte surescitată de ideea unei plimbări. El o scărpina pe cap.

- Tu vei sta aici și vei avea grijă de mașină. Ea se agită din nou și începu sâ zgârie ușa cu ghearele. Ei bine, numai sâ nu muști pe nimeni.

El îi dâdu drumul din mașina.

Liniștea era imensă, întreruptă numai de zgomotul motorului care se râcea și sunetului scos de Miss Gibbons în timp ce își golea vezica. Lumina lunii fâcea umbre pe pământ. Simon aprinse lanterna și se ghemui sub barieră, își umezi buzele, dar nu reuși sâ fluiere pentru a chema câinele. Avea sentimentul câ i se uscase gura de tot.

Sandalele lui fâceau mai puțin zgomot decât mersul câinelui din spatele lui. Drumul se întindea în fața lui de la est la vest. în ambele sensuri erau păduri de cedru. La dracu'! Asta era nebunie curata. Nimeni pe o distanța de kilometri, cu o excepție - la stânga, la dreapta, sus sau jos, undeva în pădure - răpitorii. Ar fi putut foarte bine sâ-1 omoare și sâ-1 îngroape chiar acolo. Probabil câ deja sâpaserâ groapa. Tremură în aerul cald al nopții și mâri pasul.

Trecu cel puțin o oră până să găsească semnul de pe marginea drumului, era scris cu litere șterse: Fórét Dominiale de Ménerbes. Miss Gibbons se opri dintr-odată, începu sâ miroasă aerul și sâ scoatâ un mârâit înfundat din gât. „Perfect, asta îmi lipsea, nenorocitul âsta de câine să rămână cu dinții înfipți în piciorul răpitorului/* Puse sacul jos și se aplecâ să bage un deget pe sub zgarda câinelui. în cealaltâ mână ținea lanterna. Ar fi avut nevoie de o a treia mână pentru sac. La dracu'. Ar fi putut să-1 lase în mijlocul drumului? Ei trebuie sâ fi fost pe acolo pe undeva, urmârindu-1, probabil cu cuțitele și pistoalele pregătite. Al naibii câine!

Pădurea râmase tâcutâ cu excepția unei adieri de vânt printre copaci și a mârâitului lui Miss Gibbons. Simon bâgâ între dinți capătul lanternei, ridicâ sacul de plastic, strânse mai

cu putere zgarda câinelui și se deplasa pe drum într-o parte precum crabii. „Este de-a dreptul ridicol, gândi el. Sunt un barbat bogat și de succes/* Ce Dumnezeu căuta acolo? Cu un gest larg din mână aruncă sacul la picioarele semnului respectiv. Miss Gibbons trăgea de zgardă. Simon înjură printre dinți și lanternă, ridică în brațe animalul

de treizeci de kilograme și se deplasa înapoi pe drumul pe care venise.

Jojo și Bachir priviră cum lumina de lanternă se depărtează până bârbatul dispăru de tot. Apoi ieșirâ de dupâ copaci.

- Urase câinele âla, spuse Bachir. Se uita tot timpul la mine când eram pe *chantier.* Nu cred câ îi plac arabii. îți spun, mi-a fost tare frica că îl va lăsa liber.

Jojo îl bătu pe spate.

- Uita. Aprinse lanterna și deschise sacul. Ia uite aici. Zece milioane de *balles.* Hai sâ plecăm sâ fim bogați. Ridică sacul. „Martinica, așteaptâ-mâ câ vin", gândi el. Cei doi indivizi porniră pe drumul ce avea sâ-i ducâ la locul de întâlnire cu Generalul, într-o carieră de piatra în apropiere de Ménerbes.

Pulsul lui Simon ajunsese aproape de jumătate cât ar fi fost normal. Puse câinele jos și își întinse mâinile să și le dezmorțească. Se vâzu nevoit sâ admitâ câ Ziegler avusese dreptate; singurul lucru care îi interesa pe răpitori erau banii. Iar acum, slavă Domnului, totul se sfârșise. începuse să fie optimist din nou. Boone va fi eliberat mâine, tot atunci vor pleca și detectivii, iar el și Nicole...

Miss Gibbons începu din nou să mârâie, iar Simon ' încremeni. Auzi zgomote, rapide și împleticite, în boschete. ' îndreptă lanterna câtre locul cu pricina, iar inima începu din inou sâ-i batâ nebunește în momentul în care raza de lumină I poposi pe un cap masiv cu o față neagră și păroasă.

Miss Gibbons lâtrâ cu putere. Și mistrețul cobori capul :spre el, îl privi câteva secunde și apoi dispăru în noapte. !Simon simți câ-1 ia cu leșin, ca și cum nu ar mai fi avut nici um os în corp. Mâinile îi mai tremurau încă atunci când ajunse

la mașină, fiind nevoit sâ le folosească pe amândouă pentru a băga cheia în contact.

Comitetul de primire care îl aștepta la hotel crescuse în număr cu încâ trei persoane. Hampton Parker, cu fața foarte sobră, stătea la intrare, flancat de doi indivizi masivi. Nicole, Franțoise și Emest erau grupați în jurul recepției. Detectivii abandonaseră biroul și stâteau acum în hol. De îndată ce trase mașina în fața hotelului, acești năvăliră spre el, bombar-dându-1 cu întrebări. El era copleșit de emoții și avea mare nevoie de o tărie. Miss Gibbons se întinse pe bancheta din spate și adormi.

Generalul îi auzi venind după zgomotul pașilor. Scutură țigara și se uită la ceas. La fix. Totul funcționase la fix. Băiatul mâncase tot și acum leșinase din cauza dozei duble de Binoc-tal pe care i-o puseseră în sandviciul cu *paté.* Pânâ se va trezi ei vor fi deja în drum spre Barcelona, bogați. El se întreba cum se descurcă Enrico cu cei de la *fiscs.* Probabil câ nu va reuși să doarmă în noaptea asta.

Jojo și Bachir veniră la lumină și Generalul aproape că-i putea simți cum rânjesc.

- Uite aici, spuse Jojo. Prinde.

Zece milioane de franci îl loviră în piept și el prinse sacul ca pe un copil. Se urcară în camionetă și pomirâ spre hambar pentru a-i lua și pe ceilalți.

Holul hotelului începuse sâ arate ca o sală de așteptare din gara Avignon - siluete prăbușite pe scaune, câni și pahare de cafea, goale, peste tot, scrumiere pline. Stresul și oboseala erau întipărite pe fețele tuturor. Nu se întâmpla nimic, dar nimeni nu dorea sâ rateze vreun moment.

Când începu să sune soneria telefonului parcă toți, deodată, primiseră un șoc electric. Simon alergă și ridică receptorul.

— Deci, ce mai e nou?

Simon scutură din cap pentru cei care se întorseseră cu fețele spre el. Era Ziegler.

— Am livrat banii. Acum așteptăm. Nu mai este nimic de făcut.

- Parker este acolo?

— Da, este aici. Vrei să vorbești cu el?

Ziegler deliberâ.

- Poate câ nu este acum cel mai bun moment.

— Ce vrei să spui?

- Ei bine, douâ milioane de dolari sunt totuși două milioane de dolari, prietene. încerc sâ conduc o afacere aici.

Simon cobori tonul vocii:

- Bob, vrei sâ-mi faci și mie o favoare?

— Depinde.

- Du-te la dracu'.

Simon puse telefonul jos și traversâ holul către locul unde stătea Hampton Parker, cu capul între genunchi.

- A fost Bob Ziegler. El voia să știe... ei bine, dacâ Boone s-a întors. Parker dâdu din cap. Părea amețit de tot. Vrei sâ încerci să dormi puțin?

Texanul își desfăcu cravata și nasturii de sus ai cămășii. Simon observă mușchii încordați de la gâtul acestuia.

- Cred că voi aștepta în continuare, spuse el. Un scotch m-ar ajuta, dacâ ai.

Coborârâ la bar. Simon luâ o sticlă și două pahare și ieșiră pe terasă, unde stâturâ și priviră cum noaptea se îngâna cu ziua. Simon se gândi la câteva zeci de lucruri neplăcute pe care i le-ar face lui Ziegler. „Douâ milioane de dolari sunt totuși douâ milioane de dolari, prietene.*[4] Nenorocitul!

Autocarul portocaliu cu maro, cu motorul lui diesel care polua aerul acelei dimineți, era parcat lângă Place de la Bou-querie în Apt. „GONZALEZ VOYAGES, APT/BARCELONA, TOT CONFORTUL/WC** era gata sâ primească pasageri. Ei

stăteau în grupuri mici la soare, discutând și râzând, cu gândul la vacanța din Spania și la pesetas care erau foarte ieftine.

Generalul le spusese sa nu aștepte toți într-un singur grup mare și să nu stea împreună în autocar. El și Jojo ramaseră deoparte pe când ceilalți urcară la bord fiecare cu câte o geantă de umăr. Toți erau de nerecunoscut în acea mulțime, erau îmbrăcați simplu, în blugi. Numai Jojo era îmbrăcat mai aparte, cu pălărie de paie și un tricou nou cu inscripția *Vivent Ies Vacances.* Era tare mândru de el, credea că Generalul va aprecia această idee a lui.

El simțea pe umăr cureaua genții de voiaj, o presiune plâcutâ. Bani adevărați. Toți erau, cel puțin în franci francezi, milionari. Privi în jur pentru a fi sigur că nu putea fi auzit de nimeni.

- De ce ai ales sa mergem cu autocarul?

Generalul zâmbi mângâindu-și mustața.

- După ce se vor uita dacă am fi *flic?* O mașină rapidă, probabil furată, sau un grup de oameni care cumpără în ultima clipă bilete de la aeroport, ceva de genul acesta, nu? Crezi câ se vor uita într-un autocar plin de turiști? Și fără bagaje de declarat. Probabil câ nici nu

se vor osteni sâ verifice pașapoartele. Generalul îl împunse cu degetul în piept pe Jojo. Uneori, o scâpare mai înceată este cea mai bună soluție.

Jojo își ajustâ pâlăria de paie și dădu din cap.

- C'est pas con.

Se urcarâ și ei în autocar și înaintară pe coridor fârâ sâ privească la ceilalți și se așezară pe scaunele lor uzate. Vor ajunge în Barcelona în acea dupâ-amiazâ, iar mai apoi vor lua un tren pânâ la Madrid. Iar din aeroportul din Madrid, oricine poate pleca oriunde în lume. Generalul era obosit. închise ochii și se gândi la Mathilde. O va suna din Madrid. Ea era o bunâ și veche prietenă. Ar fi fost frumos sâ o știe cu ceva bani.

Odată cu zgomotul hidraulic de închidere al ușilor, autocarul plecă de la bordură. Șoferul făcu un semn de mulțumire către *gendarme* care oprise traficul pentru ca el sâ poată trece.

*

Boone se trezi și imediat își dori să nu o fi făcut. Avea un gust infernal în gură și capul atât de sensibil ca un ou fiert decojit, ca atunci când plecase în vacanța de vară în Florida și băuse o mulțime de cocktailuri. Nu își amintea să fi băut ceva acum. Numai un sandvici și apoi nimic. Deschise ochii și încercă să se ridice. „Oare cine o mai fi de serviciu azi?" se întrebă el. Se întoarse cu precauție sâ privească și în partea cealaltă. Prin ușa principală care era închisă se vedea lumina zilei. Se ridica și privi în jur. Locul fusese curățat - nici o bicicletă, nici o sticlă goală, nici o urmă câ ar fi fost cineva pe acolo, cu excepția mucurilor de țigară de pe jos. Nimeni nu-1 păzea.

Se ridica în picioare și merse chircit câtre ușâ, o împinse ușor și o privi cum se deschide. Pâși afară din hambar. Nici afară nu mai era vreo urmă, doar iarba culcată la pâmânt în locurile unde fuseseră parcate mașinile. Drumul era pustiu. Nimeni nu strigâ după el atunci

când o pomi pe drum în jos. Se opri sâ se orienteze, și merse mai departe pentru a gâsi un indicator.

Madame Amaud conducea mașina pe drumul ei obișnuit la întâlnirea săptămânală pe care o avea la sediul Surorilor Milei, unde doamnele caritabile se adunau să bea cafea și sâ discute despre fapte bune. încetini la vederea siluetei chircite care îi fâcea semn din mână de pe marginea drumului. Ea scutură capul a dezaprobare. Era cu adevărat scandalos, gândi ea, *marginaux* ca aceștia erau acum peste tot - murdari, nerași ca niște animale, încercând să profite de cetățenii respectabili ca ea. El era chiar tânăr, sesiză ea, făcând o manevră sâ-1 ocolească, apoi accelerând puternic. Scandalos.

23

Ernest și Franțoise împârțeau cafea și cornuri oamenilor cu ochii roșii de nesomn care sâlășluiau în holul hotelului. Un grup de clienți, îmbracați pentru a întâmpina încă o zi toridă priviră curioși spre gărzile de corp ale lui Parker și Ia detectivi și se întrebară ce caută atâția oameni în haine de oraș în holul hotelului.

Cu capetele aplecate în cești1e de cafea, nimeni nu remarcă silueta nou apărută în peisaj.

- Hei, Emie. Ai o bere?

Emest se răsuci pe călcâie la auzul vocii lui Boone, și se grăbi să traverseze holul și sâ-1 îmbrățișeze pe tânărul din pragul ușii, scuturându-1 de parcă ar fi dorit sâ vadâ dacâ era cu adevărat el. Franțoise izbucni în lacrimi, gărzile de corp și detectivii puseră imediat cafelele jos, iar Nicole se duse sâ-i anunțe pe Simon și pe Parker. Miss Gibbons ieși din birou și mirosi unul din picioarele desculțe ale lui Boone și dâdu din coadă mulțumită.

- Ei bine, spuse Emest. Dar ce mai arătare ești, tinere Boone. Cred că ai nevoie de un duș și de ceva de mâncare...

Detectivul-șef ridicâ mâna într-un mod foarte oficial, efect diminuat de cornul pe jumătate mâncat pe care îl avea în mâna respectivă.

- Avem multe întrebări sâ-ți punem, tinere.

Emest se încruntă la el.

- Sigur, dragule, sunt sigur câ ai, dar dați-i o șansa băiatului. Duș întâi și întrebări dupâ.

Detectivul-șef fâcu semn cu mâna câtre colegul lui.

- Sună la Avignon și anunță că avem băiatul. Pot să demareze operațiunea.

Hampton Parker coborî scările în fugă, urmat de Nicole și Simon, și puse mâinile pe umerii lui Boone, cu un zâmbet larg pe față.

- Ce bine îmi pare să te văd, băiatule. El înghiți cu dificultate. Ne-ai cam speriat. Ești bine?

Boone zâmbi și dădu din cap.

- Ca nou.

- Acum, domnule Parker, spuse Ernest. Nu ar fi mai bine să îl aranjăm puțin pe Boone și să-i punem și ceva în stomac?

- Sigur, îl bătu Parker pe spate pe fiul său. Știi, am și uitat să-i spun mamei lui despre chestia asta. Am fost eu îngrijorat cât pentru doi. Cred că o voi suna acum, dacă nu te superi. Ah, și ar fi bine să-1 sun și pe Bob Ziegler. El era îngrijorat aseară de soarta băiatului. Simon privi la ceas. Era patru dimineața la New York. Zâmbi.

- Nu, mai bine lasă-mă pe mine.

Următoarele câteva ore fuseseră extrem de obositoare pentru Simon, care făcea pe translatorul. Detectivii, dintr-un motiv neînțeles doar de ei, aveau impresia că, dacă îl întreabă de o mie de ori pe Boone același lucru, el le va da numele și adresa răpitorilor. Reporterii de la *Le Provensal* apărură din nou, convinși că dăduseră peste un eveniment de interes național și făceau poze oricui era dispus să stea nemișcat suficient timp. Ziegler, care spre dezamăgirea lui Simon, era treaz deja când sună el, dorea să emită un comunicat de presă în scopul de a descrie rolul vital pe care îl jucase în rezolvarea acestei crize. Emest insista să organizeze o cină festivă în onoarea lui Boone. Unchiul William, care nu rata niciodată

ocazia de a se întreține cu miliardarii, se oferise să decoreze meniurile. Simon era mort de somn, iar când Nicole venise și-l salvase din ghearele detectivilor ca sâ-1 ducă acasă, el abia dacâ fusese în stare să urce scările spre dormitor și sâ se prăbușească îmbrăcat pe pat.

Șase ore de somn, un duș și un bărbierit mai târziu, și se simți surprinzător de bine, chiar mulțumit, ca și cum o mare povară i s-ar fi luat de pe umeri. își uscâ pârul cu prosopul și o privi pe Nicole îmbrăcându-se cu o rochie scurtă și neagră pe care nu o mai văzuse pânâ atunci. El o sărută pe gât în timp ce îi închidea fermoarul de la spate.

- Asta înseamnă că trebuie sâ port costum cu cravatâ?

Nicole se parfumă pe gât și pe încheieturile palmelor.

- Emest vrea să arătăm toți șic. Este un dulce. Vrea sâ-i ofere lui Boone un dejun special.

- Voi purta sacou. Dar fârâ cravatâ și, evident, fârâ șosete.

- Putoare.

Simon se strâmbă fără prea mare convingere, în timp ce Nicole îi alegea o cămașă și un costum de vară, și o pereche prâfuitâ de pantofi pe care nu îi mai purtase de la Londra.

Ea se trase puțin în spate pentru a-1 examina în timp ce își punea sacoul, cu capul înclinat într-o parte, cu pârul blond câzându-i pe față, cu picioarele desculțe și bronzate și brațele care străluceau lângă mătasea închisă la culoare. Era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Simon în viața lui. Poate câ el era o putoare, dar mâcar era o putoare norocoasă.

El îi zâmbi.

- Gata, spuse el. Braț la braț cei doi se îndreptară spre hotel făcându-și planuri pentru a doua zi.

Madame Bonetto, privind prin vitrina cafenelei îi spuse soțului ei:

- El poartă costum, englezul.

Bonetto se încrunta și se uită cu satisfacție la pantalonii lui scurți albaștri, uzați.

- *Bieng,* spuse el. Imi place sâ vád un bărbat care a ajuns bine.

O masă separată, de zece persoane fusese aranjată pe terasă, cu trandafiri albi cu margini roz în boluri, favoriții lui Emest.

Nicole și Simon coborâră treptele hotelului în direcția hohotelor de râs puternice care veneau dinspre barul de la piscina. Simon auzi o voce bubuitoare, familiară, ce acoperea conversația și își mută pachetul de țigări în buzunarul de la piept. Unchiul William era maestru de ceremonii.

- Acum văd, îi spuse el lui Hampton Parker care zâmbea politicos, întinderile vaste din Texas, canioanele din New York, și simplitatea rustică a micului nostru colț de Provence - ceva la o scară mult mai mare. Fâcu o pauză pentru a goli paharul, pe care i-l întinse barmanului. Imediat ce dragul tău fiu a sugerat chestia asta, am fost foarte intrigat, chiar fascinat. Iar acum, că ți-am vâzut capul...

- Capul meu? se miră Parker.

- Nu ți-a spus nimeni asta? Este o asemănare clară cu unul din Cezari. Augustus, dacâ nu mâ înșel.

Emest trecu pe lângă ei și își dâdu ochii peste cap. Purta ceea ce credea că ar fi cel mai potrivit costum provensal -cămașă albă, pantaloni negri cu vestă, la care adăugase pentru a da un strop de rafinament ținutei un accesoriu insolit, și anume un brâu lat cu dungi

roz și verzi. Se îndreptă spre baza scărilor cu câte un pahar în fiecare mână, și o privi admirativ pe Nicole.

- Ce plăcut, spuse el, să vezi o rochie de calitate. Arăți ca din revistele de modă, *madame.*

Simon se aplecâ să vadă mai bine brâul.

- Nu știam că ești membru al Clubului Garrick, Em.

- Nu sunt, dragule, dar îmi plac la nebunie culorile. Acum haide, toată lumea este aici.

Gărzile de corp ale lui Parker, în costume la patru ace și cu expresii puțin mai relaxate, ascultau opiniile unchiului William despre impresioniști. Boone elegant și voios se holba din când în când discret, dar cu perseverența la partea din față a rochiei lui Frangoise. Hampton Parker, vorbind fluent o franceză cu accent puternic, se întreținea cu Madame Pons. Miss Gibbons prospecta împrejurimile după alune rătăcite și șopârle adormite, eșarfa cu roșu, alb și albastru pe care Emest i-o atârnase la zgardă făcând-o să semene cu o mascotă.

Nicole strecură o mână pe sub brațul lui Simon.

- Te simți mai bine?

El aprobă din cap. Totul era așa cum își imaginase el cu câteva luni în urmă: vreme perfectă, oameni fericiți, cina sub cerul liber, ideal pentru a conduce un hotel. Nu ar fi anticipat niciodată că era nevoie de mult mai mult decât de bani - rezistența fizică, răbdare, tact, atenție infinită la detalii, pasiune pentru ospitalitate, toate calitățile de care dăduse Emest dovadă de când deschiseseră hotelul.

- Este ciudat, îi spuse el lui Nicole. Când m-am trezit în după-amiaza asta, am recunoscut în final ceva. Sunt un musafir al

vieții. Sunt un musafir perfect. Dar nu cred câ voi face mare scofală ca gazdă.

Ea îl strânse de braț.

- Da, știu. Dar ai încercat.

Se auzi un clinchet de lovitură de cuțit în pahar și conversațiile încetară. Emest privi în jur și ridică paharul.

- înainte sâ nu mai fim buni de nimic din cauza minunatei cine pregătite de Madame Pons, doresc să închin un pahar în cinstea invitatului nostru de onoare.

Unchiul William încercă sâ ia o minâ umilă și privi în jos pentru a fi sigur câ avea șlițul închis.

- Pentru tânărul Boone. Bine ai revenit, viu și nevătămat. Ne-a fost dor de tine.

Boone înclină capul și ridică ușor cutia de bere în semn de mulțumire. Hampton Parker îi oferi lui Madame Pons unul din brațe și amândoi deschiseră calea, cu gărzile de corp la trei pași în spate, spre cina de la etaj.

După părerea tuturor, englezi, francezi sau texani, cina preparată de Madame Pons fusese o adevărată operă de artă. Un *tenine* de legume proaspete, cu un mozaic de feluri de mazăre, cartofi, anghinare cu șuncă și sos alb. Felii de vinete învelite în foi subțiri de somon afumat, presărat cu arpagic; zeci de feluri de brânzeturi, de vacă, oaie și capră.

Chiar și unchiul William fu adus la tăcere de plăcerea de moment, uitând de cariera lui artistică în timp ce pufăia din ultima havană a lui Simon. Conversația lâncezea din cauza stomacurilor pline și a vinului bun. Chelnerii, aduseră mai multă cafea, Boone și Franțoise se scuzară și dispărură în întuneric, iar Emest și Madame Pons merserâ

să închidă bucătăria. Hampton Parker privi peste masă la unchiul William, care începuse să sforăie și le zâmbi lui Nicole și Simon.

- Crezi că va fi în siguranță cu băieții mei în timp ce facem o plimbare?

Lăsă gărzile de corp și pe artistul adormit, și plecară prin grădină spre piscină. Hampton Parker vorbea chibzuit, cu încrederea unui om care era obișnuit să fie ascultat. Șocul răpirii lui Boone îl făcuse să se gândească mai bine la propria viață - cea mai mare parte și-o petrecea în avioane și în birouri, făcând afaceri și mai mulți bani decât putea vreodată să cheltuiască. Se diversifica, spunea el, nimic prea mare - o mică insulă în Caraibe, un restaurant vechi și faimos în Paris, câțiva kilometri de pescuit somon în Scoția - investiții de care să se bucure el, personal. Dacă va avea vreodată timp. Se opri să privească valea și munții.

- Boone s-a atașat mult de locul ăsta, spuse el. Vorbeam în dupâ-amiaza asta cu el. Am vorbit mult. Știți ceva? El nu

vrea să se întoarcă încă în State. Spune că ar dori să lucreze pentru Madame Pons și să devină bucătar.

- îl place, spuse Simon. Asta nu ar fi o problemă.

Parker chicoti ușor.

- Cred că fata aceea micâ are de a face cu treaba asta. De unde este ea?

- Este vecină cu noi. Este fiica patroanei cafenelei din apropiere.

- Pare un copil de treabă, spuse Parker, iar fața îi deveni serioasă. Va trebui să mâ ierți, dar sunt prea bătrân ca să mai am răbdare. Am o micâ propunere pentru tine.

Ajunseră la anexa de lângă piscină și se așezarâ pe scaunele din ratan, privind peste luciul apei. Parker tăcu pentru un moment, și apoi îi zâmbi lui Simon.

- Poți oricând să mă oprești, spuse el, dar iatâ ce am în minte. își aprinse o țigară. Trebuie să-mi fac mai mult timp pentru viața mea, să îmi văd mai mult familia, sâ petrec mai multe seri ca aceasta. Trase cu sete din țigarâ și se aplecâ în față. M-am consumat prea mult, cred câ toți cei care își construiesc o afacere de la zero sunt la fel. Toți avem impresia câ suntem indispensabili, și încercăm sâ ne implicăm în toate. Este o prostie, dar este natura umană. Cred că și tu ai trecut prin asta.

Simon se gândi la câțiva din clienții lui - străluciți, pe picioarele lor, dar care nu rezistau sâ nu se implice în toate amânuntele - și dâdu din cap.

- Dictatorilor le este foarte greu sâ delege, spuse el.

- Exact. Aici greșesc ei. Parker rânji. Iatâ un dictator care devine mai înțelept odată cu vârsta. Vocea lui deveni mult mai oficială: OK. Una din marile mele probleme este publicitatea. Cum spune cineva, jumătate din banii pe care îi cheltuiesc cu publicitatea sunt probabil irosiți; problema este câ nu știu care jumâtate.

- Lordul Leverhulme, spuse Simon.

Parker aprobă din cap.

- A spus-o la fix. Acum, avem în față un buget de jumătate de miliard de dolari. Asta este o mare schimbare și nu am timp sâ supraveghez tot.

- Dar oamenii tăi de marketing?

- Buni, oameni competenți. Dar nici unul dintre ei nu are experiența ta. Parker indică pe degete. Unu: tu cunoști afacerile agenției cât se

poate de bine. Doi: ai avut mare succes în ce ai făcut. Trei: ai suficient de mulți bani încât să nu te temi că vei fi dat afară, așa că vei avea o opinie obiectivă, independentă. Și patru: ... Ei bine, am impresia că ne-am înțelege bine. Parker zâmbi. Acum îmi poți spune să plec.

Simon se uită spre Nicole, care îl privea cu jumătate de zâmbet pe față. El se simți flatat și surprins, și trebuie să recunoască, intrigat.

- Nu știu ce să spun, pe bune. Ca fapt divers, unde ar fî sediul general?

- Unde îi vei spune pilotului să zboare. Un avion personal însoțește acest loc de muncă. Și îmi vei raporta numai mie, nimănui altcuiva.

- în ceea ce privește politica de personal, angajările și concedierile, cine le face?

- Tu vei face jocurile.

Simon privi peste piscină și se scărpină în cap. Ar fi meritat să ia slujba asta și numai pentru a-i vedea fața lui Ziegler când ar afla cine era noul client., Jumătate de miliard de dolari, prietene, și ar fi bine să te porți frumos/* Era cu siguranță tentant, la fel și gândul la câte lucruri se pot face cu un buget atât de mare. Ar fi putut avea niște rezultate strălucitoare cu unele agenții cu fondurile astea...

Un sentiment de vină puse stăpânire pe Simon privind luminile hotelului, unde Emest s-ar fi pregătit pentru o nouă zi de muncă.

- Dumnezeule, nu știu. îl am pe Emest aici. El iubește locul acesta.

— De treaba om — Emest. I-am observat munca, spuse Parker, privind jarul aprins al țigării. M-am gândit și la el. Să presupunem că punem la cale o nouă investiție mică.

- Ce vrei să spui?

- Sâ presupunem că aș cumpăra hotelul și că i-aș da o parte lui Emest? Aș avea grijă de el. Aș fi un prost sâ nu o fac. Parker ridică din sprâncene și zâmbi. Ce spui de asta?

- Este un mod foarte costisitor de a angaja pe cineva.

- Sunt un om foarte bogat, Simon. Parker se ridică și o privi pe Nicole. Voi doi gândiți-vă bine. Sper câ putem face un aranjament.

îl priviră cum pleacă, cu gărzile de corp la doi pași în spate lăsându-1 pe unchiul Williams să doarmă în scaun cu moliile zburând pe la capul lui.

Nicole se ridică de pe scaun și se așează la Simon în poală.

- Ești interesat, nu-i așa? Ceva atât de mare și nou?

Simon îi atinse pielea fină de pe braț.

- Tu ce părere ai?

Ea scutură din cap.

- Doar nu crezi câ te voi lâsa sâ pleci singur cu o valiză plinâ de cămăși murdare? Ea se ridică și îi luâ mâna. Hai să mergem sâ-1 vedem pe Emest.

Jumătate de oră mai târziu, toți trei stăteau în bucătărie, podeaua era încă lipicioasă de la detergentul cu care fusese curățată, suprafețele de inox și marmură străluceau de curățenie, iar însemnările lui Madame Pons în legătură cu meniul zilei de mâine erau lipite pe tabla special amenajată.

Simon îi spusese lui Emest propunerea lui Parker, și se trezi gândind cu voce tare — admițând câ ideea era atrăgătoare, admițând că își făcea griji pentru Emest și Nicole, pentru hotel.

- Cred câ este cazul să bem ce a mai rămas din șampanie, zise Emest, îndreptându-se spre frigider. Este acel tip de noapte. Turnă în trei pahare. Este ciudat, dar se pare câ întotdeauna deciziile importante se iau în bucătărie. O privi pe Nicole. Aici a început totul, știi, când l-am bătut la cap să-și ia o vacantă.

- *Santé,* Em! Simon înălță paharul. Ai fost un prieten bun.

- Hai sâ sperăm câ mai avem câțiva ani buni, dragă. Acum va trebui sâ mâ ierți că trebuie sâ fiu sincer - sărutul morții pentru multe prietenii, știu, dar asta este. Emest sorbi din șampanie. Adevărul este câ a conduce un hotel este de cele mai multe ori muncă de întreținere, treabă pentru care tu nu ești croit. Odată lucrurile terminate, tu vrei sâ mergi mai departe, și dacâ nu poți, devii ranchiunos. îl privi pe Simon pe sub gene. Sâ nu crezi câ nu am observat

- Atât de rău este?

- Absolut monstruos. Cum reușește săraca de Nicole să te suporte, nu știu. Și, câ tot suntem la subiectul Nicole... el se întoarse către ea și zâmbi... va trebui sâ mâ ierți câ vorbesc așa cu tine, dar le-am vâzut cum vin și cum pleacă, iar el nu are cum sâ găsească pe cineva mai potrivit decât tine. Emest se opri pentru a mai sorbi o dată din pahar. Iar, dacâ el te alungâ cu prostiile lui, atunci este un mare idiot. Deci, dacă este să mâ întrebi pe mine, dragă, ar trebui sâ accepți oferta domnului P.

- Dar tu ce vei face?

Emest urmări bulele din pahar.

- Ei bine, asta este ceea ce am visat dintotdeauna. Sunt doar un bătrân sergent-major pe dinăuntru. îmi place să organizez oamenii și să fac lucrurile sâ funcționeze perfect Voi duce munca mai departe aici. Mai tumâ câte un pahar de șampanie și îi fâcu cu ochiul lui

Nicole. Nici nu pot sâ-ți spun ce bine va fi câ nu mă voi mai împiedica de el toatâ ziua.

Simon se întinse peste masă și luâ mâna lui Nicole în a lui.

— Cred că vrea sâ mâ dea afarâ.

Ea clipi și aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

- Iar eu sper foarte mult, spuse Emest, că îți vei lua niște zile libere. Arăți ca vai de lume.

Simon se frecă la ochi.

- Am vorbit despre o vacanță. Fârâ răpitori, fârâ detectivi, undeva frumos și liniștit, cum ar fi la New York. Nicole nu a fost niciodată.

Emest aprobă din cap, zâmbi și ridică paharul.

- îndrăznesc sâ spun câ te vei întoarce.

- Da, Em. Mâ voi întoarce.

Avionul se învârti deasupra Mediteranei înainte de a relua ruta de zbor spre Paris. Simon făcuse rezervări la L'Ami Louis pentru cină, și mai rezervase și o cameră la Raphael cu o cadă cât un bazin de înot. Vor prinde zborul de a doua zi dimineață spre New York.

Simți în buzunar plicul pe care Emest i-1 strecurase la despărțire și i-1 dădu lui Nicole.

- El a spus că tu trebuie sâ deschizi plicul.

Ea scoase din el o cheie cu emblema Hotel Pastis pe o parte și numărul unu pe cealaltă, era camera cu cea mai frumoasă vedere spre Grand Lubéron. Mai era și un bilet scris de mână de Emest.

A voastră oricând veți dori.

Cu dragoste, Direcțiunea

in seria de autor PETER MAYLE au apărut

UN AN ÎN PROVENCE DIN NOU ÎN PROVENCE VIAȚĂ DE CÂINE UN AN BUN LECȚII DE FRANCEZĂ